„Perfecțiune pe fiecare pagină!"
LISA KLEYPAS

PARIUL PE IUBIRE

SUZANNE ENOCH

SUZANNE ENOCH
PARIU PE IUBIRE
Seria Mirese scandaloase

***A Beginner's Guide to Rakes by* Suzanne Enoch**

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză
LITERA*
2018

Capitolul 1

Foarte puţine lucruri pe lume îl puteau face pe Oliver Warren, marchizul Haybury, să tresară. De fapt, putea să le numere pe degetele de la o mână. Urletele copiilor mici. Scârţâitul metalului ruginit. Şi menţionarea *acelui* nume.

Nemişcat, ridică privirea, dând uitării grămada de monede dintre degete.

— Ce-ai spus?

În stânga lui, James Appleton dădu aprobator din cap.

— Am crezut că familia Benchley ar fi putut găsi o modalitate de a păstra conacul, el aparţinându-le de atâta vreme. Dar văduva e cea care deschide vechea reşedinţă Adam. Din câte am auzit, tocmai a sosit azi-noapte. Oricum, este pentru prima dată, în mai bine de trei ani, când cineva locuieşte acolo.

Oliver parie pe trei de pică, urmărind jocul din priviri, în timp ce crupierul întoarse un patru, un nouă şi dama de cupă.

— Hmm, spuse el, crezând că un interes vag era răspunsul aşteptat la bârfa aceea în mod special.

— Lady Cameron. A fost plecată pe continent, nu-i aşa? Cum o cheamă? Marianne?

— Diane, îl corectă Appleton, observând că tocmai pierduse pariul pus pe un patru de pică. La naiba cu toate! Am auzit că Viena, Amsterdam sau aşa ceva. Bănuiesc că şi-a dat seama că-i lipseşte Londra, acum că au trecut doi ani de la moartea lui Frederick.

— Probabil.

O licărire de păr lung şi negru ca pana corbului şi doi ochi verzi surprinzători îi trecură lui Oliver prin minte înainte să şteargă imaginea din nou. „La naiba, la naiba, la naiba!” Aruncă o ocheadă bărbatului care stătea în stânga lui.

— Londra chiar trebuie să fie plictisitoare ca naiba, Appleton, spuse el tărăgănat, dacă cea mai şocantă bârfă despre care ai aflat este că o văduvă se stabileşte în casa

răposatului ei soţ.

Din celălalt capăt al mesei, Lord Beaumont râse.

— Ai pus punctul pe eşecul sezonului, Haybury. Nicio bârfă bună. Nu cred că am mai avut un scandal din ianuarie, iar ăsta nici măcar nu se pune, pentru că nu era nimeni în oraş să se bucure de el. Contele îşi ridică paharul. Să bem în speranţa unei distracţii pe cinste cât de curând.

Oliver închină paharul. Orice îl împiedica să audă numele afurisit al lui Diane Benchley pe buzele celorlalţi pentru următoarele şase săptămâni îi era pe plac.

— Ai terminat cu pariurile pe seara asta, Appleton? continuă el. Am putea să-ţi aducem un gherghef dacă tot îţi place să dai din gură.

Appleton se făcu roşu ca racul.

— Mi s-a părut pur şi simplu interesant, se împotrivi el. Fostul conte de Cameron şi soţia lui părăsesc Londra chiar înainte să apară debitorii, iar acum ea se întoarce singură, călătorind cu unele dintre cele mai măreţe trăsuri pe care şi le poate permite cineva… şi toate astea în miezul nopţii.

— Poate şi-a găsit vreun duce prusac, interveni în cele din urmă cel de-al patrulea membru al grupului, Lord Manderlin, Jonathan Sutcliffe. A fost dintotdeauna o frumuseţe, din câte îmi amintesc. Îl bătu uşor pe Oliver pe umăr. Tu nu erai la Londra pe vremea aceea, nu-i aşa? De fapt, n-ai petrecut ceva timp la Viena?

— Printre altele. Cu o privire piezişă, însoţită de o sprânceană arcuită, îl convinse pe Manderlin să-i elibereze umărul. Appleton, şi eu m-am întors într-o trăsură măreaţă şi neagră. A mea. Ai bârfit şi despre mine?

În cele din urmă, Appleton zâmbi din nou.

— Da, şi încă o fac. Aproape constant.

— Grozav! Îmi dau toată silinţa să ţin gura lumii ocupată.

— Asta-i adevărat! Lord Beaumont făcu un semn, şi unul dintre lacheii îmbrăcaţi în uniforma clubului se apropie să-i umple din nou paharul. Atunci, tu eşti de vină pentru acalmia din ultima vreme. Oferă-ne şi nouă un scandal pe

cinste, Haybury.

Oliver îşi înclină capul.

— Am să fac tot ce pot. Sau, mai degrabă, tot ce nu pot.

Diane Benchley, Lady Cameron, la Londra. Se gândi că aveau să se intersecteze la vreo serată. La urma urmelor, Mayfair era un loc mic. Chiar mai mic decât Viena. Bău ce mai rămăsese în paharul de whisky şi îşi mai turnă unul.

Poate că fusese luat prin surprindere la auzul numelui ei în seara aceea, dar dacă – atunci când – avea să o vadă faţă în faţă, nu el avea să fie cel care să tresară. Nici măcar cu un muşchi. Niciunul. Şi cel mai bine era ca ea să îşi ţină închisă gura ei frumuşică, altfel el avea să fie obligat să facă ceva neplăcut.

— Pariezi, Haybury? întrebă Manderlin. Sau te apuci şi tu de brodat?

Lăsându-şi gândurile mai puţin plăcute pentru o analiză ulterioară, Oliver aruncă o privire spre cărţile jucate şi parie două lire pe valet. Din experienţa lui, valetul câştiga întotdeauna.

*

— Diane, a venit cineva în vizită.

Diane Benchley, Lady Cameron, ridică privirea din hârtiile împrăştiate pe ceea ce fusese odinioară biroul răposatului ei soţ.

— Nu primesc pe nimeni, murmură ea şi se întoarse să studieze cifrele, zecimalele şi scăderile de pe fiecare pagină. Fără excepţii.

— Ştiu asta, draga mea, răspunse însoţitoarea ei, fără să se mişte din tocul uşii. Este Lord Cameron.

Pentru o fracţiune de secundă, un fior rece o străbătu pe Diane. Într-o clipită, fiecare mână strânsă, fiecare pală de vânt din timpul călătoriei de pe continent, fiecare bătaie puternică a inimii de când plecase din Viena i se opri în gât. Totul era în zadar dacă…

Înjură în şoaptă şi încercă să se adune. Frederick Benchley murise. Cu doi ani în urmă. Ea rămăsese la căpătâiul lui până ce îşi dăduse ultima suflare. Stătuse lângă mormântul lui în vreme ce doi gropari aruncaseră pământul în groapa în care fusese pus sicriul ieftin din lemn de pin.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jenny, nu face asta, spuse ea cu voce tare, lăsând creionul deoparte şi frecându-şi fruntea cu degetele încă tremurânde.

Neliniştea se citi pe chipul însoţitoarei, iar Genevieve Martine înaintă valvârtej în cameră.

— Doamne sfinte! Ştii că vorbeam despre noul conte, desigur. Nu m-am gândit nici o clipă…

— Nu-ţi face griji, Jenny. Oricum, m-ai speriat de moarte. Unde este Anthony Benchley?

— În camera de zi. A întrebat de tine, apoi a cerut un ceai.

Diane se îndepărtă uşor de birou şi se ridică.

— Bine. Măcar putem să presupunem că vestea sosirii mele la Londra s-a răspândit iute. Este ceva, cred.

— Da, să considerăm că este un lucru bun din câte ni s-au întâmplat de când ne-am întors, spuse Jenny dintr-o suflare. Şi vreo câteva alte lucruri regretabile. Unde să-i adaug pe Lord Cameron?

— La regretabile. Vino cu mine, dacă vrei. Vreau să scap de el cât mai repede.

— Ce crezi că vrea? întrebă Genevieve cu un uşor accent franţuzesc, ce pălea sau se intensifica în funcţie de starea ei sufletească.

— Bani, evident. Astăzi tot ce vor bărbaţii din familia Benchley. Şi, din câte mi-am dat seama, niciunul dintre ei nu este în stare să păstreze nimic din ce atinge. Se încruntă. Şi reşedinţa Adam, cel mai probabil. Nici asta nu o să primească.

— Poate vrea doar să se lase în voia amintirilor, sugeră şovăitor Jenny. La urma urmei, ai fost măritată cu fratele lui.

— Sunt foarte puţine lucruri din viaţa mea ca membră

a acestei familii de care vreau să-mi aduc aminte, i-o întoarse Diane, coborând vocea când ajunseră la baza scărilor.

Ştiuse că avea să fie nevoită să discute cu un Benchley, dar, pentru numele lui Dumnezeu, se afla în Londra de mai puţin de două zile. În tot acel timp, Jenny ar fi putut să facă vreo câteva lucruri regretabile, dar fusese de ajuns doar unul pentru ca planul lui Diane să fie zădărnicit. De fapt, singura situaţie care ar fi putut să înrăutăţească şi mai tare lucrurile ar fi fost ca Oliver Warren, marchizul de Haybury, să fie cel care o aştepta în camera de zi. Anthony Benchley era o bătaie de cap. Nimic mai mult.

Ideea chiar o făcu să se oprească pe loc de cum păşi în încăpere. Fostul ei cumnat stătea în picioare şi privea afară pe fereastră. Părul negru, tenul bronzat, până şi felul în care bătea uşor cu degetele pe coapsă îi aminteau foarte mult de fratele lui mai mare, un lucru care nu îi plăcea lui Diane. Absolut deloc.

— Lord Cameron, spuse cu voce tare.

El tresări, apoi se întoarse şi se uită la ea.

— Diane, răspunse el şi înaintă ca să-i cuprindă ambele mâini între ale lui. Te rog, spune-mi Anthony. La urma urmei, am fost cândva rude.

Ea încuviinţă din cap şi îşi retrase mâinile cât putu de repede.

— Atunci, Anthony. Vrei ceva?

El se încruntă, apoi îşi descreţi fruntea.

— Ah. Nu mă confunda cu fratele meu, Diane. Nici mie nu mi-a făcut vreo favoare atunci când a pierdut averea familiei la jocuri de noroc.

Era adevărat, recunoscu ea scârbită în gând.

— Tu...

— Dar porţi doliu, o întrerupse el, îmi cer scuze dacă am...

— Nu m-ai jignit. Tocmai am sosit, şi bărbatul cu care aveam de gând să... fac o mică afacere a suferit un accident. Mă tem că sunt cam tulburată.

Nu era chiar adevărat, dar era tot ce voia să recunoască faţă de oricine. Faptul că Anthony era un Benchley o făcea să fie mai prudentă. Îşi învăţase lecţia.

— Afacere? repetă el. Ştii, am auzit că ai sosit azi-noapte cu o mulţime de trăsuri pline cu lucrurile tale. Şi… Ei bine, nu ştiu cum să tratez subiectul în mod delicat, dar avocaţii mei îmi tot spun că Frederick ţi-a lăsat ţie reşedinţa Adam. Mă gândeam că ai putea… mai ales că ai alte afaceri şi chestiuni financiare de care să te ocupi… să înapoiezi casa familiei Benchley. Dumnezeu ştie că m-ar ajuta să rezolv câteva dintre datoriile restante ale lui Frederick.

— Da, din câte îmi amintesc, mi-ai scris despre asta anul trecut. Dar eu cred că am rezolvat cele mai multe dintre datoriile lui Frederick, răspunse ea, stăpânindu-şi furia aprigă din glas. Tu deţii încă reşedinţele Benchley şi Cameron, Anthony. Reşedinţa Adam este tot ce am.

Ea aruncă în treacăt o privire spre Jenny, care stătea într-un colţ şi îşi juca rolul de însoţitoare. Reşedinţa Adam era tot ce avea Diane. Şi trebuia să se folosească de asta, date fiind veştile cu care o întâmpinase investitorul ei la sosirea în Londra. Din fericire, ea ştia exact ce să facă.

— În regulă, atunci. Speram să fii mai înţelegătoare, din moment ce aproape toată lumea ştie că tu şi Frederick aţi fost obligaţi să fugiţi din ţară, dar, dacă vrei să înfrunţi blamul semenilor tăi, nu pot să fac nimic pentru a te apăra.

De parcă ea avea nevoie de protecţia lui.

— Mulţumesc că te-ai gândit la mine, Anthony, dar am să mă descurc eu cumva. Trase aer în piept. Iar acum, dacă nu te superi, trebuie să mă ocup de corespondenţa mea.

— Da, desigur. El se îndreptă spre foaier, cu ea şi Jenny în urma lui, împiedicându-l, fie că îşi dăduse seama sau nu, să înainteze mai mult în casă. Abia aştept să ne mai vedem, Diane. Poţi să apelezi la mine ca la un frate.

— Desigur.

În momentul în care el coborî treapta de la intrare, ea închise uşa.

— Am o idee, Jenny.

— Sper să fie una bună, din moment ce partenerul tău

de afaceri, aşa cum îi spui tu, este băgat în pământ chiar în după-amiaza asta.

— Avem nevoie de un loc de întâlnire. Cred că reşedinţa Adam este potrivită, nu crezi?

— Dumnezeule mare. Pentru un timp, Genevieve o privi lung. Apoi, blonda mult prea subţiratică surâse. Îmi închipui că este potrivită pentru asta.

*

Timp de trei zile după sosirea în toiul nopţii, Lady Cameron nu se clinti din reşedinţa Adam. Oliver ştia asta pentru că, indiferent de ce voia el, personal, nimeni nu părea interesat să discute despre altceva. La Gentleman Jackson, auzise că ea fusese zărită printr-o fereastră de la etajul reşedinţei ei, îmbrăcată în rochie de doliu, chiar dacă trecuseră doi ani de la moartea contelui. Oliver se abţinu să nu răspundă în zeflemea, dar cu greu.

În timpul prânzului de la clubul Society, Patrick Banfer îşi anunţă colegii de masă că Lady Cameron primise vizita fostului ei cumnat, însă contele stătuse doar zece minute şi apoi plecase din nou la Boodle Club, unde băuse o sticlă întreagă de whisky. Şi, în vreme ce Oliver se încheia la pantaloni în dormitorul verde şi somptuos al lui Lady Katherine Falston, ea îi dădu de veste că Diane, contesă de Cameron, chemase un anume bijutier, cunoscut că lucra aproape exclusiv cu pietre scumpe.

— Faci aluzie la ceva? întrebă Oliver, stând pe marginea patului ca să-şi tragă cizmele înalte.

Un braţ gol alunecă peste umărul lui şi sâni calzi îl apăsară în spate prin materialul subţire al cămăşii.

— Nici unul dintre noi nu este făcut pentru căsătorie, murmură Kat şi îl muşcă uşor de lobul urechii, dar vreun fleac drăguţ sau două… Ei bine, cele mai multe doamne ar primi cu bucurie un cadou scump de la un prieten apropiat.

Oliver se desprinse din îmbrăţişarea ei şi se ridică din nou.

— Prefer să nu las în urmă nimic care să mă coste mai

scump mai târziu. Îşi ridică hainele maronii de pe spătarul scaunului. Totuşi, poate *ar* trebui să-ţi trimit vreun fleac. Măcar asta le-ar da bârfitorilor ceva de rumegat, altceva decât cine a vizitat afurisita aia de reşedinţă Adam şi povesti despre aşa-zisa rezidentă misterioasă.

Kat se afundă în aşternuturile voluminoase.

— Să nu îndrăzneşti. Ştii că te tachinez. M-aş putea bucura de o seară intimă în compania ta, dar să ţii scandalurile tale departe de mine. Dacă vrei să-mi faci un dar, să o faci în privat şi să fie foarte, foarte scump.

— Am să ţin minte asta. Bineînţeles că ea fusese limpede; ştia la fel de bine ca oricine altcineva că lui nu-i plăceau complicaţiile… nici în pat, nici în afara lui. Seară bună, Kat!

— Aha.

Mare parte din personalul lui Lady Katherine ştia că el se afla acolo, dar, cu toate acestea, păşi cu atenţie când coborî scara principală şi ieşi pe uşa din faţă. Din obişnuinţă, bănuia el, întrucât nu toate amantele lui erau nemăritate. Totuşi, dacă soţii lor erau îngrijoraţi sau chiar surprinşi de prezenta lui era o cu totul altă poveste. Şi Oliver era mereu atent la eventuala reacţie a soţului. Totuşi, nu în seara aceea. Cu statutul şi conexiunile ei, cel mai probabil Lady Katerine se gândea la soţi la fel de puţin ca el.

De cum ajunse pe Regent Street, îl încetini pe Brash, calul lui pursânge cenuşiu. Reşedinţa Adam se afla ascunsă în spatele gardurilor vii înalte. Oliver scrâşni din dinţi. „Afurisită femeie. Afurisită, afurisită femeie”. Da, sezonul i se păruse plictisitor, dar nu prea merita ca lecţiile învechite de morală să fie revizuite… zicala „ai grijă ce-ţi doreşti” fiind prima pe listă.

Se gândea că putea să treacă într-o dimineaţă ca să îşi prezinte omagiile… ei bine, nu omagiile lui, dar măcar să-şi facă simţită prezenţa, chiar dacă Diane Benchley nu părea să se grăbească prea tare să se dezvăluie privirii semenilor curioşi. În ciuda dorinţei de a fi doar deranjat de ea, absenţa ei îl făcea şi pe el un pic curios. Astfel, probabil

cel mai înţelept pentru amândoi era ca prima întâlnire cu ea să aibă loc în public. Întrebarea arzătoare părea să fie de ce ea era în aşteptare.

Îşi mişcă umerii, apoi Oliver cloncăni spre Brash şi îl îndemnă la trap spre reşedinţa lui închiriată pe Oxford Street. Ştia că o terminase de mult cu sentimentele şi că nu crezuse niciodată că trecerea timpului atenua în vreun fel muchiile ascuţite ale amintirilor. Şi nu avea să permită nimănui niciodată – *niciodată* – să vadă vreun dram de slăbiciune. În orice caz, nu slăbiciunea lui. Din păcate, să o expună pe a celorlalţi era ceva atât de uşor, încât uneori nu putea să se abţină. Dacă Lady Cameron ştia ce era cel mai bine pentru ea, urma să aibă grijă să îl ţină foarte departe de orice punea la cale.

Deşi, dacă şi-ar fi luat cu adevărat în calcul propriile interese, în primul rând, nu s-ar mai fi întors niciodată în Anglia.

Capitolul 2

Diane Benchley, contesă de Cameron, luă mâna întinsă de lacheu şi coborî din trăsura neagră închiriată.

— Eşti gata, Jenny? murmură ea.

Femeia înaltă, subţire ca o trestie, care coborî pe caldarâm în urmă ei, dădu aprobator din cap.

— Exact cum am repetat, da? răspunse Genevieve Martine pe acelaşi ton, cu accentul ei uşor ciudat, amestec de absolventă de şcoală de franceză, germană şi engleză.

În seara aceea, cocul sever şi blond al lui Jenny o făcea să pară o guvernantă sau un fel de însoţitoare a unei bătrâne doamne, dar era ceva intenţionat. În seara aceea, toţi ochii urmau să se fixeze asupra lui Diane, iar gurile să murmure tot felul de lucruri interesante pe la spate. Dar nu şi pe la spatele lui Jenny; femeia era minunată când venea vorba să treacă neobservată.

— Da. Şi îmi cer scuze şi că întreb; seara asta a

devenit mai importantă decât mă aşteptam. Ştii că, în general, prefer mai mult de patru zile ca să pun pe deplin la cale viitorul meu… al nostru.

Diane se prefăcu că-şi aranjează una din mănuşile de mătase neagră, lungi până la cot, şi-şi ridică privirea preţ de o clipă spre casa mare care se înălţa în faţa lor. Lumânări străluceau la fiecare fereastră, voci şi notele unui dans campestru răsunau pe stradă.

— Eşti sigură că Lord Cameron nu o să fie aici?

— Invitaţia n-a mai ajuns niciodată la reşedinţa lui, confirmă Jenny, cu o urmă de zâmbet care îi îndulci trăsăturile. Mare păcat, ştiu.

— Minunat! Omul este o pacoste, de care mă pot lipsi în seara asta. Cred că petrecerea o să fie mult mai interesantă fără el.

Diane îşi făcu loc prin mulţimea de trăsuri care veneau şi plecau.

Cum mergea, aruncă o privire spre diferitele blazoane aplicate pe portierele în trecere. Un duce ici, un conte colo, alături de fraţi, verişori, nepoţi şi fii… toţi înstăriţii şi puternicii din societate împreună cu cei care îi invidiau şi îi imitau. Şi toţi prezenţi la marele bal organizat de ducele şi ducesa de Hennessy. Dacă nu ar fi fost şi mulţimea de femei care se plimbau agitate de colo-colo, ar fi fost o seară perfectă.

Desigur, nimeni nu urma să observe, dar ea îşi plănuise sosirea la Londra astfel încât să coincidă cu acea serată. Totuşi, pe atunci, avusese doar un scop pentru noaptea aceea. Acum, avea două. La gândul acela, un dragon roşu pictat, încolăcit în jurul unei săbii însângerate, îi atrase privirea şi scoase o exclamaţie de uimire. Aerul pe care îl trase brusc în piept fu ceva complet împotriva voinţei ei. „Oliver Warren”.

— Haybury? întrebă Jenny, urmărindu-i privirea. Nu te-ai răzgândit, nu-i aşa?

Diane ridică din umeri.

— Nu. Nu m-am răzgândit. În mod ideal, n-ar fi nevoie de asta, dar cum planul ideal tocmai a fost îngropat în York,

acum este nevoie. Acum, că m-am mai gândit, el este oricum o alegere mai bună.

— Lucru de bun augur, din moment ce el este singura alegere acum.

Jenny rosti cu jumătate de gură ceva în germană despre Henry, Lord Blalock, şi despre o groapă adâncă din iad.

În gând, Diane îi întări blestemul. Totuşi, indiferent de ce scrisese Shakespeare despre planuri bine întocmite, nu îşi dorea ca planul ei să apuce pe căi greşite. Unii dintre actori se mai puteau schimba, dar ea ajunsese prea departe, şi la propriu, şi la figurat, ca să mai dea înapoi acum.

— Cu toată sinceritatea, nu cred că Lord Blalock avea de gând să moară, răspunse ea pe acelaşi ton scăzut. Şi sigur nu cu gâtul rupt.

Jenny scoase un sunet zeflemitor.

— La ce altceva să se aştepte un bărbat de şaizeci de ani când vânează vulpi? Şi, pe deasupra, prin ploaie?

Şi iată exact problema mai multor răposaţi aristocraţi dintre cunoscuţii ei, se gândi Diane. În ciuda tuturor dovezilor potrivnice, se credeau invincibili, de neatins şi nemuritori… până cădeau. Şi chiar cădeau, cu o frecvenţă aproape alarmantă. Diane îşi lăsă mantia să-i alunece de pe umeri când ajunseră în foaier. Bănuia că se putea învinovăţi că era un fel de falsă văduvă, dar singurul bărbat dintre cunoscuţii ei care merita cel mai mult să pice lat moştenise de curând domeniul unui marchiz şi o grămadă de bani.

— Cum o să-l abordezi pe Haybury? întrebă Jenny în continuarea acelui gând.

Exact întrebarea asta o ţinuse trează mare parte din noapte.

— Am o idee sau două. Lasă asta în grija mea.

Cu o încuviinţare scurtă din cap, Jenny se strecură repede printre majordom şi un grup de fete care chicoteau, fără îndoială bucurându-se de primul lor sezon în Londra. Diane le privi pentru o clipă, nefiind sigură dacă le invidia pentru naivitatea lor sau dacă îi era milă de ele. Dar şi ea

începuse la fel şi-şi învăţase lecţiile. Poate că preţul fusese cam mare, dar poate tocmai de aceea le învăţase chiar foarte bine.

Petrecerea era în toi, astfel că majordomul anunţă mulţimii noii musafiri sosiţi. Anticipase şi acel moment şi se îmbrăcase în mod corespunzător. Mătasea neagră o acoperea de la talie până în podea. Corsajul era de aceeaşi culoare, cu broderii complicate şi strălucind cu mărgele negre de sticlă. Mânecile de dantelă neagră se terminau înainte de cot, şi tot mai multă dantelă îi înconjura decolteul adânc, generos. Cu mănuşile negre, lungi până la cot, tot costumul costase o sumă frumuşică. Dar ştia că merita fiecare bănuţ.

Îi întinse invitaţia majordomului, auzind deja murmure şoptite în spatele ei.

— Doamnelor şi domnilor, intonă individul din capul celor două trepte nu foarte înalte, Diane Benchley, Lady Cameron.

Diane îşi ridică uşor bărbia ca să-şi arate mai bine colierul negru de onix în formă de lacrimă cu cerceii asortaţi. Forfota discuţiei din sala mare de bal se poticni, apoi fu reluată, schimbându-se din zumzet de albine în bâzâit de viespi. Şi iată că ea era acolo şi îi aţâţa intenţionat. Schiţând un surâs discret, intenţionat misterios, coborî spre podeaua de marmură. „Uitaţi-vă”, îi îndemnă pe toţi în tăcere, înclinând capul spre ducele şi ducesa de Hennessy care veneau să o întâmpine. „Fiţi intrigaţi”.

Până a doua zi la prânz, toţi cei care nu auziseră de ea şi de revenirea ei la Londra urmau să afle. Şi era exact ce avusese de gând. Căci, după aceea, avea să-i stăpânească pe toţi. Sau măcar pe aceia dintre ei pe care şi-i dorea.

— Cât mă bucur să te văd, Diane, gânguri ducesa. Ai fost plecată atât de mult timp.

— Vă mulţumesc mult că m-aţi invitat în seara asta, Excelenţă, răspunse Diane, gândindu-se că o întâlnise pe ducesa de Hennessy o singură dată şi că femeia îşi petrecuse tot timpul ca să se plângă de guta soţului ei.

— Condoleanţele mele pentru moartea lui Lord Cameron, mormăi ducele, cel suferind de gută, studiind din priviri tot compleul negru al lui Diane. Au trecut deja doi ani, nu-i aşa?

— Da, chiar mai mult de doi ani. Ea făcu un gest, vârfurile degetelor zăbovind o clipă pe decolteul adânc, însă ador să port negru. La început, îl îmbrăcam pentru Frederick, apoi, pur şi simplu, n-am mai renunţat la el. Ea zâmbi. Este o culoare foarte puţin folosită de femei, nu credeţi?

— Da, răspunse Hennessy şi urmări cu privirea alunecarea degetelor ei. Foarte puţin folosită.

Ducesa îşi drese vocea.

— Bucură-te de seara asta, Lady Cameron.

— Oh, desigur. Vă mulţumesc.

Chiar avea de gând să se bucure sau, cel puţin, se bucurase atunci când îşi plănuise revenirea în societate. Arhitectura planurilor ei, până în cel mai mic detaliu, trebuia să fi fost dezvăluită până acum. Lucrurile se schimbaseră, lucruri pe care nici măcar ea nu reuşise să le prevadă, dar avea să se descurce. Era nevoie de mai multe manevre decât se aşteptase şi însemna să-l implice pe acel… bărbat, dar poate şi detaliul acela se transforma în avantaj pentru ea.

Măcar prefera să creadă că, poate, cu un pic de efort strategic şi un strop de şantaj, rezultatul urma să fie cel dorit. Ce trebuia. Şi nu părea nicidecum o exigenţă.

Un tip înalt, cu un ac cu smarald strălucitor la lavalieră, se apropie de ea şi îşi înclină capul.

— Dansaţi, milady? întrebă el, rostirea lui peltică amintindu-i de ce, de fapt, preferase Viena.

— Prezentaţi-vă, şi o să văd, răspunse ea, oferindu-i zâmbetul glacial pe care îl perfecţionase în ultimul an.

Zâmbet care spunea că ştia mai multe decât lăsa de înţeles. Sigur că îi fusese de mare folos; de fapt, ea îl plasa chiar sub bani, în rândul lucrurilor utile pe care trebuia să le ai.

— Ah, desigur. Sunt Stewart Cavendish. Lord Stewart

Cavendish. Tatăl meu este marchizul de Thanes. Şi sunteţi fermecătoare.

Aşadar, al doilea fiu sau mai tânăr. Dar tot un fel de lord.

— Pentru un asemenea compliment, vă acord un cadril.

Zâmbetul lui se adânci.

— Şi ce-ar trebui să fac pentru un vals?

„O moştenire şi un titlu”, se gândi ea.

— Să ne cunoaştem mai bine, spuse ea cu voce tare. Vedem cum vă descurcaţi la cadril.

El se înclină iar şi se întinse după carneţelul de bal, dar ea făcu un pas înapoi şi scrise numele cu mâna ei. Era alegerea ei, nu a lui când anume dansau. Bifă spaţiile cu arătătorul.

— Aşadar, ne vedem la al patrulea dans, Lord Stewart, fiul lui Lord Thanes.

Ea zâmbi un pic mai larg.

— Iar eu o să-mi exersez nerăbdător paşii de dans.

Cum el plecă tacticos ca să-şi încânte prietenii cu discuţia avută cu ea, Diane se întoarse, trecându-şi iute privirea peste nenumăratele perechi de ochi care o urmăreau. Niciun semn încă de Oliver Warren, dar probabil se afla prin vreuna dintre sălile de joc. Ceea ce însemna că ea trebuia să-şi croiască drum într-acolo… un lucru deloc uşor din moment ce doamnele erau descurajate să viziteze locuri atât de pline de vicii.

Când reuşi să ajungă în partea cealaltă a încăperii, spre cadrul uşii uneia dintre cele trei săli de joc, despărţite de sala de bal, acordase deja şapte dansuri. Rămaseră doar dansul de deschidere şi două valsuri, exact cum avea în plan. Diane trecu de cadrul uşii, reuşind să arunce o privire furişă spre masa de biliard din interior. Câţiva domni stăteau în picioare, dar nu şi domnul pe care îl căuta.

O adiere răcoroasă îi atinse în treacăt spatele.

— Chiar faci impresie, se auzi vocea blândă a lui Jenny. „Unde a fost?” „Cum a făcut avere?” „De ce nu o însoţeşte nimeni?” „Are de gând să se recăsătorească?”

Diane încuviinţă uşor din cap.

— Nu durează prea mult, nu-i aşa? murmură ea din spatele carneţelului de dans. Dacă îl găsesc pe Lord Haybury, următoarea scenă o să fie mult mai interesantă.

— Am auzit două doamne plângându-se că petrece toată noaptea în camera de jocuri şi nu iese să danseze, răspunse însoţitoarea ei. Sunt foarte dezamăgite.

— Uneori, chiar cred că Bonaparte câştiga războiul dacă te avea pe tine de partea lui, draga mea.

— Bineînţeles.

Diane reuşi să-şi înăbuşe zâmbetul. În schimb, îşi continuă căutarea, refuzând încă două invitaţii din moment ce muzica pentru primul dans al serii, un cadril, începu pe balconul cu vedere. Ringul de dans se umplu, şi spaţiul din jurul ei se eliberă. Apoi, calea îi fu blocată din nou.

— Diane.

Ea ridică privirea spre doi ochi cenuşii mai reci decât legendara gheaţă din Arctica.

— Oliver. Aici erai. Înainte să se oprească o clipă ca să se mai gândească la ce urma să facă, făcu un pas înainte şi îi cuprinse mâinile între ale ei. Mă bucur să te revăd. Gura i se arcui într-un zâmbet larg, mult mai larg decât vreun alt surâs cu care onorase pe cineva în seara aceea.

Mâinile lui se simţeau calde chiar şi prin mănuşi – şi slavă cerului că le purta, altfel ar fi fost tentată să scoată ochii aceia frumoşi cu unghiile. Totuşi, degetele lui rămaseră între ale ei. Şi erau foarte nemişcate. La o clipă după aceea, el le retrase.

— Da, chiar a trecut ceva timp, nu-i aşa? spuse el, chiar dacă expresia din ochii lui era cu mult mai ucigătoare.

— A trecut! Să-mi faci mâine o vizită. La ora zece. Bem un ceai. Ştii, chiar vreau să-ţi dau veşti despre noul meu club de jocuri de noroc.

„Iată”. Nici nu apucă să se întoarcă bine, că auzi cum ecourile discuţiei ei se împrăştie printre musafiri ca vălul într-un lac. Sau, mai degrabă, ca focul într-un lan de grâu. Da, tocmai spusese că urma să deschidă un club de jocuri de noroc. Da, Lord Haybury ştia totul despre asta… într-

adevăr, erau prieteni vechi.

O mână o apucă de cot.

— Ce nai...

Diane închise ochii, prinsă în gândurile ei chiar dacă se confrunta din nou cu Oliver. Expresia de pe chipul lui nu se schimbase, dar ochii nu mai erau reci.

— Nu aici, Oliver, spuse ea încet şi se ţinu nemişcată chiar dacă simţi o nevoie nebună de a se smulge şi de a fugi. Rapid. Trebuie să discutăm detaliile mai întâi.

Ridică mâna liberă şi îi atinse obrazul, degetele ei trecură prin părul de culoarea cafenie a celei mai bogate ciocolate.

Murmurul fu presărat cu suspine de uluire.

— Indiferent în ce încerci să mă atragi, o să te distrug pentru asta, spuse el printre dinţi.

Ea zâmbi din nou.

— Poţi să încerci, răspunse ea. Acum, dă-mi drumul, altfel o să te sărut.

Capcana degetelor lui se deschise dintr-odată, şi ea începu brusc să-şi simtă din nou braţul.

— Păcat că nu dansezi în seara asta, continuă ea pe un ton mai vioi. Ora zece. Nu uita.

Privirea lui aspră o fixă pe a ei pentru o clipă.

— Eu nu uit nimic.

— Hmm. Nici eu.

Ducându-se să-şi întâlnească partenerul pentru următorul dans, îşi folosi fiecare strop de voinţă ca să-şi ţină mâinile şi glasul hotărâte. Da, ştia sigur ce făcea şi ce nu, nu-i era deloc frică de el, dar să fie din nou faţă în faţă cu el... îşi reamintea cât de mult îl displăcea. Faptul că-l atinsese trezise înăuntrul ei amintirea unor lucruri deja rezolvate ce nu aveau să fie mai dezgropate vreodată. Pentru nimic în lume.

La al doilea vals al serii, Lord Haybury nu mai era de găsit, şi bârfa despre planurile ei se împrăştiase atât de repede, că se întorcea la ea acum. Rămase într-o parte, intenţionat în văzul tuturor bărbaţilor care o invitaseră la vals şi fuseseră refuzaţi. Da, ei erau pe ringul de dans, iar

ea nu era, dar fiecare ştia… la fel ca ea… că dansau cu a doua lor opţiune.

Da, noaptea continua cât se putea de bine. Singurul lucru care ar fi făcut-o şi mai bună era ca Oliver să o invite la vals, iar ea să-l refuze exact cum făcuse cu toţi ceilalţi. Cel mai probabil, el ştia asta. Oliver Warren nu era prost.

— Ar trebui să guşti parfeurile, spuse Jenny de lângă ea. Sunt excelente.

— Bucătarul familiei Hennessy este un tip din Sicilia, răspunse. Nu o să-l angajez.

— N-am spus să-l angajezi. Spuneam că dulciurile sunt gustoase.

Diane ridică din umeri.

— Da, da. Îmi pare rău, draga mea. Iar sunt obsedată. Dar nu mănânc în seara asta.

— Atunci, o să mănânc eu două. Genevieve se aşeză, ascunzându-se de restul încăperii în spatele unui ghiveci cu ferigi. Toţi vor să ştie dacă ai înnebunit. Un club? Ce fel de club? Dacă este implicat Haybury, trebuie să fie club de pariuri.

— Ţi-am spus că el era alegerea mai bună, însă invitaţia pentru Lord Blalock era ca să-i deschidem punga. Blalock nu era recunoscut decât pentru că avea buzunarele pline şi o înclinaţie pentru doamne. Oliver Warren este sinonim cu pariurile. Mă scuteşte de atâţia paşi.

Chiar fără să privească, ea ştia că expresia de pe chipul lui Jenny era sceptică. Dar nu conta. Făcuse primul pas şi aranjase drumul până la uşa din faţă. Iar Oliver trebuia să meargă alături de ea, altfel avea să regrete. Pentru că, oricât era de arogant, ea ştia exact unde să găsească punctele slabe în armura lui. Şi nici nu-i era teamă să le exploateze. Acum, că Lord Blalock murise, totul depindea de asta.

— După cum ai spus, nu avem de ales, încuviinţă încet însoţitoarea ei.

— După cum am spus. Mai multă bârfă, te rog.

— O să stau în apropiere de masa cu răcoritoare. Şi nu din cauza parfeurilor. Dulciurile par că dezleagă limbile.

— N-am să-ţi reproşez un parfe, draga mea. Pur şi simplu, stai cu urechile ciulite.

— Mais oui.

De cealaltă parte a încăperii, Diane observă o tânără doamnă care o privea. Nu era ceva neobişnuit, deşi expresia doamnei nu era aceea tipică, plină de resentimente, pe care se obişnuise să o vadă pe chipurile femeilor din seara aceea. În cele din urmă, doamna îşi împreună mâinile şi se apropie.

— A trecut chiar atât de mult timp încât nu-ţi aminteşti de mine? spuse ea, oprindu-se la câţiva paşi.

Diane se uită la ea mai atent.

— Jane Lumley.

Jane surâse.

— Ai văzut? În patru ani, nu m-am schimbat prea mult. Tu, pe de altă parte… Ea făcu un gest spre rochia neagră elegantă pe care o purta Diane. Cred c-ai devenit un fel de zeiţă a ispitei.

— Oh, te rog. Sunt doar câteva haine.

Dintr-odată mai puţin sigură decât se simţise vreo dată de la întoarcerea la Londra, Diane îi făcu semn vechii prietene spre uşa deschisă a balconului. Nu avusese mulţi prieteni apropiaţi înainte de Frederick, cu atât mai puţin după, şi aceea nu era o conversaţie pe care să o fi aşteptat cu nerăbdare. Dar, dacă învăţase ceva în ultimii patru ani, era tocmai faptul că nimeni nu urma să mai aibă grijă de ea cu aceeaşi atenţie şi îndemânare. Şi să ai grijă de tine avea prioritate în faţa a orice. Chiar şi a vechilor prieteni.

— Pentru cineva care a lipsit atât de discret din societate, ştii să-ţi faci o intrare grandioasă, remarcă Jane de îndată ce ieşiră pe balcon.

Două cupluri ajunseră în urma lor, dar tot era de o sută de ori mai linişte decât în sala de bal.

Liniştea însemna şi că puteau să fie auzite mai uşor.

— Hotărârea lui Frederick de a părăsi Anglia a fost mai degrabă… repezită. Plecarea din Viena a fost un pic mai plănuită. Ştii, este un oraş atât de frumos.

— Aşa am auzit. Expresia de pe chipul ei se răci o

secundă, apoi Jane îşi fixă privirea pe acoperişurile din spatele lor. Nu mai ţii doliu, nu-i aşa? întrebă cu voce mai scăzută. Pentru că, din câte îmi amintesc, tu şi Frederick…

— Viena este şi foarte romantică, o întrerupse Diane. Ar trebui să faci un efort şi să o vizitezi.

„Iată”. Indiferent de motivele ei, nu se cuvenea să fie privită ca o mercenară. Fiecare trebuia să vadă ceva pentru sine în planurile ei, altfel corabia ei se scufunda chiar înainte să plece din port.

— Atunci, o s-o vizitez. Jane îi aruncă o privire piezişă. Ştii, aş fi încântată dacă mi-ai face o vizită. La ceai, la prânz sau la cumpărături… orice îţi face plăcere.

— Ei bine, sunt teribil de ocupată cu noua mea pasiune, dar vom vedea. Mulţumesc pentru invitaţie.

— Noua ta pasiune fiind deschiderea unei case de jocuri de noroc?

— Un club. Un club extraordinar, exclusivist.

— Deci un club. Jane trase aer în piept. Odinioară, am fost prietene bune, Diane. Dacă o să vrei să vorbim, o să fiu mereu aici.

— Mulţumesc, dar nu ascund vreun secret întunecat. Nu sunt prea interesante, ştiu, dar asta e.

Când Jane se retrase la câteva momente după aceea pentru o întâlnire care clar nu exista, Diane scoase un mic oftat. Da, fuseseră prietene, dar ultimul lucru de care avea nevoie în perioada aceasta era o combinaţie de confidenţe şi de reamintiri ale trecutului ei nefericit şi naiv. Diane îşi alegea tovarăşii şi asociaţii cu mare grijă acum, pentru că şi-o permitea, de cele mai multe ori. De fapt, refuza să mai fie o victimă a circumstanţelor, a tradiţiei sau… a orice altceva.

Aceea era aventura ei, şi nimeni nu avea să fie lăsat să ţină frâiele, să-şi asume sau să se sustragă din poveste. Şi, cu cât un bărbat deosebit de arogant îşi afla mai repede locul în larga schemă a lucrurilor, cu atât era mai bine pentru toţi cei implicaţi. Avea să-i dea de veste a doua zi. La ora zece.

Capitolul 3

Era pentru prima dată, se gândi Oliver, când fusese ameninţat cu un sărut în public şi abandonat fără să-l mai primească.

Orice femeie care îi lansa o asemenea provocare lui, dintre toţi oamenii, merita fiecare picătură de ruinare pe care o putea trimite în direcţia ei – adică destul de mult, dată fiind reputaţia pe care o avea. În apărarea lui, Diane îl ameninţase destul de încet încât nimeni să nu audă discuţia, iar, dacă ar fi răspuns la provocarea ei, el ar fi părut bruta din poveste. Dar, dincolo de toate acelea, Diane Benchley punea ceva la cale.

El nu intenţiona nici în ruptul capului să se încurce în vreun complot de-al ei. Sau în orice altceva. Nu, azi avea să păşească foarte atent. Şi ea la fel, spre binele ei.

Descălecă de pe Brash şi îi dădu rândaşului frâiele calului pursânge.

— Ţine-l în mişcare; nu o să dureze mult.

— Da, milord.

Individul cu păr cărunt încuviinţă din cap şi conduse armăsarul de cealaltă parte a marii reşedinţe de la oraş.

Se ştia că averile familiei Benchley erau în scădere de ani buni şi nu mai rămăsese decât un şir de proprietăţi impresionante pe care le dobândiseră din căsătoriile lor făcute în permanenta căutare de rude bogate.

Aceeaşi situaţie era valabilă şi pentru reşedinţa Adam; cu două sau trei generaţii înainte, contele o prinsese în mreje pe fiica cea mai mare a lui Maximilian Adam, marchiz de Wright. Casa fusese un dar de nuntă din partea marchizului.

Oliver făcuse câteva cercetări în ultimele zile şi, din moment ce reşedinţa Adam nu era reclamată de nimeni, era foarte surprins că răposatul conte de Cameron nu vânduse locul ca să scape de creditorii care alergau după

el. Dar poate avusese de gând să-şi recâştige averea în Europa, apoi să se întoarcă la Londra, la reşedinţa Adam şi la modul foarte spectaculos în care se ocupase soţia lui de casă. Poate era exact ce voia Diane să creadă toată lumea. El cunoştea dedesubturile legate de averea ei doar dintr-un simplu capriciu al sorţii.

De cum ajunse, o tânără îi deschise uşa din faţă, şi Oliver se opri o clipă. Mai văzuse femei atrăgătoare, bineînţeles, dar aceea purta pantaloni bufanţi. Şi haină şi vestă de majordom. Indiferent de ce punea la cale Diane, se părea că-şi pierdea şi simţul realităţii între timp.

— Milord, rosti femeia înclinând capul. Lady Cameron vă aşteaptă. Vă rog să mă urmaţi.

De îndată ce intră în foaier, doamna majordom închise uşa şi îl conduse la etaj. Oliver îi privi posteriorul – o imagine surprinzător de senzuală în acei pantaloni bufanţi, cu jachetă lungă – şi aproape se ciocni de ea când femeia se opri brusc în faţa unei uşi închise. Ea bătu de două ori, întredeschise uşa, apoi coborî scările.

Aşadar, era aşteptat să-şi facă intrarea. Nimic nou până acum, doar că el o cunoştea pe Diane Benchley. Avea să fie un joc de şah, şi, fiind la ea acasă, la cererea ei, Oliver pierduse deja câţiva pioni.

Iar ea număra, fără îndoială, secundele dintre bătaia în uşă şi intrarea lui, estimând dacă el avea să şovăie, să comploteze sau ambele. Oliver deschise uşa cu vârful degetului şi păşi înăuntru. Diane stătea la birou.

— Vrei să pari ocupată sau să mă ţii la distanţă? întrebă el, apoi închise uşa şi se rezemă de ea.

Ridicând arătătorul spre el, ea continuă să mâzgălească într-un registru. Era îmbrăcată iar în negru, de astă dată muselină simplă, care o făcea să arate în continuare elegantă şi absolut fermecătoare. Părul negru prins într-un coc simplu avea un aer sever, dar şuviţele care îi încadrau chipul erau prea artistic aranjate ca să se fi desprins din pură întâmplare.

— Tot negru purtai şi ultima dată când te-am văzut la Viena, comentă el, studiindu-i chipul aplecat în faţă. Nici

atunci n-a însemnat nimic.

— Când m-ai văzut tu ultima oară, rămăsesem văduvă de mai puţin de o lună. Bineînţeles că a însemnat ceva.

Oliver ridică dintr-o sprânceană.

— Cât de mult vrei să-ţi reamintesc din evenimentele de la Viena? Pentru că nu aş fi numit doliu ce s-a întâmplat acolo.

Cu un oftat, ea lăsă deoparte pana de scris şi îşi împreună degetele.

— Nu ţi-a păsat cum am numit eu ce s-a întâmplat acolo. Cum putea să conteze culoarea rochiei dacă tu voiai să mă dezbrac de ea?

— Deci ăsta este jocul pe care îl jucăm, da? El îşi încrucişă braţele la piept. Te voiam îmbrăcată în ea, dar nu puteam să te am decât dacă te dezbrăcai de ea.

— Până ai dat bir cu fugiţii la Londra, ca un câine opărit. Asta îmi amintesc eu despre Viena.

El se ridică din nou.

— Am venit acasă pentru a-mi revendica partea de moştenire.

— Ah, da, aproape uitasem. Acum eşti marchiz. Ce sincronizare perfectă ca să dai vina pe moartea unchiului tău pentru laşitatea ta.

Oliver făcu un pas mai aproape.

— Te sfătuiesc să încetezi să te mai referi la moartea unchiului ca la un mare noroc, spuse el, strângând din dinţi. Genul ăsta de discuţie dă naştere zvonurilor.

— Am să încetez, de îndată ce o să renunţi la aluziile despre perioada mea de doliu.

Ei bine, iată că îl prinsese pe picior greşit. Cât despre referirea la câinele opărit, şi acolo îl prinsese pe picior greşit. Totuşi, nu avea de gând să o recunoască. Nici faţă de ea, nici faţă de altcineva.

— De acord, spuse el cu voce tare. Ar trebui să încetăm să ne mai insultăm reciproc în privinţa sentimentelor noastre sau a lipsei lor cu privire la moartea rudelor apropiate.

— Bine.

Oliver apucă mânerul din spatele lui şi deschise uşa din nou.

— Atunci, îţi doresc o zi bună, Diane.

— Încă n-am terminat cu tine.

— Dacă nu este vorba despre bani sau sex, nu mă interesează.

— Bani.

Dându-şi seama că ar fi preferat să plece indiferent de răspunsul ei, Oliver se chinui să închidă uşa la loc.

— Spune.

— Ia loc, te rog.

— Nu înainte să ştiu dacă discuţia îmi aduce bani sau mă costă bani.

Un muşchi zvâcni în obrazul ei.

— Întâi prima, apoi cealaltă.

Îi răspundea, indiferent de dramul de informaţie pe care i-l oferea. Şi, în ciuda tuturor lucrurilor, era curios. Oliver dădu drumul mânerului uşii şi se duse tacticos să se aşeze pe unul dintre scaunele mari aşezate în faţa biroului.

— Te ascult.

— Am un plan pentru clubul meu, spuse ea fără vreo altă introducere. Lord Blalock a semnat actele prin care accepta să-mi împrumute cinci mii de lire şi să-mi lase vechea proprietate Monarch Club în numele lui şi spre folosinţa mea.

— Blalock şi-a rupt afurisitul de gât în vreme ce vâna vulpi cu ultima lui amantă.

— Da, ştiu. Am aflat asta în dimineaţa de după ce am venit la Londra.

Oliver o privi lung. Ochi verzi de smarald îl ţintuiau; ea ştia că el desluşea ceva şi nici măcar nu încerca să-i ascundă vreo informaţie. În orice caz, niciuna despre finanţele ei.

— Trebuie să fi fost un mare şoc.

— Nici n-ai idee.

— Deci, eu am să fiu înlocuitorul lui Blalock. Vrei să te împrumut eu.

— Banca nu vrea.

— Cum rămâne cu banii pe care soţul tău îi datora aproape tuturor?

— O să-i plătesc – sau am de gând să fac asta.

— Cu ce? Din câte îmi amintesc, erai lefteră la Viena.

— Frederick mi-a lăsat mie proprietăţile lui imobiliare.

Afundându-se în scaunul confortabil din piele, Oliver îşi încrucişă picioarele.

— Nu, n-a făcut asta. Nu înainte să moară. Te-ai plâns că n-aveai nimic în noaptea în care ne-am cunoscut. Sau, mai degrabă, în dimineaţa de după.

— Mă pricep la îmbrobodeli. Şi, oricum, eu am semnat aproape toate actele în numele lui după ce ne-am căsătorit.

— Nici măcar nu încerci să inventezi o minciună? Sunt dezamăgit.

— Minciuna cere efort, iar eu nu-i văd rostul. Ea făcu un semn spre cele trei sticle de pe măsuţa aflată lângă fereastra mare a încăperii. Vrei să bei ceva?

— Nu. Continuă!

— Foarte bine. Am vândut tot ce mi-a lăsat Frederick în afară de casa asta şi am putut să achit mare parte din datorii. Îţi spun toate astea ca să vezi că banii pe care mi-i împrumuţi o să fie folosiţi doar ca să pun pe picioare clubul de jocuri de noroc.

Neluând în seamă, pentru moment, faptul că ea presupunea că el avea să fie de acord să-i dea ceva, el încuviinţă din cap.

— Atunci, povesteşte-mi despre club.

— Nu.

— Nu?

— Nu.

Diane se mişcă uşor şi deschise sertarul din dreapta sus a biroului. Gândul că poate ea ţinea un pistol acolo nu îl calmă prea tare, dar lăsa limpede de înţeles cât de importantă era conversaţia aceea pentru ea.

— Atunci, îţi doresc o zi bună, Diane.

Începu să numere în gând. Înainte să ajungă la cinci, Diane se ridică.

— Oh, foarte bine. N-ai decât să auzi. Nu îţi cer

părerea.

— Atunci, continuă. Tu ai propus întâlnirea asta.

Ea se aşeză uşor la loc.

— Am învăţat foarte multe despre puterea pariurilor. Am aflat şi că singura parte care are garanţia că o să se bucure de bani la sfârşitul serii este casa de pariuri.

— Există aici o mulţime de cluburi de mare clasă pentru domni, draga mea. Nu eşti prima care ajunge la concluzia asta.

— Pariurile prosteşti ale lui Frederick mi-au luat totul, Oliver. Acum, este rândul meu. Clubul meu o să fie extrem de exclusivist. Şi, din moment ce proprietatea Monarch Club tocmai a fost vândută unui negustor care vrea să deschidă un magazin în Mayfair, clubul o să aibă sediul în casa Adam. Arhitectura şi planul casei sunt aproape ideale, şi este nevoie de foarte puţine modificări ca să fie perfect. Toţi angajaţii mei o să fie femei, educate şi frumoase…

— Deci o să te ocupi de un bordel.

Chipul ei se întunecă.

— Categoric nu. Sexul nu este viciul de care vreau să profit. Sunt absolut dezamăgită de caracterul lui arbitrar şi trecător.

Indiferent dacă intenţionase sau nu să îndrepte spre el acea aluzie răutăcioasă, Oliver nu avea de gând să piardă direcţia discuţiei din cauza unei insulte.

— Aşa se explică doamna majordom de la uşa ta. Ai însă şi un individ mai în vârstă în grajd.

— N-am spus niciodată că bărbaţii nu sunt în stare să cureţe bălegarul. De fapt, sunt foarte potriviţi pentru asta.

— Şi aşa ceri tu bani? Nu-mi place să aud cum insulţi pe cineva.

Ea şovăi. Doar pentru o fracţiune de secundă, o privire uşor piezişă, dar el observă. Până nu demult, el îşi câştigase traiul identificând punctele slabe la ceilalţi şi făcându-i să piardă fiecare centimă pe care reuşea să o scoată de la ei. De data aceasta, aşteptă. Indiferent care era lucrul care îl deranja la ea, acelaşi îl făcea şi curios. Lamentabil, dar adevărat.

— Ce aleg angajatele mele să facă în particular nu o să mă privească pe mine, cât timp nu-mi afectează negativ clubul. Aşa că nu, nu deschid un bordel. Dacă cineva alege să creadă asta şi să plătească taxa de membru din cauza unei… neînţelegeri, eu n-am nimic împotrivă.

— Ai nişte idei interesante, recunosc, dar n-am auzit niciodată ca o femeie să deschidă un club care să nu ofere, în primul rând, sex. Şi, dacă presupui că o să rămâi adorata societăţii atunci când vorbele o să devină fapte, te înşeli amarnic. El îşi scoase ceasul de buzunar şi verifică ora. Este o afacere nemaiauzită, şi n-am de gând să-mi arunc banii pe ea.

— Ce te-ar convinge să accepţi?

— În general? O proprietate parţială, procent garantat din profituri, un cuvânt de spus în alegerea jocurilor şi a membrilor. În mod special? M-am culcat cu tine, Diane. Nu vreau să-mi mai repet greşelile.

Ea oftă.

— Am sperat să-ţi dai seama că nu-mi pasă de ce crede lumea despre mine, atât timp cât continuă să speculeze. Şi mă gândeam că o să-ţi dai seama că am de gând să fac asta, indiferent de părerile, pe care nu ţi le-am cerut, despre afacerea asta.

— Hotărârea nu face ca o afacere să aibă succes, draga mea.

— Bărbaţii care fug din patul meu atât de repede că-şi mai şi lasă vesta în urmă n-au permisiunea să-mi spună „draga mea”. Ea scoase o hârtie împăturită din sertarul întredeschis. Ţinând cont că se aşteptase să vadă un pistol sau un pumnal, el se simţea oarecum uşurat. Şi, înainte să dai impresia că te simţi insultat şi să dispari din nou, continuă ea, ar trebui să citeşti asta.

Încruntat, el se aplecă în faţă şi trase hârtia spre el.

— Dacă te gândeşti să publici nişte memorii despre „furişatul” meu, aşa cum îi spui tu, te rog să nu uiţi că şi eu ştiu câteva lucruri neplăcute despre tine. Pe lângă asta, eu nu mă fac de râs prea uşor.

Ea îşi flutură degetele spre hârtie.

— Citeşte.

Oliver desfăcu hârtia. Într-o caligrafie îngrijită, două rânduri se desluşeau pe o pagină aproape goală: „Am o declaraţie sub jurământ de la Tomas DuChamps, care afirmă că i-ai înşelat pe el şi pe alţi patru domni la cărţi cu suma de 812 lire pe data de 27 aprilie 1816”.

„Crimă”. Era ceea ce merita femeia. Crimă. Cuprins de o furie întunecată, Oliver se ridică.

— Nemerni…

Pistolul din mâna ei opri insulta pe care el era pe cale să o spună, dar nu şi furia aprigă din spatele cuvintelor.

— Ştiu că nu te faci de ruşine uşor, spuse ea calmă, cu pistolul neclintit îndreptat spre pieptul lui. Însă pierderea reputaţiei de jucător de cărţi este, cred, o cu totul altă problemă. Ia loc.

El fu tentat să refuze, până când îi trecu prin minte gândul că ea nu doar că avea să apese pe trăgaci, ci chiar avea să facă asta cu plăcere. Uşor, cu muşchii încordaţi, se aşeză din nou pe scaun.

— Sper că te-ai gândit cum vrei să se încheie discuţia, murmură el.

— M-am gândit, răspunse ea. De fapt, nu fac nimic altceva de cinci zile, de când am aflat despre moartea lui Lord Blalock şi de când pacostea de Anthony Benchley m-a făcut să-mi dau seama că am răspunsul chiar în reşedinţa Adam.

— În acest caz, treci la treabă.

— Este, de fapt, foarte simplu. Pariurile mi-au luat aproape totul. Acum, vreau să întorc viciul în avantajul meu. Cât despre tine, Oliver, chiar dacă n-ai fost prima mea alegere, când stau să analizez toate detaliile problemei, cred că participarea ta este chiar potrivită. La urma urmei, mulţumită lui Frederick şi ţie, am învăţat foarte multe despre cum bărbaţii încearcă să profite şi cât… este de nechibzuit să te bazezi pe cineva.

— Deci, asta este o formă sofisticată de a-mi spune să mă duc la naiba. Puteai să-mi trimiţi pur şi simplu o scrisoare. Exista chiar şansa să o citesc.

— Nu fi idiot, răspunse ea, o emoţie autentică ridicându-i vocea cu o notă. Povestea asta n-are altă legătură cu tine decât prin faptul că ştii destule despre pariuri şi că te pot obliga să mă ajuţi.

— Ameninţându-mă cu distrugerea şi interzicându-mi accesul în fiecare club din Londra? Diane, asta nu este o abordare înţeleaptă.

Ea îl privi lung câteva clipe.

— Aş prefera să nu te distrug şi nici măcar să nu te împuşc. Dar acum totul depinde de tine. Să discutăm despre cerinţele mele comerciale sau preferi să continui cu ameninţările?

Oliver se uită cu atenţie la ea.

— Acum doi ani, erai mult mai plângăcioasă şi mai... blândă.

— Acum doi ani, abia îmi îngropasem un soţ idiot care mă lăsase falită într-o ţară străină. Şi nu eram plângăcioasă. Eram supărată.

Pentru o fracţiune de secundă, îi apăru în minte imaginea ei, gemând sub el, înfigându-şi unghiile în spatele lui.

— Aşa erai. Era chiar foarte înviorător.

— Am un pistol îndreptat spre tine. Chiar vrei să discutăm despre acele două săptămâni? N-ai dat dovadă decât de laşitate la finele lor.

— Nu, presupun că nu vreau. Ce sunt obligat să fac în cazul ăsta? Să-ţi împrumut cinci mii de lire şi apoi ce, să joc la clubul tău? Foarte bine. Am să-ţi împrumut banii pentru un an, la sfârşitul căruia o să-mi returnezi şase mii de lire. După cum ai spus, nicio bancă n-ar face afaceri cu tine, aşa că acceptă oferta mea sau renunţă.

— Am o contraofertă.

— Spune.

Afirmaţia nu-l surprinse absolut deloc. Totuşi, poate ce avea de spus avea să-l surprindă. Şi, astfel, măcar devenea interesant.

— O să-mi dai banii şi o să păstrezi o cameră privată la club. A...

— Poftim? Cred că glumeşti.

— Prezenţa ta aici o să fie un scut de apărare împotriva atenţiei nedorite a altora de teapa ta şi o să mă facă să fiu căutată. Vezi tu, prin tine, o să devin inaccesibilă, şi eşti foarte conştient, cred, că bărbaţii îşi doresc cel mai mult ceea ce nu au.

— Şi vrei să locuiesc aici, sub acoperişul tău. Tu chiar vrei să fii ucisă, nu-i aşa?

Ea chiar surâse.

— Trebuia să menţionez că… nu am asupra mea declaraţia originală a domnului DuChamps. Am pus-o undeva bine pentru a fi deschisă odată cu moartea sau dispariţia mea.

— Bine gândit.

— Sunt de acord. Eşti un maestru la jocurile de cărţi, astfel că, în plus de a locui aici, o să-mi dai toate informaţiile pe care le ai despre cote, pariuri şi regulile specifice jocurilor şi o să-mi instruieşti angajaţii.

— N-am de gând să te ajut să înşeli pe nimeni. Mai bine împuşcă-mă acum dacă asta este…

— Nu o să fie nimeni înşelat. O să-i înveţi cum să profite. Să ştie când să încurajeze un domn să parieze sau să-l ridice de la masă ca să revină mai târziu cu mai mulţi bani. Tot ce ştii.

Oliver se gândi la cerinţele ei. Într-adevăr, ar fi putut mai degrabă să-i ceară cele cinci mii de lire ca plată pentru tăcerea ei decât ca împrumut; el paria foarte mult cu oameni influenţi, iar orice document care arăta că trişase era menit să-l distrugă sau să-l facă de râs. Nu conta că o făcuse doar o dată şi din cauza disperării. Un scandal era un scandal, şi acela avea să fie unul delicios. Lumea bună avea să se delecteze luni întregi. Ani.

— Care este numele clubului tău? întrebă el într-un final.

— Am decis să-l numesc Tantal.

El pufni.

— Chiar aşa? Ai avut doi ani să meditezi asupra fiecărui aspect al acestui mic complot al tău, şi tot ce ai

putut să scoţi este clubul Tantal? Oliver căută în buzunarul hainei o ţigară de foi, pe care o aprinse la lampa de pe colţul biroului. O ispită nerealizată? De fapt, literalmente, nu-i aşa? Atunci, de ce nu Reţeaua încâlcită? Sau Aruncă Banii în Fântâna fără Fund?

Diane îl privi prelung şi cu nerăbdare.

— Mai întâi, Reţeaua încâlcită presupune minciună şi lipsă de onestitate. Clubul meu nu o să fie niciuna, nici alta, iar eu sigur nu o să transmit gândul ăsta nici unui eventual membru.

„Hmm”. *Chiar* se gândise la detalii. Dar, oricum, nu i se păruse niciodată vreo bătută în cap.

— Şi în al doilea? interveni el, trăgând un fum lung, cu parfum de ierburi, din ţigara de foi şi expirând din nou.

— Tantal este un nume foarte onest. Îmi trec pragul oameni tentaţi de avere, faimă sau frumuseţe. Şi, în realitate, nu o să dobândească nimic dintre cele trei. Nu aici. De fapt, la niciun alt club. De aceea, au fost atenţionaţi. Ea se sprijini pe coate, degetele de la mâna dreaptă încă înfăşurate pe patul pistolului. Şi în al treilea rând, t…

— Chiar şi un al treilea rând. Nu-i de mirare că îndrepţi pistoale spre fiecare dintre cei pe care îi inviţi la o discuţie, cu grămada de critici, insulte şi specificaţii pe care le faci.

— Şi în al treilea rând, repetă ea mai apăsat, tu vii cu fondurile, formarea şi prezenţa. Nu cu idei, opinii sau gânduri. Nu suntem parteneri.

— Dacă este vorba să-mi investesc banii, prezenţa şi experienţa, cred că suntem parteneri.

Ea strânse din buze.

— Eşti un creditor. O bancă – însă una cu gură. Am pregătit deja actele. Semnează-le, apoi spune-i omului tău să-mi transfere banii.

Dacă ar fi fost un joc de cărţi, se gândi Oliver, probabil ar fi ridicat miza şi şi-ar fi provocat adversarul să-şi arate cărţile. Totuşi, în clipa aceea, cel mai sigur mod de a şti ce gândea adversarul – şi ce urmărea, de fapt – părea să fie

capitularea. Îi studie expresia de pe chip vreme îndelungată, dar ea învăţase în ultimii doi ani câteva despre cum să-şi ascundă gândurile şi emoţiile. Ochi reci de smarald îl priveau lung dând de înţeles… nimic, ceea ce în sine însemna ceva.

Cu doi ani în urmă, el *chiar* fugise din Viena asemenea unui câine opărit, aşa cum îl acuzase ea. Şi astfel, se gândea el, nu exista o cale mai bună ca să-şi arate că trecuse dincolo de o asemenea prostie, dincolo de a se lăsa sedus de inteligenţă şi de o pereche de ochi frumoşi decât să accepte să lucreze cu ea.

— Proiectul ăsta al tău este o prostie, spuse el, apoi se aplecă mai în faţă şi făcu un semn spre documente. Dar fie.

— Excelent!

O urmă de uşurare îi străbătu chipul, apoi dispăru.

— O să semnez împrumutul, dar nu-mi pun semnătura pe nicio altă înţelegere ulterioară.

— Aşa ceva nu este accept…

— O să primesc o cameră la club, o să-ţi instruiesc aşa-zişii angajaţi şi o să-ţi împărtăşesc din experienţa mea. Totuşi, condiţiile specifice ale înţelegerii noastre o să rămână numai între noi. Subiect pentru o negociere viitoare, bineînţeles.

Lui Diane nu-i plăcea ce auzea. El nu avea nevoie de lecţii suplimentare ca să citească expresia oricui şi să ştie că era tentată din nou să-l împuşte. Oliver rămase nemişcat, păstrând o poziţie prudentă, dar relaxată. Dacă ar fi fost un adept al corectitudinii, ar fi recunoscut că merita un glonţ în piept. Din fericire sau nu, filosofia lui se baza mai degrabă pe a obţine ce voia, indiferent de preţ – în limite rezonabile. Să fie împuşcat nu se încadra în categoria „rezonabil”. În cele din urmă, ea împinse tocul şi călimara în direcţia lui.

— Nu uita că eu încă am scrisoarea de la DuChamps. Ţi-ar fi mult mai bine să semnezi exact ce am stabilit. Dar, dacă vrei să continuăm negocierile, ei bine, ştiu cum să fac şi asta.

Oliver semnă pentru cinci mii de lire o perioadă de doi ani, cu o dobândă de trei la sută. „Hmm.” I se părea foarte rezonabil. Existau totuşi alte căi prin care să-şi îmbunătăţească poziţia. Unde se ducea suta se ducea şi mia – sau cinci mii de lire, de fapt –, după cum spunea o veche vorbă din bătrâni.

Capitolul 4

Când Oliver lăsă tocul jos, Diane strânse tocul pistolului. Doar pentru că părea că pericolul trecuse nu însemna că era chiar aşa. Mai ales când era vorba despre Oliver Warren. În cele din urmă, el împinse scaunul şi se ridică.

— Când mă mut în noua mea reşedinţă? întrebă el.

— Doar ca să ştii, răspunse ea, ridicându-se ca să îl înfrunte de pe aceeaşi poziţie, dacă aş avea de ales, noi doi ne-am afla pe continente diferite. De îndată ce încep să angajez, poţi să mă cauţi. Desigur, o să fiu intrigată, dar prudentă.

— Şi ruinată, de îndată ce mă mut în casa ta.

— Te muţi într-o cameră deasupra clubului, nu în casa mea.

— Un detaliu semantic, Diane. Gata cu invitaţiile la evenimentele din societate. Gata cu ceaiurile cu ducesele sau mesele pentru fapte caritabile dedicate bisericii.

Era ciudat, dar, în câţiva ani, cuvintele ar fi durut.

— N-am nicio îndoială că o să fiu invitată la câteva evenimente. Atâta vreme cât rămân un mister şi o curiozitate, oricum nu o să duc lipsă de invitaţii.

— Ai paria pe asta?

Fireşte, el îşi alesese cuvintele cu un scop.

— Încă scormoneşti după puncte slabe, nu-i aşa, Oliver? Ai grijă cu cine alegi să joci. Şi eu am gheare.

El se îndreptă spre uşa biroului şi o deschise.

— Da, ştiu. Le-am simţit când mi se înfigeau în spate.

— Zilele astea, ţintesc spre gât. Şi mă aştept să primesc fondurile până la sfârşitul zilei.

— O să le ai până la prânz. Şi o să renunţ la casa mea la sfârşitul lunii. Ai două săptămâni, cred.

Deci voia să o încolţească deja. Diane încuviinţă din cap.

— În acest caz, o să te chem înainte ca să-mi instruieşti angajaţii.

Cu un zâmbet discret, care păru mai curând agresiv decât intimidat, marchizul de Haybury părăsi încăperea. Un pic mai târziu, o auzi pe Juliet cum deschide şi închide uşa.

Scoţând un oftat prelung şi tremurat, Diane se trânti din nou pe scaun.

— La naiba cu omul ăsta, mormăi ea.

Uşa laterală care ducea spre camera de zi se deschise şi Genevieve intră fără vreun zgomot în încăpere.

— N-ai exagerat, spuse ea, luând loc pe scaunul eliberat de Oliver. Omul ăsta este groaznic.

— Nu, este formidabil. Dar şi eu sunt.

— Chiar şi aşa, puteai să-i obligi să semneze toate actele.

Da, ar fi putut, dar se îndoia că ea sau vreo altă părticică din reputaţia ei ar fi supravieţuit consecinţelor măcelului.

— Lasă-l să creadă că încă poate să negocieze. Pot şi eu să fac asta. La sfârşit, o să-l fac să-şi dorească să-mi fi acceptat cerinţele de la bun început.

— Blalock ar fi fost mai uşor de manevrat.

— Haybury ştie mai mult despre pariuri decât oricine altcineva din ţară, iar, în ultima vreme, are mai mulţi bani. Presupun că o să negociez supunerea pentru cunoştinţe. Ea aruncă o privire spre însoţitoarea ei. Nu că am avea de ales în chestiunea asta. Refuz să merg să trăiesc într-o căsuţă închiriată în mijlocul pustietăţii pe motiv că soţul meu n-a fost în stare să nu-şi distrugă viaţa şi să mă tragă şi pe mine după el.

— Ştii că o să ai întotdeauna sprijinul meu, Diane, orice s-ar întâmpla.

Ea trase aer în piept.

— Da, ştiu. Mulţumesc, Jenny. Bărbatul ăsta chiar are tendinţa să mă facă să vreau să dau în ceva. Ridicându-se din nou, îşi netezi rochia. Doar îi strânsese mâna, dar căldura parcă se lipise de ea. Ai dat anunţul în ziar?

— Oui. Începând de mâine. Şi am trimis o notă domnului Dunlevy. O să treacă azi pe la patru.

— Bun. Din moment ce am mutat clubul aici, trebuie să modificăm întrucâtva şi planurile etajului. O luă de braţ pe Jenny şi se chinui să schiţeze un zâmbet. Şi o să ne asigurăm că ridicăm un zid de piatră între clădirea clubului şi aripa mea din reşedinţa Adam.

— Un zid de piatră foarte gros, încuviinţă prietena ei.

Cuvintele îi reamintiră lui Diane că trebuia să-şi rezerve o zi ca să revadă planurile de amenajare şi să se ocupe de eliminarea ultimelor vestigii ale familiei Benchley din casă. Până în clipa aceea, vânzarea colierului de perle, a celor două vaze vechi şi a unui portret – cuiva care semăna atât de tare cu Frederick încât o făcea să aibă coşmaruri – îi aduse doar zece lire. Dar, cum era mai mult decât îi lăsase Frederick când murise, credea că era un început echitabil.

*

— Deci toată aiureala asta că nu-ţi aminteai cine este Lady Cameron, comentă Lord Manderlin, Jonathan Sutcliffe, când ridică floreta, apoi o îndreptă spre podea într-un gest rapid, ce anume era? Râdeai de noi toţi?

Oliver îşi aranjă masca, îşi flutură floreta într-o parte, apoi se întinse şi înfipse vârful în materialul capitonat din dreptul inimii lui Manderlin.

— Poate.

— Touché, strigă arbitrul, şi cei doi bărbaţi îşi reluară locurile iniţiale.

— Dumnezeule mare, Haybury, chiar vrei să mă omori din prima?

Pe sub mască, Oliver zâmbi larg.

— Inima ta este o ţintă foarte mică, Jonathan. Mă îndoiesc că lovitura ar fi fost letală.

— Oh, foarte amuzant. Dacă inima mea e mică, a ta cred că a pierit de ani de zile.

— În gardă!

De data asta, Oliver ţinti umărul, aşteptă ca Manderlin să-şi împingă sabia într-o parte, apoi îşi îndreptă floreta peste plasa fină a măştii vicontelui.

— Touché!

— Deci ai de gând să mă dezmembrezi? În general, mă lăsai să iau un punct sau două ca să capăt încrederea înainte să mă distrugi.

— Îmi cer scuze. Nu mă simt prea mărinimos în după-amiaza asta, prietene.

De fapt, îşi închipuia cu mare încântare că Diane Benchley se afla în faţa lui, cu o umbreluţă sau ceva la fel de nefolositor în mâini, în vreme ce el o lovea şi o împungea în voie. Femeia fusese o tigroaică în pat. Un demon, intrându-i pe sub piele prin locuri pe care le credea invulnerabile. Luându-i...

— *Touché!* răsună în urechile lui la o jumătate de secundă după ce Manderlin îl lovi în pântec.

Oliver clipi.

— Ha! Nu eşti invincibil, nu-i aşa?

Jonathan făcu nişte paşi de dans înainte şi înapoi, împungând aerul cu floreta.

În vreme ce urma de zâmbet de pe chip i se transformă în încruntare, Oliver îşi reluă poziţia iniţială. Ea nu avea voie să-l facă slab. Dacă trebuia să trăiască sub acoperişul ei şi să joace joculeţul ei ca să-şi demonstreze că trecuse peste ce îi făcuse lui, foarte bine.

— Cum, gata cu discuţia? îl tachină Manderlin. Nu tu vreun răspuns isteţ sau vreo insultă la adresa bărbăţiei mele?

Oliver împinse un deget spre arbitru, care înghiţi în sec.

— În gardă!

Un minut mai târziu, vicontele Manderlin fu întins pe

spate, doborât de o rafală de lovituri în faţă, piept şi abdomen. Înainte ca arbitrul să mai anunţe punctele sau rezultatul, Oliver îşi scoase masca şi o aruncă unui servitor.

— Oliver! strigă Jonathan şi încercă să se ridice.

— Nu-mi place să pierd, răspunse Oliver, îndreptându-se spre vestiar ca să-şi schimbe hainele.

Deja ştia planurile lui Diane. Ea reuşise să îl atragă în schema ei. Iar cât timp ea deţinea scrisoarea, el nu prea spera să scape dacă nu i se permitea să facă întocmai. Şi, dacă ştia ceva, ştia exact cât de puţin probabil era un asemenea lucru. De aceea, trebuia să descopere fiecare detaliu, regulă şi greşeală din jocul ei. Pentru că nu doar că nu-i plăcea să piardă, dar nici măcar nu avea de gând să o facă.

De îndată ce se îmbrăcă, se duse să-l găsească din nou pe Manderlin.

— Eşti liber pentru cină?

— Depinde. Vrei să te lauzi?

— Nu. Şi plătesc eu.

— Atunci, mergem la White.

Patruzeci de minute mai târziu, un lacheu îi aşeză într-o parte a salonului mare de la White. Oliver îşi petrecu multe minute făcând ceva ce era neobişnuit pentru el… studie nu mesenii, ci aranjamentul din salon. Numărul de mese, servitorii, distanţa de la bucătărie, cel mai accesibil lichior şi priveliştea încântătoare spre cea mai apropiată dintre sălile de jocuri.

Decorul era de-a dreptul… încărcat, pretenţios într-un fel menit să atragă membrii înstăriţi. Iisuse, exista o listă de aşteptare de cinci ani pentru noii membrii. Un eventual membru trebuia să aibă un sponsor, şi nici aşa nu exista o garanţie că avea să fie acceptat.

— Sunt uşurat că ţi-ai respectat promisiunea de a nu te lăuda, spuse Jonathan înainte să ia o îmbucătură bună de fazan fript, dar, dacă ai mai şi vorbi, m-ai asigura că măcar n-ai de gând să răstorni masa peste mine sau aşa ceva.

— Din câte cluburi faci parte? întrebă Oliver.

— Asta depinde. N-ai de gând să mă şantajezi, nu-i

aşa?

Oliver se încruntă.

— De ce eşti atât de convins că vreau să te schilodesc? N-am făcut asta niciodată.

— Pentru că este clar că ceva te ţine încordat, iar eu par cea mai la îndemână ţintă. Te-aş întreba ce te frământă, dar îţi preţuiesc prietenia. De aia, stau aici cuminte, mănânc cina asta foarte scumpă şi aştept să fiu luminat. Sau să te iei la bătaie cu mine. În general, ştiu mai sigur cu ce mă confrunt, dar acum m-ai cam prins pe picior greşit.

— Asta a fost prea încurcată. De ce nu spui pur şi simplu „Scuipă tot”?

Manderlin îl privi lung pentru o clipă.

— Scuipă tot, Oliver.

Oliver bău o înghiţitură de vin.

— Nu.

— Ticălosule!

— Pentru moment, este suficient să spun că, dacă ar fi să mă destăinuiesc cuiva, tu ai fi acela. Mai întâi, trebuie să descifrez câteva lucruri în mintea mea.

Dând din cap aprobator, Jonathan se întoarse la mâncarea lui.

— Foarte corect. Şi cinci.

— Pardon?

— Cinci cluburi. White, Society, Army, Tory şi Boodle.

— Tory? Serios?

— Am moştenit calitatea de membru de la tata. Nu cred să fi ajuns acolo de două ori, dar taxa este rezonabilă. Jonathan trase aer în piept. Asta are cumva legătură cu anunţul lui Lady Cameron că deschide un club de jocuri de noroc?

„Normal că zvonul se va fi împrăştiat deja în fiecare colţ din Mayfair până acum, afurisită de femeie” Dar era tocmai ceea ce probabil avusese de gând.

— Dacă ar fi vorba despre asta, care este părerea ta?

— Care este părerea ta?

— Eu am întrebat primul. Nu fi laş.

— Bine. Al doilea gând care mi-a venit a fost că femeia nu şi-a petrecut ultimii trei ani la Viena… ci la Bedlam[1].

Oliver încuviinţă din cap. Jonathan era mai… decent decât el, astfel că părerea vicontelui era probabil cea pe care o aveau majoritatea bărbaţilor din Mayfair.

— Dar ai spus că era al doilea gând. Care a fost primul?

— Că aş vrea să văd clubul ăsta. Adică, ea este o contesă suficient de frumoasă încât să agaţe un alt soţ în cinci minute. Ca să fie dispusă să-şi rişte poziţia în societate, situaţia trebuie să fie într-adevăr excepţională. Din câte ştiu, Cameron a fost un cartofor – unul demn de milă din toate punctele de vedere dar ce anume punea oare la cale contesa la Viena?

Chiar că devenea interesant, se gândi Oliver. Poate insistase prea mult pe şoc şi disperare în defavoarea curiozităţii şi a unui eventual material de bârfă. El chiar avea tendinţa să subestimeze buna-cuviinţă – una din consecinţele faptului că o încălca atât de des, bănuia el.

— Acum, îmi spui care este părerea ta? întrebă Manderlin.

— Recunosc, sunt şi eu curios.

— Şi ştii mai multe despre asta decât atunci când te prefăceai că nu-ţi aminteşti numele ei? Toată lumea, inclusiv grăjdarul meu, ştie că trebuia să te întâlneşti cu Lady Cameron de dimineaţă.

Altceva ce ea făcuse cu intenţie? Ca implicarea lui, de bunăvoie sau nu, să o ajute să răspândească bârfa? La urma urmei, îl făcuse investitor.

— O să se numească acel club Tantal, şi vrea să angajeze numai femei. Aparent încântătoare şi de neatins.

— Nu-mi spune! se auzi din spatele lui. Femei?

Oliver întoarse capul.

— Henning. Nu te-am văzut ascuns pe acolo.

Francis Henning înghiţi o gură mare de şuncă.

---

1 Cel mai vechi spital european pentru bolnavi psihic, care a funcţionat până în anul 1948 (n.tr.)

— Angajează numai femei? Ca să se ocupe de mizele de la mese şi să servească băuturi?

— Şi să ia pălăriile şi să amestece cărţile, se pare.

— Dar femeile nu pot să se ocupe de bani sau de cărţi, continuă tipul rotofei. O să-şi închidă uşile la nicio lună.

— Dar ce lună! interveni Lord Bentson de lângă Henning. O să fiu tare bucuros să iau ceva din banii lui Lady Cameron atâta vreme cât durează.

Iată care părea să fie părerea generală la mesele din jur. Diane era nebună, gata să piardă tot, şi fiecare bărbat voia să fie părtaş la asta. Ceea ce ar fi fost şi părerea lui, se gândi Oliver, doar că banii pe care ea îi folosea erau ai lui. Şi, după ce se muta cu reşedinţa la clubul Tantal, în joc urma să fie şi reputaţia lui.

Foarte bine. Putea să accepte că Diane Benchley îl manipulase. Totuşi, de dimineaţă, avuseseră doar o discuţie aprinsă. El avea de gând să se declare învingător la sfârşitul războiului – de îndată ce-şi dădea seama ce anume presupunea victoria.

*

— Pot să sparg zidul ăsta, mormăi domnul Dunlevy şi îşi împinse palma mare în blocul de culoarea somonului care separa camera de zi de la parter de bibliotecă. Aşa puteţi să faceţi cel mai mult spaţiu.

Diane îşi ridică privirea din planurile clădirii.

— Dacă închidem foaierul, adăugăm uşi de acces şi dărâmăm şi pereţii coridorului, pot să folosesc toată partea din faţă a casei ca sală de jocuri principală.

Constructorul îşi arcui o sprânceană stufoasă.

— Atâta renovare nu este ieftină, milady.

— Puteţi să o faceţi?

El se uită mai atent în jur.

— O să fie nevoie de câteva coloane care să susţină greutatea etajelor, dar da.

— Să trecem la treabă! Vreau să deschid uşile într-o

lună.

— O lu… Da, milady.

Fără îndoială, banii primiţi de la ea de dimineaţă aveau mult de-a face cu entuziasmul lui, dar Diane era mai preocupată de viteza de execuţie. Declaraţiile măreţe şi aţâţarea interesului tuturor fuseseră primul pas. Acum, trebuia să se ocupe de deschiderea clubului înainte ca vreun nou scandal sau vreo bârfă să le reducă interesul eventualilor clienţi.

De îndată ce ea şi domnul Dunlevy ajunseră la un acord pentru planul de renovare al clubului, Diane se strecură printre ceea ce părea o mulţime de muncitori care se apucaseră deja să dea jos tapetul îngrozitor de demodat, să schimbe covorul şi să repare balustradele scării. Toată partea din faţă a casei urma să ţină de clubul Tantal, cu sala mare de jocuri la parter, camere de zi şi apartamente private la etaj şi camerele angajatelor în mansarda mare şi renovată.

Aripa din spate a casei îi revenea ei, şi vreo câteva încăperi urmau să-i fie refugiul, departe de ceea ce spera să devină o viaţă foarte ocupată. Nu-i scăpă nici ironia situaţiei: partea aceea micuţă a casei era mai mare decât locuinţa ei de la Viena. Pariurile începeau deja să-i aducă profit. Atâta vreme cât nu era ea cea care paria, situaţia avea să rămână aşa.

Dacă Lord Blalock nu-şi rupea gâtul, iar avocaţii lui nu se apucau să se opună deciziei sale de a-i închiria vechiul Monarch Club, ar fi fost mai aproape de deschiderea propriei case de jocuri de noroc. Totuşi, chiar cu cheltuielile suplimentare şi cu… neplăcerea de a-l implica pe Oliver Warren în planurile ei, nu putea să-şi nege un sentiment de satisfacţie pentru că transforma reşedinţa Adam în ceva ce, fără îndoială, i-ar fi îngrozit pe strămoşii familiei Benchley care se chinuiseră să facă rost de ea.

*

— Un club de jocuri de noroc?

Diane coborî privirea spre foaier, din punctul de observaţie aflat lângă balustrada de la balcon, şi îl văzu pe fostul ei cumnat cum făcea ochii mari spre ea.

„La naiba!”

— Anthony, îmi pare rău, dar azi nu primesc musafiri.

— Nu poţi să transformi reşedinţa Adam în... asta, insistă el, îndreptându-se spre scările care duceau la ea. Aparţine familiei de cincizeci de ani.

— Şi acum, este a mea. Fratele tău a făcut un lucru bun înainte să moară – şi anume, să se asigure că îmi rămâne un loc unde să locuiesc. Ce aleg să fac eu cu locul ăsta este problema mea şi doar a mea. Ea făcu o jumătate de pas înapoi. Şi ai grijă la trepte, n-au fost încă reparate.

El se opri din urcat şi se întoarse cu grijă în foaier.

— Fratele meu a semnat pentru ca fiecare parte neipotecată a proprietăţii familiei să fie a ta. De ce îţi trebuie tocmai asta?

— Le-am folosit pe toate celelalte pentru a-i plăti datoriile... lucru care te-a scutit pe tine de obligaţia de a face asta. Şi, chiar dacă odinioară am fost rude, acum nu mai avem nicio relaţie. Trebuie să-ţi cer să pleci. Când o să se deschidă uşile clubului, poţi să aplici ca să devii membru.

— Diane, este ridicol. Ce o să creadă părinţii tăi?

Aceiaşi părinţi care se descotorosiseră de ea ca să aibă o contesă în familie? Ea trase aer în piept şi se scutură. Mânia ducea la greşeli, iar ea nu-şi permitea să facă vreuna.

— Întreabă-i. Pe mine nu mă interesează. O zi bună, Anthony!

Ea plecă din balcon, apoi se opri când nu mai putea să fie văzută ca să se asigure că el nu va încerca să urce din nou scările. De îndată ce o auzi pe Juliet urându-i o zi bună, Diane îşi continuă drumul spre partea din spate a casei.

— Deci nu te îngrijorează? se auzi chiar de sub ea.

Se întoarse, apoi se opri, ca Jenny să ajungă la capul scărilor.

— Omul a urcat scările astea acum o săptămână şi, în

clipa asta, crede că sunt periculoase doar pentru că am zis eu aşa. Nu prea-mi fac griji.

Un muncitor îşi atinse pălăria în direcţia ei, cu mâna lui liberă, în vreme ce trecu pe lângă ea cu un covor rulat sub braţ. Când îi spusese lui Oliver – la naiba, trebuia să se obişnuiască şi cu gândul că el era acum marchizul de Haybury, nu doar nepotul marchizului – că bărbaţii erau mai potriviţi să se ocupe de grajdurile ei, uitase să le includă utilitatea la cărat şi la ciocănit.

— Atunci, n-am să-mi fac nici eu.

Genevieve schimbă caietul omniprezent de pe un braţ pe altul.

— Deci, ce părere ai? O cameră mare de jocuri la parter, care să ocupe toată partea din faţă a casei, cu o cameră de zi mai mare în spate pe stânga, o cameră de jocuri mai mică şi o cameră pentru micul dejun în dreapta, o bibliotecă şi o sală de biliard în spatele lor. Chiar încep să mă întreb dacă un coridor care să conducă în fiecare aripă ar fi mai util pentru animatoare şi slujitoare.

— Ah! Să le ţinem pe doamne ferite de priviri până la ultimul moment? Îmi place.

— Şi mie. Spune-i domnului Dunlevy să vină din nou la mine.

— Bineînţeles. După aceea, vrei să le iau interviu celor care au aplicat?

Anunţul discret apăruse în Times în acea dimineaţă, urmând să rămână public exact o săptămână. Mai mult timp ar fi făcut-o să pară disperată şi pe cale să se lupte ca să susţină un eşec. Dacă nu ocupa deja toate poziţiile necesare, ei bine, existau multe şcoli pentru guvernante, unde putea găsi o domnişoară sau două, capabile şi atrăgătoare, care să nu-şi dorească să se ocupe de copii.

— După ce mă văd cu domnul Dunlevy, o să fiu liberă până la prânz. Dacă apare cineva, Juliet sau Margaret să mă anunţe.

— Diane, sunt vreo douăzeci de domnişoare care aşteaptă deja.

— Câteva zeci? Ea se opri. Este abia ora nouă.

— Da, ştiu.
La tonul lui Jenny, Diane ridică dintr-o sprânceană.
— Ţi se pare amuzant, nu-i aşa?
— Nu amuzant. Încurajator. Până la urmă, dacă douăzeci de domnişoare bine-crescute vor să se angajeze într-un club de jocuri de noroc pentru domni, asta presupune o anumită… acceptare a ideii, nu?
— În general, femeile sunt mai greu de convins decât bărbaţii când vine vorba despre păcat, aprobă Diane. Ce rămâne de aflat este calitatea lor. Vrei ca tu şi Margaret să discutaţi cu fiecare dintre ele? Cu cele douăzeci din dimineaţa asta este posibil să fim mai… pretenţioase decât ne aşteptam.
Jenny aprobă din cap.
— Mais oui. Îţi aduc rezultatele după întâlnirea ta.
Chiar dacă domnul Dunlevy nu înţelese sigur importanţa adăugării unui element de mister la club, el *chiar* înţelese cele o sută de lire pe care Diane le adăugase la înţelegere – pentru încă doi pereţi şi câteva uşi amplasate strategic.
De îndată ce Dunlevy se întoarse la muncă, Diane luă loc şi sorbi din ceaiul răcit. Când sosise prima dată, şeful ei de şantier se simţise foarte puţin confortabil, mai întâi cu ideea de a primi ordine de la o femeie, apoi cu întâlnirile la care ea refuza să aibă însoţitoare. Părea că, în sfârşit, îşi dăduse seama că banii ei se cheltuiau la fel de bine ca banii unui bărbat şi că ea se pricepea la afacerea asta.
Desigur, nu toţi aveau să fie atât de uşor de convins de judecata şi de logica ei. Însă tot ce trebuia să facă era să-i convingă să viziteze clubul Tantal. Iar apoi, dacă reuşea să o ia pe calea cea bună, totul avea să decurgă de la sine.
Genevieve bătu în uşa întredeschisă a biroului şi se strecură în cameră.
— Avem coridoare secrete? întrebă ea graseind şi imprimând o ritmicitate mai franţuzească accentului ei.
— Avem. Avem ceva posibile angajate?
— Te las pe tine să decizi. Eu şi Margaret am dat interviuri scurte şi am făcut însemnări pentru toate cele

patruzeci de femei şi le-am trimis acasă. Începuse să se aglomereze prea tare.

— Patruzeci acum? Dumnezeule mare! Diane făcu un semn spre teancul de hârtii pe care le ţinea însoţitoarea ei. Sper că le-ai luat adresele.

— Oui, pe ale celor care au vrut să ni le dea. Le-am instruit pe celelalte să se întoarcă mâine pentru un eventual interviu cu tine.

Diane se încruntă.

— Nu vreau să lucreze aici femei de moravuri uşoare, Jenny. Dacă nu pot să dea o adresă, atunci eu…

— Citeşte notiţele. Comanda ta de biscuiţi şi lămpi de masă a sosit, aşa că, dacă ai nevoie de mine, mă găseşti lustruind şi punând ulei în lămpi.

Bine, era mai puţin de ajutor decât era Genevieve de obicei. Încruntându-se, Diane survolă cu privirea primul paragraf din notiţe. Apoi, îl citi pe următorul. Şi pe următorul.

— Aş întreba dacă te deranjez, dar, cum amândoi ştim răspunsul, o să intru oricum.

Tresărind la auzul cuvintelor tărăgănate, Diane aproape rupse colţul hârtiei pe care o ţinea.

— Încă nu este nevoie de tine, Haybury. Pleacă până te chem eu.

Ochii de un cenuşiu-deschis, sub un păr vâlvoi de culoarea mahonului, îi întâlniră pe ai ei. Nu era vorba că arăta neîngrijit; de fapt, Oliver Warren era întotdeauna îmbrăcat şi aranjat impecabil. Mai degrabă, părul mult prea dezordonat şi nodul simplu de la lavaliera albă ca zăpadă dădeau impresia că era mai relaxat decât în realitate, că mintea lui nu alerga în toate direcţiile când se afla înconjurat de oameni. Cu câteva excepţii, bineînţeles. Ea îi cunoştea jocul, cum îl juca şi mişcările pe care le prefera.

— După haosul de jos, presupun că ai primit banii, spuse el, îndreptându-se agale spre fereastra din spatele ei.

Diane întoarse scaunul, nevrând ca el să rămână în spatele ei.

— Nu mă prosteşti tu pe mine.

— E… bine, din moment ce nu intenţionez să fac asta.

— Ba exact asta vrei să faci. Vrei să pui câte o întrebare inofensivă pe ici, pe colo despre renovări, planurile etajului şi aşa mai departe, până când ajungi să dai sfaturi, să faci sugestii, apoi să încerci să-mi strici planurile după bunul tău plac.

— Chiar aşa? Pentru numele lui Dumnezeu, sunt diabolic.

— Nu, crezi că eşti diabolic. Şi nu mă interesează nimic din ce-mi oferi fără să-ţi cer. După cum spuneam, când o să am nevoie de prezenţa ta, o să te chem. În momentul ăsta, mă ţii din treabă.

— Ştii, el se întoarse uşor, trecu de ea şi luă una dintre foile pe care nu le citise încă, oricât de mult nu vrei sfatul meu, aş vrea să subliniez faptul că, în dispreţul tău general pentru bărbaţi, s-ar putea să fi neglijat un lucru sau două. De exemplu, ar fi mai eficient să-mi porunceşti să plec dacă ai avea un lacheu masiv sau doi, să zicem, care să mă încurajeze să-mi fac ieşirea.

Cu inima-i prinsă într-o combinaţie nebunească şi ciudată de furie şi nelinişte, ea se răsuci ca să-şi caute pistolul în sertar. Chiar când se mişcă, îşi dădu seama că el o întoarse intenţionat cu spatele la sertar, fir-ar să fie.

O cizmă închise sertarul înainte ca ea să apuce să facă altceva decât să-l atingă.

— Fii drăguţă, o atenţionă el. Era doar o sugestie. Nu o ameninţare.

— Ia-ţi cizma de pe biroul meu.

— Desigur. El se îndreptă de spate. Înainte ca ea să reuşească să sară iar după armă, el îi împinse scaunul deoparte cu şoldul, deschise sertarul, luă pistolul şi îl aruncă pe fereastră.

— Aşa.

Ea îi aruncă o privire aprigă, în vreme ce el se sprijini cu spatele de pervaz, poziţionându-se astfel încât ea să nu poată să-l împingă pe fereastră după armă.

— Dacă mi-ai distrus vreuna dintre flori, mă aştept să o înlocuieşti, spuse ea, în cele din urmă, şi intenţionat îşi

coborî capul ca să îşi reia cititul.

Chiar dacă nu putea să îl ignore, măcar putea să pretindă că o făcea. Se gândea la posibilitatea de a angaja un lacheu sau doi. Doar pentru că aristocraţii care îşi pierdeau toţi banii şi beau prea mult puteau să devină nestăpâniţi, iar ea nu se gândise la aşa ceva.

— Păr blond, ochi albaştri, aproximativ douăzeci de ani, citi el cu voce tare. Ce este asta?

— Nu-i treaba ta, izbucni ea, trăgând o linie cu creionul peste descrierea tinerei, unde Jenny notase că era analfabetă.

— O voce plăcută, pretinde că are talent la pian şi vorbeşte franceză. Oliver smulse hârtia. Ştii ce cred eu?

— Nu sunt deloc interesată de ce crezi tu. Nu m-am făcut destul de bine înţeleasă?

— Cred că este una dintre femeile care au răspuns la anunţul tău din ziar. Dându-i înapoi hârtia, căută în buzunar şi scoase un decupaj dintr-un ziar. „Se caută spre angajare legală: domnişoare cu vârsta cuprinsă între optsprezece şi douăzeci şi şase de ani, educate, cu înfăţişare şi maniere plăcute. Casa, masa şi salariul sunt asigurate”. Aruncă decupajul în faţa ei, pe birou. Aici, apare adresa ta.

— Ţi-am spus că vreau să angajez tinere domnişoare. Nu te purta de parcă ai fi descoperit ceva strigător la cer. Nu sunt impresionată că ştii să citeşti. Cred că ştiam deja asta.

— Mi se pare c-ar trebui să fiu prezent la interviurile astea. La urma urmei, un aspect drăguţ şi abilitatea de-a citi nu fac din nimeni un crupier bun.

Diane se ridică. Cu el sprijinit de pervaz, erau aproape la aceeaşi înălţime. Se uită urât la el.

— O să angajez pe cine aleg eu, în funcţie de motivele pe care le consider necesare pentru nevoile mele. După ce le angajez, o să te chem să le instruieşti. Atunci…

— Şi dacă ele nu pot să gestioneze pariurile?

— Atunci, repetă ea şi îi ignoră intervenţia, o să… permit ca tu să-ţi spui părerea despre care dintre ele este mai potrivită decât celelalte ca să ocupe diferitele posturi

libere de la clubul Tantal.

El se îndreptă încet, iar ea fu obligată să întindă gâtul ca să-şi păstreze privirea aţintită spre chipul lui.

— Oi avea tu o afurisită de scrisoare, spuse el, dar ţi-ar fi mai de folos să ţii minte că eu am o grămadă de bani şi influenţă, Diane. Dacă transformi totul într-un război, am să te distrug.

Ea pufni.

— Poţi să consideri că nu sunt absolut deloc impresionată. Am fost deja lefteră şi fără prieteni, Haybury. Poţi să mă faci iar una cu pământul, dar o să am grijă să te bălăceşti şi tu în acelaşi noroi. Iar acum, pleacă de aici – până te chem eu.

Vreme îndelungată, el o fixă cu privirea, şi ea abia dacă mai răsuflă. Ea vorbea serios, şi, de îndată ce el accepta starea de fapt a lucrurilor, poate că negocierea cu el avea să fie mai uşoară. Sau, cel puţin, aşa spera. În cele din urmă, el încuviinţă din cap.

— Am fost invitat la dineul lui Dashton în seara asta. Dashton este un jucător înrăit, la fel ca toţi ceilalţi prieteni ai lui. La ce oră să trimit trăsura după tine?

— N-am să te însoţesc nicăieri.

— Dacă trebuie să ne facem credibilă aşa-zisa legătură misterioasă, Lady Cameron, ai nevoie să fii văzută cu mine. La ora opt. El se îndreptă spre uşa biroului. Şi gândeşte-te să extinzi aleea din faţă. Să sperăm că o să fie trafic intens seara.

Şi tot nu putea să nu-i dea un sfat. Pe care l-ar fi tolerat mai bine, doar că, până în clipa aceea, toate fuseseră sfaturi bune.

— Ora opt, spuse ea cu voce tare, aşezându-se iar în spatele biroului. Să nu întârzii.

— Să nu te răzgândeşti.

Capitolul 5

Oliver îi spuse vizitiului să ducă trăsura la reşedinţa Adam pe drumul cel mai ocolit, asigurându-se că ajunge în

pragul uşii lui Lady Cameron exact cu douăzeci de minute după ora stabilită. Intrase într-un joc al inteligenţei şi al nervilor, şi fiecare mişcare conta.

Grămezi de lemne şi moloz se aflau pe ambele părţi ale drumului când una dintre femeile valet ieşi din casă pentru a deschide portiera trăsurii lui Oliver. Dacă nu ar fi împărţit patul cu Diane în diferite ocazii, aproape ar fi crezut că era una dintre doamnele care prefera compania intimă a altor doamne.

El era motivul pentru care dezvoltase asemenea antipatie şi neîncredere în bărbaţi? „Hmm.” Mai degrabă, cei trei ani de mariaj cu un bărbat care o lăsase lefteră şi o abandonase în inima Europei. Şi se părea că ea avea de gând ca toată lumea să plătească pentru totdeauna.

Pe de altă parte, poate că ambiguitatea preferinţelor ei era intenţionată; la urma urmei, fusese de acord ca el să speculeze, şi ştia el mai bine. Aruncă o privire spre majordomul femeie care stătea în faţa uşii de la intrare. Să angajeze numai femei. Părea un lucru pe care ar fi trebuit să-l ia şi el în consideraţie.

— Milord, dacă binevoiţi să aşteptaţi aici, Lady Cameron coboară imediat. Îmi pare rău că nu vă pot oferi un scaun; momentan, nu avem niciunul în această parte a casei.

— După cum mi-ai spus şi de dimineaţă, cred.

— Da, milord. Mi s-a ordonat să vă informez că, dacă intenţionaţi să intraţi din nou în casă fără permisiune, trebuie să vă împuşc.

— Înţeleg. Chiar dacă era tentat să îi spună că n-avea decât să încerce, avea alte lucruri de care să se ocupe în seara aceea. Şi, aparent, câteva minute bune pentru a-şi bătători călcâiele, în timp ce aştepta ca Diane să binevoiască să apară.

— Cum te numeşti? o întrebă el pe femeia majordom.

— Juliet, milord. Juliet Langtree.

— Bine, Langtree, care a fost serviciul tău înainte ca Lady Cameron să te angajeze ca majordom?

— Eram ajutor de negustor, milord, răspunse ea fără

şovăială. Într-un magazin în care se vindeau arme.

Pentru o clipă, se întrebă dacă râdea de el. Înainte să apuce să decidă, aerul din capul scărilor se agită.

— Diane, spuse el, şi se întoarse cu faţa în vreme ce ea coborî. Iar în negru?

Era gata să spună ceva mai măgulitor, căci, indiferent ce material era negrul lucios, părea să curgă ca o apă pe corpul zvelt şi pe fiecare formă delicată. Dar ea ştia asta. Era motivul pentru care alesese să se îmbrace aşa.

— Se potriveşte cu starea mea de spirit, răspunse ea. La un gest al ei, Langtree deschise din nou uşa de la intrare. Şi încetează să-mi mai baţi la cap angajatele. Au fost avertizate că... prietenia cu tine este motiv de concediere imediată.

— Eşti geloasă?

— Înţeleaptă faţă de lipsa ta evidentă de caracter. O a doua femeie, blondă şi subţire ca o nuia, apăru în spatele ei şi acoperi umerii lui Diane cu o pelerină neagră. Mergem?

Blonda îi urmă până afară.

— Tu păzeşti reputaţia lui Lady Cameron? întrebă el şi îi oferi o mână ca să o ajute să urce în trăsură. La ce plan de acţiune are, ai ajuns cam târziu.

— Trebuie să vă protejez pe *dumneavoastră,* milord, răspunse ea, cu o voce blândă dominată de o mulţime de accente, fără ca vreunul să fie mai evident. Dacă Diane vă ucide, ne strică programul.

De îndată ce doamnele urcară în trăsură, el li se alătură.

— Este foarte interesant că ai interpretat complet greşit situaţia, comentă el, în vreme ce trăsura se întoarse pe stradă. Dacă ar fi să se întâmple ceva cu vreuna dintre voi, programul *meu* n-ar fi deloc stricat. Şi tu spui că ne strică programul. Suntem parteneri?

— Oliver, aceasta este Genevieve, spuse Diane în următoarea pauză. Jenny, Lord Haybury.

— Eşti nouă, continuă Oliver, împărţindu-şi atenţia între cele două femei. Erau cam de aceeaşi vârstă, aproximă el, amândouă aveau în jur de treizeci de ani, dar,

chiar dacă se adresau una alteia familiar sau vorbeau despre programul lor, el ştia cu siguranţă cine se afla în spatele reprezentaţiei. Nu erai la Viena ultima dată când am fost eu.

— Este de ajuns să spun că eu şi Jenny ne ştim de mult. Am chemat-o la scurt timp după ce ai plecat din Viena.

Ei bine, el adusese vorba; şi era de bine, presupunea, dacă ea îi aruncă în faţă faza cu Viena.

— Ştii, ar trebui să-ţi mulţumesc pentru că m-ai determinat să plec, răspunse el, strângând din dinţi ca să nu râdă. La urma urmei, am ajuns la Londra la timp ca să mă împac cu unchiul meu şi să moştenesc averea şi titlul. Una peste alta, o vară foarte bună, cred.

— La fel şi pentru mine, din moment ce Frederick a murit şi tu ai plecat exact când ai devenit o pacoste. Diane ridică un deget de la mănuşa neagră de mătase. Acum. Rămânem la serată două ore. Dansează cu cine vrei; de fapt, cu cât mai multe, cu atât mai bine. Între timp, fiecare vals este al meu.

Desigur, putea să nu fie de acord, dar curiozitatea de a-i descoperi planul era mai mare decât supărarea că primea ordine.

— Şi ce o să faci când nu o să fii în braţele mele?

— Nu o să dansez cu nimeni altcineva. Am făcut aşa şi la serata Hennesy. În seara asta, să-i lăsăm să se mire.

— Şi dacă cineva întreabă de relaţia noastră?

Ea se uită la el, apoi îşi întoarse privirea spre geamul trăsurii.

— Suntem prieteni… vechi.

— Ah. „Prieteni” cu o ezitare. Secrete şi altele de genul.

— Prefer să mă gândesc la asta ca la un mister. Îşi întoarse din nou privirea spre el, şi, în mod surprinzător, ochii ei verzi băteau în negru la lumina felinarului. Iar tu nu ştii despre club decât cum se cheamă şi că se deschide într-o lună.

— Să adaug o taxă de publicitate la valoarea

împrumutului? Diane, nu sunt rubrica ta de bârfe.

— Atunci, să-ţi ţii gura. Este chiar mai bine.

Cotiră pe drum, şi luminile de la reşedinţa lui Dashton se iviră în capătul străzii. Când ea aruncă o privire spre ele, el surprinse… uşoara strângere a gurii ei. Era nervoasă, indiferent de cât de încrezător învăţase să vorbească şi să se poarte. Evident, dacă ar fi pariat şi el suma pe care o avea ea şi ar fi mizat totul pe un castel din cărţi de joc, aşa cum şi era situaţia, şi el ar fi fost nervos.

— Dacă Blalock nu murea, spuse el încet, cu jumătate de gură – pentru că hotărâse că, în primul rând, nu-i păsa şi, în al doilea rând, era o complicaţie –, ce ai fi făcut? I-ai fi cerut lingăului ăluia gras şi bătrân să se instaleze într-o cameră deasupra clubului tău? Ai fi lăsat de înţeles că tu şi el sunteţi vechi… prieteni?

— Cine pare gelos acum?

— Sunt mai degrabă curios. Am fost un înlocuitor de ultim moment, până la urmă.

Ea oftă.

— Dacă vrei să ştii, în schimbul închirierii fostului Monarch Club, Blalock ar fi putut să vină acolo când voia, lăsând de înţeles că, da, eram amanţi.

— Deci o să susţii că eşti amanta oricui, nu-i aşa?

— De ce nu, dacă este în interesul meu?

Oliver ridică dintr-o sprânceană.

— De ce am sentimentul ciudat că Blalock nu ştia că tu voiai mai degrabă să pari amanta lui decât să sari în patul lui.

— Ar fi descoperit asta, într-un final.

— Ţi-ai pierdut fiecare părticică din inimă, nu-i aşa?

— Râde ciob de oală spartă. Şi nu, n-am pierdut. Am scăpat de fiecare părticică. Nu făcea decât să-mi stea în cale.

Trăsura se opri, şi un lacheu coborî scăriţa, apoi deschise uşa. Oliver ieşi primul şi prinse cotul lui Diane, care cobora.

— Eşti o mincinoasă, şopti el.

— Şi tu eşti un laş. Ea îşi aranjă rochia. Oferă-mi

braţul cum se cuvine.

— Da, milady.

Ultima parte îl cam zgândărise, dar bănuia că o merita.

— Şi, dacă-mi strici ploile, o să te distrug.

La cât timp petrecuse ca să-şi descifreze tovarăşii din jurul unei mese de joc, Oliver nu avu nicio problemă ca să o citească pe Diane în clipa aceea. Vorbea serios. Ceea ce totuşi nu înţelegea ea era că, cu cât devenea mai serioasă toată piesa lor de teatru, cu atât mai mult începea şi lui să-i placă.

*

Problema când ameninţai un om ca Oliver Warren, care îşi petrecea mai tot timpul dincolo de limita decenţei, era că el nu se speria foarte uşor. Diane o vedea în ochii lui, în timp ce o însoţea prin sala de bal aglomerată din reşedinţa Dashton. Îl ameninţase că îl distruge, şi tot ce primise în schimb fusese o apreciere scurtă şi blândă.

Nu-i dădu multe motive să creadă că frica putea să-l oblige să se poarte cum i-o cerea ea. Fără scrisoarea pe care o pusese deoparte cu mare atenţie, ea nu mai avea nimic împotriva lui. Şi chiar dacă ştia ea mai bine cum stăteau lucrurile, era foarte enervată de faptul că abilitatea pe care se chinuise din greu să o perfecţioneze nu părea să-l afecteze.

— Două valsuri, murmură Jenny, ivindu-se lângă cotul ei liber. Primul de îndată ce se termină cadrilul, al doilea chiar după gustări.

„La naiba!” Ar fi preferabil să aibă puţin timp ca să observe musafirii şi să decidă dacă să atace sau să se apere înainte să ajungă pe ringul de dans cu împieliţatul. Diane trase uşor aer în piept. Apoi, îşi aminti că nu era vreun înger. Fără prea mult efort, reuşise să-l facă să plece de pe continent cu doi ani în urmă. Sigur putea să stea cu el patru minute fără a recurge la acte de violenţă fizică.

— Asta este treaba ei? întrebă Oliver de cum

Genevieve se pierdu din nou prin mulţime. Să se fluture pe ici, pe colo şi să spioneze lumea?

— Când o rog eu. Şi este chiar bună. Vezi şi tu.

— O să fiu prea ocupat să te urmăresc pe tine şi să mă întreb când o să înţelegi că nu este decât o mare risipă de silabe să mă ameninţi la fiecare frază.

— Cred că este un obicei. În scurta perioadă în care ne-am cunoscut, ai sfârşit prin a mă dezamăgi. Dacă dezamăgire era cuvântul potrivit pentru a descrie sentimentele pe care le resimţise atunci când îşi dăduse seama că el plecase din Viena, dar era un lucru la care să se gândească altă dată. Era mai important ca el să-şi dea seama că nu mai era slabă, naiva pe care o întâlnise cu doi ani în urmă. Era imună la el, aşa cum el era la ea.

— Haybury. Mă întrebam dacă apari în seara asta.

Muşchii din braţul lui Oliver se încordară sub degetele ei, apoi se relaxară.

— Manderlin, spuse el. Ai cunoscut-o pe Lady Cameron?

Un tip înalt, cu un păr blond care îi acoperea un ochi căprui, făcu o plecăciune în faţa ei. Silueta bărbatului nu era rea deloc, şi trăsăturile erau chiar plăcute, dar părul… Dumnezeule! Cineva avea nevoie urgentă de un bărbier.

— Nu, n-am avut plăcerea, spuse tărăgănat bărbatul. Mă prezinţi, te rog?

— Jonathan Sutcliffe, Lord Manderlin, spuse Oliver fără vreo altă introducere. Diane Benchley, Lady Cameron.

— Şi eu m-aş fi descurcat mai bine, răspunse Lord Manderlin, scuturând din cap. Cum să nu-i ştiu numele. O prezentare bună cuprinde detalii. Cum s-a întâlnit fiecare dintre noi cu tine. Dacă suntem căsătoriţi sau disponibili. Vinul sau dulcele preferat, poate.

— Fă-ţi singur cercetarea. Muzica de vals începu, şi Oliver îi cuprinse încheietura cu degetele. După dansul ăsta.

Ea îşi dori să se retragă din strânsoarea lui, dar rezistă tentaţiei. Decizia de a merge pe ringul de dans trebuia să fie a ei, dar nu îi spusese asta. Până acum, el îi tolerase

ordinele şi cerinţele, ceea ce îi oferise o poziţie de superioritate. Dacă forţa prea tare şi el refuza, avea să piardă măsura controlului – sau iluzia lui, ceea ce era cam acelaşi lucru.

Ţinând-o în continuare alături, Oliver îşi croi drum spre mijlocul sălii de dans. Ea acceptă locul ales… Cei care nu dansau aveau să vadă numai frânturi, în timp ce cuplurile din imediata apropiere puteau să îi observe, dar fără să le audă conversaţia. Şi avea să pară că discutau, indiferent dacă îşi spuneau ceva sau nu.

Apoi, Oliver îşi strecură braţul în jurul taliei, şi ea tresări înainte să apuce să se controleze. Marchizul întoarse capul spre ea, cu paşi hotărâţi, în vreme ce o luă la dans.

— Dacă aş fi în locul tău, murmură el, nu aş permite să se vadă că o simplă atingere mă tulbură atât de tare.

— N-am fost tulburată, răspunse ea şi schiţă spre el un zâmbet glacial, spre deliciul unor privitori. Am fost dezgustată. Te suport de dragul clubului Tantal, atâta tot.

— Hmm. În general, ai fost mai puţin directă în loviturile tale. Ştii, afirmaţii de genul ăsta îmi pot răni sentimentele.

Făcându-şi curaj, ea îl privi făţiş – nu era chiar uşor, pentru că era mai înalt cu cel puţin douăzeci de centimetri.

— Totuşi, putem încerca să fim civilizaţi dacă vrei.

— Vorbeşti serios? Nici nu ştiu ce parte din corp să-mi păzesc.

Era de folos pentru cauza ei dacă păreau prietenoşi, aşa că îi zâmbi.

— Ce părere ai despre tendinţele la modă?

— Eu prefer negrul.

— Foarte amuzant.

— Ce părere ai despre aristocraţia din Londra, acum, că te-ai întors?

— Nu vreau să-ţi spun ceva ce ai putea folosi împotriva mea mai târziu, zise ea.

— Eşti foarte suspicioasă, Diane.

— Ah. Ei bine, m-ai învăţat destul de multe într-o perioadă scurtă, Oliver. Lecţii pe care nu o să le uit

vreodată.

— Cu plăcere, în cazul ăsta. O trase mai aproape de el când făcură o piruetă. Oh, asta nu trebuia să fie o mulţumire, nu-i aşa? Voiai să mă faci de ruşine sau aşa ceva. Oliver se strâmbă în treacăt. Hmm. Vrei să mai încerci o dată? Nu pot să-ţi garantez că o să par plin de remuşcări, dar sunt dispus să încerc.

Nu se gândise să recurgă la violenţa fizică – nu până în acel moment. Totuşi, dacă încerca să-l plesnească, se întâmplau două lucruri: primul, el para lovitura; al doilea, o trântea la podea în faţa tuturor şi distrugea misterul şi demnitatea pe care le construise de când sosise la Londra.

— N-am nevoie de remuşcări. Am început un lucru. Şi încă ceva: n-am încredere în tine. Şi, pentru că n-am încredere, nu pot să te mai plac niciodată. Absolut niciodată.

El ridică dintr-o sprânceană.

— În acest caz, te-ai decis să renunţi deja la politeţe?

— Da. În mod clar, n-are niciun rost cu tine.

Oliver se opri. În mijlocul sălii de bal de la Dashton, în mijlocul unui vals. Lady Hubert şi partenerul aproape se ciocniră de ei, iar Diane mai făcu un pas ca să evite un cuplu. Pentru o clipă, observă că, în urmă cu câţiva ani, o asemenea mişcare ar fi făcut-o de râs… ar fi umilit-o… în timp ce acum era preocupată doar de cum să întoarcă incidentul în avantajul ei.

Schiţă un zâmbet uşor, apoi îşi sărută podul palmei şi îşi puse mâna pe gura lui.

— Chiar spui lucruri interesante, Lord Haybury, comentă ea, apoi se îndepărtă iute prin învălmăşeala de dansatori dezorientaţi. Jenny o întâlni la marginea ringului de dans şi rămase tăcută alături de ea.

— Plecăm, murmură Diane spre însoţitoarea ei, păstrându-şi expresia amuzată pe chip. Fă rost de o trăsură.

Încuviinţând uşor din cap, Jenny dispăru din nou. De îndată ce Diane ieşi din sala de bal şi se strecură pe una dintre uşile coridorului, îşi încetini paşii, apoi intră în prima

încăpere goală pe care o văzu. „Bărbatul… acela. Bărbatul acela arogant şi îngrozitor”.

Încercase să o facă de ruşine. Încercase să câştige teren în ceea ce era deja un joc de şah. Şi cea mai enervantă parte era că ea nu făcuse nimic rău până când nu-l ameninţase cu şantajul. Oricum, nu când venea vorba despre Oliver Warren. El o găsise la Viena. O sedusese… deşi ea participase cu înflăcărare. Plecase fără vreun cuvânt. Iar acum, el se dădea în spectacol pentru că ea voia să facă lucrurile în stilul ei.

Trebuia să clarifice câteva lucruri, pentru că era vorba despre afaceri şi nimic mai mult. Sentimentele personale de mândrie rănită, duşmănie, răzbunare… ei bine, trebuia pur şi simplu să le lase deoparte.

Şi, doar ca să se simtă în siguranţă, trebuia să-l întrebe pe fostul angajator al lui Juliet dacă putea să-i dea unul sau două pistoale mai puţin vizibile. Nu voia să recurgă la un al treilea plan ca să deschidă clubul Tantal, dar, dacă era nevoie, o făcea. Lord Haybury trebuia să priceapă că nu conta ce voia şi ce credea el. Şi, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Credeam că te-am văzut intrând aici.

Bătaia puternică din pieptul ei încetă numaidecât. Oliver nu avea o voce ascuţită şi nici accentul din Cornwall pe care nici cel mai bun absolvent de liceu nu putea să-l controleze.

— Lady Dashton, sper că nu aveţi nimic împotrivă, spuse ea. Am văzut pictura lui Gainsborough când treceam pe coridor, şi am fost nevoită să mă opresc pentru a o clipă.

Privirea vicontesei se întoarse spre portretul mare de familie agăţat deasupra şemineului.

— Este frumos, nu-i aşa? Bineînţeles, fiii mei sunt mai în vârstă acum, ca mine şi Stuart, din păcate.

— Este minunat, comentă Diane, fără să se mai uite la el.

Pumnii lui Lady Dashton erau încleştaţi; ceea ce Diane nu prea se aşteptase să vadă la o gazdă care discuta cu un musafir plin de admiraţie.

— Şi arătaţi foarte fericită. N-am înţeles niciodată de ce atât de mulţi pictori aleg chipuri mohorâte pentru personajele lor.

— Soţul meu este destul de interesat să afle mai multe despre clubul… tău, spuse vicontesa pe neaşteptate, ignorând conversaţia lui Diane.

— Nu va trebui să aştepte prea mult. Vreau să deschid porţile clubului Tantal într-o lună.

— Ştiţi, Harriette Wilson a devenit faimoasă din cauza lipsei de decenţă faţă de unii domni distinşi. Şi totuşi, nu a fost invitată niciodată la un eveniment al înaltei societăţi, iar noi încă o considerăm o femeie de moravuri uşoare.

Acum, Diane ştia că discuţia era despre ea. Chicoti.

— Ce limbaj, Lady Dashton. Şi, da, aveţi dreptate despre Harriette Wilson. Dar, în apărarea ei, n-a susţinut niciodată că este altceva decât ceea ce este. Strângând din buze, Diane făcu un pas înainte. Acordaţi-mi aceeaşi încredere. Multe dintre cluburile pentru gentlemani în Viena şi oriunde pe continent erau magnifice. Eu aduc acel rafinament la Londra.

— Ideea…

— Şi cine ştie? insistă ea, ridicând din umeri. Dacă celelalte doamne se interesează de clubul Tantal la fel ca dumneavoastră, pot să propun şi o seară pentru doamne. Câteva pariuri de bon ton, vin de Madeira şi biscuiţi, poate. Servite de tineri frumoşi.

— Vreţi să mă influenţaţi ca să vă dau acceptul meu? Pentru că eu nu sunt de acord.

Cu un zâmbet mai accentuat, Diane înclină capul.

— Atunci, nu veţi participa. Acum, dacă mă scuzaţi, mă aşteaptă trăsura.

— Mă întreb cât timp veţi mai fi invitată la evenimentele înaltei societăţi, răspunse Lady Dashton, ieşind din cadrul uşii ca să-i facă loc.

— Vom vedea. Va fi interesant, nu-i aşa?

În timp ce se întorcea spre capătul coridorului, îl zări pe Oliver cum pleacă din sala de bal spre celălalt colţ al încăperii. Dacă trebuia să discute din nou cu el astă-seară,

capul ei… şi liniştea ei… urmau să explodeze. Era o adevărată artă să se grăbească fără să dea de înţeles că făcea asta, dar o învăţase la scurt timp după căsătorie. Într-o clipită, ajunse afară şi urcă în trăsura ce o aştepta.

— Ştiu că ai cercetat, dar eşti sigură că nu mai există altcineva de la care să ne luăm finanţarea? întrebă Jenny de lângă ea.

— Îmi închipui că am putea, spuse încet Diane. Dar nu vreau să se afle despre problemele mele financiare. Mai mult decât orice altceva, asta m-ar putea distruge. Domnii frecventează cluburi pentru prestigiu, amuzament şi risc. Dacă pare că sunt disperată după bani, toţi o să presupună că am vrut să-i înşel.

— Dar Haybury nu se dovedeşte deloc docil.

Ea oftă.

— Este un netrebnic încăpăţânat. Trebuie să recunosc. În acelaşi timp, sunt mai mari şansele ca el să-mi păstreze secretele mai bine decât oricine altcineva. La urma urmei, eu ştiu un secret de-al lui. Este un echilibru pe care nu-l mai am cu altcineva.

— Până te aruncă pe fereastră.

— Tot un echilibru o să fie. Eu o să fiu moartă, dar reputaţia lui de bărbat o să fie distrusă.

Jenny se afundă într-un colţ al trăsurii mici.

— N-am bănuit că misiunea o să fie una simplă. Dar nici nu n-am aşteptat să fie aşa greu la nicio săptămână după ce ne-am primit fondurile.

Neliniştea se învolbură în pieptul lui Diane.

— Ştiu cât de mult îţi cer, Jenny. Dacă nu vrei să conţinui, ei bine, mă voi gândi la ceva…

— Aiurea, Diane. M-ai găsit din nou într-o perioadă… foarte dificilă. Numai pentru asta şi tot aş rămâne. Dar, ca să redescopăr un prieten, ei bine… aş lua-o pe orice drum ai alege.

Diane prinse mâna prietenei ei şi o strânse tare.

— Mulţumesc. Dar, pentru că suntem prietene, trebuie să-mi spui dacă mă îndepărtez de la drum şi ajungem pe un teren viran.

Cu un chicot neobişnuit, Genevieve îi strânse mâna, apoi îşi retrase degetele.

— Pe undeva, sper ca drumul ăsta să fie în continuare la fel de palpitant pe cât se arată la început, atâta vreme cât ajungem la destinaţie.

— Iar eu sper să nu fiu nevoită să împuşc armăsarul.

Armăsarul foarte problematic trebuia să fie convins să urmeze regulile ei înainte să strice totul. Şi niciun mascul nu avea să mai distrugă vreodată totul în lumea ei. Nici măcar marchizul de Haybury. Nu, cu atât mai *puţin* el.

Capitolul 6

— Milord, tocmai a sosit un mesaj pentru dumneavoastră.

Oliver îşi şterse untul de pe degete şi făcu un gest spre tăviţa de argint ţinută de lacheul lui.

— Ia să vedem, Myles.

De îndată ce Oliver îşi văzu numele scris cu înflorituri elegante pe partea exterioară a biletului, ştiu cine i-l trimisese. Trei zile, exact aşa cum îl informase. El rezistase, în ciuda dorinţei constante şi aproape evidente de a intra cu paşi mari pe uşa principală de la reşedinţa Adam şi de a o informa că el era singurul care dădea lecţii şi că nimeni nu-l lăsa baltă pe ringul de dans. Îşi văzuse de treburile lui – sau, oricum, de o parte dintre ele – şi aşteptase ca ea să facă următorul pas.

— Asta-i tot, îi spuse lacheului şi se ridică să se ducă la birou.

Parcurse o distanţă scurtă pe coridor şi trecu pe lângă cunoscutul tablou al Afroditei ieşind din spuma mării, tablou care avea să-l însoţească la clubul Tantal, cu precădere pentru că reprezentarea unei femei dezbrăcate şi seducătoare avea probabil s-o enerveze teribil pe Diane.

Se duse la fereastra care dădea spre aleea trăsurilor şi spre sala de biliard puţin folosită a lui Lord Penbridge şi

se aşeză. Manderlin şi alţii întrebaseră de ce nu-şi cumpărase o casă în oraş din moment ce moştenise averea marchizului de Haybury, dar el nu vedea rostul unei asemenea achiziţii. Singurul lucru distractiv pe care îl făcea era de o factură foarte intimă, şi oricum petrecea puţin timp acasă. Dincolo de ziduri, era mult mai interesant.

— Că tot veni vorba, mormăi el şi deschise biletul lui Diane. „Haybury”, citi el cu voce tare, „trebuie să discuţi astăzi la prânz cu un grup de posibile angajate. Aştept să vii la unsprezece şi jumătate, ca să vorbim despre instrucţiunile tale. C. de Cameron”.

Afurisita se pricepea de minune să dea ordine. Şi, bineînţeles, el trebuia să ajungă la timp, pentru că, altfel, părea un şcolar capricios. Să îi forţeze stăpânirea de sine cerea mai mult efort decât simple certuri – şi el ura oricum să se repete.

Scrise un bilet pentru Amelia Lawson prin care anula întâlnirea de la prânz, ignorând gândul că voia să facă asta fără să ţină cont de ordinele primite. Să-şi petreacă vremea cu femei desfrânate era o distracţie foarte plăcută, dar el ducea o bătălie. Şi, din nefericire, trebuia să stabilească împreună cu Diane ce urma să le spună diferitelor femei despre faptul că ea îl cunoştea personal. El refuza să le lase să creadă că devenise brusc ori îndrăgostit, ori impotent.

Sună după Myles, unul dintre cei patru servitori pe care îi angajase pentru mica lui reşedinţă. Haybury Park din Suney era locul unde lucrau şi locuiau cei mai mulţi dintre angajaţii lui, dar, în cei doi ani de când moştenise titlul unchiului, Oliver nu petrecuse prea mult timp aici. În cea mai mare parte a vieţii lui fusese un călător – şcoli cu internat, universitate, Londra, Madrid, Roma, Viena – şi încă nu îi venea uşor să se stabilească într-o singură casă sau chiar într-o singură ţară.

— Da, milord.

— Trimite pe cineva după calul meu, bine?

— Imediat, milord. Doamna Hobbles întreabă dacă veţi participa la masa de seară, căci ea tocmai a cumpărat un purcel de lapte.

— Nu ştiu care sunt planurile mele. Spune-i să prăjească purcelul; cei mai mulţi dintre voi s-ar putea bucura.

Myles zâmbi.

— Cât sunteţi de generos, milord. Vă mulţumesc.

— Dacă mă caută cineva, anunţă-i că sunt plecat să fac o vizită la o veche… prietenă.

— O veche prietenă, milord. Foarte bine.

— Nu. Un vechi… prieten. Sugerând că „prieten” nu este chiar cuvântul corect, ci doar cel mai potrivit.

— Un vechi… prieten. Înţeleg, milord. Myles se întoarse spre uşa de pe hol, apoi şovăi. Sper că ştiţi, milord, că eu n-aş încuraja niciodată zvonurile de vreun fel fără instrucţiunile dumneavoastră exprese în acest sens.

— Dacă aş fi crezut altfel, Myles, nu ai mai fi angajatul meu.

Oliver se îndreptă spre uşa principală când un grăjdar, de la grajdul unde-i ţinea pe cei cinci cai pe care îi avea la Londra, veni trăgându-l pe Brash după el. Îi aruncă băiatului un şiling şi o luă la trap spre Regent Street.

Diane stabilise o întâlnire aşa în pripă ca să-l ia prin surprindere? Sau ca să-l împiedice să pună la cale vreo răzmeriţă? Indiferent de situaţie, îl subestimase grav.

Se gândise trei zile la scenarii şi posibile răspunsuri la cerinţele ei teoretice. Astfel că o lăsase să comploteze în continuare, dar avea de gând să recupereze.

Femeia majordom deschise uşa principală de la reşedinţa Adam când el ajunse la capătul scărilor uzate de granit. Diane trebuia să schimbe scările şi uşa înainte să deschidă clubul. Credea că putea să îi sugereze acest lucru, dar cel mai probabil avea să îl coste mai mulţi bani.

— Lord Haybury, Lady Cameron vă aşteaptă. O găsiţi sus în birou. Cred că aţi mai fost acolo.

— N-ar trebui să mă însoţeşti, Langtree?

— Astăzi nu, milord.

Dacă o întreba de ce nu putea să-şi părăsească postul de la uşă, i-ar fi spus simplu că nu era treaba lui. Nu trebuia să piardă teren în faţa blestematei femei majordom.

Pentru acelaşi motiv, se abţinu să întrebe despre paravanul de cearşafuri care înconjura aproape tot foaierul. Chiar dacă materialul ascundea de privirile musafirilor construcţia în lucru, nu făcea nimic pentru a domoli sunetele de ciocan şi vocile joase ale bărbaţilor.

Uşa biroului era deschisă, şi Oliver intră în cameră fără să mai bată la uşă.

— Este unsprezece şi jumătate, deşi cred că ştii, pentru că te-ai tot uitat la ceas în ultimele douăzeci de minute, nu-i aşa?

Pentru numele lui Dumnezeu, ea purta din nou negru – de data aceasta, muselină simplă –, când ar fi arătat fermecătoare şi proaspătă în orice altă culoare, dar totuşi reuşea să fie… ademenitoare. O mare realizare, într-adevăr.

Făcu un semn spre scaunul din faţa biroului ei.

— Jocurile domnilor. Faraon, douăzeci şi unu, whist, hazard şi mai ce?

Oliver luă loc.

— Nu. Vreau să discutăm puţin înainte să trecem la afaceri.

Diane îşi întoarse capul spre el.

— Foarte bine. În ultimul timp, te-ai culcat cu cineva interesant?

În ciuda asprimii discuţiei, trebuia să-i admire priceperea la înţepături. Dar avea şi el asemenea talente.

— Interesant. Hmm. Îngăduitoare. Binevoitoare, da. Totuşi, dacă mă gândesc, trebuie să recunosc că tu erai o amantă mult mai interesantă decât multe dintre femeile pe care le-am întâlnit în ultimul timp. Îşi coborî voit privirea spre sânii ei fermecători. De fapt, cred că părţi din mine duc destul de mult dorul unor părţi din tine.

— Ce trist, din moment ce eu te-am uitat în clipa în care ai plecat din cameră.

Aplecându-se în faţă, el îşi puse coatele pe masă şi îşi sprijini bărbia în mâini.

— Chiar aşa? E cu adevărat tactica pe care vrei să o abordezi? Pentru că eu aş putea oricând să-ţi reamintesc.

— Da, îmi imaginez că unuia din noi i-ar plăcea destul de mult. Oricum, nu mie. Lovi uşurel cu degetele hârtia din faţa ei. Acum, spune-mi despre jocurile de noroc.

Evident, el mersese destul de departe în dimineaţa aceea.

— Foarte bine. Bărbaţii vor paria pentru orice. De câte ori un prieten spune „nicidecum” în decursul unei ore. Dacă o femeie iese din trăsură cu piciorul drept sau cu piciorul stâng în faţă.

— Da, totul este foarte bine, dar nu foarte organizat. Trebuie să fiu mai clară? Am nevoie de o listă de jocuri şi distracţii pe care le pot juca aici, şi de preferat unele unde banca are cea mai mare şansă de profit.

— De ce nu-i jefuieşti pur şi simplu când intră pe uşa din faţă?

Diane nici măcar nu clipi.

— Pentru că aş câştiga doar ce au în buzunare în seara respectivă. Îmi închipui că doar o parte dintre ei s-ar întoarce ca să fie jefuiţi din nou.

— Destul de adevărat. Este vorba despre subtilitate, presupun.

— Exact.

El o privi pentru o clipă.

— Acum doi ani, îi urai atât pe bărbaţii care pariau, cât şi pe cei slabi la minte care nu-şi recunoşteau propria lipsă de pricepere. Şi, în timp ce trebuie să te aplaud pentru felul în care ai trecut dincolo de dispreţul tău ca să vezi cum pariurile pot să fie folosite în avantajul tău, mă gândesc totuşi la ceva.

Ea făcu un gest spre el.

— Te rog, continuă. Ştiu că nu voi fi în stare să obţin ceva util de la tine până nu ţi se satisface curiozitatea copilărească.

Insulta era destul de ostentativă. Pentru el, era semnalul că Diane nu se simţea în largul ei în felul în care decurgea conversaţia. „Bine”.

— Curiozitatea mea copilărească vrea să ştie dacă ai luat în consideraţie faptul că plănuieşti să faci altor femei

ce ai păţit tu.

— Oh, Dumnezeule mare! exclamă ea, punându-şi amândouă mâinile peste gură. Ai perfectă dreptate. Cum am putut să fiu atât de oarbă? Groaza de pe chipul ei lăsă locul unui zâmbet uşor. Nu voi mai fi călcată în picioare, Oliver. Am ales un club de pariuri pentru că apreciez ironia şi pentru că este un mod minunat de-a face bani. Cum spune proverbul din bătrâni? „Casa câştigă întotdeauna”, cred.

— Şi celelalte femei?

— Nu sunt vreun tutore sau vreo lecţie de morală. Ele sunt pe cont propriu, exact cum am fost eu. Un deget lung bătu uşor foaia de hârtie din faţa ei. Jocuri. Ce-am trecut cu vederea?

Lady Cameron chiar se schimbase în doi ani. Dar el încercase să nu. De fapt, din cauza aceea plecase de la Viena. Ca să nu-şi distrugă viaţa. Cum ea continua să-l privească acum cu o suspiciune voalată, el se scutură.

Avea să stea să se gândească în privat, de preferat cu o sticlă mare de alcool în mână.

— Pe lângă cărţi şi zaruri, există ruletă şi chiar curse orientale exotice.

— Spune-mi tot.

În timp ce îi explica regulile de bază de la pichet şi faraon, îşi concentră atenţia asupra ei. Cele mai multe femei aveau grijă să nu fie singure în cameră cu el dacă nu erau în căutarea intimităţii. Dar Diane pur şi simplu îşi lua notiţe şi ridica din când în când privirea atunci când el schimba intenţionat cursul discuţiei. Îl vedea cu adevărat doar ca pe un mijloc de a-şi atinge un scop? Uitase într-adevăr – nu, nu uitase, ci lăsase deoparte – ceea ce el considera că fuseseră două săptămâni teribil de memorabile?

Şi de ce naiba îi păsa dacă făcuse aşa? Iată care era partea enervantă: nu era în stare să nu se mai frământe.

— Ai găsit pe cineva cu care să-ţi împarţi patul de când am plecat? o întrebă el brusc.

Diane nu-şi ridică privirea.

— Prefer să trecem peste asta. Apoi, privi ceasul de pe şemineu şi se ridică. Este timpul să ne întâlnim cu primul grup, spuse ea, şi ieşi din cameră fără să se uite înapoi.

— La naiba, murmură el şi se duse după ea. Până la urmă, dintre toţi bărbaţii din Anglia, pe el îl căutase. Nu din prima, dar totuşi.

Douăsprezece domnişoare îi aşteptau într-o încăpere goală de la etaj. Diane dăduse instrucţiuni pentru ca toată mobila să fie mutată şi să fie aduse o masă de joc şi scaune. Acele femei îndepliniseră primele trei condiţii – să fie tinere, literate şi atrăgătoare, dar era conştientă că abilitatea de a citi era diferită de aceea de a fi în stare să poarte discuţii… mai ales în timp ce se ocupau de domni, bani şi un joc de noroc.

— Doamnelor, spuse ea când ele făcură plecăciuni în acelaşi timp, acesta este Lord Haybury. El va discuta despre jocul faraon. Dacă aveţi nelămuriri, sunteţi libere să-l întrebaţi. Vă voi urmări aptitudinile, nu doar pentru joc, ci şi ca gazde. Ar trebui să vă gândiţi la masa de joc ca la casa voastră, şi trebuie să vă ocupaţi de musafirii voştri atât de bine încât ei să-şi dorească să rămână toată noaptea.

Desigur, erau mai multe de spus, dar, având de ales din şaizeci şi două de femei, acum avea nevoie să cearnă grâul de neghină.

În timp ce ea rămase în spatele încăperii, treisprezece luară loc în jurul mesei. Oliver explică elementele de bază ale jocului într-o manieră surprinzător de uşor de înţeles, şi Diane îşi permise pentru o fracţiune de secundă să se felicite. Poate Blalock fusese prima alegere, dar, în ciuda enervării că îl implicase pe Oliver în toată povestea asta, el părea să fie totuşi cea mai bună alegere.

O brunetă stridentă, aşezată la două scaune în dreapta lui Oliver, ridică mâna pentru a pune a treia sau a patra întrebare. Oliver îi aruncă femeii o privire, zâmbind slab, apoi se uită în altă parte când îi răspunse şi îşi continuă lecţia.

— Dumneata, zise Diane, răsfoind prin notiţe. Domnişoara Carlysle, nu-i aşa?

Bruneta dădu aprobator din cap, apoi aruncă o privire în direcţia lui Oliver şi înapoi la Diane.

— Da, milady. Mary Carlysle.

— Puteţi pleca, domnişoară Carlysle.

— Dar…

— Dacă nu vă puteţi controla gura şi ochii când ştiţi că sunteţi observată, nu pot decât să-mi închipui ce o să se întâmple mai târziu. Nu vă acuz; Lord Haybury este diabolic. Se întoarse spre tot grupul. De asemenea, oricine a fost sau are de gând să fie intimă cu Haybury poate la fel de bine să plece imediat.

Domnişoara Carlysle îi aruncă o privire supărată, îşi luă gentuţa şi ieşi. Oliver se ridică. Diane observă că fetele care erau cel mai aproape de el se mutară. „Bravo lor”.

— Putem discuta o secundă, Lady Cameron? mormăi el şi ieşi pe coridor.

— Puteţi să jucaţi o rundă, doamnelor. Mă întorc într-un minut.

Imediat ce ieşi, Oliver se îndreptă spre ea. Ridică o mână ca şi cum ar fi vrut să-i prindă braţul, apoi îşi încleştă degetele şi făcu un pas înapoi.

— Ce naiba a fost asta? îi ceru el în şoaptă.

— De ce amantele întineresc, deşi craii îmbătrânesc? Are aproape nouăsprezece ani, Haybury.

— Mai întâi, eu am douăzeci şi nouă de ani, ceea ce este departe de ceea ce se cheamă bătrân. În al doilea rând, Mary Carlysle este cam experimentată pentru vârsta ei. În al treilea, tu…

— Ţi-am spus doar că nu o să angajez pe niciuna care a împărţit patul cu tine.

— Aşa că rămâi tu ca excepţie.

— Eu nu sunt salariată.

— Da, bine, începi să pari geloasă. Făcu iar o jumătate de pas mai aproape. Eşti? Geloasă, adică?

Obrajii ei ardeau.

— Nu fi ridicol! Nu sunt geloasă. Sunt realistă. Şi, în

mod realist, ştiu că este posibil să faci ceva ca să mă duci de nas. Încerc să previn asta. Sau cel puţin să fac lucrurile mai dificile pentru tine.

Oliver parcurse distanţa mică rămasă între ei. La naiba, ea voia ca el să nu fi fost aşa înalt şi bine clădit. Tot ce reuşi fu să-şi ridice capul şi să-i întâlnească privirea aspră. Apoi, el îi prinse bărbia cu degetele, cu mai multă delicateţe decât se aşteptase.

Voia să-i spună să plece, fără îndoială. Să se ducă departe şi să piardă teren în faţa lui, în timp ce el revenea în cameră şi mai mult ca sigur avea să facă ravagii printre cele unsprezece femei rămase, fiecare în parte aşteptându-şi rândul.

— Ei bine? întrebă Diane, încântată că vocea îi rămase calmă.

El se aplecă, răsuflarea lui se simţi aproape şi caldă peste buzele ei.

— Mincinoaso, îi şopti el. Ştii că nu o s-o ating pe niciuna dintre ele.

— Ba nu ştiu. Acum, dă-mi drumul.

Privirea lui coborî spre gura ei.

— Mă întreb dacă eşti la fel de dulce, cu toate cuvintele alea acre pe care le-ai spus zilele astea.

— Continuă să te întrebi.

— Mă visezi? murmură el, apoi brusc îi dădu drumul şi se îndreptă iar de spate. Îmi imaginez că da. Luă un teanc de hârtii pe care ea le ridicase deasupra pieptului ca un scut foarte ineficient. O să te anunţ dacă vreuna dintre femeile astea poate să se ocupe de o masă. Tu decizi dacă ele pot să stea şi să se uite cum duc bărbaţii la pierzanie.

Diane trase adânc aer în piept.

— Termină cu ele pe la două. Mai ai un grup la patru şi jumătate.

El confirmă cu o încuviinţate din cap înainte să revină în încăpere. Diane rămase pe coridor, privindu-l duşmănos. „Foarte bine”. Mai avea multe interviuri de făcut şi, după discuţia de mai devreme cu el, trebuia să comande două roţi de ruletă şi ceva ce conţinea zaruri.

Şi bănuia că cele unsprezece doamne nu aveau nevoie de însoţitoare. Având în vedere slujba de care se arătaseră interesate, asta avea, probabil, să fie o primă lecţie valoroasă din mai multe puncte de vedere. La urma urmei, dacă puteau să îi reziste marchizului de Haybury, urmau să aibă foarte puţine probleme în a-l îndepărta pe Lucifer însuşi. Ea, geloasă. „Pe el. Ha! De două ori ha”.

Diane o luă pe coridor spre camera de zi pe care i-o dăduse lui Jenny pentru interviurile celor care continuau să apară în pragul uşii, câte una sau două pe oră. Dacă domnii erau nerăbdători să intre pe uşile de la club aşa cum erau doamnele, nu avea de ce să îşi facă griji.

În cameră, Jenny stătea la micul birou, în faţa unei bonete cu boruri mari. Cineva, probabil o femeie, se afla acolo, dar pălăria o acoperea până la picioare. Iar picioarele îi erau ascunse sub o muselină gri cu albastru. Pentru o clipă, Diane se gândi să se întoarcă şi să o lase pe Jenny cu interviul ei – până atunci, reuşise să evite discuţia cu cele mai neînsemnate candidate. Totuşi, dacă pleca, era foarte tentată să rămână afară din sala de jocuri şi să se gândească la aiurelile pe care, cel mai probabil, Oliver li le turna candidatelor.

— Jenny, spuse înainte de a se răzgândi, te uiţi, te rog, la culoarea vopselei pe care am ales-o pentru tavan? Încep să am îndoieli. Mă ocup eu de interviu.

Prietena ei confirmă cu o încuviinţare din cap.

— Desigur, răspunse şi se ridică. Când trecu prin cadrul uşii, atinse cu degetele braţul lui Diane. Să fii drăguţă, şopti ea şi plecă.

Ascunzându-şi privirea încruntată, Diane se cufundă într-un scaun liber. Când, mai exact, începuse să fie nevoie să-i aducă cineva aminte să fie drăguţă? Lăsând gândul deoparte, trase notiţele lui Jenny mai aproape şi citi printre rânduri. „Hmm.” Era evident că interviul nu avansase prea mult.

— Sunteţi Emily Portsman, începu Diane şi ridică privirea.

— Eu sunt.

Chipul, chiar dacă umbrit de pălăria voluminoasă, era destul de drăguţ. Culoarea părului era greu de definit… între blond şi castaniu.

— Eu sunt Lady Cameron.

— Trebuie să întreb, milady. Anunţul dumneavoastră spunea că sunteţi în căutarea unor doamne pe care să le angajaţi la club, dar nu aţi spus… Oricum, eu… Sunt lucruri pe care nu le voi face, indiferent de salariu. Aşadar, voiam să ştiu dacă aţi vrea să fiţi mai clară înainte de a începe, astfel încât să nu pierdem timpul nici dumneavoastră, nici eu.

Diane încuviinţă din cap.

— Nu deschid un bordel. Ce vor să facă angajatele mele în timpul liber nu este treaba mea, atâta vreme cât sunt discrete. Sau, să fiu mai directă, nu vă voi pune să vă culcaţi cu cineva. Eu impun angajatelor mele să muncească la mesele de joc, să servească mâncare, să ţină socoteala banilor şi aşa mai departe.

Domnişoara Portsman ridică mâna şi-şi dezlegă şnururile bonetei. Îşi scoase monstruozitatea aceea şi o aşeză în poală.

— Acum, să continuăm interviul.

Castaniu. Aceea era culoarea părului domnişoarei Portsman, o combinaţie cumva indescifrabilă de castaniu, blond şi roşcat. Diane scrise o notă pe foaia de interviu, împreună cu menţiunea că avea ochii căprui.

— Vârsta?

— Douăzeci şi unu.

Diane notă din nou.

— Ştiţi să citiţi şi să scrieţi?

— Da.

— Limbi străine? Altele decât engleza.

— Franceza, spaniola şi o brumă de italiană.

Bine, era ceva de apreciat. Notă şi datele acelea.

— Matematică?

— Acceptabil. Suficient pentru jocul de cărţi, pariuri şi procente.

— Aţi urmat o şcoală particulară?

— Da.

— Splendid. Care anume?

— Prefer să nu spun.

Diane se opri în timp ce scria.

— Mă scuzaţi?

— Am urmat o şcoală particulară şi am fost considerată o elevă excepţională, mai ales la artele plastice. Prefer să nu vă spun la ce şcoală am fost.

Bine. Poate trebuia să se simtă insultată că o posibilă angajată nu voia să dea informaţii de bază. Putea foarte bine să încheie interviul şi să o trimită acasă. Diane schiţă uşurel o semilună pe pagina interviului.

— Referinţe?

— Am fost guvernantă la două case onorabile pe care nu le voi menţiona.

— Înţeleg. Diane lăsă creionul jos, ridicând privirea ca să întâlnească ochii căprui. Este Emily Portsman numele dumneavoastră real?

Tăcere.

— Nu, milady.

— Ştiţi că este posibil ca slujba de aici să pară scandaloasă, indiferent dacă veţi avea sau nu un comportament scandalos. Nu veţi mai avea posibilitatea să lucraţi ca guvernantă. Cel puţin, pentru un timp.

— Da, ştiu. Nu-mi pasă de scandal, atâta vreme cât decizia oricărui păcat îmi aparţine.

— Am un interviu foarte… neobişnuit cu dumneavoastră.

— Da? Deci aproape toate candidatele dumneavoastră au o viaţă confortabilă, cuviincioasă?

Diane se gândea că da. Poate nu vieţi pe deplin confortabile, dar, da, cuviincioase. Ideea că îşi putea interpreta greşit posibilele angajate o tulbură. Nu ştia totul, bineînţeles, dar învăţase să citească oamenii. Pe bărbaţi, mai ales, dar şi pe doamnele cărora le permitea să intre în casa ei. Doamnele pe care le lăsa în compania marchizului de Haybury.

Fata mută scaunul în penumbră.

— Serviciul oferă casă şi masă, nu-i aşa?
— Dacă vă ţin aici, voi avea probleme?
În cele din urmă, aşa-zisa domnişoară Portsman coborî privirea, ridicându-şi boneta şi punând-o iar pe cap.
— S-ar putea. Vă mulţumesc mult că m-aţi primit. Data viitoare, o să inventez ceva mai creativ.
Înclinându-şi capul, ea se ridică şi îşi luă gentuţa.
— Această problemă... îi spuse Diane domnişoarei Portsman care se retrăgea, nefiind sigură de ce simţea nevoia să continue. Să fie oare un bărbat de vină?
Domnişoara Portsman se întoarse.
— Ofer şanse egale unui bărbat şi propriei mele naivităţi.
Părea ceva foarte familiar.
— Dacă aveţi calităţile pe care le pretindeţi, domnişoară Portsman, sunteţi angajată.
Pentru prima dată, un aer de nesiguranţă trecu peste trăsăturile umbrite ale celeilalte femei.
— Vă... mulţumesc.
— Cu o condiţie: păstraţi-vă secretele dacă vreţi. Dar, de acum înainte, să fiţi sinceră cu mine. Şi, dacă ceva din trecut va afecta clubul, mă veţi informa.
Emily Portsman, sau cum o fi chemat-o, înclină capul.
— Aveţi cuvântul meu de onoare, milady.
Îi trecu prin minte cu întârziere că noua ei angajată nu întrebase despre salarii şi zile libere sau activităţi specifice, lucruri despre care Jenny spunea că alte fete voiau să ştie imediat. După ce Diane se uită la examinarea completă şi o puse pe Emily să se ocupe de aranjarea paturilor în camerele din mansardă, plecă să o caute pe Genevieve.
— Ce crezi despre făptura cu pălăria cât toate zilele? îşi întrebă Diane prietena, stând nemişcată în locul ei din pragul uşii de la sala principală de jocuri.
Dincolo de ea, câţiva muncitori erau cocoţaţi pe schele şi vopseau tavanul cu vopsea de un auriu-deschis.
— Am angajat-o.
— Mă gândeam eu.
Diane îi aruncă o privire.

— Cum de? Abia dacă ai vorbit cu ea.

— Privirea ei mi-a adus aminte de tine.

— Oh, într-adevăr? Cum aşa?

— Hotărârea de a nu fi vulnerabilă. Jenny se mişcă. Îmi place culoarea asta. Nu mai seamănă atât de mult a casă. Şi o să fie completată de draperii, perdele şi tapet cu fir de aur.

— Jenny, a mai existat vreo candidată care să nu întrebe de salariu?

Genevieve se întoarse la ea.

— Altele care au avut aceeaşi expresie, vrei să spui? Mda.

— Aş vrea să le văd fişele. La vederea zâmbetului uşor al lui Jenny, ea se încruntă. Aici, nu este o casă de binefacere sau un orfelinat. Vreau farmec, nu disperare.

— Au fost vreo câteva. Am adunat toate hârtiile pentru tine.

— Mulţumesc. Diane îşi netezi fusta. Cred că a venit vremea să văd ce face instructorul nostru de jocuri.

— Sunt un pic surprinsă că l-ai lăsat singur cu tinerele doamne.

Da, şi ea era. Dar nu avea de gând să admită că fusese manipulată. Nici măcar faţă de Jenny.

— Dacă ele pot să reziste la aşa-zisele lui farmece, să evite să cedeze la orice tentaţie – sau la orice bărbat –, o să fie simplu.

*

— Dar atuurile trebuie să fie întotdeauna cărţi de pică? întrebă pieptul generos.

Clipind, Oliver ridică privirea de la masă. El, într-o cameră cu unsprezece domnişoare foarte atrăgătoare şi nimeni altcineva care să-l contrazică. Se crezuse în rai, dar, după o oră, era aproape gata să spună că ajunsese în iad.

— Nu, atuurile nu trebuie să fie de pică. Este doar un obicei.

— În localul meu, atuurile la faraon o să fie

întotdeauna de caro. Ăsta o să fie obiceiul meu.

Spatele lui se îndreptă brusc înainte ca ea să comande trupului să fie relaxat în faţa mesei de joc.

— Lady Cameron. Trebuia să-mi spui mai înainte de noul dumitale obicei.

Pieptul generos se cutremură.

— Am pus această întrebare pentru că am crezut că jocurile de caro sunt mai isteţe. Pentru că suntem doamne, şi doamnele adoră carourile.

„Oh, Dumnezeule”. Într-un alt cadru social, ar fi putut să dezgolească şi să întindă pieptul deasupra mesei până acum, dacă şi-ar fi dorit aşa ceva. După timpul petrecut ascultând, pe ea şi pe alte femei vorbăreţe şi nerăbdătoare, ce îşi dorea cel mai mult era un păhărel şi încă un păhărel.

— Doamnelor, asta e tot pentru azi. Vă rog să fiţi aici la ora opt dimineaţa pentru decizia mea privind angajarea voastră.

În timp de femeile părăseau încăperea, Diane o prinse de braţ pe tânăra cu pieptul generos.

— Cum te numeşti, draga mea?

— Charity. Charity Evans.

— Mulţumesc. Ne vedem dimineaţă.

— Oh, da, milady.

Cu o ultimă tresărire, pieptul se grăbi să iasă din cameră şi să le urmeze pe celelalte.

Când Diane rămase în cadrul uşii, Oliver se aşeză din nou şi strânse cele două pachete de cărţi pe care le folosise pentru demonstraţie. Ea lipsise toată ora, lucru care îl luă prin surprindere.

— Un joc, Diane? întrebă el, lăsând un pachet de cărţi şi amestecându-l. Sau ţi-e frică să joci?

— Să-ţi displacă ceva sau să te temi de ceva sunt două lucruri complet diferite. Veni mai în faţă. Douăzeci şi unu.

— Dar atunci nu pot să joc împotriva ta.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Crezi că nu? Oricum, nu contează.

Aşa merita dacă vorbea pe şleau – o palmă sugestivă

peste faţă.

— Stai jos, mormăi el.

Aparent, ea consideră că era un semn al capitulării lui mai degrabă decât un ordin, căci trase un scaun în faţă şi se aşeză.

— Nu ţi-a plăcut de domnişoara Evans, nu-i aşa?

— Nu? El amestecă încă o dată şi împărţi cărţile, câte o carte pentru fiecare, a ei cu faţa în jos, a lui cu faţa în sus, după care împărţi fiecăruia a doua carte cu faţa în sus. Dacă spun că mi s-a părut atrăgătoare, o trimiţi la plimbare pe sărmana prostuţă, iar dacă spun că m-a făcut să-mi doresc să-mi trag un glonţ în cap, fără îndoială, o s-o laşi în preajma mea peste tot.

Diane ridică un colţ al cărţii pe care o ţinea şi o privi.

— Altă carte, spuse ea. Şi fii sigur că nu pot să sufăr proştii, indiferent dacă ei te deranjează sau nu. Proştii mă costă bani şi reputaţie. Privi în jos, în timp ce el aşeză un patru de treflă în faţa ei. Acum, dacă ea ar fi fost strălucită în secret şi doar *făcea* pe proasta, ar fi fost cu totul altceva. Pas.

— Crupierul ia o carte. El lovi uşor un cinci de cupă, care, împreună cu regele de cupă şi un doi de pică făceau şaptesprezece. Crupierul stă. Dar ea nu făcea pe proasta. Poate nu o să fie în stare nici să-şi găsească drumul spre casă.

— Atunci, nu o angajez. Cum au fost celelalte? Se uită la cărţile din mână. Douăzeci.

El dădu din cap aprobator.

— Şaptesprezece. Jucătorul câştigă. Jumătate dintre femei erau praf, dar patru dintre ele păreau a avea şanse să fie instruite. Una dintre ele ştie jocul şi pare să aibă talent la el. Luând cărţile folosite, le aranjă şi le împărţi din nou. Dar eşti conştientă că faptul că învaţă să joace nu înseamnă că se pot descurca singure ca bancheri şi crupieri.

— Ştiu acest lucru. De asta îţi dau şase săptămâni să le pregăteşti. O să le păstrez pe cele cinci încă vreo câteva zile. Când o să deschid, cred că treizeci de fete pentru

mese, servit băuturi şi întreţinut conversaţii sunt de-ajuns.

— Aşadar, ţii cont de părerea mea? Sunt surprins.

„Şi intrigat. Mai ales intrigat”.

— Tu te pricepi la pariuri şi probabil îţi dai seama cine are talent pentru cărţi. Te detest din considerente morale, dar nu sunt proastă.

— O să fiu atent unde arunci cu acuzaţii de imoralitate, doamnă proprietar de club de pariuri. Duci păcatul într-o direcţie total nouă pentru Londra.

— Cred că da. Descopăr că să faci păcatul este mai plăcut decât să păcătuieşti.

Desigur, încă o insultă adresată lui. Se gândea că învăţase toate lecţiile din lume. Dar era evident că nu reuşise. Nu încă.

— Să păcătuieşti poate să rănească, bineînţeles, spuse el, dar păcatul are porţia lui de consecinţe.

Ea îi aruncă o privire.

— Deci ai vreun regret? întrebă ea, pe un ton de-a dreptul surprins.

— Bineînţeles că am. Dincolo de faţada mea de monstru, sunt totuşi om.

— Aşa zici tu. O să mă abţin să judec până când văd dovada reală.

— Bine.

În picioare, Oliver împinse în spate scaunul şi ajunse în celălalt capăt al mesei. Înainte ca ea să-şi mai schimbe poziţia, el prinse partea din faţă a rochiei de muselină neagră şi o trase într-o parte. Ridicându-i bărbia cu mâna rămasă liberă, îşi coborî gura peste a ei.

La atingere, căldura i se răsuci de-a lungul coloanei. Nu era nicidecum blând, trăgând-o aproape peste masă, în vreme ce îi devora gura. Limba ei se apăsă peste a lui, trăgându-l mai aproape. Când simţi că ia foc, el îşi retrase degetele şi îi dădu drumul.

Diane se cufundă înapoi în scaunul ei fără nici măcar o urmă din graţia ei obişnuită. Cu răsuflarea întretăiată şi dorindu-şi să dispară, Oliver rămase în picioare şi trecu de ea, îndreptându-se spre uşă. „Fir-ar să fie!” Voia să-i aducă

aminte că îi plăcuse de el la Viena tot atât de mult cât îi plăcuse şi lui de ea. Ce putea să invoce era imaginea ei sub el, cu părul răvăşit care, în miez de noapte, îi învăluia chipul şi ochii verzi pătrunzători, plini de emoţie şi de pasiune.

— Dovadă suficientă? spuse el peste umăr, cu voce joasă şi aspră. Merg să-mi iau ceva de mâncare înainte ca aşa-zisa oră de predare să înceapă.

El trecuse de jumătatea uşii când ea îl împuşcă.

Capitolul 7

Diane lăsă pistolul folosit pe masă. Nu putea să-l pună la loc în centura legată de coapsă, căci ţeava era chiar fierbinte. În încăpere, ecoul încă părea a vui cu putere.

În dreptul uşii, Oliver se întoarse împleticit ca să o înfrunte.

— M-ai împuşcat!

— Nu e ca şi cum nu te-aş fi avertizat, răspunse ea, coborându-şi fusta de unde o ridicase pentru a lua pistolul.

— Mi-ai răspuns la sărut! Împuşcă-te singură dacă eşti supărată pe cineva.

— Oh. Nu sunt sigură că sunt de acord cu tine, dar o să ţin minte data viitoare.

El se bătu cu palma dreaptă pe umărul stâng.

— Vezi chiar să o faci, mormăi şi căzu în genunchi.

Jenny veni de nicăieri, alunecă şi se opri brusc, cu Margaret pe urmele ei.

— Ce… Margaret, adu apă şi bandaje. Şi ţine bărbaţii la parter. Spune-le că am împuşcat un şoarece.

— Eşti foarte rapidă cu scuzele, remarcă Oliver, lăsându-se pe spate, aproape deloc neliniştit.

— Da, bine, am experienţă. Jenny întoarse capul să o vadă pe Diane. *Tu l-ai împuşcat?* îi şopti.

— M-a sărutat, şopti ea înapoi. Şi acum, trebuia să o ajute pe Jenny, să îl salveze pe ticălos ca să nu moară pe

podeaua ei. Pentru că lucru acela i-ar fi îndepărtat pe eventualii membri ai clubului.

— Diane, ai nevoie de săruri?

— Nu! Sunt bine. „Ce întrebare prostească”. Totuşi, părea să se clatine un pic. Diane se prinse de un colţ de masă. Pentru numele lui Dumnezeu, îl *împuşcase* pe Oliver Warren. Da, nu-l plăcea… ei bine, nu simţea chiar antipatie, dar ură poate. Îi venea adesea să-i dea un pumn în nas – dar nu îl ura suficient cât să-l împuşte. Era doar pentru că el o… o sărutase. Şi pentru că avusese dreptate. Acceptase şi ea sărutul, chiar ştiind că fugise din patul ei ca un vulpoi cu coada în flăcări.

— Vino şi ajută-mă cu haina, îi ceru Jenny cu voce tăioasă.

— Da. Da, desigur.

Clipind, Diane înaintă şi îngenunche lângă el ca să scoată haina lui Haybury de pe braţ.

Oliver înjură, folosind o serie de cuvinte vulgare atât de variate, încât pe unele nici măcar ea nu le mai auzise.

— Mă descurc singur! se răsti el şi o împinse cu cotul.

Una dintre menajere sosi cu apă şi cârpe, apoi plecă.

Nu era primul test pentru discreţia din casa ei, dar o împuşcătură ar fi reprezentat pentru toţi o tentaţie şi un interes mai mari decât garderoba de o singură culoare a contesei. Era mai bine să descopere acum dacă puteau să fie de încredere, socoti ea, decât să afle mai târziu.

— Pare să fie o zgârietură adâncă, milord, spuse Jenny, rupând la umăr cămaşa lui Oliver.

— Nici un glonţ de scos.

— Dar eu nu mă simt totuşi prea recunoscător, răspunse Oliver.

— Fii recunoscător că ştiu să ţintesc bine, comentă Diane, băgându-şi degetul prin gaura din mânecă şi încercând să-şi recapete sângele-rece. Şi că am decis că inima ta era prea măruntă ca să fie o ţintă decentă.

Mâna lui dreaptă se întinse şi o prinse de încheietură.

— Suntem chit acum, Diane, spuse el cu un oftat, trăgând-o mai aproape şi dezechilibrând-o. Ţi-am rănit

orgoliul la Viena, iar acum tu m-ai împuşcat. Mai încearcă ceva de genul, şi n-o să mai fiu atât de generos.

Ea îşi ţinea braţul relaxat, refuzând să se smulgă dintr-o strânsoare pe care nu putea să o întrerupă fără să-şi pună ambele picioare pe pieptul lui. Deci el credea că nu făcuse altceva decât să-i rănească orgoliul. Dumnezeu îi era martor, el nu era vreun prost. Chiar nu conştientizase cât de mult o rănise? Era prea ciudat să creadă că poate înţelesese greşit lucrurile. Şi chiar mai ciudat era felul în care părea dispusă să se uite la ei… la el… din nou. Până la urmă, îl împuşcase. Poate că el îşi câştigase o clipă de înţelegere înainte ca ea să înceapă să-l urască din nou.

— Dacă ai să mă mai săruţi fără acordul meu, o să ţintesc mult mai jos, reveni ea, pentru că nu avea nicio intenţie să-i permită să afle la ce se gândea.

El îi eliberă braţul, cu o privire pătrunzătoare.

— Deci fără acceptul tău nu.

— Voi doi mă zăpăciţi, murmură Jenny, în timp ce pansa tăietura adâncă de pe braţul stâng musculos al lui Haybury. Este cea mai civilizată conversaţie pe care v-am auzit purtând-o. Acum, ia un loc în camera de zi, milord, iar eu îţi aduc un whisky, în timp ce Diane îţi aduce una dintre hainele vechi ale lui Lord Cameron.

Oliver îi adresă o privire stranie.

— Nu voi îmbrăca o haină purtată şi sigur nu una îmbrăcată de prostul ăla.

Diane se ridică iar.

— Ai alt grup de doamne de evaluat peste zece minute. Şi ţine-ţi pentru tine părerea despre fostul meu soţ.

Indiferent dacă ea era de acord sau nu cu părerea aceea.

Spre surprinderea ei, Oliver se ridică şi o urmă pe coridor, împiedicând-o să aibă parte de câte clipe în care să gândească. Desigur, el era mai de condamnat decât ea, pentru că avea impresia că ea controlase întreaga situaţie şi pentru că intrase cu cizmele în amintirile ei. Şi descoperise fisura din armura ei.

Îl rănise, dar, acum, el ştia că era tulburată de

contactul lor fizic. Diane privi încruntată în faţă. „La naiba cu toate!” Când îşi dăduse seama că trebuia să-l includă pe Oliver Warren în planurile ei, ştiuse că el nu avea să se bucure. Ştia cum îşi conducea el atât afacerile, cât şi problemele personale şi se crezuse pregătită. Era evident că se înşelase. Pentru că, indiferent dacă îşi dorise sau nu, ea îi răspunsese la sărut. Cât despre cel mai nebunesc lucru dintre toate, pentru o clipă, îi plăcuse.

— Am o întrebare, spuse Oliver din spatele ei.

Ea îl refuză printr-o ridicare din umeri.

— Dacă întrebarea este de ce te-am împuşcat, cred că-ţi dai seama singur.

— Da, ştiu sigur de ce m-ai împuşcat. Ai sperat că asta o să mă împiedice să observ că limba ta a dansat cu a mea. Se opri, ca să sporească efectul dramatic al destăinuirii. Întrebarea mea este de ce mai păstrezi lucruri din garderoba lui Lord Cameron.

— Mai erau câteva lucruri când am plecat noi din Londra. Ea ridică din umeri. M-am întors pentru doar două săptămâni, de fapt.

— Doar că, ultima oară când te-am văzut cu o cămaşă de-a lui Cameron, o sfâşiai în bucăţele. Cu un cuţit, din câte îmi amintesc.

— Pe atunci, eram puţin supărată. Între timp, am avut la dispoziţie doi ani să mă gândesc la diverse.

— Ah. Şi acum, că ai văzut rezultatele, împuşcarea mea a fost la fel de plăcută pe cât ţi-ai imaginat?

„Oh, gata”. Diane se opri, răsucindu-se pe călcâie ca să-l pună la punct pe marchizul absurd de înalt.

— Ce ar fi trebuit să iei tu în consideraţie este că eu nu tolerez bărbaţii care intenţionează să-mi distrugă viaţa. Îşi coborî privirea la bandajul care înconjura partea de sus a braţului lui. Partea din mijloc se colora în roşu. Era opera ei. Şi o tulbura ideea că o deranja că-l rănise. Dar îmi cer iertare că te-am împuşcat, se strădui ea să spună. Mărturisesc… mă deranjezi mai mult decât m-am aşteptat să o faci.

Ochii cenuşii îi întâlniră şi îi fixară pe ai ei.

— Mai mult decât atât, spuse el, într-un final, şi o îndemnă să continue.

Cât de puţin îi plăcea să îl aibă în spate. Cu cât îi găsea haine potrivite mai repede, cu atât mai repede urma să aibă o clipă sau două ca să gândească în singurătate. După felul în care îşi trăise viaţa, nu era pentru prima dată când fusese împuşcat. Oricum, era prima dată când ea împuşca pe cineva.

— O să inaugurezi Tantal cu o petrecere grandioasă sau invitând pur şi simplu membrii care e posibil să treacă pe aici?

— Nu este treaba ta.

Tăcere.

— Nu-ţi fac nicio propunere, comentă el, în cele din urmă. Te întreb doar.

— Foarte bine. O petrecere. Şi nu-mi spune părerea ta despre asta.

— Nici nu mă gândeam.

— Bine. Ea se duse în micul dormitor unde erau adunate cele mai multe dintre lucrurile rămase de la Frederick de la întoarcerea ei la Londra. Hainele sunt aici, spuse ea arătând spre un dulap deschis pe jumătate. Şi o cămaşă sau două, cred, deşi calitatea nu este chiar atât de fină ca la ale tale.

Protejându-şi braţul drept, Oliver începu să caute prin sertare. După o clipă, ridică o haină de culoarea lămâii verzi combinate cu măsliniu şi o ţinu de guler cu degetele.

— Serios? întrebă el.

Amintiri îi trecură prin minte, imagini cu soţul ei slab, cu faţa aspră, spunând că, de îndată ce Prinny purta ceva, obiectul devenea imediat la modă, şi moda aceea dovedea încredere şi competenţă. Şi, după aceea, el revenind după o noapte în îmbrăcămintea elegantă fără o sută de lire în buzunare şi interzicându-i să discute despre asta.

— Diane?

Ea se scutură, întorcându-se cu spatele la împieliţatul cu păr castaniu care ridica dintr-o sprânceană.

— Alege ceva şi du-te înapoi la treabă.

Cu un mormăit, el se întoarse să scormonească.

— Dacă mă vede cineva în aşa ceva, o să fiu terminat, spuse el, şi ea se întoarse din nou cu faţa.

Cafeniul hainei era oarecum apropiat – deşi părea mai puţin elegant – de nuanţa pe care o purtase când ajunsese la Tantal. Problema era felul în care mânecile cămăşii – mâneca – îi veneau până la încheietură, în timp ce haina era cumva mai scurtă. Şi nu ar fi putut să se încheie la nasturi chiar dacă viaţa lui ar fi depins de asta.

— Aveaţi aceeaşi înălţime. Credeam că se potriveşte.

Cu o grimasă, el ridică din umeri.

— Nu avea prea multă carne pe oase, nu-i aşa?

Diane se încruntă.

— Nu.

— Bine, presupun că va trebui să mă îmbrac în ceva mai lejer. Sper doar ca posibilele angajate să nu se arunce pe mine şi să te lase fără ajutoare.

Privi în jos şi începu să-şi descheie vesta.

— Ce faci?

— Pun o cămaşă curată, spuse el, agăţându-şi vesta cafenie pe una dintre uşile dulapului, scoţând apoi cămaşa cu o singură mânecă peste cap.

— Cu mânecile suflecate, bănuiesc.

Amintirea îi reveni din nou în minte, de data asta mult mai plăcută. Aceleaşi braţe şi aceiaşi umeri, abdomenul musculos, auriu în lumina focului şi întins peste ea în patul care, cu doar două săptămâni înainte, îi aparţinuse soţului ei. Cu întârziere, ea se întoarse pe jumătate şi găsi o grămăjoară de lavaliere curate.

— Nu eşti stânjenită, nu-i aşa? rosti el tărăgănat. Nu este nimic din ce n-ai mai văzut.

— Exact. Scoţând o lavalieră, trecu intenţionat pe lângă el şi o aruncă lângă vestă. Şi mă tem că defectele din caracterul tău depăşesc beneficiile trupului tău.

— N-ai crezut aşa atunci.

— Eram proastă şi singură. Acum, nu mai sunt aşa. Îmbracă-te. Vreau să ieşi din camera mea.

— O să plec din camera ta, acceptă el. Pentru

moment. Dar pariez pe tot ce am că nu o să plec din gândurile tale.

„Bărbat arogant”.

— Nu, tu şi şobolanii din pivniţă aveţi toată atenţia mea. Jenny le conduce pe doamne sus într-o clipă. Aşteaptă-le acolo.

Apoi, ea se strecură din cameră şi de-a lungul coridorului, până în propriul dormitor. Era cel mai spaţios din reşedinţa Adam şi fusese al lui Frederick. Acum, dormitorul şi încuietoarea solidă erau ale ei.

Pentru un minut, luptă împotriva impulsului de a se arunca în pat. În schimb, se concentră să reducă tremurul degetelor, în timp ce măsură fereastra din priviri. În general, în ultimele zile, trecuse de mult peste panică şi isterie. Nu mai erau sentimente care să aibă loc în viaţa ei.

Ce spusese Oliver chiar avea sens. Nu prostia aia cum că erau chit, ci cine purta vina pentru nebunia din acea zi. Ea îi ceruse să se implice în asta, îi analizase cu atenţie slăbiciunile, apoi îl împuşcase când găsise o slăbiciune ce se dovedise că era şi a ei. Mintea ei nu avea încredere deplină în el, dar trupul era destul de iertător.

*

— Pleci? Manderlin deschise capacul celui mai apropiat cufăr şi privi înăuntru. Apoi, făcu un pas spre următorul şi repetă acţiunea. Ai luat cu tine cana de bere prusacă? Chiar îmi place.

Oliver păşi iar în salonul de dimineaţă, acolo unde se aflau cele mai multe lăzi şi cufere pline, care aşteptau să fie mutate.

— Am decis să nu reînnoiesc contractul de închiriere aici, comentă el şi închise capacele pe care le deschisese Jonathan. După ce mor, poţi să o iei tu. Momentan, o păstrez.

Şi mai era nudul de femeie pictat pe exteriorul cănii, cu capul... care se ridica atunci când drăcia se deschidea.

— Până la urmă, îţi cumperi o casă? Am auzit că

reşedinţa Simwell este de vânzare.

— Mă mut întruna dintre camerele de deasupra clubului Tantal.

— Râzi de mine.

Oliver îi aruncă o privire prietenului său, care se aşezase pe un cufăr plin de cărţi ce trebuiau puse bine.

— M-am mutat la clubul Society anul trecut. Şi cine poate să reziste unui club plin de femei frumoase?

— Nu mă pot decide dacă ar trebui să precizez că în cartea lui White scrie că Tantal are şanse de opt la unu să se închidă la zece săptămâni de la deschidere sau să mă pun în genunchi şi să mă închin ţie.

— Prefer să te închini.

— Este o asociere îngrozitoare cu un sfârşit aproape sigur nereuşit, Oliver. Nu se potriveşte cu genul afacerilor pe care le faci tu de obicei.

— Nu o să fie un eşec.

— Hmm. Vicontele se lovi peste coapse cu mâinile şi se ridică din nou. Cumpără-mi prânzul la White şi vorbim despre legătura ta cu Lady Cameron. Şi nu-mi spune că nu bârfeşti când tu alimentezi conţinutul a jumătate dintre zvonuri de ani de zile.

— O să fiu propriul meu avocat, mulţumesc foarte mult.

— Al naibii egoism din partea ta, Oliver. Jonathan se plimbă tacticos spre uşă, apoi se opri. După o mică şovăială, o închise şi se întoarse iar. Te cunosc de mult timp, dacă-ţi aminteşti. Ştiu, de exemplu, că unchiul tău te-a dezmoştenit acum cinci ani pentru că l-ai făcut nătărău. Ştiu că…

— Nu, i-am spus că este imitaţia proastă a unui nătărău. Oliver îl privi pe prietenul lui. Jonathan era sobru, interesant şi foarte îngrijorat. Pentru el. Şi, deşi era rezervat când venea vorba să discute despre situaţia lui, vicontele putea să fie de încredere – dacă erau secretele lui Oliver. Ce vrei să ştii, Jonathan?

— Ai întâlnit-o pe Lady Cameron la Viena, nu-i aşa?

— Ei bine, sigur am întâlnit-o undeva. Viena este cel

mai probabil locul în care s-a întâmplat.

— Şi acum, te muţi în casa ei. Nu este o cale prea subtilă ca să işti un scandal.

Oliver zâmbi forţat.

— Nu mă mut în casa ei. *Acel* loc are pereţi de metal care îl separă de club. Pe de altă parte, clubul Tantal se mândreşte cu două apartamente private deasupra sălilor principale de masă şi de jocuri. Eu voi sta într-unul din ele. Poate în amândouă. Nu m-am decis încă.

De fapt, hotărâse chiar în acel moment, dar nu era atât de prost încât să anunţe public înainte de a-i spune lui Diane. Nu avea nicio intenţie să fie împuşcat din nou luna aceea.

— În acest caz, când pot să arunc o privire prin noua ta reşedinţă?

Manderlin încă avea îndoieli despre ce puneau la cale Oliver şi Diane Benchley. Din moment ce erau prieteni de multă vreme, iar Jonathan era obişnuit cu felul lui de a se purta, nu era chiar o surpriză.

— Ce zici de o vizită azi? întrebă el.

Obsesia lui Diane pentru mister era un lucru, dar lipsa de încredere din partea unui prieten bun era altceva. Şi Oliver avea destul de puţini prieteni încât să nu-şi dorească să-l îndepărteze pe cel din faţa lui din cauza unei afurisite de femei.

— După ce-ţi cumpăr prânzul la White.

— Bine, este o ofertă generoasă. Mulţumesc, Haybury.

— Nerodule.

În următoarele două ore, află că cea mai mare parte dintre locuitorii Londrei păreau să ştie că el avea să viziteze casa Adam aproape în fiecare zi şi să stea cu orele acolo. Se părea că toată lumea credea că el şi Diane aveau o… relaţie, cum spusese Manderlin, şi că Oliver era unul dintre motivele pentru care ea se hotărâse să deschidă clubul la Londra.

Speculaţiile despre natura exactă a clubului Tantal erau chiar mai variate, dar el refuză să pună paie pe foc sau să potolească flăcările. Acela era marele experiment al

lui Diane. Nu al lui. El era acolo doar pentru a-şi împărtăşi cunoştinţele şi pentru a da un plus de valoare întregului spectacol.

În timp ce asculta şi continua să răstălmăcească sau să îndrume greşit întrebările lui Jonathan şi ale tuturor celor de lângă masa lui, îi trecu prin minte că până acum Diane făcuse tot ce plănuise. Clubul Tantal se deschidea peste o săptămână, şi nimeni – cel puţin niciun bărbat – nu voia să vorbească despre altceva.

— Bună ziua, milord.

Grăjdarul-şef de la reşedinţa Adam îl întâmpină pe Oliver când el şi Manderlin ajunseră în faţa porţii.

— Clark. Câţi bărbaţi sunt azi în reşedinţă?

Grăjdarul cărunt pufni.

— Mai mulţi decât ar vrea Excelenţa Sa, şi asta e al naibii de sigur. Am doi flăcăi. În timp ce luă hăţurile lui Brash şi făcu un pas ca să-l ia pe Phoenix de la Manderlin, coborî vocea: Aşa, ca să ştiţi, de dimineaţă a angajat doi indivizi solizi. De la docuri, cred.

Oliver încuviinţă din cap. Deşi, în mod normal, nu obişnuia să discute cu personalul, Clark părea să-l considere un aliat într-o casă în care era depăşit numeric. Informaţia dată de grăjdar era oarecum folositoare.

Uşa din faţă se deschise când el şi Manderlin urcau scările.

— Langtree, spuse Oliver, trecând mai departe.

Femeia făcu un pas în acelaşi timp şi blocă pragul uşii.

— Lady Cameron nu primeşte vizite azi, preciză ea, cu o privire tăioasă îndreptată spre viconte.

— Nu vrem să o vedem pe ea, răspunse Oliver, gândind că, deşi ar fi vrut să-l pună la locul lui pe un majordom dificil, nu era sigur că voia să facă la fel cu o femeie majordom. Am venit să vedem noul meu apartament.

Încuviinţând din cap, ea se dădu la o parte.

— Scara secundară a fost terminată chiar în dimineaţa asta. Aveţi grijă la balustradă; nu sunt sigură că lacul s-a uscat.

El voia să o întrebe pe Diane dacă noua scară din faţa casei era pentru oricine dorea să ajungă la camerele de sus ale clubului sau dacă fusese instalată doar ca să-l ţină pe el departe de partea centrală a casei. Însă întrebarea trebuia să aştepte până când se despărţea de Manderlin; Oliver prefera să o audă pe proprietară răspunzând sincer – chiar şi atunci când în poveste erau implicate arme de foc.

— Am fost la reşedinţa Adam o dată acum opt sau nouă ani, comentă JONATHAN în timp ce urcau noua scară, amplasată perpendicular pe cea principală. Nu recunosc nimic altceva decât pereţii exteriori.

Oliver încuviinţă din cap.

— A fost ocupată.

O pasarelă în dreapta spre camerele de jocuri şi camerele de zi, în timp ce două uşi erau pe partea stângă a coridorului. El scoase cheile pe care Diane i le dăduse cu o zi în urmă, fără tragere de inimă, şi descuie uşa din dreapta.

Totul mirosea a nou, dar se obişnuise cu acel miros specific în ultimele cinci săptămâni. Uşa se deschise spre o cameră de zi spaţioasă şi confortabilă, cu două dormitoare, o bibliotecă şi un birou, toate având acces într-un mic coridor chiar în spate.

— Este destul de ingenios, comentă JONATHAN, în timp ce treceau prin camere.

— Mai mari decât apartamentele bune de la Society. Slujitorii?

— Menajerele de la reşedinţa Adam o să se ocupe de curăţenie, am să folosesc personajul de la bucătăria clubului, iar Langtree deschide uşa. Îi iau cu mine doar pe Myles şi pe Hubert, care o să locuiască la mansardă.

— Dacă nu erai însuşi Belzebut, aş fi spus că ţi-ai găsit un loc în rai, Haybury.

Oliver rânji.

— Nu sunt sigur că raiul are mese de jocuri şi o sală de biliard sau că este populat cu femei frumoase.

— Ce cauţi aici?

La auzul tonului ascuţit al lui Diane, el se întoarse. Ea

stătea în cadrul uşii, având alături o fată drăguţă cu părul de un blond cenuşiu.

— Îi arăt lui Lord Manderlin noua mea reşedinţă, răspunse el, lăsând deoparte senzaţia că se afla din nou la universitate şi că directorul îl prinsese cu o femeie în cameră. Tu ce faci aici?

Un muşchi tresări în maxilarul ei.

— Ştii cât de mult urăsc să am surprize neplăcute, Oliver, continuă ea cu voce mai senzuală şi înaintă.

Dumnezeule mare, el îşi aminti acel ton. Mădularul îi tresăltă, şi Oliver îşi schimbă poziţia.

— N-ai de ce să te temi. Manderlin este discreţia întruchipată.

— Îţi mulţumesc pentru că îmi faci ceva ce aduce a complimente, interveni Jonathan, privirea lui alunecând de la Lady Cameron, care înainta, spre femeia înaltă din spatele ei. Mă scuzaţi, dar sunteţi Lady Camille Pryce, nu-i aşa? Fenton ştie… Lucraţi aici?

Femeia păli. Înainte ca Oliver să o vadă mai bine, Diane se interpuse între ei.

— Va trebui să vă alăturaţi clubului Tantal dacă vreţi să descoperiţi, Lord Manderlin.

Vicontele schiţă o plecăciune.

— Da, milady. Dacă-mi este permis, puţinul pe care l-am văzut din clubul Tantal este foarte impresionant.

— Vă mulţumesc, Lord Manderlin. Dacă ai o clipă liberă, Oliver, salonul principal o să fie gata. Dacă tot sunteţi aici, tu şi Lord Manderlin puteţi să vă uitaţi mai atent, dacă doriţi.

De îndată ce ea şi însoţitoarea ei ieşiră din cameră, închizând uşa apartamentului în urma lor, Oliver se întoarse spre Manderlin.

— Ce naiba ziceai? Cine este Camille Pryce?

— N-ai auzit? răspunse Jonathan, ridicând din sprâncene. Ştiu eu ceva ce tu nu ştii? Aşteaptă o clipă. Trebuie să-mi notez asta în minte.

Bineînţeles, petrecuse prea mult timp la reşedinţa Adam dacă ratase o bârfă despre aristocraţie.

— Ce-ţi notezi în minte o să fie necrologul tău dacă nu-mi spui.

Manderlin îl privi ciudat.

— Poţi fi de speriat, dar mă ţin tare pe poziţii. Tu îmi spui ce naiba este între tine şi Lady Cameron, iar eu îţi spun cine este Camille Pryce.

Oliver scoase o înjurătură.

— Nu-mi place să negociez.

— Da, dar nu-ţi place nici să nu ştii unele lucruri.

Pentru o clipă mai lungă, Oliver îl privi duşmănos pe viconte.

— Aminteşte-mi de ce suntem prieteni, spuse la final.

— Pentru că nimeni nu-ţi spune adevărul despre tine, zise uşor Jonathan. Şi pentru că mie nu-mi pasă de ceea ce spun alţi oameni despre tine.

Oliver făcu o pauză.

— Da, bine, fie. Ne-am cunoscut la Viena. Nu s-a terminat cu bine.

Manderlin încuviinţă din cap.

— Am presupus corect, aşadar. Camille, Lady Camille Pryce, a fost logodită cu marchizul de Fenton. A plecat din biserică în ziua nunţii lor. Nu a mai văzut-o nimeni de săptămâni bune.

— Se pare că asta devine o casă pentru femei rebele. Totul era interesant, dar el avea nevoie de ceva timp de gândire. Acum, să mergem să vedem sala de jocuri a lui Lady Cameron, da?

— S-ar putea să te calc în picioare pe scări ca să ajung primul.

Oliver se abţinu să mărturisească faptul că el văzuse deja sălile de la Tantal în nenumărate ocazii. Diane reuşise să-i cumpere tăcerea ameninţându-l prin şantaj, dar mult mai grav era felul în care reuşise să-l supună şi chiar să-l facă să accepte să coopereze la uneltirile ei.

Trecuse ceva timp de când luase măsuri ca să vadă dacă această mică bătălie a minţilor devenea un adevărat război, pe care să-l câştige. Ce trebuia să facă acum era să vadă cât de sus putea să ridice miza înainte ca ea să

ajungă să rişte totul pe o carte. Orice altceva, bine… îi lăsa un spaţiu larg în care să joace. Şi el ştia prea bine jocul.

Cum altfel să-şi demonstreze că incidentul de la Viena fusese o prostie, un moment de slăbiciune, dacă nu prin repetarea experimentului? Şi să se asigure că de astă dată *ea* avea să plece cu coada între picioare. Pentru că el nu se ridica de la masă până nu se termina jocul. Nu începând de atunci. Şi nu până nu câştiga.

Capitolul 8

— M-a recunoscut, spuse Camille Pryce, ţinându-şi mâinile împreunate deasupra pieptului. V-am spus că aşa o să se întâmple, milady.

Diane se opri la jumătatea drumului care ducea la sala principală de jocuri.

— Durează prea mult să spui „sala principală de jocuri”, nu-i aşa? Ar trebui să-i dau un nume. Ceva care să curgă. Pentru fiecare cameră, de fapt. Ce crezi?

Fata contelui de Montshire îşi şterse chipul.

— Eu… Sunteţi convinsă că ştiţi că ruina va cădea asupra dumneavoastră dacă mă angajaţi, Lady Cameron?

— Ceea ce ştiu, Camille, este că bărbaţii vor dori să te vadă aici. Le place să comenteze, şi unul sau doi dintre ei vor rânji sau se vor încrunta. Dacă vor să plătească douăzeci de lire pe an ca să se încrunte, sunt bine-veniţi s-o facă.

— Nu la dumneavoastră o să privească încruntaţi.

— Oh? Crezi că nu?

Obrajii palizi ai lui Camille se întunecară.

— Ei bine, poate o să se încrunte când vă privesc, dar numai pe ascuns.

— Nu o să-i văd şi nici n-o să-mi pese. În cel mai rău caz, nu o să vină aici. De îndată ce plătesc pentru a trece pragul clubului, ei bine, n-au decât să facă orice vor, cât timp îşi cheltuiesc aici banii. Pe care am să-i folosesc ca să

vă plătesc pe tine şi pe celelalte doamne din slujba mea. Ce crezi despre „sala Persefona”? Trebuie să scriem numele pe căile de acces, dar… oh, da. Cred că o să fie minunat.

Când Camille începu să se liniştească şi să vină cu sugestii pentru numele celorlalte camere, după zeiţe şi femei mitologice, Diane îşi schimbă poziţia. Voia să ştie când intraseră Oliver şi Manderlin.

Nu se aşteptase să consoleze tinerele doamne sau să le ofere adăpost altora cu un trecut dubios, dar acum, că începuse cu Emily Portsman şi cu Camille Pryce, părea că rolul… i se potrivea. Şi era chiar uşor mulţumitor.

La douăzeci şi trei de ani, Diane nu era la vârsta la care să se simtă ca o mamă pentru ele, dar o soră… da, putea. Nu erau confidentele ei, pentru că acela era rolul lui Jenny. Dar unele dintre ele erau puse în poziţia de *a avea nevoie* să lucreze pentru ea şi fuseseră aduse acolo nu de propria lor prostie. Nu, bărbaţii erau cei predispuşi spre prostie şi aroganţă. N-avea nicio problemă să accepte că ei erau superiori în această privinţă.

— Doamne sfinte!

Diane îşi ascunse zâmbetul la exclamaţia lui Lord Manderlin.

— Bine aţi venit în sala Persefona, spuse ea, încercând numele şi plăcându-i.

Trebuia să îl întâlnească iar pe domnul Dunlevy, să-l pună să facă nişte ornamente pentru litere, dar el reuşise să facă scara secundară cu doar câteva înjurături. Scrierea câtorva cuvinte deasupra uşilor trebuia să fie o nimica toată.

— Nu sunt suficiente mese, menţionă Oliver.

Îi mai spusese asta, dar ea îl ignorase. De data asta însă, adusese un martor. Oh, şi, în definitiv, ea îi invitase pe amândoi în salonul ei, la naiba cu toate! Îşi drese vocea.

— Avem mese suplimentare. Pot să fie aduse şi să fie montate în câteva minute, dacă este nevoie.

— Îmi place, comentă Manderlin, înainte ca Oliver să spună ceva înjositor. Urăsc să mă strecor printre mese goale la Navy. Prea aglomerat.

— Apreciez că spuneţi asta, milord. De data asta, ea chiar zâmbi. Cred că am găsit echilibrul între intim şi practic.

— Mi-ar plăcea să văd şi restul încăperilor, dacă-mi permiteţi, Lady Cameron.

Ea înclină uşor capul, pentru a-l privi pe Manderlin printre gene.

— Prietenul tău este chiar fermecător, Oliver.

Ah, bărbaţii erau atât de… transparenţi.

— Permiteţi-mi…

— O doamnă trebuie totuşi să păstreze un anumit mister, îl întrerupse ea. Vă voi trimite o invitaţie pentru seara deschiderii. Ar fi suficient, Lord Manderlin?

— Presupun că da. Sigur mi-aţi stârnit curiozitatea.

— Mmm. Bine. Ea trase uşor aer în piept ca pentru a se elibera de vraja vicontelui. Era un bărbat frumos, până la urmă, dacă nu la fel de uluitor ca împieliţatul de lângă el.

— Acum, domnilor, vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă ocup de câteva lucruri. Merse până la un clopoţel atârnat de o frânghie la una dintre uşile ascunse, după cum ea şi Jenny le numeau, şi trase de el. În doar câteva secunde, uşa se deschise. Domnul Jacobs vă va conduce, spuse ea, continuând să se uite la Oliver.

Unul dintre bărbaţii foarte solizi pe care îi angajase mai devreme intră vioi în cameră. Trebuia să-i mulţumească domnului Jackson pentru recomandări. N-avea habar că existau atâţia foşti boxeri care doreau să lucreze pentru o doamnă care căuta ajutoare puternice şi menite să intimideze. Dacă domnul Jacobs şi domnul Smith erau la fel de eficienţi în menţinerea ordinii pe cât păreau, ea putea să angajeze mai mulţi de acest gen.

După ce Lord Manderlin şi împieliţatul părăsiră sala, o trimise pe Camille să o găsească pe Emily. Presupusa domnişoară Portsman se arătase eficientă în organizarea atât a saloanelor private ale doamnelor, cât şi a programului de lucru şi de studiu. Şi, indiferent de trecutul ei, lui Diane îi plăcea felul în care Emily se străduia să se ocupe de angajatele care supravieţuiseră lecţiilor lui Oliver.

Diane privi în sala spaţioasă, cu mesele de joc plasate la distanţă, cu candelabre atârnând uşor peste covorul vişiniu şi cu pereţii de un auriu pal. Familia Benchley nu avea să mai recunoască reşedinţa Adam. Bineînţeles că nu avea să o mai recunoască nici pe ea – şi ambele lucruri îi conveneau de minune.

— Sala Persefona? se auzi tărăgănat dinspre cadrul uşii.

Ea continuă să-şi noteze nume de zeiţe din Grecia antică.

— Cred că Juliet te-a informat ca azi nu primesc vizite. Şi… nici serviciile tale nu sunt necesare, fiindcă doamnele învaţă lista cu meniul şi cum să ceară bani nobililor. Pentru a-şi plăti mâncarea şi băutura, ca să-ţi răspund la următoarea întrebare.

— Deci o să oferi linii de credit? El se apropie tacticos, cu o expresie rece şi absolut indescifrabilă. Cu banii mei?

— Sunt banii mei până la plata datoriei. Şi nu, nu ofer linii de credit.

— Atunci, o să vezi mai puţine pariuri, mai puţine cine şi băuturi cumpărate.

— Întotdeauna îţi achiţi notele de plată la cluburi?

El împinse scaunul din faţa ei şi se aşeză.

— Da.

— Frederick nu plătea. Când am plecat din Londra, mai datora doar patru sute de lire clubului Society. Nu pot să creditez valoarea fondurilor doar pentru plăcerea bărbaţilor de a juca mai mult decât îşi permit să piardă. Ea lăsă creionul jos şi se ridică. Convinge-mă că Frederick a fost o excepţie, că fiecare îşi plăteşte datoriile în timp util şi mă mai gândesc. Altfel, prefer să învăţ din greşelile trecute şi să evit să le repet. Sau ca ele să se întoarcă împotriva mea.

— Hmm. Oliver trase hârtia pe care ea mâzgălise ca să-şi facă curaj să-l înfrunte. În cazul ăsta, şi cu riscul de a fi împuşcat din nou, te sfătuiesc să pui un anunţ pe coridor, în văzul tuturor. Ceva de genul: „Jucaţi doar suma pe care o aveţi în mână”. Altfel o să dai de domni care vor presupune

că o să dea lovitura dacă pot.

Era o sugestie foarte bună, oricât de puţin voia ea să recunoască.

— Sună cam sec, dar o să mă gândesc.

El se jucă pentru o clipă cu hârtia, apoi o ridică.

— Persefona, Psyche, Afrodita, Demetra, Hera, Ariadna şi Atena. Ariadna nu este zeiţă, să ştii.

— Nu fac o listă de dicţionar. Şi se potriveşte cu scopul meu.

— De ce nu Artemis? Sau Diana?

— Diana e romană, şi ar fi cam pompoasă coincidenţa.

— Şi au fost zeiţele vânătorii. Poate prea agresive pentru un club de pariuri deţinut de o femeie, nu?

Ea îl privi.

— Noi ne apărăm când suntem atacate, dacă la asta te-ai referit.

— Cred că ştii că nu, dar cu siguranţă nu o să ies învingător din discuţia asta. El se uită din nou la hârtie. Trebuie să spun că numele sălilor este o idee destul de isteaţă.

— Se potriveşte cu numele clubului. Şi e mai uşor să rosteşti „sala Demetra” decât „sala de biliard din colţul de nord-est de la primului etaj”, nu crezi?

— Nu pot să te contrazic aici.

— Măcar o dată, murmură ea.

— Pardon?

— Am spus „măcar o dată”, repetă ea mai tare.

— Ah. Exact ce m-am gândit că ai spus. Şi o să scrii numele deasupra uşilor?

Diane se încruntă.

— Da, asta este intenţia mea. Cu cât este mai simplu totul în club, cu atât mai beţi pot fi clienţii. Şi doar pentru că am spus că o să mă gândesc la ideea ta nu înseamnă că vreau să mai aud vreo sugestie de-a ta.

El trânti hârtia pe blat şi se sprijini cu palma pe ea.

— Suntem într-o situaţie unică, amândoi, spuse el cu voce intimă. Sunt la dispoziţia ta până când fie decid că

reputaţia nici unui bărbat nu merită această nebunie, fie fur scrisoarea de la tine. Însă cred că este corect ca în perioada asta să împart cu tine unele lucruri.

Pistolul ei rămăsese la etaj, sub pernă. Nu se aşteptase să dea peste Haybury azi şi încă nu cunoscuse pe cineva sau ceva pe care să nu poată da gata doar din vorbe. Îşi strânse degetele în jurul creionului. Nu era cine ştie ce armă, dar, înfipt într-o zonă sensibilă, putea să-i dea timp ca să cheme ajutoare.

— Lămureşte-mă, spuse ea pe cel mai dezinteresat ton.

— Acum doi ani, n-am avut nici bani, nici o casă unde să mă reîntorc, zise el chiar mai liniştit. Dar aceste două lucruri nu erau singurele pe care le lăsam în urmă la Londra. Cele mai multe femei, de exemplu, au învăţat cu ceva timp înainte să nu încerce să comande sau să dicteze condiţiile vieţii mele. Singurul *bărbat* care a încercat asta – ei bine, eu am acum titlul lui, proprietatea şi averea-i considerabilă.

— Dacă încerci să mă convingi că l-ai omorât pe unchiul tău, îmi pare rău, dar îţi pierzi timpul. Asta, dacă nu cumva ai angajat o vrăjitoare care să facă vreo vrajă asupra lui şi să-l lase mort în mijlocul Camerei Lorzilor. Pentru că, dragule, otrava nu ţi se potriveşte.

Ochii cenuşii o priviră lung.

— Nu insinuam nimic. Îţi spun… oamenii nu trec peste mine. Ei nu-şi bat joc de mine. Nu mă şantajează. Cred că unora, de fapt, le este frică de mine.

— Nu eşti un bărbat drăguţ. Ea suspină, arătând că era doar un pic plictisită, mai degrabă decât chinuită de nelinişte. Acela era un joc de noroc, aşa cum fusese întotdeauna fiecare întâlnire cu el. Îşi dăduse seama de acel lucru cu două săptămâni prea târziu. Ştiu asta, Oliver. Luă hârtia de sub mâna lui. Sper doar că ai înţeles până acum că pur şi simplu nu mă tem de tine.

Spre surprinderea ei, el zâmbi.

— „Temătoare” nu este cuvântul pe care l-am folosit vreodată pentru a te descrie, Diane.

Îi simţi cuvintele aproape ca pe un compliment.

— În acest caz, presupun că nu mă mai reţii pe ziua de azi? spuse ea cu voce tare.

— Nu chiar. Câte invitaţii trimiţi? El ridică un deget. Şi, înainte să-mi spui să-mi văd de treaba mea, aş vrea să-ţi menţionez că tu ai vrut să fiu aici ca urmare a experienţei mele. Cele mai multe cluburi au un comitet de membri care decid ce se acceptă şi ce nu. De îndată ce trimiţi invitaţia, oricine o va primi poate presupune că este acceptat.

— Invitaţiile precizează foarte clar că sunt bine-veniţi la clubul Tantal pentru o seară. Cererile de înscriere vor fi completate după aceea.

— Câte? repetă el.

— Cincizeci, sâcâitorule.

— Cincizeci de invitaţii sau cincizeci de cereri?

— Cereri. Trei sute de invitaţii.

Pentru o clipă, el tăcu.

— Totuşi ai nevoie de mai mult de cincizeci de membri. White are sute, plus o listă de aşteptare de patru, cinci ani.

Cu siguranţă, el nu avea să plece până când nu discuta cu ea despre membrii clubului.

— Am un buget de respectat, după cum ştii. Cinci mii de lire cu care să deschizi clubul, să angajezi oameni, să finanţezi casa clubului, să cumperi mâncare şi băutură, să lărgeşti grajdul şi partea din faţă, plus renovări, finisaje, invitaţii…

— Deci e nevoie de mai mulţi bani, o întrerupse el. Cincizeci de membri care sunt şi membrii altor cluburi nu o să apară pe aici în fiecare noapte. Nici nu o să umple şapte săli mari. Locul ăsta o să arate părăsit, nu exclusivist.

— Mi-ai împrumuta mai mult? întrebă ea, ezitarea punându-i un nod în gât. Toate planurile ei fuseseră făcute cu bugetul lui Lord Blalock în minte; când Oliver fusese atras în afacere, ea nu avuse timp să se întrebe dacă el putea să-i împrumute mai mulţi bani. O greşeală prostească, nepermisă, care acum putea să o pună într-o poziţie de defensivă. Ai spus foarte clar că ai risca doar

cinci mii.

— Cred că sunt dispus să negociez.

Şi iată. Sunetul unei a doua şanse. Ea aşteptă, dar ideea îi făcea inima să se poticnească în piept. Diane se lăsă pe spate.

— Nu-ţi voi plăti o dobândă mai mare. N-aş câştiga nimic din asta.

— Nu este ceea ce vreau. N-am nevoie de mai mulţi bani.

— Atunci, te rog, spune-mi, ce vrei?

— Pe tine.

Rămase gură cască înainte să se poată controla. O mie de gânduri i se învolburară în minte. În cel puţin jumătate dintre ele, apăreau ea cu o armă şi el zăcând mort.

— Dar eu te urăsc! exclamă ea.

— Ce legătură are asta cu orice?

Diane se îndepărtă de lângă masă şi se ridică, făcând în minte calcule febrile. Nu-şi putea permite să piardă timpul ca să se retragă din faţa lui.

— Eşti un om vrednic de dispreţ. Pleacă înainte să te nimicesc.

Şi el se ridică, apoi ocoli masa şi se îndreptă spre ea.

— Aş putea să fac asta. Sau să încerc, oricum. Dar ia în calcul oferta mea. Alte cinci mii de lire, în aceleaşi condiţii. Şi o noapte… nu, douăzeci şi patru de ore… numai noi doi. Când şi unde o să vreau eu.

— N-am nevoie să mă gândesc. Se întoarse, apoi se îndreptă spre peretele unde atârna clopoţelul, chiar dacă o altă cale de atac i se ivi în minte. De fapt, continuă ea, mă gândeam… Prietenul tău, Lord Manderlin, este chiar fermecător şi chipeş. Şi tu clar îl duci de nas. N-ar trebui să fie greu pentru mine să fac asta. Îmi imaginez că dacă îl conving să-mi împrumute…

— Nu.

Singurul cuvânt fu rostit răspicat, gutural şi direct din spatele ei. Înainte ca Diane să îşi dea seama de cât de aproape era el, Oliver o prinse de umăr. O întoarse cu faţa

şi o lipi cu spatele de perete. Ea îşi ridică bărbia şi îşi încleştă mâinile în pumni.

— N-ai dreptul să-mi spui ce să fac, Oliver, se dezlănţui ea, schimbându-şi tremurul din voce în furie. Şi, ai grijă, ai părut aproape gelos.

— Poţi să-ţi faci jocul cu mine, Diane, răspunse el, punându-şi mâinile pe perete de o parte şi de alta a umerilor ei, prinzând-o ca într-o capcană. Dar o să-mi laşi prietenii în pace.

— Prieteni? răspunse ea. Ai mai mulţi decât unul? Şi eu care am fost surprinsă să văd pe cineva cu tine de bunăvoie.

Oliver se aplecă până ce gura lui se afla la doar un centimetru de a ei.

— Ştim amândoi că puteai să găseşti un tânăr bogat, naiv, fără experienţă care să-ţi finanţeze afacerea, iubito. În ultimii doi ani, ţi-ai perfecţionat arta manipulării. Sau aşa vrei să creadă toată lumea.

Dacă era un lucru pe care îl detesta acela era să fie analizată şi catalogată. Soţie. Proprietate. Neputincioasă. Lefteră. Bine, acum ea îşi croia propriul drum şi nu mai avea voie de nimeni altcineva la cârmă.

— Greşeşti, îşi forţă ea vocea, cu gura încleştată. Nu-mi pasă de ceea ce crede lumea. Îmi pasă doar de ceea ce face ea.

— Tu chiar crezi că eşti invincibilă, Diane? Pentru că pe mine nu m-ai convins.

— Şi îmi pasă cel mai puţin de ceea ce crezi tu.

Privirea lui coborî spre gura ei, şi pieptul lui Diane tresăltă. Voia să o sărute din nou? Ea încercase să se convingă că era repulsie, dar nu se simţea ca repulsie. Era o emoţie. Nerăbdare.

Dar nu voia să renunţe la stăpânirea de sine. Şi, în mod cert, nu pentru el. Diane trase aer în piept şi îi întâlni privirea.

— Încerci să-mi demonstrezi că mă înşel? îl provocă ea. Te aştepţi să mă topesc în braţele tale şi să te implor să preiei afacerea?

El miji ochii pe nesimţite.

— Nimic din ce o să mă implori nu o să se refere la afaceri.

Mişcându-se uşor, el se aplecă mai aproape şi îi atinse fruntea cu buzele.

Gestul nu se simţi deloc părintesc, ceea ce i-ar fi displăcut mai mult decât orice. Şi, la naiba cu toate, el putea tot atât de bine să o sărute cum trebuie şi s-o lase să ţipe la el pentru asta.

— Cinci mii în plus ţi-ar da şansa de-a accepta destui membri încât să-ţi păstrezi clubul solvabil şi să cumperi mesele suplimentare pe care ştiu că nu le ai. Gândeşte-te la oferta mea, iubito.

Diane apucă un sfeşnic de pe masă şi îl aruncă spre el. Dacă ţinta ei ar fi fost la fel de neclintită ca furia, obiectul de alamă l-ar fi izbit în ceafă şi l-ar fi făcut să cadă lat pe podea, inconştient şi plin de sânge. În schimb, îi atinse mâneca hainei, în timp ce el se feri şi continuă să se îndepărteze.

— Eşti mai pricepută cu pistolul, comentă el fără să se întoarcă şi apoi ieşi din cameră.

Diane îl urmări un timp, apoi se duse să recupereze candelabrul. Nu ştia cum naiba îşi dăduse el seama cât de aproape fusese să-şi reducă bugetul, dar estimările lui erau atât de corecte, încât nici în mintea ei nu avea rost să le conteste.

„La naiba cu toate!” Da, fusese nevoită să facă o reestimare rapidă a cheltuielilor când Lord Blalock şi planurile ei de-a folosi facilităţile existente fuseseră zădărnicite. Şi, da, ştia că avea nevoie de mai mulţi membri la club, dar asta însemna achiziţii în avans de băuturi, mese, angajaţi, de toate. Şi mai mulţi bani de rezervă pentru zilele când jucătorii aveau mai mult noroc decât casa.

Cinci mii de lire în plus puteau să o ducă unde trebuia. Condiţiile totuşi…

— Diane… Vocea lui Genevieve veni din cadrul uşii din spatele ei. Juliet m-a informat că Haybury a adus un

vizitator care să vadă apartamentele lui.

— Da, a adus.

— De ce ai un sfeşnic în mână?

— Pentru că a aterizat pe podea după ce l-am aruncat spre capul lui.

— Înţeleg. Jenny continuă să se apropie până când reuşi să îndepărteze cu grijă ornamentul de alamă din degetele lui Diane şi îl puse la locul lui.

— Şi a existat un motiv special pentru care ai vrut să-l omori din nou pe marchizul de Haybury?

— N-am vrut să-l omor. Să-l mutilez, da, însă nu să-l omor. Asta mi-ar aduce prea multe dificultăţi.

— Bine, îmi pare bine să aud că nu ţi-ai pierdut minţile, totuşi. Cum nu-l văd pe podea, pot să presupun că l-ai ratat?

— Da, la limită.

— Şi de ce s-au întâmplat toate astea?

Diane strânse din dinţi. Poate reputaţia lui Jenny nu era legată de afacerea aceea cum era a ei, dar Genevieve Martine era singura persoană din lume în care avea încredere. Trase adânc aer în piept.

— S-a oferit să-mi mai împrumute cinci mii de lire.

— Astea sunt noutăţi excelente. Nu-i aşa?

— Aşa ai zice.

După expresia lui Jenny, ea ştia că lipsea o parte din ecuaţie. Totuşi, în loc să explice, Diane se scuză şi se retrase în partea privată a casei… în refugiul ei. Odată ajunsă acolo, închise uşa ca să se plimbe nederanjată. Oliver Warren o dorea şi era dispus să plătească cinci mii de lire pentru acel privilegiu. Interesant, din moment ce o avusese gratis timp de două săptămâni şi apoi plecase.

Dacă refuza, încă putea să păstreze clubul, pentru că acela era, până la urmă, motivul pentru care se întorsese din Anglia. Însă fondurile suplimentare făceau mai mult decât să reducă stresul legat de începerea unei afaceri – cel puţin, aşa vedea el lucrurile. Însemna că el lansase o provocare şi ori îşi atingea scopul, ori o făcea pe ea să dea înapoi. Şi, la naiba cu totul, bărbatul ştia exact cât de

atrăgător era şi cât... de priceput în pat. Dar, în fine, şi ea ştia la fel de bine. Cu siguranţă, pentru cinci mii de lire putea să-i accepte atingerea pentru o noapte.

Şi, dacă accepta, ce presupunea? Pentru ea, o noapte cu amintiri dureroase despre cât de singură, supărată şi disperată fusese şi cât de frumos era să simţi că eşti preferată unei perechi de cărţi sau unei perechi de zaruri. Cât de flămândă era de afecţiune şi de cineva pe care să nu îl vadă revenind lângă ea în fiecare noapte şi ţinând cu dinţii de ultimele rămăşiţe ale unui mariaj ce dăduse greş de multă vreme şi în toate felurile posibile.

Aşa stăteau lucrurile pentru ea. Ce voia el? Oliver Warren putea cu uşurinţă să aibă o mulţime de femei fără să le ofere bani. Diane merse uşurel până la cea mai apropiată fereastră şi-şi trecu degetul de-a lungul pervazului. Oferindu-i exact ce avea nevoie, el se aşteptase ca ea să accepte.

Deci el îşi dorea o altă şansă ca să-i câştige afecţiunea? Sau încerca să-şi demonstreze ceva?

Ea se încruntă. Sau pur şi simplu el era bărbat, iar ea se făcuse inaccesibilă şi faptul că întorcea situaţia pe toate părţile nu îi oferea altceva decât o durere de cap. Apăsându-şi tâmplele cu degetele, rezistă tentaţiei de a se cufunda în treabă şi rămase acolo unde era.

Lăsând deoparte speculaţiile, el îi făcuse o ofertă pentru o sumă substanţială. Şi ea trebuia să decidă dacă accepta – nu din cauza eventualelor comploturi ale lui, ci pentru că ea îşi riscase tot viitorul când pornise afacerea aceea. Iar banii în plus puteau să schimbe totul.

Ce era asta în comparaţie cu o noapte de amintiri dureroase şi compania neînfrânată a unui bărbat cu care avusese o aventură? De fapt, ar fi trebuit să fie o decizie uşoară. De ce era totuşi atât de... *nepractică!*

Chiar în acel moment, motivul se îndreptă călare, pe un frumos pursânge cenuşiu, dinspre grajduri înspre Grosvenor Square. Poate avea alte datorii de colectat sau, mai degrabă, alte femei de sedus.

Dacă accepta, avea el să se considere învingător? Cu

siguranţă era posibil, dar, dacă vedea totul mai degrabă ca pe o înţelegere de afaceri, atunci ce avea de pierdut? În definitiv, îi supravieţuise şi înainte. Şi, de data aceasta, măcar ştia regulile. Foarte probabil, mai bine ca el.

Cu un surâs uşor, ea bătu cu degetele în fereastră şi apoi se duse să o caute pe Jenny. Cu banii în plus în drum spre ea, trebuia să facă un plan. Sau două.

Capitolul 9

Oliver stătea deoparte şi privea cum doi indivizi cărau biroul de mahon în reşedinţa Adam. Biblioteca potrivită era în depozit, dar, în realitate, petrecea atât de puţin timp acasă, încât nu-i păsa prea mult ce ajungea în apartamentele de deasupra clubului Tantal – în afară de patul lui, bineînţeles.

— Haybury!

El reuşi să îşi îngheţe orice expresie, în afară de zvâcnirea unui ochi, şi se întoarse să întâmpine trăsura ce venea pe stradă în direcţia lui.

— Lady Katherine, răspunse el, înclinând capul.

— Este adevărat, deci! exclamă ea, spunându-i vizitiului să oprească lângă el. O să locuieşti, de fapt, deasupra clubului de jocuri.

— O adresă potrivită pentru mine, nu crezi?

Ochii de un albastru-deschis priviră spre clădirea mare din spatele lui.

— Un club unde lucrează numai femei şi care e deţinut de o femeie. Da, cred că da. Dacă eram genul de femeie înclinată spre gelozie, asta ar fi fost un pumnal înfipt în inima mea.

— Norocul tău, în acest caz, că nu eşti acest gen de femeie.

Ea îşi lovi uşor palma cu evantaiul delicat din fildeş.

— Cred că mi-ar plăcea foarte mult un tur prin clădire, când eşti liber să-mi fii ghid, desigur.

Ideea că îi era interzis să flirteze nu-l amuzase de la bun început, indiferent dacă simţea sau nu dorinţa de a face aşa ceva. O amantă întreţinută trebuia să fie credincioasă binefăcătorului ei, desigur, dar aici *el* era binefăcătorul şi fusese şantajat să-şi ţină pantalonii încheiaţi. Ar fi fost amuzant dacă descoperea că şi altcineva era manevrat în acelaşi fel.

— Poate după ce mă instalez, se eschivă el.

Katherine Falston se aplecă pe o parte a trăsurii.

— Te-ai mutat foarte repede în camerele astea, Haybury. Mai ales pentru cineva care n-are nevoie în mod special de ele.

— Ah. Ei bine, faptul că n-am discutat niciodată despre planurile mele de-a mă muta cu tine, Kat, nu înseamnă că nu am avut niciunul.

— Atunci, fii o bestie, dacă vrei, răspunse ea uşor. Asta îmi place cel mai mult la tine.

La comanda ei, trăsura hurui din nou, urmată de alte şase trăsuri obligate să oprească în spatele ei.

Înjurând în gând, Oliver se întoarse cu spatele. În plus faţă de hamali, majoritatea fetelor angajate de Diane alergau dintr-o parte în alta pentru a face ultimele aranjamente. El nu primise nicio invitaţie, dar în seara asta nici măcar o brigadă de la Coldstream Guards nu l-ar putea ţine afară din clubul Tantal. Cu toate acestea, se întreba dacă Diane conştientizase că, odată ce trecea de Langtree şi în apartamentele lui, el era în interiorul clubului şi la un pas de refugiul ei.

El aruncă o privire prin uşa deschisă, trecu prin uşa secundară în partea din spate a anticamerei şi apoi în interiorul clubului. Nu-i dăduse niciun răspuns la oferta lui pentru fonduri suplimentare, ceea ce îl făcuse să devină tot mai frustrat. În schimb, ea îşi petrecuse ultimele zile ţinându-se departe de el, în timp ce umbra ei ce trecea neobservată dădea instrucţiuni în stânga şi-n dreapta.

El ignoră o altă căruţă care opri în spatele lui. Cel puţin până când toţi cei patru bărbaţi puternici angajaţi ai clubului ieşiră şi începură să descarce mese de joc şi

scaune. Oliver se întoarse. Încă două căruţe care transportau mobilă identică intrară pe stradă în urma primei.

— Hubert, strigă el.

Valetul lui ieşi iute din casa Adam.

— Milord, nu ştiu de ce aţi închiriat camere cu fereastra dormitorului spre est. Draperiile acelea nu sunt suficient de grele pentru…

— Hubert, îl întrerupse Oliver, calmează-te. Şi aruncă un ochi aici. Am afaceri cu Lady Cameron.

Înainte ca valetul să răspundă, Oliver păşi în foaier.

— Langtree, unde este Diane?

Majordomul femeie se uită la o listă pe care o ţinea cu ambele mâini.

— Nu primeşte vizite, milord. Marea deschidere…

— Asta este o afacere, o întrerupse el şi dădu la o parte una dintre mesele sosite ca să traverseze cu paşi mari sala Persefona.

Denumirea sălilor era chiar o idee bună, şi felul în care Diane reuşise să integreze mitul zeiţei în decorul fiecărei săli putea face ca toţi cei prezenţi, mai ales dom nii în stare de ebrietate, să ştie măcar unde anume se aflau în club.

În cadrul uşii de la sala Demetra o zări pe Pansy Bridger, una dintre elevele lui cele mai promiţătoare – şi ostile – de la faraon.

— Ai văzut-o pe Lady Cameron?

— În sala Atena, răspunse ea, apoi reveni la aranjarea lămpilor.

Încuviinţând din cap, el trecu prin uşă în interiorul spaţiului generos pe care Diane îl gândise ca bibliotecă şi sală de fumat. Ea stătea pe un scăunel aflat lângă ultimele cărţi de pe etajerele late. Cum îşi ridică braţele, fusta ei neagră elegantă se ridică şi ea, lăsând să se vadă papucii negri de casă şi gleznele goale.

El stătea în spate, privind. Indiferent de ce fusese sau nu fusese între ei, era o femeie încântătoare. Într-adevăr, când se întâlniseră, înfăţişarea ei fusese singurul lucru pe

care îl admirase la ea. Acum însă, ea afişa o răutate la care el nu se aşteptase de la văduva vulnerabilă şi plângăreaţă. Totuşi, calităţile ei erau cu mult depăşite de un lucru groaznic... Diane Benchley era singura persoană din lume de care îi era frică. Şi pur şi simplu nu i se părea acceptabil să permită acest lucru.

— Ştii că îţi pot vedea reflexia în fereastră, comentă ea în tăcere.

Gata cu surpriza.

— Ai cumpărat mai multe mese şi scaune.

Ea continuă să aranjeze cărţile.

— Nu le voi folosi astă seară; vom avea nevoie de spaţiu.

— Nu asta era întrebarea mea.

— N-ai pus o întrebare.

El rămase unde se afla, în siguranţă, la distanţă de la ea.

— Credeam că se subînţelege. Cum doreşti. De unde ai luat banii?

Punând o ultimă carte la locul ei, ea se duse să aranjeze scăunelul în colţ.

— Am decis să accept oferta ta, spuse ea atât de calm, încât, pentru o clipă, el se gândi că probabil o auzise greşit.

Brusc, el fu cuprins de o dorinţă dureros de puternică. Doar prin stăpânire de sine, Oliver îşi opri picioarele. Toate lucrurile pe care se aştepta să le simtă când ea avea să fie de acord cu propunerea lui nu mai erau necesare.

— Şi când aveai de gând să-mi spui? întrebă el, vrând să pară chiar mai dezinteresat decât ea.

— M-am gândit că o să-ţi dai seama când vei vedea mobila, ceea ce evident s-a şi întâmplat.

— Poate, dar nu aşa fac domnii înţelegerile.

Ea îşi şterse mâinile cu o cârpă.

— Eu nu sunt domn. Şi nici tu, aş spune eu.

— Cu toate astea, aşteptam să vii la mine, să-mi oferi mâna şi să spui: „Sunt de acord cu condiţiile tale, Oliver”. Şi atunci, eu l-aş fi convocat pe avocatul meu şi aş fi

transferat degrabă fondurile în contul tău.

Adăugă ultima parte pentru a-i aminti că în acel moment nu-i dăduse nimic, aşa că era mai bine să fie cooperantă. Ea îl privi, apoi lăsă cârpa şi se apropie.

— Foarte bine. Fă orice regulă stupidă vrei; până la urmă, totul se rezumă la a-ţi face ţie pe plac. Ea întinse mâna. Cât despre mine, asta este o afacere. Douăzeci şi patru de ore din timpul meu pentru cinci mii de lire.

Astfel se gândea ea că îl făcea să înţeleagă. Dar cum să ştie ea când el însuşi nu ştia ce făcea? Îi luă mâna într-a lui.

— Încă trebuie să spui cu glas tare.

Diane scoase un suspin exagerat.

— „Sunt de acord cu condiţiile tale, Oliver”, recită ea.

El îi ţinu mâna o clipă mai mult decât era nevoie.

— Atunci, să-mi verific agenda. Eşti a mea pentru douăzeci şi patru de ore… oricând aleg eu.

— Nu sunt a ta, Oliver. Nici nu voi mai fi vreodată. Cum am spus, asta este o simplă afacere.

— Spune-i cum vrei, iubito. Vom vedea cât de cinică o să fii când o să mă mişc înăuntrul tău.

Chiar înainte ca ea să-şi smulgă mâna, el simţi tremurul degetelor ei. El spera că era un tremur de nerăbdare, pentru că, deşi îi plăcea să-şi facă jocurile agresiv, era şi el înfiorat de dorinţă. Cel puţin, bănuia că era dorinţă. Nu-şi putea imagina ce altceva putea fi.

— Vei fi fericită să afli că aproape m-am mutat, continuă el când ea părea să-şi fi revenit îndeajuns cât să se îndepărteze. Până să înceapă serata ta, vei putea pretinde că sunt… indiferent ce. Chiar, ce sunt?

— Ar trebui să ştii când e cazul să te expui, scumpule, spuse ea trăgând un scaun la locul lui mai aproape de rafturile de cărţi. Nu ştiu ce eşti. Te *dai* drept protectorul meu. Un bărbat interesat de mine, dar care nu ştie cât de intimi am fost şi continuăm să fim. Destul pentru ca restul bărbaţilor să mă considere apetisantă şi să priceapă că nu mă pot avea.

— Chiar eşti apetisantă, Diane. Nu ai nevoie de mine

pentru a convinge pe cineva de acest lucru.

Ea îşi atinse bărbia cu un deget.

— Sunt mai interesată să îi pot respinge fără să îi insult.

— Pot să mă încrunt necontenit, aşadar?

Diane îi aruncă o privire care conţinea mai mult amuzament decât se aştepta el.

— Deja am discutat despre asta. Nu mă mai bate la cap şi du-te şi pregăteşte-te să-ţi joci rolul.

— Şi tu ce o să faci? întrebă el sceptic. În afară de a fi misterioasă, dorită şi inaccesibilă.

— Mă pregătesc să câştig cât mai mulţi bani posibil.

Ea porni spre uşă către sala Demetra, dar Oliver se mută în faţă şi îi blocă drumul.

— Cineva mă va întreba despre implicarea mea în club.

— Clubul este al meu, Lord Haybury. Tu eşti un simplu angajat.

— Nu am să spun asta.

Diane expiră zgomotos.

— Minunat! Spune-le că eşti consultant. Chiar ştii mult despre pariuri şi cluburi, dacă tot ai risipit cea mai mare parte a vieţii tale de adult pariind prin cluburi.

Acea lovitura era cam directă, venind din partea ei. Simţind că o prinsese într-o ipostază vulnerabilă, Oliver veni mai aproape.

— Atunci, asta voi spune.

— Bun.

— Dacă mă săruţi.

— Eu… nu o să te sărut.

— Ba da.

— O să faci cum spun eu, Haybury, altfel să ştii că te voi distruge.

— O să foloseşti acum scrisoarea aia? Să mă faci să spun că sunt consultantul tău? Pare o risipă, Diane. Clubul tău nici nu este deschis încă.

Cu ochii de smarald plini de furie, ea se îndreptă cu paşi mari spre el, îl apucă de rever şi îşi lipi gura de gura

lui. Înainte ca el să poată să răspundă măcar, ea se retrase, îl ocoli şi plecă din cameră.

— Uite, spuse ea peste umăr. Tu eşti consultantul meu.

— Ăsta n-a fost cine ştie ce sărut, spuse el în urma ei şi văzu cum umerii ei încremenesc.

— Nu eşti cine ştie ce sursă de inspiraţie.

Ei, nu. Pe moment, el se simţea foarte inspirat. Şi după cât de spirituală fusese când se certase cu el, şi ea era plină de inspiraţie. Ea spunea aiureli, prostii care să-l enerveze şi să-l facă să uite, în primul rând, că ea îl sărutase, neglijent sau nu. În al doilea rând, fusese de acord să vină în patul lui la o dată şi o oră alese de el. O reuşită a naibii de bună, dacă el aşa o considera. Şi o considera.

*

Jenny supraveghea în vreme ce ultima masă recent cumpărată era cărată în depozitul din spate şi era acoperită cu un cearşaf. În seara asta, clubul urma să fie atât de plin de oameni, încât scaunele în plus ar fi încurcat, dar Haybury avea dreptate că era nevoie de mese de joc suplimentare dacă voiau ca sălile să nu arate prea goale.

Îndreptându-se spre prietena ei, Diane trecu pe lângă două dintre matahalele ei, cum le spunea Oliver, care încuviinţară din cap politicos spre ea şi reveniră la lustruirea celor câteva mese existente care scăpaseră neinstruite. Cel puţin până în acel moment, nimeni nu se plângea de cerinţa ei ca fiecare să dea o mână de ajutor la nevoie. La noapte, ei aveau să supravegheze şi să fie gata de a interveni la nevoie, dar, pentru moment, să mute şi să lustruiască erau lucruri mult mai necesare decât să facă pe impresionanţii.

— Totul aici? o întrebă ea pe Jenny.

— Oui. Şi bucătarul a primit ultima găletuşă cu căpşune, astfel că tartele ar trebui să fie în cuptor.

— Excelent! Diane îi luă braţul lui Jenny în timp ce se

întorceau în partea centrală a clubului. Şi, trebuie să spun, doamnele s-au descurcat destul de bine.

— Îi recunoaştem meritele marchizului pentru asta? întrebă Jenny.

— Nu, ţinem asta pentru noi, întrucât noi l-am angajat.

— Tu l-ai angajat, vrei să spui.

— Bine, da.

— Şi ai fost de acord cu toate condiţiile lui pentru sumele suplimentare?

— Da.

Jenny făcu o pauză preţ de o clipă.

— Dar nu îmi vei spune care sunt condiţiile lui?

— Pentru moment, nu. Este suficient să spun că pe hârtie aceste cinci mii de lire vor fi restituite în acelaşi fel şi sub aceleaşi condiţii ca primul împrumut.

Prietena ei încuviinţă din cap, apoi o strânse de mână, ţinând-o pe Diane aproape de ea.

— Lord Haybury n-a prea avut imboldul de a-şi schimba tabieturile, draga mea, spuse ea în şoaptă.

Diane se retrase, uitându-se încruntată.

— Orice vrei să insinuezi, Genevieve, nu sunt preocupată de acest bărbat. Căci, chiar dacă mi se părea atrăgător, ceea nu mai este cazul, n-am uitat că el... aproape m-a distrus, încheie ea în şoaptă, dorind să poată opri tremurul din voce.

— Dar el nu a făcut-o. Jenny o apucă de umăr. Tu eşti prietena mea cea mai dragă, Diane. Dacă vrei ca Haybury să dispară, cred că pot să rezolv asta.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, reveni Diane, respirând anevoie. Oricât de hotărâtă sunt să merg pe drumul meu, nu sunt pregătită să recurg la crimă. Totuşi, mulţumesc pentru ofertă.

— Doar ţine minte asta.

— Desigur. Eu chiar cred în revizuirea fiecărei variante.

Asta o făcu să zâmbească până când îi veni în minte expresia de mulţumire de pe faţa demonului cu ochi cenuşii

când ea acceptase condiţiile lui. Ceva îi coborî pe şira spinării, fierbinte şi cutremurător în acelaşi timp.

Asta urma să fie o nouă bătălie, şi o aştepta destulă nebunie de înfruntat în următoarele câteva ore. De fapt, părea să fie singura modalitate prin care putea să să-şi păstreze raţiunea pentru moment. Din cauza propunerii de afaceri sau nu, ea tocmai acceptase să împartă patul lui Oliver Warren. „Dumnezeule mare!”

Încercând să scape de gândul mai degrabă persistent şi neaşteptat de înfierbântat, ea făcu un ultim tur prin sălile mari ale clubului. Vârfurile degetelor păreau încărcate de electricitate când ea aranjă un scaun aici sau o panglică festivă acolo. Ultimele şapte săptămâni… fiecare discuţie, fiecare apariţie, aproape fiecare gând avut fuseseră despre această noapte. Fiecare bărbat pe care nu îl invitase trebuia să audă despre asta şi să-şi dorească să fi participat. Şi apoi, ea alegea cine avea voie să vină la Tantal ca să-şi piardă banii.

Decizia de-a stabili cât de extravagante să fie decoraţiile se dovedise o provocare, dar, în timp ce îşi continua turul prin bucătărie pentru a vorbi cu bucătarii şi apoi afară pentru o ultimă discuţie cu Clark, grăjdarul-şef, ea se gândi că găsise echilibrul potrivit. Spectacolul era bun – doar extravaganţa nu se potrivea cu misterul. Eleganţa se potrivea însă, şi, văzând cvartetele de coarde pregătite în fiecare sală şi doamnele ei făcându-şi ultimele retuşuri la coafuri şi rochii înainte să dispară în spatele uşilor ascunse, ea nu se deranjă să-şi înăbuşe zâmbetul.

Avu o ultimă întrunire cu personalul, mâncă o cină rapidă cu Jenny şi urcă în camerele ei private să-şi îmbrace ţinuta de seară. Nu-i luase mult timp ca să ajungă să fie cunoscută drept doamna care poartă întotdeauna negru, şi se întrebase dacă să apară brusc în purpuriu putea fi un truc util în menţinerea atenţiei fiecărui invitat.

Până la urmă, fiecare dintre musafirii ei din seara asta era bărbat, şi fiecare dintre ei avea să privească doamnele care aveau să se învârtă în jurul lor, întrebându-se care dintre ele putea fi sedusă. În cele din urmă se hotărî la o

rochie neagră elegantă strălucind de vârtejuri de mărgele negre de sticlă – în definitiv, nu era stăpâna unei case de toleranţă. Şi, deşi îi era indiferent dacă sau care dintre angajatele ei ar putea accepta favorurile unui domn, nu acela era scopul ei.

După ce făcu o ultimă piruetă în faţa oglinzii, verifică felul în care îi veneau mănuşile negre până la cot şi îşi potrivi pandantivul de onix la gât, făcu un pas înapoi. Zgomotul nu era purtat din faţa în spatele casei; era sigură de asta. Dar reşedinţa Adam se simţea altfel. Ocupată. O privire pe după draperiile dormitorului îi confirmă că felinarele trăsurilor se aliniau pe stradă şi umpleau grajdul. Pe invitaţie era menţionată ora nouă seara, dar ea ştia importanţa socială a unei sosiri cu întârziere. Nimeni nu voia să fie văzut arzând de nerăbdare să ştie ce ar putea face altcineva.

— Cât este ceasul, Mary? întrebă ea cu voce tare.

Menajera ei îşi ridică privirea şi puse deoparte acele de păr şi agrafele de care nu mai era nevoie.

— Nouă fără trei minute, milady.

Diane zâmbi. Sosiseră mai repede. Urma să fie o seară foarte bună. Se auzi o bătaie în uşă, şi Mary se grăbi să răspundă. O clipă mai târziu, reveni cu un bilet împăturit. Diane luă biletul şi îl despături. Pe hârtie era scrisul mare şi elegant al lui Oliver, şi ritmul constant al inimii ei acceleră un pic… de grijă, evident, că el putea să încerce ceva necurat în ultimul moment.

Se uită rapid pe bilet.

„Suntem iubiţi acum? Pot dansa cu tine?”

Credea că îi spusese clar; bineînţeles că el doar încerca să-i aducă aminte că el era o parte necesară a planului ei. Trecând spre birou, ea scrise „Da” sub prima întrebare şi „Destul de apropiaţi pentru a face asta” sub a doua, apoi i-l dădu servitoarei, care aştepta să-l returneze. După aceea, se aşeză aproape de fereastră şi luă o carte. În fond, rolul ei nu începea decât peste o oră.

*

Oliver chicoti în timp ce citi biletul adus de femeia valet. Diane nu avea nicio problemă să pretindă că era intimă cu el. Când venea scadenţa împrumutului lui însă, el se îndoia că ea avea să fie la fel de nepăsătoare. Indiferent de ce spunea sau gândea ea despre el, putea simţi pasiunea care mocnea între ei.

El se sprijini de peretele sălii Persefona şi privi parada bărbaţilor curioşi. Cei mai mulţi intrau în clubul Tantal în perechi sau câte trei – o variantă mai sigură decât să rişte să intre singuri şi să nu găsească pe nimeni acolo. Câteva dintre femeile lacheu ale lui Diane, îmbrăcate în negru şi galben, stăteau la intrarea principală pentru a lua hainele, pălăriile şi mănuşile. În afara lor şi a lui Langtree, aflată la uşa din faţă, nu mai era nicio femeie acolo.

— Haybury!

Încrucişându-şi braţele peste piept, el încuviinţă din cap.

— Stanpool.

— Este cam devreme pentru tine să colinzi pe aici, nu-i aşa? Credeam că eşti mai nocturn.

— Nu dau târcoale. Locuiesc la etaj.

Baronul ridică dintr-o sprânceană în timp ce se mişca pentru a-l privi direct pe Oliver.

— Am auzit zvonul ăsta. Vrei să spui că este adevărat?

— Cred că este exact ce am spus.

Stanpool făcu o jumătate de pas înapoi.

— Nu trebuie să fii nervos.

— Atunci, nu mă enerva.

— Aşadar, eşti familiarizat cu Lady Cameron, presupun?

Oliver se întreba dacă Diane îşi dăduse seama de cât de cooperant fusese el cu adevărat. Dacă ar fi vrut să o ruineze, ar fi făcut asta cu doi ani în urmă sau în orice alt moment de atunci. Era de ajuns o vorbă. Acela nu era totuşi jocul pe care era interesat să-l joace.

Cum nu terminase cu ea încă, avea nevoie ca Diane

să fie protejată de toată lumea, în afară de el însuşi. Da, ea juca propriul joc, dar colaborarea cu ea era cel mai sigur mod prin care el putea să-l câştige pe al lui.

— Eu şi Lady Cameron suntem prieteni… vechi, spuse el monoton.

— Vechi prieteni, nu-i aşa? Privirea lui Stanpool se mută pentru a vedea ceva dincolo de umărul lui Oliver. În acest caz, dacă m-aş îngriji să bag plugul în câmpul văduvei, ai avea ceva împotrivă?

Haybury încleştă pumnul drept, furia clocotind în el. Forţa emoţiei îl surprinse.

— Poate doreşti să re…

— Ah, aici eşti, dragul meu, murmură Diane şi îşi strecură braţul pe după al lui. Prezintă-mă chipeşului tău prieten, vrei?

„Dumnezeule mare!” Nu era de mirare că Stanpool o dorea. Strălucea ca un soare în toiul nopţii, suplă, fascinantă şi strălucitoare. În treacăt, Oliver se întrebă dacă degetele i-ar lua foc dacă îi atingea pielea.

— Acesta este Lord Stanpool, răspunse el, arătând spre baron cu bărbia. Te consideră atrăgătoare.

Ea înclină capul, şi o şuviţă buclată din părul ca noaptea îi alunecă de-a lungul obrazului.

— Foarte încântată, milord. Sper să vă distraţi în seara asta.

— Am de gând să fac asta.

Oliver îi mângâie degetele cu ale lui.

— Haide, spune-mi pe cine mai vrei să cunoşti.

— Oh, pe toată lumea. Am invitat doar bărbaţii pe care credeam că îi pot suporta, ştii. Lord Stanpool. Ne vedem mai târziu.

— Da, ar trebui.

De îndată ce se depărtară de Stanpool, Oliver îşi trase braţul şi o aduse mai aproape.

— Vrei să mă faci să par încornoratul după fiecare prezentare din seara asta?

Ochii de smarald strălucitori priviră în sus şi îi întâlniră pe ai lui. Era încântată de acea seară, deşi ar fi fost mai

surprins să nu fie, având în vedere eforturile depuse ca să ajungă acolo.

— Nu suntem un cuplu, spuse ea uşor. Motiv pentru care nu te pot numi încornorat.

— Trebuie să scot biletul şi să arăt bucata unde scrie că suntem amanţi?

Genele ei coborâtă pentru o clipă.

— Eşti gelos, scumpule?

— Culcă-te cu cine vrei, Diane. Dar, dacă încerci să mă faci să par un prost, nu o să mai fiu atât de înţelegător.

Chiar când spunea asta, el îşi dădu seama că minţea – ceea ce nu era atât de neobişnuit, exceptând faptul că încerca în mod evident să se mintă. Era o risipă prostească de energie.

— N-am nevoie de permisiunea ta ca să ţin cuiva companie. Dar, ca să ştii, chiar intenţionez să flirtez un pic. Aş putea chiar să devin seducătoare. Ea îl bătu uşor pe braţ cu mâna liberă. Presupun că tu chiar ştii jocul. Te-am văzut jucându-l înainte.

— În general, când joc, seducţia nu se încheie cu vorbe. Ai grijă cu cine te joci; ca bărbat, simt că trebuie să te informez că falsa seducţie poate să aibă consecinţe neplăcute.

— Cum poate şi adevărata seducţie. Ea făcu o jumătate de pas mai departe de el. Ştii, eu cred că vezi aşa pentru că eu joc ceea ce este de obicei un joc al domnilor. Sunt văduvă şi nu am virginitatea de protejat. Eu încep o afacere şi nu trag mari speranţe să menţin marile mele legături sociale. Am plătit deja preţul şi acum intenţionez să culeg roadele.

— Acesta este un joc mai mare, sublinie el liniştit, chiar când un alt musafir îi atrase ei atenţia şi ea dădu să se îndepărteze. Şi tu nu ştii toate consecinţele cărora le pot face faţă. Pentru o clipă, ea se întoarse pentru a-l înfrunta din nou. Şi îţi dau acelaşi sfat. Sau a fost o atenţionare?

— Interpreteaz-o cum vrei.

Ea îi cunoştea pe câţiva dintre bărbaţii prezenţi, şi el observă imediat că aceia erau indivizii cu care ea vorbea

doar pe fugă şi numai când era şi el de faţă. Hmm. Nu era frica de a vorbi cu un fost iubit, bineînţeles; în afară de reputaţia contelui de Cameron de a fi un jucător slab, Oliver nu auzise mare lucru despre bărbatul ăsta sau despre soţia lui ori despre oricare dintre apariţiile lor. După o oră şi ceva, el ajunsese la concluzia că ea îl voia acolo pentru că bărbaţii erau speriaţi de *el.* Sau cel puţin ezitau să treacă peste el. Ea îl folosea pentru a controla durata, amploarea şi profunzimea conversaţiei.

— Lady Cameron, comentă Francis Henning, apropiindu-se cu un pahar de vin într-o mână şi un biscuit în cealaltă, am auzit că aţi angajat o sută de femei drăguţe. Eu văd doar vreo şase servitoare. Spuneţi-mi că astea nu sunt toate, altfel voi fi al naibii de dezamăgit.

Ea zâmbi.

— Deci aţi dori să întâlniţi crupierii, furnizorii şi bancherii mei? întrebă ea cu voce tare.

Un murmur bărbătesc aprobator se ridică în jurul ei şi pălăvrăgeala care îi amintea lui Oliver de un cârd de cocoşi de munte spori înzecit.

— Aşa m-am gândit şi eu.

Ea încuviinţă din cap. Şi, într-o sincronizare impresionantă, toate cele patru uşi aflate de o parte şi de alta a sălii se deschiseră. Tinere domnişoare apărură îmbrăcate în maro-deschis, bej şi auriu, toate la fel de drăguţe. El le ştia pe toate măcar după înfăţişare dacă nu după nume. Ştia pe care ar fi preferat să le aibă la masa lui de faraon, de douăzeci şi unu, de comerţ, de whist sau de barbut. Dar asta era doar pentru el.

Tovarăşii lui se agitau ca nişte albine în jurul florilor. Între pereţii de la clubul Tantal, conversaţiile şi flirturile curgeau din belşug. Pentru câteva minute, sala Persefona semăna mai mult cu o adunare la Almack[2] decât cu un club de domni. El îi aruncă o privire piezişă lui Diane, care privea scena ce se desfăşura cu o expresie uşor amuzată.

— Dar ei vor juca aici, murmură el, sau vei fi

---

2 Unul dintre primele cluburi de la Londra care a acceptat in acelaşi timp şi bărbaţi, şi femei (n.tr.)

mulţumită să-ţi transformi clubul într-o casă de toleranţă?

Diane îşi plecă uşor capul.

— Nu voi permite asta. Aceste doamne sunt sub acoperişul meu şi sub protecţia mea. Păşi înainte. Doamnelor, la mesele voastre, vă rog. Domnilor, în seara asta, uşile de la clubul Tantal sunt deschise tuturor. Simţiţi-vă bine. Cât priveşte viitorul, veţi găsi cererile de înscriere în sala Ariadna şi în foaier. Ea afişă un zâmbet discret, senzual. Şi, domnilor, fiţi convingători. Intenţionăm să fim *foarte* exclusivişti.

În mijlocul râsetelor generale apreciative, ea făcu un pas înapoi. Oliver o urmă.

— În afara clubului, cei mai mulţi dintre bărbaţii de aici n-ar îndrăzni să discute cu aceste doamne.

— Nu suntem în afara clubului. Şi atât eu, cât şi aceste doamne suntem conştiente de posibilele consecinţe ale acţiunilor noastre. Îndrăznesc să spun că aş prefera o slujbă în genul ăsta de club decât singura alternativă care li s-ar oferi.

— Aşadar, tu eşti acum protectoarea lor?

— Nu mă voi certa cu tine pe tema asta. Ai avut săptămâni să protestezi sau să te simţi ofensat, dar se pare că asta nu ţi-a trecut prin cap.

— Nu sunt ofensat, Diane. Am grijă de investiţia mea.

— Ah. Ea puse podul palmei înmănuşate pe pieptul lui. Era mai mult ca sigur imaginaţia lui, dar putea jura că atingerea ei era caldă. Pot spune că am investit mai mult timp şi gândire în această afacere decât tine, Haybury, aşa că fă ce te-am rugat şi ţineţi părerea pentru tine.

Era a naibii de sigură pe ea. El deschise gura să îi amintească încă o dată că nu era angajatul ei, dar acest argument începuse să devină tot mai ineficient. El trebuia să sublinieze în schimb că urma să o aibă în curând – oricând voia, de fapt. Asta o putea aduce cu picioarele pe pământ.

Oliver privi în jos spre mâna înmănuşată ce îi presa pieptul, degetele ei îndoindu-se pe marginile vestei lui. Se întrebă dacă ea putea să-i simtă bătăile inimii. Din moment

ce i se spusese de nenumărate ori că nu avea inimă, era o întrebare interesantă.

— În seara asta, spuse el cu voce tare.

— Da, în seara asta şi până îţi cer eu părerea.

Înainte ca ea să poată pleca, el îi acoperi mâna cu a lui.

— Nu ai înţeles. Serata ta se va încheia la cât, la ora trei dimineaţa?

— Ăsta este scopul nostru, da.

— Atunci, la ora patru dimineaţa, mă aştept să te văd în faţa uşii mele. Conform înţelegerii noastre.

De data asta, ea făcu ochii mari.

— Nu poţi vorbi serios. Sunt ocupată acum, dacă nu ţi-ai dat sea...

— Mi-am dat seama. Ora patru. El îşi coborî privirea spre mărgelele strălucitoare de pe pieptul ei, degetele ei zvâcnind şi parcă încleştându-se peste inima lui. Poartă asta.

Capitolul 10

William D'Arville, duce de Whiting, se sprijini cu un umăr de perete şi o privi.

— Şi cum vă veţi reconcilia poziţia la clubul Society, fiind proprietara unei case de jocuri de noroc?

Diane urmări cum trecea prin faţa ei o tavă plină de pahare cu vin şi oftă cu părere de rău. Oricât de tentată era să bea, în special după discuţia cu Oliver, avea nevoie de concentrare atât pentru a ispiti, cât şi pentru a respinge sutele de bărbaţi pe care îi invitase la clubul Tantal în seara aceea. Dar nu la ei se gândea.

Ci la el, la împieliţatul care stătea la una dintre mesele de faraon, în mijlocul unei mulţimi de privitori. Era limpede că ştia cum să joace. Şi cum să-i distragă atenţia când ea era în toiul jocului.

— Lady Cameron?

Ea se cutremură. La naiba, trebuia să îi convingă pe aristocraţii bogaţi că clubul ei merita o taxă anuală de membru de douăzeci de lire.

— Deţineţi cai şi câini de vânătoare, nu-i aşa, Excelenţă?

Whiting încuviinţă din cap.

— Deţin.

— Ei reprezintă pasiunea dumneavoastră. Asta este pasiunea mea. Ea zâmbi. Calităţile jucătorilor… a da şi a lua… găsesc totul foarte palpitant.

— Sunteţi pregătită să vă riscaţi reputaţia de dragul unor distracţii indirecte?

Făcând un efort, Diane îşi luă privirea de la inamicul ei cu păr castaniu pentru a se uita la ducele suplu şi finuţ.

— Consider entuziasmul ca fiind vital. Aproape la fel de important ca banii pe care voia să-i ia de la bărbaţii aceştia. Dacă mă vor costa un dineu ori un cadril sau două, aşa să fie.

— Aţi fi ofensată dacă v-aş spune că sunteţi chiar încântătoare, Lady Cameron?

El şi o grămadă de alţi bărbaţi în seara aceea. Bărbaţii nu aveau nici măcar conştiinţa de sine de a fi stânjeniţi de cât de uşor erau de manevrat. Bărbaţii – cei mai mulţi bărbaţi, în orice caz – erau atât de uşor de descifrat, încât era o chestie aproape vrednică de milă. Bineînţeles, Oliver o dorea şi el, dar el găsise o modalitate subtilă de a o aduce în patul lui. Sau avea să facă asta, la ora patru.

— Rar găsesc complimentele jignitoare, Excelenţă. Când el ar fi răspuns, ea ar fi afişat un zâmbet mai larg. În acelaşi timp, continuă ea, nu sunt o floare clătinată de fiecare adiere rătăcită.

Ducele chicoti.

— Este surprinzător de clar din partea dumneavoastră, milady. Cele mai multe femei susţin că preferă cuvintele frumoase şi în secret îşi doresc lucruri frumoase. Eu prefer onestitatea ce vă caracterizează.

Şi ea prefera banii fără nicio obligaţie.

— Reduce riscul unei neînţelegeri.

— În acest caz, mă voi strădui să vin cu ceva potrivit.

Deşi această conversaţie devenea una profitabilă, ea nu îi acordă atâta atenţie câtă trebuia. În schimb, continuă să urmărească atentă ce se întâmpla la masa principală de faraon şi pe bărbatul lat în umeri de acolo care atrăgea atenţia tuturor.

Scosese în mod voit ceasurile din sălile de la clubul Tantal, pentru că nu voia ca oaspeţii ei care pariau să ştie cât timp petreceau sub acoperişul ei. Dar în seara aceasta nu putea să nu se gândească în fiecare moment la cât era ceasul. Ora patru părea să se apropie în galop.

— Ştiţi cât este ceasul, Excelenţă? întrebă ea, urându-se că nu rezista să verifice.

El scoase ceasul de buzunar inscripţionat.

— Este aproape unu şi jumătate.

Ea îi puse o mână pe mânecă.

— Aşadar, trebuie să încercaţi la una dintre mese. Sau deserturile care se servesc în sala Hera.

Whiting îşi duse o mână în dreptul inimii.

— Sunt expediat? Am inima frântă.

Diane râse.

— Pur şi simplu, amânat, Excelenţă.

De îndată ce ea renunţă la ducele oarecum fermecător, domnul Evans îi luă locul. Şi apoi, Lord Ackland. În mod evident, deţinerea unui club o făcuse extraordinar de dorită. În acelaşi timp, se îndoia că vreunul dintre ei se gândea la căsătorie, oricât de bogată se spunea că era.

— E bine că ai pus să se tipărească acele cereri de înscriere, spuse Jenny, apropiindu-se din foaier. Mulţi invitaţi din sala Demetra au cerut toc şi cerneală pentru a le completa în seara asta.

— Bine. Diane aruncă iar o privire spre spatele lui Oliver. Poţi supraveghea curăţenia şi reaprovizionarea după ce închidem? Vreau să fie gata pentru mâine-seară.

— Sigur că pot. Dar tu unde vei fi?

Oh, nu voia nici să spună cu voce tare.

— Trebuie să... rezolv o obligaţie. Voi fi din nou disponibilă după închiderea de mâine.

Genevieve veni mai aproape.

— S-a întâmplat ceva? Ştii că eu chiar sunt… descurcăreaţă dacă ai nevoie de ajutor. Urmări privirea lui Diane, care ţâşni spre masa de faraon. Este vorba despre Haybury? Ce a făcut?

— Mi-a împrumutat banii, Jenny, şi eu am acceptat condiţiile lui. Până mâine-dimineaţă la ora patru termin cu el.

Jenny o apucă de cot.

— Te-am văzut după ce a plecat din Viena, şopti ea cu furie. Ştiam că era o greşeală să te încurci din nou cu el. Nu…

— Ştiu cum să-mi conduc afacerea, Jenny, o întrerupse Diane. Şi nu mai sunt aceeaşi femeie de acum doi ani. Cred că pot să mă descurc în compania lui câteva ore. Nu te amesteca în asta.

Încuviinţând rigid din cap, Jenny îi dădu drumul.

— Dacă nu te voi vedea la un minut după ora patru dimineaţa, voi face asta treaba *mea.*

— De acord.

În timp ce pariurile continuau până când jucătorii se retrăgeau de la masă, Diane voia ca în seara aceea toţi domnii să plece cu setea nestinsă. La trei fără zece minute, le spuse numeroşilor supraveghetori să înceapă să strângă mesele. Una după alta, doamnele dispărură pe uşile ascunse. Când plecă ultima, Diane urcă pe podiumul plasat în apropiere de uşa principală.

— Domnilor, vă mulţumesc din suflet că aţi gustat din ospitalitatea de la clubul Tantal. Uşile noastre vor fi deschise iar mâine, în acelaşi interval orar. Programul nostru complet va începe joi. De joia viitoare, va trebui să fiţi membru pentru a vă alătura nouă. Seară bună!

Odată îndepărtată tentaţia doamnelor, pariurile încetară şi bărbaţii din Mayfair părăsiră incinta în grupuri mici, zgomotoase. De aproape un an, Diane anticipase acest moment, când ea putea considera seara de deschidere un succes şi putea respira uşurată că făcuse ca acest lucru să se întâmple.

În schimb, mâinile îi tremurau şi înăuntrul ei se cutremura, pur şi simplu pentru că urma să-şi petreacă următoarele ore în compania unui bărbat cu care petrecuse cândva două săptămâni. Şi, din motive de neînţeles, acest lucru o şoca mai mult decât ideea de a porni această afacere.

Imediat ce plecară ultimii invitaţi, ea o puse pe Juliet să închidă şi să încuie uşa din faţă. Diane se grăbi să urce în camera de zi spaţioasă de deasupra bucătăriei, amenajată de ea în ultima clipă pentru a oferi angajaţilor un loc de relaxare departe de club. Aproape toate angajatele femei erau înăuntru, zgomotul sporovăielilor şi al râsetele fiind asurzitor.

— Doamnelor, spuse ea, aşezându-se pe un scaun, v-aţi descurcat foarte bine. La un semn al ei, femeile lacheu aduseră pahare de şampanie pentru toată lumea. De mâine, vom începe programul regulat, dar în seara asta vreau să spun că sunt foarte mulţumită de voi. Mâine vom începe la prânz, iar Jenny şi Margaret vor stabili orice schimbare este necesară. Acum, simţiţi-vă bine.

De îndată ce Diane reuşi să scape de avalanşa de mulţumiri şi felicitări, ea fugi în camerele ei şi se foi agitată în timp ce se uita la ceas, urmărind cursa fiecărui ac în jurul cercului.

La două minute înainte de ora patru, stinse lumânarea de la marginea patului, îşi puse iar mănuşile şi o luă prin clubul întunecat şi gol. Putea face asta. Înfruntase creditorii, sărăcia şi singurătatea şi îi învinsese pe toţi. Erau douăzeci şi patru de ore. Putea supravieţui oricărui lucru. Chiar şi lui Oliver Warren.

Se opri pe coridor chiar în faţa uşii lui şi respiră adânc. Dacă ar fi fost un cavaler, ar fi chemat-o, dar ea ştia ce gen de bărbat era el. Şi cavalerismul nu intra în ecuaţie. Inspirând adânc încă o dată, Diane bătu la uşă.

Nu se întâmplă nimic.

Ei bine, era ceva neaşteptat. Crezu că el uitase şi că era plecat, împărţind patul cu vreo fătucă. În acest caz însă, unul dintre servitorii lui ar fi ajuns la uşă până acum. În

tăcere, Diane începu să numere. Douăzeci şi cinci părea un număr bun, rotund. Dacă nu apărea nimeni până atunci, ea putea considera că îşi îndeplinise datoria.

La numărul şaptesprezece, uşa se deschise.

Oliver stătea acolo, privind-o lung. Îşi dăduse jos haina neagră şi îşi suflecase mânecile cămăşii albe de batist. Cu vesta, ghetele şi pantalonii pe el, părea relaxat şi… formidabil. Efectul era mai degrabă uimitor şi nu îi ajuta deloc nervii zdruncinaţi.

— Mă inviţi înăuntru? îndrăzni ea, făcând un efort de voinţă să-şi ţină vocea fermă.

El făcu un pas înapoi, deschizând uşa mai larg.

— Intră!

Îndreptându-şi spatele, ea intră în camera din faţă.

— De când deschizi uşa singur?

— De când le-am spus servitorilor mei să se facă nevăzuţi până îi chem eu.

Uşa se închise cu zgomot în spatele ei şi sunetul îi vibră de-a lungul coloanei. Aproape că se aşteptase să fie ţintuită de perete şi atacată, dar el trecu pe lângă ea spre camerele din spate.

— Vrei nişte vin? o întrebă el peste umăr. Sau ceva mai tare?

Dacă reuşea să fie destul de beată, poate nu avea să ţină minte următoarele douăzeci şi patru de ore. Dar asta ar face din ea o laşă – şi el ar şti.

— Nu, mulţumesc. Sunt destul de obosită, aşa că aş prefera să terminăm odată cu asta.

— Da, ştiu că ai prefera. Pe aici!

Singurul lucru bun privind reţinerea ei era că îi ţinea oboseala în frâu. Şi fără ca aceste stări s-o ţină în alertă, între panică şi somn, ea se îndoia că ar fi capabilă să meargă.

— Puteai să aştepţi o oră decentă pentru a începe asta; mă îndoiesc sincer că voi putea rămâne trează, oricare ar fi planurile tale.

— Mm… hmm.

El împinse uşa de la dormitor pentru a dezvălui o cadă

mare de bronz plină cu apă. Un văl de aburi plutea deasupra suprafeţei apei, care fusese presărată cu petale roşii de trandafiri.

— Vrei să mă îneci, comentă ea, ignorând satisfacţia ce o străbătu la gândul unei băi lungi, fierbinţi.

— Pentru moment, nu. Intră. Mă voi întoarce.

Spunând asta, el părăsi încăperea, închizând uşa în urma lui.

Diane se uita de la lumânările de pe masa mică la cadă şi la uşă, mijind ochii. Oliver Warren de la Viena fusese… înflăcărat, trăgând-o în pat chiar de la prima lor întâlnire. În cele două săptămâni, abia dacă se îmbrăcaseră… şi chiar foarte rar separat. Lord Haybury din Londra fusese agresiv şi arogant, presând-o cu fiecare ocazie. Ceea ce nu se potrivea cu cealaltă versiunea a bărbatului ăstuia.

Diane se descălţă.

— Ei bine, poţi să întorci asta pe toate părţile stând aici, murmură ea, sau cufundată în cadă.

Apa era atât de ademenitoare. Testând, îşi vâră degetele în ea, rotind petalele. Delicioasă şi aproape prea caldă. El ţinuse personalul ocupat să care găleţile. Ar fi păcat să lase atât efort să se irosească.

Încet, ea îşi duse mâinile la spate şi descheie cei trei nasturi negri. Apoi, îşi scoase rochia de seară, lăsând-o să alunece în jurul picioarelor goale. Se dezbrăcă de tot şi, cu o privire îndreptată spre uşa închisă, intră în cada de bronz şi se cufundă în extazul fierbinte, parfumat.

Nu îşi putu reţine un suspin de plăcere când se cufundă aproape complet. Era mult mai bine decât apa călduţă din chiuvetă. Dacă nu ar fi fost şi bărbatul acela ascuns, fără îndoială, de partea cealaltă a uşii, ar fi fost tentată să adoarmă.

Uşa se deschise din nou. Oliver intră, purtând în mâini un platou cu biscuiţi şi căpşune şi două pahare de vin alb.

— Este bine? întrebă el şi închise uşa cu piciorul.

— Surprinzător de bine, răspunse ea. Am spus că nu vreau să beau.

— Era deja turnat. Lasă-l dacă nu vrei.

Puse tava pe podea, apoi trase un scaun şi un scăunel lângă cadă, aşeză tava pe scăunel şi luă loc pe scaun.

— Aşadar, aşa ai de gând să-ţi petreci timpul cu mine? Recunosc că sunt plăcut surprinsă, dar limbile ceasului continuă să se învârtă.

Oliver muşcă dintr-un biscuit, mestecă şi înghiţi.

— Nu te comportai ca o femeie cu inima de piatră.

— Ah. Faptul că am fost abandonată de două – de trei ori, dacă îi pun la socoteală şi pe părinţii mei – m-a făcut să nu mai doresc binele cuiva, ci doar pe al meu.

El se întinse ca să-i atingă uşor umărul gol cu degetul mare.

— Ţi-am frânt inima? murmură el.

Vinul începea să pară tot mai ademenitor.

— Ăsta a fost scopul tău? ripostă ea.

Nu avea să răspundă niciodată la întrebarea aceea, căci el îşi dorea prea cu ardoare acel răspuns.

— Va trebui să-mi răspunzi la întrebări în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Diane se cufundă mai mult în apă. Închise ochii, ca să-l tulbure.

— Acum, mai sunt douăzeci şi trei de ore şi treizeci de minute, îl corectă ea. Poţi să-mi foloseşti trupul; nu şi mintea.

O clipă mai târziu, îi simţi mâinile în păr. Ea aproape că sări în picioare, îngrijorată că el avea să încerce să-i împingă capul sub apă. Dar el începu, uşor, să-i scoată agrafele şi acele din păr, până ce şuviţele i se răsfirară dezordonate peste marginea căzii.

Apa caldă şi mângâierile prin păr se simţeau extraordinar de bine. Cu ochii închişi, Diane îşi forţă mintea să funcţioneze din nou. O dorise cu doi ani în urmă. O avusese şi plecase. Acum, o dorea din nou. De ce? Nu voia să mai ştie altcineva, deci era mai degrabă ceva legat de el, nu ceva ce avea de demonstrat bărbaţilor – sau femeilor – din Mayfair.

Brusc, îşi dădu seama şi deschise din nou ochii.

— Ţi-e frică de mine, nu-i aşa?

Oliver îşi adânci degetul în apă, lângă şoldul ei, şi îl mişcă încet.

— Dacă mi-era frică de tine, spuse el încet, studiind-o din priviri, de ce te-aş avea aici?

— Ca să-ţi demonstrezi că nu-ţi este frică de mine.

Gura lui se arcui în sus.

— Cât de delicios de naiv din partea ta. Adorabilă.

Ea făcu o mână căuş şi îi dădu cu apă pe faţă.

— Nu sunt naivă, ripostă ea, ţâşnind în picioare. Şi nici adorabilă.

Apa curgea din părul şi de pe bărbia lui, dar el nu se mişcă.

— Aşadar, nu ai nicio problemă cu ideea de a mi te vinde pentru cinci mii lire, dar nu suporţi să fii catalogată drept naivă sau adorabilă? Pare oarecum dezechilibrat.

— M-am împrumutat ţie. Pentru o zi. Îşi lăsă bărbia pe braţul ei, încercând să-şi găsească echilibrul sufletesc. O supărase intenţionat; părea corect că ea încerca să riposteze. Teoria mea este că te-ai îndrăgostit de mine acum doi ani şi, ca egoist nenorocit ce eşti, ideea iubirii te-a speriat… până la punctul că ai plecat de pe continent. Şi acum, că eu sunt aici, simţi nevoia să-ţi demonstrezi că eu nu mai am niciun efect asupra ta.

Degetul lui rătăcea în sus pe braţul ei, în vârtejuri lente.

— Este o teorie fascinantă. Te-ai gândit vreodată că am plecat de la Viena din cauză că m-a chemat unchiul meu şi că tu eşti aici în dormitorul meu pentru că ai venit la mine după ajutor? Cred că tu eşti cea care trebuie să demonstreze *că eu* nu mai am niciun efect asupra ta.

El îşi cufundă mâna să-i mângâie sânul stâng, aplecându-se să o sărute.

Ea se simţi străfulgerată. Imediat ce gura lui moale, caldă o lăsă pe a ei, ea răsuflă adânc.

— Mi se pare că, dacă fiecare e convins că celălalt vrea să arate doar dezinteres, poate ar trebui să declarăm noaptea încheiată. Pare să fie o greşeală foarte mare.

El îi prinse sfârcul între degetul mare şi arătător.

— Sunt tentat să te ţin aici, zise el gânditor, afundându-şi degetele de la cealaltă mână în părul ei şi trăgându-i capul într-un alt sărut profund.

— Bine, doar ca să ştii, nu am ce să-mi demonstrez legat de tine. Diane gâfâi în vreme ce gura lui îi atingea obrazul. Ea îşi încleştă degetele pe marginea căzii. Eşti destul de plăcut în pat, dar nu poţi fi de încredere sau cineva pe care să te bazezi.

— Pentru că am plecat? întrebă el, gura lui pricepută ciugulindu-i urechea.

— Pentru că m-ai sedus la o săptămână după ce l-am băgat pe Frederick în pământ.

— Mmm. Am crezut că tu m-ai sedus pe mine. Sau aş numi-o atracţie reciprocă.

Ea putea admite că el avea dreptate sau cel puţin că sângele înfierbântat care alerga pe sub pielea ei o făcea să se simtă considerabil mai plăcută. Şi gândind, ţinându-şi gândurile pentru ea... Deşi ştia că el ar profita de orice avantaj posibil, nu putea să îşi adune gândurile.

Oliver se îndreptă iar, mâinile lui umede urcând spre piept, să-şi descheie vesta. O scoase şi smuci la fel de repede cămaşa deasupra capului şi o aruncă. În contrast cu pielea lui bronzată, bandajul mic, alb, aflat sus pe braţul stâng, era extrem de evident. Ea îi făcuse asta. Şi nu satisfacţie simţi ea când îşi dădu seama.

— Te doare? întrebă ea, făcând semn cu mâna.

— Mi-a fost şi mai rău. El se răsuci pentru a-i demonstra. Vrei să ieşi sau să mă alătur ţie?

— Îmi dai de ales? Sau ai uitat ce trebuie să faci în continuare? Credeam că asta este afacerea ta.

Sub apă, ea îşi mută picioarele; era o cadă foarte largă, şi încăpeau amândoi cu uşurinţă. Dar, într-un fel, asta părea chiar mai intim decât o împreunare în patul lui.

— Deci asta este. Una după alta, el îşi scoase ghetele şi le aruncă lângă scaun. Se întinse şi îi dădu o mică sticluţă... Ulei de trandafir. Fă-te utilă în timp ce eu termin aici, vrei?

— Să mă fac utilă? Ce s-a întâmplat cu ideea de romantism? continuă ea, luând sticluţa şi punând mai multe picături în apa caldă.

Imediat, parfumul delicat de trandafiri din jurul ei deveni mai profund, dulce şi iute în acelaşi timp. Dacă nu se înşela, acesta era un ulei foarte scump.

— Continui să mă insulţi. Am hotărât să încerc o abordare mai directă, zise, apoi se ridică, îşi descheie pantalonii şi îi coborî pe coapse.

— Ei bine, îmi amintesc asta.

Diane vorbi cu câtă răceală reuşi, în ciuda gurii brusc uscate. Imaginea erecţiei lui impresionante îi aminti multe lucruri, inclusiv cât era de priceput în pat. Lăsând deoparte modul în care se încheiaseră cele două săptămâni, cele paisprezece zile fuseseră… excepţionale.

— Şi cu siguranţă îşi aduce aminte de tine, dragă.

El îndepărtă pantalonii şi cu o mişcare graţioasă urcă în cadă pentru a se aşeza în faţa ei.

Apa se ridică până la subsuori când el se cufundă, picioarele lor atingându-se. Oliver luă unul dintre paharele cu vin şi i-l oferi. Dându-şi seama că nu rezolva nimic abţinându-se, ea îl acceptă şi bău o înghiţitură zdravănă. Nu o ajută.

— Şi acum? întrebă ea, punând paharul alături.

El îşi plimbă palmele de la glezne până la genunchii ei.

— Cu siguranţă nu ai uitat. Cât a trecut de când ai avut un amant?

— Ultimul pe care l-am avut mi-a cam distrus gustul pentru ei, mulţumesc foarte mult.

Ea voia ca asta să fie o insultă, dar el zâmbi – acel zâmbet fermecător, senzual, care încă avea puterea să o tulbure.

— Niciunul după mine, Diane? Sunt flatat.

— Mă îndoiesc să poţi face aceeaşi afirmaţie.

Zâmbetul lui pieri pentru un moment. Regret? Ea respinse acel gând cu viteza cu care îi venise în minte. Mai mult ca sigur era conştientizarea faptului că el pierduse

avantajul pentru moment.

— Este suficient să spun că n-am împrumutat pe niciuna dintre ele cu cinci mii de lire în schimbul unei băi.

— Baia a fost ideea ta. Eu aş prefera să fi dormit în clipa asta.

El spori strânsoarea în jurul genunchilor ei, trăgând-o mai aproape.

— Permite-mi să încerc să-ţi schimb părerea, murmură el, aplecându-se să o sărute din nou. Oliver îi ciuguli buza de jos, apoi se retrase puţin. Ai putea la fel de bine să te distrezi, Diane, continuă el pe acelaşi ton. Pentru că, în timp ce tu susţii că mă deteşti, mă şi doreşti.

Dură un moment până când ea îşi recăpătă suflul.

— Nu fi atât de sigur de asta.

— Sunt.

De data asta, nu-i dădu nicio şansă să răspundă, ci o trase în sus peste coapsele lui, în timp ce o sărută şi îi muşcă gura. Dumnezeule mare, bărbatul ăsta chiar ştia să sărute. Din impuls, ea strecură un braţ în jurul umărului lui, sprijinindu-se de el. Căldura se răspândi prin ea, vie şi înfiorată.

Când el îşi plecă uşor capul pentru a-i lua un sân în gură, ea îşi lăsă capul pe spate şi gemu. Logica, strategia, complotul se destrămară toate. Cum spusese el, douăzeci şi patru de ore în compania lui se putea distra şi ea. El era, până la urmă, foarte priceput la asta.

Oliver îi trase în sus coapsele, apoi strecură un deget în interiorul ei. Diane rezistă, încordându-şi spatele în timp ce el continuă, mişcându-şi mâna în vreme ce gura lui îi sugea sânii. Cu răsuflarea evadând în suspine, ea îşi afundă mâinile în părul lui de culoarea mahonului. Când el se îndreptă din nou pentru a-i acapara gura, ea se împinse în pieptul lui.

— Gata cu cada, reuşi ea să spună.

— De acord.

El îşi strecură mâinile pe sub umerii şi genunchii ei, apoi se ridică. Mirosul de trandafiri îi urmări când el ieşi din apă şi o duse în patul lui. Trupul ei se simţi brusc rece peste

tot unde nu era lipit de al lui, dar ea simţi doar vag aerul rece; pe dinăuntru, ardea toată.

El aşternuse pături suplimentare, anticipând că aveau să ajungă uzi în pat. Oliver o aşeză în culcuş, legă funda de la prezervativul franţuzesc în jurul bazei penisului, apoi se urcă deasupra ei, sărutându-i coapsele, abdomenul şi sânii şi acaparându-i gura într-un alt sărut adânc.

— Spune că mă vrei, suflă el, întinzându-se să-i frece sfârcul stâng cu degetul.

Cu greutatea lui apăsând pe şoldurile ei şi erecţia lui lipită de coapsele ei, era extrem de dificil să rămână obiectivă. Simţea nevoia să se mişte, să-l ducă în interiorul ei, să geamă disperată. Dar el nu trebuia să afle asta.

— Tu mă vrei, răspunse ea, trecându-şi palmele pe fundul lui musculos şi în sus de-a lungul spatelui.

Jocul muşchilor sub pielea lui era ameţitor, îmbătător şi excitant, şi ea clipi în încercarea de a-şi limpezi mintea.

— Deci, aşa trebuie să fie, nu-i aşa?

— Da, icni ea în timp ce el îi luă iar un sân în gură. Nu-mi spune că eşti surprins.

— Tot ce ţine de tine mă surprinde.

Acesta părea un compliment neobişnuit de direct. Poate creierul lui era la fel de preocupat de senzaţii ca al ei. Pentru că orice gândea mintea ei despre el, trupul ei era foarte, foarte mulţumit. În timp ce Oliver îi depărtă picioarele şi îi aşeză gleznele pe după şoldurile lui, ea uită totul în afară de senzaţia dată de penisul lui tare alunecând înăuntrul ei. „Oh, Dumnezeule!”

El o pătrunse iar şi iar, greutatea lui ţintuind-o de păturile umede. Diane nu putea respira, nu putea face nimic altceva decât să-şi înfigă degetele în spatele lui şi să geamă în timp ce el o penetra. Fiecare muşchi se încorda şi se relaxa când ea se contracta în jurul lui.

— Ştiam că mă doreai, murmură el, privindu-i lung chipul.

Orice ar fi putut ea invoca în acel moment ar fi sunat prostesc, astfel că se mulţumi să-şi muşte buza şi să încerce să nu scoată scâncetele care încercau să

izbucnească din gâtul ei. Brusc, el se rostogoli cu tot cu ea în aşa fel încât el era întins pe spate şi ea stătea călare pe şoldurile lui, cu mâinile proptite pe pieptul lui puternic.

Dacă ea ar fi avut abilitatea de-a se controla, ar fi rămas nemişcată; în definitiv, înţelegerea asta fusese ideea lui. Dar modul în care el o umplea se dovedi mai important decât orice altceva, şi ea începu să se mişte mângâindu-l în sus şi în jos pe toată lungimea. De data asta, *el* gemu şi se întinse să-i frământe sânii, trăgând-o pentru un alt sărut apăsat.

El o pătrunse tot mai rapid şi apoi gemu în timp ce era cutremurat de convulsii, ţinând-o aproape de el pe măsură ce se apropia de orgasm. Mai mult decât orice, ea voia să se lase pe pieptul lui, relaxându-şi muşchii obosiţi, excitaţi. Dar asta ar însemna să se predea, iar ea nu avea de gând acest lucru. Aşa că, în loc de asta, se uită în jos la el şi luă o gură de aer cât să poată vorbi.

— Şi acum? Mai ai douăzeci şi două de ore.

— Femeie blestemată, murmură el, dând-o la o parte. Întinde-te!

Ea începu să se lase pe spate, rezistând tentaţiei de a se înveli sau de a încerca să facă ceva la fel de copilăresc. Nu era o fetişcană.

— Foarte original.

— Pe burtă.

Diane se încruntă.

— Nu ai de g…

— Şi taci din gură.

O împinse uşor până când ea se întinse pe burtă, cu mâinile sub cap. O clipă mai târziu, ea îl simţi înfăşurând un prosop în jurul părului ei şi apoi trăgându-l în jos. El repetă mişcarea, frecând firele ude între cutele prosopului.

— Îmi usuci părul?

— Altfel îmi strici patul. La culcare.

— Ai terminat cu mine?

— Sunt obosit. Putem începe să ne reluăm lupta dimineaţă.

Ea se gândi o clipă la asta, lăsând sentimentul că el i

se juca în păr să i se infiltreze în suflet. Nimic nu se schimbase. Erau în continuare duşmani. Dar pur şi simplu, acum, se simţea foarte relaxată. Şi foarte somnoroasă.

— De acord.

Capitolul 11

Nu decurgea totul chiar conform planului.

Oliver se sprijinea de tăblia patului său mare şi privea lung învălmăşeala de pături şi cearşafuri de alături. Lângă el, dormea cea mai mare enigmă din viaţa lui, din care se vedeau acum doar un braţ şi o claie de păr negru ondulat.

Nu avea de gând să o atingă până dimineaţă. O baie bună, care să o întremeze, o noapte caldă în patul lui, în timp ce el dormea în altă parte, urmate de un mic dejun extravagant, după care… ore de sex şi mai extravagante. Şi după aceea o văzuse goală în apa caldă şi uitase tot ceea ce plănuise.

Oamenii în general şi camarazii lui în special îl credeau un libertin hedonist. Credeau că el punea ochii pe ceva şi reacţiona în funcţie de pofta inimii – sau a altui organ, de mai jos. Se înşelau, desigur; el acţiona rareori fără să se fi gândit unde puteau să ducă toate firele poveştii. Bineînţeles, singura lui problemă din ultimii doi ani fusese că distracţiile cu femeile îl purtaseră departe de amintirile de la Viena.

Însă, noaptea trecută, mintea lui evadase. Şi partea cea mai ciudată a dezastrului era că partida de sex cu Diane Benchley nu îndeplinise ceea ce intenţionase el. Pentru că, în timp ce ei îi plăcuse în mod evident contactul fizic, mintea şi inima ei rămăseseră ferecate. Nu că el intenţionase să o atragă din nou în suferinţă, dar găsise înspăimântător faptul că el pierduse controlul şi ea nu.

Asta trebuia să fie pentru a-şi demonstra că Viena fusese… unică, un exemplu de două săptămâni de confuzie mentală şi slăbiciune din partea lui. Acum, el trebuia să

termine cu ea – numai că în mod evident nu era aşa.

Deplasându-se cu grijă, Oliver se ridică din pat, îşi trase o pereche de pantaloni şi merse în camera din faţă ca să sune clopoţelul servitorilor atârnat lângă perete. Câteva clipe mai târziu, cineva bătu, şi el deschise uşa.

— Langtree. Bună dimineaţa.

Privirea ei neclintită nu băgă în seamă pieptul lui gol. La naiba cu toate, Oliver chiar nu era în cea mai bună formă a lui.

— Solicit micul dejun pentru doi şi haine potrivite pentru dimineaţă pentru Lady Cameron. Rochie, pantofi, o perie de păr şi orice altceva are nevoie dimineaţa când se trezeşte.

De data aceasta, servitoarea clipi.

— Pentru Lady Cameron?

— Da, şi grăbeşte-te.

Înainte ca ea să spună altceva, el închise uşa.

Interesant. Servitorii nu ştiau unde îşi petrecuse stăpâna lor noaptea. El se întrebă dacă franţuzoaica înaltă avea vreo idee despre condiţiile noului împrumut. Lumea bună credea deja că el şi Lady Cameron erau amanţi, mai degrabă pentru că ea însăşi încurajase această interpretare. În mod evident, propriii ei angajaţi nu trebuiau să ajungă la aceeaşi concluzie.

În timp ce aştepta, el luă loc şi scrise un bilet pentru Manderlin, scuzându-se de la excursia planificată la Tattersall, şi un altul pentru Lady Katherine, pentru a o informa că nu era disponibil pentru ceaiul intim de după-amiază. Ea n-avea să fie surprinsă; el nu mai fusese disponibil pentru nimic – intim sau de alt gen – de aproape cinci săptămâni.

Sirena din dormitor îl atrăgea spre partea din spate a apartamentelor lui, şi rezistă cu greu să nu o ia la goană să vadă dacă ea mai dormea. Avea nevoie de o nouă strategie, şi asta urgent. Căci, dacă el încă o dorea, trebuia să facă urgent ceva pentru a se asigura că şi ea îl dorea. Ceea ce însemna ceva diferit, ceva neaşteptat, ceva care să o facă să se elibereze de percepţia foarte exactă asupra

lui – asupra unui Oliver al cărui caracter părea să… se îmbunătăţească atunci când era în prezenţa ei.

Uşa din faţă se zgudui şi cineva împinse lemnul greu. Cu putere. Din obişnuinţă, el o încuia întotdeauna – nu puteai şti cine pe cine s-ar putea supăra.

— Deschideţi uşa imediat!

„Ah, franţuzoaica.”

— Nu primesc vizitatori, domnişoară Martine, spuse el, reţinându-şi un zâmbet. Genevieve Martine nu fusese informată despre obligaţiile lui Diane pentru următoarele… optsprezece ore.

— Juliet, adu-mi un topor şi pe domnul Jacobs! strigă ea de dincolo de uşă, menţionându-l pe cel mai zdravăn dintre bărbaţii angajaţi de Diane.

Oliver descuie uşa şi o deschise.

— Îţi sugerez să nu încerci să-mi spargi uşa, spuse el pe acelaşi ton cu care convinsese mulţi bărbaţi să nu lupte cu el riscând să-şi piardă viaţa în dueluri idioate.

— O veţi elibera imediat pe Diane, rosti ea scurt spre el, părul ei blond fiind prins doar parţial şi rochia cam strâmbă pe ea. Sau voi face mai rău decât să sparg uşa asta, netrebnicule.

— Mm… hmm. Mic dejun şi haine. Dacă vrei o explicaţie pentru prezenţa lui Diane aici, poţi să o întrebi mâine-dimineaţă, după ora patru.

— O voi întreba acum.

— Nu, nu o vei face.

— Tu…

El închise şi încuie uşa din nou. Imediat, ea bătu în ea. În general, femeile fie erau intimidate de el, fie încercau să îi atragă atenţia. În afară de Diane, niciuna dintre ele nu îi era făţiş ostilă. Bine, ea şi femeia asta.

— Ce naiba ai mai făcut acum?

Oliver se sprijini de uşă şi îşi încrucişă braţele peste pieptul gol. Diane stătea în faţa lui îmbrăcată doar în cămaşa lui folosită. Cu părul ei lung lăsat liber, picioarele goale şi mânecile suflecate până la coate, părea… delicioasă. Şi ea ştia asta. Altfel, s-ar fi putut îmbrăca. Voia

să-l facă să se îndrăgostească de ea din nou? Deşi ştia că asta avea să-l coste, el nu putu să se abţină… şi se uită lung la ea.

— Ei bine? îl îndemnă ea.

— Domnişoara ta Martine crede că te-am răpit, răspunse el. Presupun că nu ai informat personalul despre înţelegerea noastră.

Ea se încruntă.

— Aşteptam momentul potrivit. Tu eşti cel care s-a năpustit asupra mea înainte ca eu să le pot spune ceva.

— Nu m-am năpustit, şi ai avut câteva ore la dispoziţie să spui cui voiai.

Diane flutură mâna spre el.

— Oh, pleacă din drum înainte ca ei să spargă uşa.

El nu se mişcă.

— Nu pleci.

Chiar dacă ar fi trebuit să lupte cu o casă plină până la refuz de o gaşcă de femei supărate care urlau.

— Nu în următoarele optsprezece ore.

De data asta, când ea îl îndemnă să se dea la o parte, el îşi schimbă locul.

— Ea nu are voie înăuntru, adăugă el, întinzându-se să descuie uşa.

Din spatele uşii, pe care o ţinea să nu se deschidă de tot, Oliver nu putea s-o vadă pe supărata domnişoară Martine, aflată exact pe partea cealaltă a scândurilor de stejar, dar nici nu avea nevoie. Având în vedere că nu fusese neapărat dezagreabil pentru Diane, el presupusese că aceasta vorbise cu ea despre evenimentele de le Viena. Interesant, aşadar, că Diane nu-i spusese nimic despre asta.

— Nu, sunt destul de bine, spuse Diane în timp ce se ţinea de uşa întredeschisă.

Avea degete frumoase. Perfecte pentru un jucător de cărţi, chiar dacă mai mult ca sigur ea nu ar aprecia să audă despre asta. Oliver veni, intenţionând să-i atingă degetele cu ale lui, dar se opri. Nu era vorba despre seducţie sau despre o poveste de dragoste. Acesta era el, încercând să

şi-o scoată din minte. Să o atingă fără vreun blestemat de motiv nu îi era de ajutor.

— Dar el, Diane? Ai spus că mai bine…

— Ştiu ce am spus, o întrerupse ea, strângând mai tare uşa. Dar ţi-am zis, de asemenea, că am rezolvat ceva. O să încerc să-ţi explic mai târziu, Jenny. Peste optsprezece ore. Până atunci, va trebui să te descurci fără mine.

— Demonul a cerut micul dejun şi haine pentru tine.

Oliver se încruntă. Deşi nu dădea doi bani pe ce gândea franţuzoaica despre el, nu prea se considera demon. Privi chipul lui Diane. Era acela cuvântul ei sau al prietenei ei? Oare asta credea Diane despre el? El se aplecă spre uşă.

— Şi ceai, adăugă el. Acum.

Cu podul palmei, închise uşa din nou şi de data asta nu o încuie. Femeia aruncă un val de înjurături în diferite limbi, dar el se îndoia că ea ar încerca să spargă. Întorcându-se iute, se uită lung la musafira lui.

— Am o întrebare, spuse el, făcându-i semn să îl urmeze în camera mai mică.

— Am decis să fie parte a înţelegerii noastre ca eu să vorbesc cu tine?

Poate că, până la urmă, ar fi trebuit să o ţină trează toată noaptea. Asta i-ar fi tocit puţin limba ascuţită.

— Fie vorbeşti cu mine, fie îmi voi aminti că avem mai multe lucruri fizice pe care le-am putea face împreună. Te voi lăsa să alegi.

Culoarea îi reveni în obraji.

— Parcă aveai o întrebare, nu? spuse ea, mergând spre fotoliul de sub fereastră şi ghemuindu-se în el ca o pisică.

El stătea tăcut în timp ce se prăbuşea pe canapeaua de vizavi, gândindu-se dacă să pună întrebarea cea mai importantă din mintea lui. Era o idee foarte proastă, deoarece lăsa loc de ripostă, dar el chiar voia să ştie.

— La Viena, începu el, când ne-am întâlnit, care credeai că avea să fie deznodământul?

Ea respiră, mutându-şi privirea spre fereastră şi spre

vârfurile copacilor de dincolo de grădină.

— Cu siguranţă, gândirea mi-a fost afectată la Viena. Nu îţi pot răspunde la întrebare.

— Ba poţi.

— În acest caz, răspunde tu primul.

— Foarte bine.

Vizibil surprinsă, ea îşi schimbă locul pentru a-l înfrunta.

— Bine, asta ar trebui să fie lămuritor.

— Aminteşte-ţi doar că trebuie să răspunzi şi tu la întrebare. Indiferent de ce voi spune despre asta. Ar fi fost momentul oportun ca micul dejun să sosească, dar uşa din faţă rămase închisă. Când ne-am întâlnit prima dată, mi s-a părut că erai răvăşitoare şi atât de supărată pe lume, încât ai profita de orice ocazie ca să o sfidezi. Şi am crezut că ai fi un adaos preţios în patul meu.

— Dar deznodământul?

Ea observă că el nu răspunsese exact la întrebare.

— M-am gândit că mi-aş petrece timpul cu tine până când m-aş plictisi sau tu te-ai ataşa de mine, moment în care ne-am despărţi.

Ea miji ochii.

— Eu nu m-am ataşat, deci pesemne te-ai plictisit tu.

— Ce este asta, aşadar? continuă ea. Dacă te-am plictisit, de ce ai aranjat să mă ai iar în patul tău?

— Nu m-ai plictisit.

— În acest caz, de ce ai plecat?

Uşa de la intrare se deschise.

— Aici, spuse el, ridicându-se şi mergând să ia platoul cu mâncare şi ceainicul de ceai. Imediat ce femeile lacheu aşezară tăvile pe masa dintre el şi Diane, le trimise pentru a se ocupa de cealaltă solicitare. Cu cât Diane rămânea mai mult în cămaşa lui, cu atât mai predispus era el să o scoată din ea. Şi, cum nu avea nimic împotrivă să facă din nou dragoste cu ea – de fapt, el chiar asta plănuise – voia ca asta să se întâmple în condiţiile lui şi nu pentru că ea îl tenta dinadins.

Ea se întinse pentru a lua o bucată de pâine prăjită.

— Să repet întrebarea?

— Poţi dacă doreşti, dar acesta este dansul meu, dacă îţi aminteşti. Şi a venit rândul tău.

În loc să răspundă, ea termină pâinea prăjită, apoi îşi turnă o ceaşcă de ceai şi sorbi. Oliver alese o piersică moale de culoare aurie şi muşcă din ea. Ar fi putut să o tachineze pentru a o face să răspundă, dar, dacă ea voia o clipă să se gândească sau să decidă asupra răspunsului ei, el era dispus să i-o ofere.

— Aveam optsprezece ani când m-am căsătorit cu Frederick, spune ea în cele din urmă, ridicându-se să se sprijine de pervazul ferestrei. A fost aranjat, ştii, dar eram chiar emoţionată că urma să mă mărit cu un conte.

— Bunicul tău a fost marchiz, nu-i aşa?

— Da. Dar titlul lui a mers la unchiul meu, ceea ce niciodată nu i-a fost pe plac tatălui meu. Ideea că fiica lui devine contesă l-a făcut oarecum fericit. Sorbi din nou din ceai. Nu voi spune că Frederick a fost un monstru, pentru că nu a fost. Pur şi simplu, nu era prea… inteligent sau interesant. Desigur, el credea că era, exact la fel cum considera şi că ştia să joace cărţi.

— Cred că această boală le este comună multor bărbaţi.

— Am făcut tot ce am putut ca facturile noastre să fie plătite, dar el era stăpânul casei lui şi el a dărâmat-o din temelii. Când a murit, da, eram supărată. A distrus tot şi m-a lăsat să înfrunt consecinţele. Să nu menţionez anul în care am fost nevoită să ţin doliu.

— Nu mi-ai spus niciodată despre asta, comentă el, aşezându-se în faţă pentru a-şi turna ceai.

— Nu ai întrebat niciodată. Când ai apărut la prânzul doamnei Darham, eu voiam să uit totul.

— Atunci, mă bucur că te-am obligat.

— Oh, te rog. Cu siguranţă m-ai fi urmărit, indiferent de ceea ce gândeam.

— Destul de corect. Pentru o clipă, el îi privi lung chipul, dar ea rămase tăcută. Şi două săptămâni mai târziu? o îndemnă în cele din urmă.

Trăgându-şi răsuflarea, ea îl înfruntă încă o dată.

— Evident că nu am învăţat despre bărbaţi şi motivaţiile lor la fel de multe pe cât am crezut. Sincer, Oliver, nu întâlnisem niciodată pe cineva ca tine. M-ai fascinat. Pentru un timp, am crezut că poate însemnai o compensaţie… pentru Frederick şi tâmpenia lui. Dar apoi ai plecat, şi am înţeles că tu erai partea finală a lecţiei mele.

Lui nu-i plăcu modul în care ea spuse asta.

— La ce lecţie te referi?

— Lecţia despre pericolul de a mă baza pe bărbaţi – pe orice bărbat – pentru siguranţa şi fericirea mea. Nu îmi vine să îţi mulţumesc, dar nu cred că aş fi deschis clubul Tantal dacă nu te-aş fi întâlnit.

Ea spuse totul cu lejeritate, dar el ştia al naibii de bine că nu era un compliment.

— Dacă mă deteşti atât de mult, ai fi putut găsi pe altcineva care să finanţeze afacerea ta.

— Poate, dar am mijloacele prin care te pot obliga să mă ajuţi. Şi-mi place să văd că nu te simţi în largul tău. Şi, cu toată sinceritatea, am petrecut momente plăcute la Viena. Mai că trebuie să-mi amintesc să nu le pun la inimă. Când cineva bătu iar la uşă, ea lăsă ceaiul jos. Presupun că mi-au adus hainele, spuse ea, şi plecă din cameră.

Oliver ascultă o clipă pentru a fi sigur că ea nu ar încerca să scape, dar, când auzi uşa închizându-se şi picioarele goale grăbindu-se spre dormitorul lui, îşi roti umerii. Apoi, trase masa mai aproape şi studie ouăle ochiuri cu şuncă.

Se îndrăgostise de el la Viena, oricum alesese să o spună. Şi, la naiba cu toate, şi el se îndrăgostise de ea. Singura diferenţă era că lui nu-i plăcuse senzaţia şi făcuse tot posibilul să o elimine – şi pe ea – din gândurile şi amintirile lui. Şi crezuse că reuşise – până când apăruse ea la Londra.

Şi acum, înrăutăţise totul. Încercase să înlăture faptul că o dorea sau o altă parte din el voise să-şi aducă aminte cât de mult se bucura atingând-o şi simţindu-i pielea lipită de a lui? Îi plăceau duelurile lor verbale, chiar atunci când

ajungea să sângereze. Blestemata de floretă era mult mai ascuţită în ultimele zile. Şi, evident, lui îi plăcea să fie prins în schemele ei, căci altfel ar fi găsit o modalitate de-a o convinge să-i dea scrisoarea aceea blestemată dacă într-adevăr şi-ar fi dorit ca ea să facă asta. Procedând aşa însă, ar fi ajuns să o distrugă; nu putea să-şi imagineze că ea şi-ar ceda avantajul de bunăvoie.

În acest caz, întrebarea era ce să facă în continuare. El luase mai mulţi bani de la bărbaţi decât îşi puteau ei permite să piardă. Stricase reputaţia femeilor când acestea încercaseră să aibă cu el o legătură mai strânsă decât ar fi vrut el. Şi acum, femeia aceasta care îl ura se încurcase în viaţa lui, şi el îi îngăduise. Chiar o încurajase.

Şi apoi, mai erau faptul că ea alesese să îmbrace cămaşa lui de dimineaţă, faptul că ea acceptase întâlnirea de douăzeci şi patru de ore. În timp ce el se gândea la asta, concluzia cea mai logică era că ea îl detesta mai puţin decât pretindea sau că încerca să îl seducă şi apoi să-i frângă inima, aşa cum făcuse şi el cu ea.

Oliver făcu o pauză. Diane din urmă cu doi ani nu fusese vicleană, dar cea de acum… El zâmbi uşor. Nici măcar nu-şi putea aminti ultima persoană care să fi încercat să lupte de la egal la egal cu el. Şi, dacă aceea era calea pe care ea voia să o urmeze şi dacă asta presupunea să o lase să vină mai aproape de el, atunci, pentru Dumnezeu, avea să se lase fericit în voia lucrurilor. Nu ştia cum avea să se termine, dar gândul nu-l deranja atât de mult pe cât se aşteptase.

Hmm. Terminându-şi îmbucătura, se ridică şi merse la şnurul clopoţelului. Mai avea câteva planuri de făcut pentru dimineaţa aceea.

*

Diane lăsă neîncheiaţi doi nasturi de sus ai rochiei simple de muselină neagră şi îşi termină de aranjat părul. Slavă Domnului, Oliver întrebase despre Viena. După noaptea trecută, ea voia să se asigure că el ştia că ea nu îşi

pierduse judecata şi nu uitase cât de ticălos era el. Şi voia să se asigure ce şi *ea* îşi amintea.

Oh, o tulbura neîncetat. Şi ce naiba era în neregulă cu el, că ea apăruse îmbrăcată doar în cămaşa lui, iar el nu făcuse nimic mai mult decât să ceară micul dejun? Noaptea trecută îi adusese o revelaţie, printre alte lucruri. Bărbatul acela avea nevoie de o doză zdravănă de durere de inimă. Şi, atâta vreme cât ea păstra cu fermitate trecutul lor în minte, îi putea oferi întocmai durerea cu pricina.

Diane îşi puse pantofii, apoi se încruntă când degetele de la piciorul stâng atinseră ceva rigid. Se aşeză din nou, se uită în pantof şi scoase o bucată de hârtie împăturită. „Dacă ai nevoie de ajutor”, citi scrisul cursiv al lui Jenny, „spune «marmeladă» când pleci din apartament”.

Folosiseră aceeaşi strategie când ea începuse întâlnirile cu creditorii cam supăraţi ai lui Frederick. Cum ea detesta marmelada, părea un cuvânt sigur de folosit. Punând biletul în buzunar, se încălţă şi plecă din cameră. Oliver stătea în camera de zi, bând ceai. După cum arăta platoul pentru micul dejun, luase o masă generoasă.

— Mă închei, te rog? întrebă ea, întorcându-i spatele. O clipă mai târziu, îl simţi apropiindu-se în spatele ei, şi apoi degetele lui calde îi urmăriră linia omoplaţilor.

— Ai haine în alte culori?

— Da.

— Când vei purta?

— Când voi dori.

Ea scoase biletul din buzunar şi îl ţinu sus când se întoarse cu faţa spre el. Oliver îl luă de la ea şi îl deschise. Îl citi repede, apoi o privi.

— Prietena ta este foarte descurcăreaţă.

Diane zâmbi.

— Habar n-ai.

— De ce mi l-ai arătat?

— Ca să-ţi demonstrez că onorez înţelegerea noastră. Aşa că să nu spui din greşeală „marmeladă”. Probabil te-ar împuşca.

— Încerc să limitez gloanţele încasate la unul pe lună.

Mulţumesc pentru atenţionare. Strângând din dinţi, el îi dădu biletul. Cine este ea?

Blestemăţie! Ar fi trebuit să ştie că ar putea pune toate piesele de puzzle împreună. Şi asta şi făcuse.

— Este o veche prietenă. Ţi-am spus.

— Frumos. Pot să fac nişte săpături şi singur. Este chiar plăcut să descoperi câte persoane îmi sunt îndatorate.

Zăbovind o clipă ca să se adune, Diane căută prin rămăşiţele de la micul dejun. Nu îi era de ajutor să intre în defensivă.

— Presupun că ai şi altceva în minte în afară de desfrâu, întrucât ai trimis după hainele mele, comentă ea. Sau ai făcut asta doar pentru că îţi doreşti să le rupi de pe mine?

— Am capacitatea de a mă gândi în acelaşi timp la păcatul trupesc şi la altceva, răspunse el cu un surâs scurt şi plăcut. Dar ai dreptate; mergem afară.

Era ceva extrem de neaşteptat, din moment ce ea crezuse că avea să o ţină toată ziua dezbrăcată în dormitorul lui.

— Unde ieşim?

— O să vezi. Îi luă mâna şi-i sărută degetele. Trebuie să mă îmbrac. Revin imediat

Ea îşi scutură degetele imediat ce el ieşi din cameră. Dacă el îşi dorea să fie văzuţi împreună în public, acest lucru nu avea decât să accentueze impresia că ea era deopotrivă dorită şi inaccesibilă. De fapt, nu înţelegea cum ar putea fi în beneficiul lui să o plimbe prin Londra.

Cu marea deschidere şi apoi restul nopţii petrecut în patul lui Oliver, abia mâncase câte ceva, iar pâinea prăjită nu prea îi astâmpărase foamea. Uitându-se spre uşa deschisă a dormitorului lui, se aşeză pe fotoliul eliberat de el şi mâncă repede o bucată de şuncă şi restul de ouă.

— Mai vrei? întrebă el, păşind în cameră.

Ea tresări.

— Nu. Numai dacă o să fim plecaţi până la ora patru dimineaţa.

— Îmi imaginez că ne vom întoarce în patul meu până

atunci, rosti el tărăgănat. Încheie-mă, te rog.

Întorcându-se, ea văzu că se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni negri, o haină neagră şi o vestă neagră, deocamdată descheiată peste cămaşa lui albă şi eşarfa neagră.

— Îţi baţi joc de mine?

— M-am gândit că ar trebui să ne asortăm. Nu prea pot să mă îmbrac mai colorat fără a arăta ca un filfizon, nu-i aşa? Încheie-mă!

— Nu ai nevoie de ajutorul meu.

— Nici tu nu ai avut.

Diane răsuflă zgomotos, prefăcându-se supărată. Sau poate chiar era supărată. El o ducea atât de aproape de nebunie, încât nu mai era sigură. Cum putea fi cineva atât de înnebunitor şi de convingător în acelaşi timp? Ridicându-se, ea trase în faţă de cele două părţi ale vestei. Nu-l clinti nici măcar cu un milimetru. Refuzând să-l privească în ochi, încheie vesta şi făcu un pas înapoi.

— Ai nevoie să-ţi pieptăn părul? Să te bărbieresc?

— Nu. Ai nevoie de poşetă?

— Dacă ai de gând să mă abandonezi pe undeva să vin acasă de una singură, da.

El închise un ochi.

— Nu o să te abandonez nicăieri.

„Ah, o deschidere”.

— Hmm. Bine, ar fi o schimbare drăguţă.

El merse spre uşa din faţă, mormăind ceva. Când deschise uşa, Jenny stătea la un metru distanţă pe coridor, uitându-se ţintă la el.

— Bună ziua, spuse el încuviinţând spre ea. O aduc înapoi înainte de revărsatul zorilor.

— Aşa şi sper, răspunse Genevieve scurt. Diane, vrei altceva pentru micul dejun?

Putea să scape dacă voia, îşi imagină ea, dar, dacă făcea aşa, Oliver avea să-şi retragă sprijinul şi cele cinci mii de lire, şi ea ar fi nevoită să închidă clubul Tantal înainte chiar de a-l deschide cu adevărat. Dacă evada acum, nu avea să descopere ce planificase el pentru toată ziua.

— Nu, sunt bine. Dar îţi mulţumesc pentru întrebare. Mă întorc mai târziu.

— Foarte bine.

La jumătatea drumului în jos pe scări, îşi dădu seama că uitase ceva destul de important. Se opri.

— Jenny, am mai primit cereri de aderare?

— Patruzeci până azi-dimineaţă. Lacheii le-au adus în zori.

„Oh, slavă Cerului!”

— Excelent! spuse cu voce tare. Eşti sigură că poţi deschide diseară fără mine?

— Se descurcă ele, i-o tăie Oliver. Şi îmi iei din timp. Gata cu vorba!

Diane îi aruncă o privire mânioasă, apoi îl urmă spre foaier şi spre uşa principală. Faetonul lui înalt şi o pereche de cai negri stăteau acolo, aşteptându-i. Oriunde aveau să meargă, era clar că el voia să fie văzuţi. Juliet îi dădu boneta ei neagră, şi Diane şi-o puse iute.

Trecuseră ani de când nu mai mersese într-un faeton, şi simţi un fior de emoţie. Îl apucă pe Oliver de mână ca să poată urca, apoi aşteptă în timp ce el ocoli prin spatele trăsurii şi se sui pe partea cealaltă. Fără niciun cuvânt, el luă hăţurile, dădu din cap aprobator spre grăjdarul care ţinea caii şi îi îndemnă să pornească. Într-o clipă, se depărtară, mergând la trap spre Hyde Park.

— Îmi spui încotro ne îndreptăm? întrebă ea, ţinându-şi boneta cu mâna şi încercând să nu surâdă.

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că, de îndată ce-ţi spun, o să începi cu intrigi. Trebuie să suporţi pur şi simplu… să fii surprinsă.

Ea se uită pieziş la el.

— Tu ştii unde mergem?

Oliver râse. Sunetul neaşteptat o făcu să zâmbească înainte să se poată abţine. Ştia că el nu râdea prea des; îl văzuse amuzat de două sau trei ori, la Viena. Îi plăcu să audă chicotul vesel. Doar că nu-i plăcea faptul că îi plăcea.

— Da, spuse el. Ştiu unde mergem.

De când se întorsese la Londra, încercase să se familiarizeze cu zona; familia lui Frederick fusese nerăbdătoare ca ei doi să se căsătorească, aşa că ea petrecuse doar patru săptămâni bucurându-se de primul ei sezon. Tot ce putea spune era că mergeau spre sud de-a lungul Tamisei şi că erau la vest de zona de cumpărături de pe Bond Street.

Trecură pe lângă o trăsură care venea din sens opus, şi cele trei doamne dinăuntru îi aruncară ocheade curioase înainte de a începe să bârfească şi să chicotească.

— Dacă vrei să mă etalezi, n-ar trebui să fim în Hyde Park? se aventură ea.

— Nu este nevoie să te etalez; toată lumea ştie cine eşti.

O luară pe unul dintre podurile construite peste Tamisa şi traversară spre malul sudic. Şiruri de copaci şi o pagodă orientală apărură de nicăieri în timp ce el trase faetonul în curtea mare a unui grajd public şi ea înţelese brusc unde erau.

— Grădinile Vauxhall?

Imediat ce apăru un grăjdar să ia caii, Oliver sări pe pământ şi veni pe partea ei de trăsură.

— Da, spuse el, ridicând braţele spre ea. Sunt cam sărăcăcioase şi nu chiar în plină glorie, dar distractive.

Ea îi acceptă mâinile pentru a coborî, iar el veni mai aproape pentru a o lua de după talie. Înainte ca ea să protesteze că nu era o tânără domnişoară neajutorată, el o ridică în aer şi o lăsă jos în faţa lui.

— Şi ce distracţii te interesează în mod particular astăzi? întrebă Diane, îndepărtându-se din cercul braţelor lui într-un mod cât mai firesc posibil.

Până la urmă, deşi nu erau mulţi oameni în preajmă, era suficientă o singură bârfă cum că Diane fusese văzută ferindu-se de presupusul ei amorez.

— Un iaz adânc numai bun pentru înec?

— Nu ştiu de ce crezi că vreau să-ţi vin de hac, răspunse el uşor, oferindu-i braţul.

— Ah. Poate confund propria mea fantezie cu a ta.

Oliver încuviinţă din cap.

— Asta trebuie să fie. Pe aici!

Trecură peste o punte şi îşi făcură loc printr-o grădină drăguţă, dar năpădită de buruieni, apoi în jurul unui morman de cutii în mare parte goale, până la pavilionul central şi la fântână. Cu cât înaintau mai mult în grădini, cu atât acestea deveneau mai aglomerate, nu doar cu aristocraţi, ci şi cu alte categorii de oameni, de la negustori la femei uşoare.

Toată lumea stătea grupată într-o zonă delimitată alăturată unui luminiş, iar deasupra lor se înălţa un dom. Nu, nu era un dom, observă ea când veniră mai aproape. O sferă. O sferă foarte mare decorată cu un model cu dungi galbene şi roşii.

— Un balon? comentă ea, poziţionându-se în spatele lui Oliver în timp ce el îşi croia drum prin mulţime până la limita frânghiei.

— M-ai adus să văd un balon?

— Nu.

El ridică mâna, făcând semn unuia dintre bărbaţii care se agitau pe lângă coşul mare împletit ce stătea pe pământ sub balonul ancorat. Un foc mare de o parte, în timp ce un cazan arzător mai mic era asigurat între coş şi balon.

— Da, domnule? spuse bărbatul, apropiindu-se.

— Noi doi vrem să mergem sus, răspunse Oliver într-o franceză fără cusur.

Inima lui Diane se poticni.

— Nu, *noi* nu mergem, şuieră ea.

Înainte ca ea să se retragă, Oliver o luă de mână şi o trase lângă el.

— Ba da, mergem, murmură el.

— Plimbările încep de mâine, spuse individul. Astăzi, este doar pentru spectacol şi ca să ne asigurăm că am peticit toate… *les trous*.

— Toate găurile? ţipă Diane, traducând.

— Da. Găurile.

— Eu sunt marchizul de Haybury, declară Oliver, de data asta în limba engleză, scotocind în buzunar cu mâna

liberă. Şi am douăzeci de lire să le dau cuiva în schimbul privilegiului de a urca în balonul vostru în următoarele cinci minute.

Bărbatul repetă solicitarea lui Oliver în limba franceză pentru tovarăşii lui, apoi ridică bariera de frânghie cât de sus putu. Trăgând-o după el pe Diane, Oliver se strecură pe sub barieră.

„Oh, Dumnezeule”. Dacă ar fi fost singuri, l-ar fi lovit şi ar fi plecat, dar cu acea audienţă vocală şi foarte interesată, ea se mulţumi să strângă din dinţi şi să-l urmeze. Trebuia să fie misterioasă şi fără frică – atât pentru toţi ceilalţi, cât şi pentru ea. Şi cu toate acestea, nu putu să nu se smulgă puţin din strânsoarea de fier a lui Oliver.

— Este o nebunie, şopti ea. Ce vrei să demonstrezi?

Oliver îşi puse iar mâinile în jurul ei, de data asta pentru a o ridica în coş.

— Nu încerc să demonstrez nimic. Vreau să fac o plimbare cu balonul şi să văd Londra de sus. Şi vreau ca tu să mergi cu mine. El se căţără cu destulă uşurinţă în coş lângă ea în timp ce unul dintre bărbaţi îl urmă cu mai puţină graţie o clipă mai târziu.

— De ce vrei să te plimbi cu balonul cu mine?

— Pentru că nu te aşteptai la aşa ceva.

— Nu m-aş fi aşteptat nici la un drăguţ de colier cu diamante.

— Data viitoare, poate.

La comandă, ceilalţi bărbaţi eliberară toate funiile care erau legate în jurul coşului. Ţinut doar de un cablu prins de o manivelă solidă din lemn, balonul începu să se ridice.

Capitolul 12

Londra de la cinci sute de metri în aer. Dedesubt, Tamisa şerpuia prin mijlocul oraşului, în timp ce la nord-vest Oliver putea vedea verdele intens din Hyde Park şi St.

James's Park mai departe înspre est. Catedrala St. Paul şi vârful clopotniţei ei dominând orizontul spre nord-est şi direct sub ei cercul privitorilor curioşi care păreau cât nişte furnici. Bine, poate şoricei.

Imaginea de sus a oraşului era spectaculoasă, însă el era mai interesat de reacţia tinerei femei care stătea lângă el. Se îndoia că ea conştientiza faptul că îl ţinea strâns de mână, deoarece privirea ei rămăsese aţintită asupra peisajului de sub ei. Zâmbetul pe jumătate încântat de pe chipul ei îl fascina mai mult decât imaginea – deşi nu ar fi admis asta cu voce tare.

Ea era atât de reţinută în prezenţa lui. El era la fel în faţa ei, bineînţeles; niciunul din ei nu voia să-i lase celuilalt posibilitatea e a-i găsi o slăbiciune, o fisură în armură. Dar el nu-şi dăduse niciodată seama de cât de prudentă era ea până când zări femeia aceea zâmbitoare, cu ochii mari de încântare. Dacă el se deschidea mai mult în faţa ei, risca o rană sau două, apoi, poate să procedeze şi ea la fel. El se gândi că merita efortul.

— Simt că zbor! exclamă ea. Oh, priveşte! Pot să-mi văd casa de aici.

Oliver avea îndoieli în privinţa asta, dar, ţinând cont de detaşarea care pusese stăpânire pe el, nu vedea necesar să o contrazică. Dimpotrivă, îşi împreună degetele cu ale ei şi admiră priveliştea. Şi se întrebă deodată dacă făcuse o mare greşeală cu doi ani în urmă. Nu dorise să-şi distrugă viaţa. De mai bine de patru săptămâni, ea i-o schimbase oricum – şi, pentru Dumnezeu, până acum fusese interesant.

O rafală de vânt înclină coşul, şi ea îl strânse mai tare.

— Nu vom cădea, nu-i aşa?

— Asta nu se întâmplă aproape niciodată, domnişoară, spuse bărbatul care-i însoţea.

— *Aproape* niciodată? repetă ea.

— Puteţi să vă adresaţi cu Lady Cameron, domnule, îl corectă Oliver.

Individul salută respectuos.

— Scuzaţi, milady.

— Nicio problemă, răspunse ea. Sunt sigură că Lord Haybury se înalţă cu femei obişnuite cel puţin trei zile pe săptămână.

Oliver îşi coborî privirea spre ea.

— Fascinaţia zborului deasupra Londrei începe să pălească, presupun? comentă el, scuturând marginile moi şi pufoase ale prostiilor din mintea lui. Şi nu am mai zburat într-un balon, Diane.

Gura ei schiţă un mic surâs.

— În acest caz, presupun că încă pot să simt ceva din fascinaţie. Este de-a dreptul impresionant.

Ochii ei verzi dansau, în timp ce mai priviră o dată peste oraş.

— Da, impresionant, spuse el.

La fel cum era şi conştientizarea că femeia aceea, care îl făcuse să rişte să se piardă pe sine după numai două săptămâni şi care avea mai multe faţete decât un diamant. Şi strălucirea ei îl fascina. Nu se aşteptase ca legătura amoroasă să se prelungească, dar, atâta cât dura, el intenţiona să continue atât explorarea, cât şi urmărirea.

Petrecută aproape patruzeci de minute în aer, timp în care el arătă spre priveliştea care se vedea de sus şi ea râse de fiecare dată când adierea vântului îi balansă. Când ajunseră înapoi pe pământ, Oliver sări peste marginea coşului şi o ridică după el.

Cum o lăsă pe picioare, ea privi din nou balonul.

— A fost chiar plăcut, admise ea, îndreptându-şi boneta neagră.

— Da, a fost. Aş putea închiria unul toamna asta pentru Haybury Park. Ar fi interesant să-mi văd pământurile de sus.

Îi oferi braţul, şi ea îşi strecură mâna la braţul lui.

— Chiar n-ai mai făcut asta înainte? întrebă ea, aruncându-i o privire neîncrezătoare.

— Niciodată.

— Atunci, cum de ţi-a venit ideea?

Oliver ridică din umeri.

— Mi-am amintit că am citit că balonul va fi aici şi m-

am gândit că ţi-ar plăcea.

— Bine. Mulţumesc. Mi-a plăcut.

— Cu plă…

— M-aş putea gândi la destule activităţi mai puţin plăcute pe care le-ai putea alege cât timp sunt constrânsă să rămân în compania ta, aşa că asta este deosebit de drăguţ.

Chipul lui Oliver era impasibil. Pentru o clipă, el uitase că, deşi lui îi plăcea urmărirea, Diane era încă în plin atac şi în retragere în galop.

— Ţi-a cam revenit limba ascuţită, nu-i aşa? Sau această mică declaraţie trebuia să mă convingă să-ţi dau drumul?

Ea îşi înclină capul spre el.

— A funcţionat?

— Nu. Şi totuşi, îţi dau de ales. Cumpărături sau o plimbare prin Hyde Park.

— Oh, acum sunt dezamăgită. Ai rămas fără plimbări neaşteptate?

Doamne sfinte, chiar era necruţătoare.

— Ce spui despre un prânz la White, după aceea?

De data aceasta, ea clipi.

— Doar nu vorbeşti serios.

— De ce nu? Eşti proprietara unui club. Este în interesul tău să faci un studiu despre concurenţa ta.

— Aş fi de acord, dar există mai multe reguli patetice legate de faptul că nici unei femei nu îi este permis accesul la White – sau în alt club important pentru domni. Şi nu vreau să fiu văzută ca o luptătoare pentru drepturile femeilor. Asta va îndepărta bărbaţii mai repede decât orice altceva. Este vorba despre a-mi câştiga drumul, nu despre a fi aruncată în stradă de undeva.

— Las-o în seama mea.

— Nu am suficientă încredere în tine cât să fac asta.

El o ajută să urce pe bancheta faetonului şi merse cu paşi mari pe partea cealaltă, să i se alăture.

— Având în vedere că eşti a mea pentru următoarele… paisprezece ore, nu prea ai de ales. Smuci

hăţurile şi se trase mai aproape de ea. Ar fi trebuit să alegi cumpărăturile.

— Atunci, aleg cumpărăturile.

— Prea târziu. Îi aruncă o privire piezişă. Nu voi îngreuna lucrurile pentru tine.

— Dacă faci asta, cele zece mii de lire pe care mi le-ai împrumutat devin ale mele, împreună cu încă zece mii de lire, ca să mă vezi pe calea mea.

Devenea costisitor. Şi totuşi, el chiar iubea să parieze – şi un pariu în care să simtă cu adevărat pierderea apărea prea rar, aşa că nu putea rata ocazia.

— Aşadar, ce primesc dacă ni se permite să mâncăm la White şi nu pică soarele din cer ca urmare a acestui fapt?

— Nu pun pariuri fără sens. Am pierdut mai mult decât suficient pentru astfel de prostii.

— În acest caz, să facem şi ceva fără legătură cu banii. Se gândi o clipă. Dacă ni se permite să luăm prânzul, îmi vei permite să te însoţesc la teatrul Drury Lane marţea viitoare?

— Tu mergi la teatru? replică ea neîncrezătoare.

— Am descoperit că nu există un loc mai bun pentru a găsi tinere plictisite, în căutare de distracţie. Lui chiar îi plăcea teatrul, dar ea n-ar crede niciodată asta. Ne-am înţeles? Preventiv, dacă ne sabotezi la White, voi câştiga prin abandon.

Ea îşi ţuguie buzele.

— Foarte bine. Nu trebuie să-mi scuip în palmă şi să-ţi strâng mâna, nu-i aşa?

— Cred că putem trece peste partea cu scuipatul.

El duse mâna dreaptă spre ea. Diane o scutură, scurtând contactul cât de mult putu. Nu-i scăpase faptul că azi ea îl atinsese destul de mult şi de bunăvoie. Şi probabil nu-i scăpase nici lui acest aspect. Ascunzându-şi încruntarea, îşi întoarse din nou privirea la drum.

St. James Street cu înşiruirea de cluburi pentru domni apăru înaintea lor. Ea nu era deloc curajoasă, dar, de la moartea lui Frederick, făcuse legământul de-a nu lăsa frica să împiedice să facă tot ce era nevoie pentru a-şi asigura

supravieţuirea. Prânzul la White – deşi să vadă clădirea cu propriii ochi putea fi de ajutor – nu era ceva absolut necesar.

De fapt, Oliver era cel care lua ce voia ea şi împingea totul mult mai departe de zona ei de confort. Dar, cum cheltuise deja o parte din cele cinci mii de lire în plus avea şi planuri pentru suma rămasă, nu părea să aibă prea multe opţiuni. Totuşi, nu putea să nu observe că îi plăcuseră foarte mult primele zece ore din înţelegerea lor.

— Eşti cam tăcută, observă el.

— Mă gândesc ce voi face cu alte zece mii de lire ale mele şi nicio datorie, răspunse ea. Ştia că trebuia să-şi păstreze raţiunea în prezenţa lui. Poate, voi călători. Am auzit că Grecia este drăguţă.

— Nu-ţi face încă bagajul, draga mea.

Se opriră în faţa clubului White şi lăsară faetonul în grija unui grăjdar. Ea luă braţul oferit de Oliver, voind ca măcar să pară liniştită. Principala ei grijă erau bunăstarea ei şi a clubului. Nu urmărea să facă o declaraţie privind drepturile femeilor, ci dorea să afle ce putea despre concurenţă. Şi să-i demonstreze lui Oliver Warren că nu o putea intimida.

Uşa cu aspect absolut normal se deschise. Un lacheu îmbrăcat în negru îi aruncă o privire dispreţuitoare, apoi îşi îndreptă atenţia spre Oliver.

— Milord. Bine aţi venit!

— Bună, Winston. E aglomerat azi?

— Rezonabil, milord. Când Oliver făcu un pas înainte, lacheul se retrase uşor, apoi se opri. În mod clar, sărmanul om nu ştia ce să facă. Sunteţi bine-venit să intraţi, Lord Haybury, spuse el cu voce tremurătoare, dar, desigur, prietenei dumneavoastră… nu îi este permis accesul.

— Cheamă-l pe domnul Raggett şi permite-ne să intrăm în foaier, bine?

— Eu… Da, bineînţeles. În cele din urmă, se dădu la o parte şi-i lăsă să treacă de uşă. Vă rog să nu mergeţi mai departe.

De îndată ce servitorul se depărtă în grabă, Diane îl

privi pe Oliver.

— Este o idee foarte proastă, spuse ea cu voce tare. Nu-mi vor da voie, şi tu vei pierde douăzeci de mii de lire pentru că eşti atât de al naibii de arogant.

— Am crezut că vei vrea să pierd, răspunse el.

— Ai pierdut deja. Vreau doar să punctez că vei fi într-o situaţie mai puţin stânjenitoare dacă recunoşti acum şi mă duci la prânz undeva unde femeile sunt acceptate.

— Vorbeşti ca un om pe cale să piardă un pariu, draga mea.

Un bărbat scund, subţire ca o nuia, cu părul scurt presărat cu şuviţe argintii apăru în holul de la intrare.

— Milord. Ce se întâmplă? Ştiţi că nu puteţi…

— Da, ştiu, îl întrerupse Oliver, încruntându-se uşor. Aceasta este Lady Cameron.

— Ah. Clubul Tantal. Toată lumea vorbeşte despre el astăzi. Raggett îi făcu o favoare privind-o evaluator. Încercaţi să-mi luaţi afacerea, milady?

Ea surâse.

— Da, încerc.

— Am încercat să o descurajez de la toate acestea, interveni Oliver, scuturând din cap. Eşti ultima mea speranţă. M-am gândit, George, că, dacă ea ar putea să vadă interiorul de la White şi să guste din faimosul vostru prânz cu pui fript, şi-ar da seama că un club pentru domni deţinut de o femeie n-are nicio şansă împotriva acestuia sau chiar împotriva unuia dintre cluburile mai mici.

Oh, era foarte inteligent din partea lui. Făcând apel la mândria şi vanitatea bărbatului, minimalizând importanţa ei şi ajungând exact unde voia el. Şi ea nu putea să protesteze împotriva tacticii lui, fiindcă ar fi pierdut. Totuşi, nu intenţiona să îl ajute. Ţintuindu-l cu o privire supărată, ea se ridică şi aşteptă.

— Aş pierde jumătate dintre membri dacă ea s-ar aşeza la masă azi, milord.

Oliver ridică dintr-o sprânceană.

— Şi? rosti el în şoaptă, tărăgănat.

Ei bine, asta era ceva ce-şi dorea să poată face şi ea:

să facă un singur cuvânt care să sune a ameninţare. Ei îi luă cel puţin câteva silabe să reuşească aşa ceva.

Raggett îşi drese glasul.

— Poate un tur... unul scurt, din politeţe... de la un proprietar de club la altul. Dar fără masă.

— Foarte bine. Condu-ne, domnule Raggett.

Luându-i mâna, Oliver o puse peste braţul lui, şi îl urmară pe proprietar în sala din faţă. La stânga ei, la vestita fereastră boltită ocupată cândva doar de Beau Brummell şi de acoliţii lui, stăteau câţiva domni bine îmbrăcaţi. De cum o zăriră, unul dintre ei se înecă în vreme ce bea, al doilea sări iute în picioare şi se aşeză la loc la fel de repede şi al treilea scuipă ceea ce tocmai mânca.

— Ce înseamnă asta? mârâi un bărbat în vârstă cu o claie de păr alb în vreme ce strângea un baston într-o mână. Domnule Raggett, îţi cer o explicaţie.

Oliver făcu o jumătate de pas în lateral în ceea ce părea, destul de curios, o mişcare pentru a o proteja pe ea.

— Lord Frist, spuse el surâzând. Aceasta este Lady Cameron. Am insistat ca ea să facă turul celor mai bune cluburi ale noastre în speranţa deşartă că l-ar putea îmbunătăţi pe al ei.

— Nu mă vei pune într-o lumină proastă, îi murmură ea în ureche, altfel voi elimina ceea ce îţi dă dreptul să participi la orice club pentru domni.

El chiar îi adresă un rânjet scurt.

— Cu toate acestea, trebuie să spun, continuă el, la clubul Tantal se serveşte un desert excelent.

Asta provocă nişte chicoteli. Ei nu-i plăcu, dar se gândi că amuzamentul era mai bun decât să fie dată afară din clădire.

— Pe aici, milady, spuse domnul Raggett, făcând un semn spre sala alăturată.

În timp ce ei făceau turul faimosului club, Diane constată că planul de la Tantal era, de fapt, destul de asemănător. Camere separate, mai intime, pentru conversaţii liniştite, biliard, ceai sau fumat, şi săli mai mari pentru masă şi jocuri de cărţi. Lachei tăcuţi umblau de colo

colo, observând orice nevoie a patronilor şi cărând băuturi şi platouri cu mâncare.

La White nu existau culoarele înguste pe fiecare margine a sălii principale pentru transportul nevăzut de mâncare şi servitori, şi ea prefera proiectul ei. Şi Tantal se mândrea cu apartamentele private – care erau menite să-i găzduiască doar pe ea şi pe Oliver, dar asta era o cu totul altă poveste.

Oliver sublinie câteva lucruri şi unul sau două dintre ele chiar aveau sens. Din moment ce nu mai trecuse niciodată pragul unui club pentru gentlemani, se gândi că reuşise o treabă grozavă cu propria versiune de club.

Şi, considerând că acest tur nu se termina cu ea mâncând în clădirea clubului şi, prin urmare, ea câştiga douăzeci de mii de lire, se dovedea a fi o zi aproape excepţională. Şi asta după o noapte aproape excepţională. Se gândea dacă ar fi vreodată capabilă să miroasă trandafiri fără a se gândi la Oliver, deşi n-ar fi recunoscut niciodată asta în faţa bărbatului care mergea lângă ea.

Bucătăria era spaţioasă şi în plină forfotă; în mod clar, trebuia să angajeze şi ea mai mulţi servitori dacă numărul membrilor ajungea aproape de nivelul de la White. În vreme ce domnul Raggett le spunea că bucătăria nu se închidea niciodată şi că existau trei maeştri bucătari, Oliver se depărtă puţin de ea şi îl luă pe proprietar de braţ.

Ea n-avea habar ce spunea Oliver, dar era sigură că era vorba despre bani – mai ales când domnul Raggett se înclină şi merse să tragă o masă într-o parte a bucătăriei.

În vreme ce ea privea, el şi un lacheu aduseră două scaune şi apoi aranjară masa pentru prânz.

— Pe aici, Diane, spuse Oliver, continuând să meargă şi trăgând unul din scaune pentru ea.

— Aceasta nu este sala de mese de la White, protestă ea, urmându-l.

— Dar este în White.

Oarecum amuzată şi impresionată în ciuda voinţei ei, Diane luă loc.

— Cât te-a costat?

Cu un zâmbet, el se aşeză pe scaunul din faţa ei.

— Suficient cât să spun că este cel mai scump prânz de care m-am bucurat până în prezent.

În timp ce activitatea din bucătărie continua în jurul lor, ea mâncă un piept de pui cam anost şi nişte plăcintă cu carne fadă. Ridică privirea spre el şi îl văzu că o urmărea.

— Ce? întrebă ea.

Oliver se aplecă peste masă

— Mâncarea ta este mai bună, şopti el.

— Şi, evident, mai ieftină, răspunse pe acelaşi ton.

— Adevărat, dar am câştigat pariul. Sper să-ţi placă Shakespeare.

Ei bine, ea trebuia să recunoască faptul că Oliver tocmai realizase imposibilul. Încuviinţând din cap, Diane reveni la prânzul ei. Clubul Tantal avea să-şi deschidă uşile peste cinci ore. Deşi nu avea nicio îndoială că Jenny urma să fie o gazdă perfectă, faptul că ea nu putea fi acolo să supravegheze totul continua să o deranjeze pe Diane. Trase aer în piept.

— Oliver, tu ştii că pentru clubul meu este a do…

— Drept recompensă pentru că te eliberez şi te las să-ţi vezi de îndatoriri în această seară, o întrerupse el, îmi eşti datoare cu încă o noapte aleasă de mine.

Aşadar, el putea citi gândurile. Sau, mai degrabă, îi descifrase expresia de pe chip. Ea devenise mai pricepută la a-şi ascunde sentimentele de-a lungul timpului, după nunta ei cu Frederick, dar Oliver pur şi simplu ajunsese să-şi câştige traiul studiind bărbaţii care stăteau chiar în faţa lui la mesele de joc din Europa.

— De acord.

— Bun. Acum, termină-ţi prânzul. Mai am câteva ore, şi nu m-am decis cum să le petrecem. El îşi înclină capul, ochii cenuşii urmărindu-i linia gâtului. Deşi am o idee sau două.

— Da, îmi imaginez că ai.

*

La unele lucruri, Oliver se considera un maestru al stăpânirii de sine. Abţinerea de la băutură când participa la jocuri cu miză mare, refuzul unui pariu sau al unei complicaţii sentimentale când şansele erau mult prea potrivnice. Totuşi, femeile fuseseră dintotdeauna mai fascinate de trupul lui decât de intelectul lui, iar el rareori nu se bucura de asta.

Ziua asta făcea excepţie, se părea. Oprind caii, el îi făcu semn vânzătorului de îngheţată să se apropie.

— Două îngheţate de lămâie, spuse el, aruncându-i o monedă.

— Asta este foarte… amabil din partea ta, spuse Diane nesigură, luând îngheţata în timp ce el smuci iar frâiele.

— Ce aveai de gând să spui? întrebă el, conducând faetonul pe sub un pâlc de stejari şi frasini. Ştiu că „amabil” nu putea să fie prima ta opţiune.

— Plictisitor, răspunse ea, punând îngheţatele pe scaun lângă ea şi luând hăţurile când el i le dădu şi sări jos.

Oliver legă caii şi merse să o ajute să coboare. „Plictisitor” era probabil cel mai precis cuvânt pentru o plimbare cu o lady, când ar fi putut să se tăvălească în pat cu ea, dar cuvântul care-i venise primul în minte era „casnic”. Şi asta era cel puţin la fel de înfricoşător şi chiar mai supărător.

O dorea din nou. Cu disperare. De fapt, el evocase toată ziua imagini cu pustule şi oameni din parlament beţi pentru a se feri să-şi arate public dorinţa. Dar, în acelaşi timp, el îşi amintea de noaptea trecută. Din punct de vedere fizic, ea fusese a lui, şi el chiar îndrăznea să presupună că ea se bucurase de cele întâmplate. Dar fusese totodată foarte precaută să nu facă şi să nu spună ceva ce el ar putea lua drept un semn că îl iertase.

Şi el găsea dezagreabilă ideea de-a se confrunta cu acest aspect al întâlnirii lor. El dorea ca ea să-l dorească. Ceea ce era ciudat, având în vedere faptul că, dacă ea ar fi fost altcineva, el s-ar fi gândit că modul în care îşi petrecuseră noaptea fusese absolut ideal. Plăcere fizică

fără vreo complicaţie emoţională. Aparent, la un moment dat în ultimele câteva ore, el o luase razna.

Sau poate era doar mândria lui masculină care dorea să fie dorit. Spera din tot sufletul că aşa stăteau lucrurile. În orice caz, el o tulburase, ceea ce îl făcea să se simtă mai bine.

— Nu te-ai răzgândit, mă laşi să mă ocup de club, nu? întrebă Diane, stând pe o bancă de piatră sub unul dintre copaci.

— Mi-am dat cuvântul. Şi tu pe al tău.

— Da, ştiu. Teatrul Drury Lane şi o noapte revendicată la o dată ulterioară. Îl privi pe deasupra îngheţatei. Şi îţi vei face din nou apariţia la Tantal în seara asta. Poate joci whist.

Aşadar, ea voia să ia din nou hăţurile. Oliver încuviinţă din cap.

— Ştii, chiar îmi place ideea că, dacă pierd, banii vor merge pentru a-ţi plăti datoria. De fapt, nu pot pierde, nu-i aşa?

— Asta obişnuia să spună şi Frederick, cu câteva ore înainte de a se întoarce acasă cu buzunarele goale.

— Eu nu sunt Frederick.

— Nu eşti nici invincibil.

— N-am spus niciodată că am fost. Mănâncă-ţi îngheţata. Îmi imaginez că vrei să te întorci la timp pentru a alege rochia neagră potrivită.

— Garderoba mea transmite un mesaj.

El încuviinţă din cap.

— Da, ştiu. Eşti misterioasă. Doar dacă nu întreci măsura.

Diane strănută, acoperindu-ţi nasul cu dosul palmei.

— Recunosc, este un echilibru fragil. Şi nu mai sună misterios când o spui aşa tranşant.

Râsetul ei îl făcu să se oprească brusc. Nu era ceva ce să vadă sau să audă de la ea în mod obişnuit; cu doi ani în urmă, ea fusese singură şi supărată, dar cu siguranţă nu amuzată. Şi, de la sosirea la Londra, fusese pe deplin concentrată asupra inaugurării clubului Tantal.

— Ah. Voi încerca să mă descurc mai bine data viitoare.

— Mulţumesc.

Ei tăcură câteva minute, mâncând îngheţatele înainte ca acestea să se topească în după-amiaza caldă din Londra. Adevărul fiind spus, el se simţea cumva casnic în compania ei – cel puţin, interpretarea lui despre cum părea viaţa casnică. Era o senzaţie stranie de mulţumire, nu atât de incomodă pe cât se aşteptase el.

— Ai pomenit despre o noapte a doamnelor la club, îndrăzni el, aruncându-i o privire piezişă. Sunt conştient că nu vrei părerea mea, dar eu chiar ştiu câteva femei care se întâmplă să fie jucătoare înrăite. Şi ele au puţine locuri unde se pot reuni.

— Mă gândesc la asta, răspunse ea. Cred că, de îndată ce entuziasmul stârnit de deschiderea clubului începe să pălească, organizarea unei nopţi a doamnelor poate fi o cale splendidă pentru ca atenţia fiecăruia să revină unde vreau eu.

— Vei face din asta un eveniment regulat?

— Poate. O dată sau de două ori pe lună. În general, banii stau la domni.

— Foarte mercantil din partea ta.

Încruntându-se, ea făcu un semn cu mâna liberă.

— Observarea realităţii nu este un lucru mercantil. Pui la îndoială că, de regulă, bărbaţii deţin controlul fondurilor?

— Nu, nu pun.

— Bine. Aş vrea să mă întorc la reşedinţa Adam, dacă eşti amabil.

— Nu mi-ai trimis invitaţie la petrecere.

Oliver se abţinu să nu sară auzind vocea gravă în spatele lor. Diane tresări vizibil, şi amândoi se întoarseră.

— Şi cine naiba eşti tu? întrebă el.

— Sunt fratele soţului ei, spuse individul cu bărbie ascuţită, aruncând o privire dezaprobatoare.

— Fratele răposatului meu soţ, îl corectă Diane. Niciun fel de legătură cu mine.

— Exceptând faptul că, în acest moment, împărţim un

nume şi un titlu. Trăgând zgomotos aer pe nas, individul îşi întoarse privirea insistent spre Oliver. Şi cine naiba eşti tu?

— Haybury, spuse Oliver. Trebuie să fii noul conte de Cameron. Nu te-am văzut prin Londra.

— N-am prea fost la Londra. Cer să am o mică discuţie cu cumnata mea.

— În cazul ăsta, caut-o la reşedinţa Adam.

— Diane?

Ea nu se mişcă.

— Sunt ocupată în momentul acesta, Anthony. Cât despre invitaţia ta, am presimţit că nu vei fi încântat de modul cum voi folosi reşedinţa Adam. Nu m-am gândit că vei dori să participi.

— Aş vrea să particip.

— Atunci, vino diseară, după ora nouă. Mă voi asigura că eşti aşteptat.

Cameron încuviinţă rigid din cap.

— O să fiu acolo. Haybury. Diane.

— Anthony.

După felul în care el căută să-şi facă drum printre tufişuri ca să ceară un cal, rămânând în afara cărării, era evident că îi urmărise. Oliver privi după el timp îndelungat.

— Presupun că familia soţului tău nu te-a întâmpinat călduros, nu?

— Ei au întâmpinat zestrea mea. Puteam fi un cartof, din partea lor.

— Ei bine, draga mea, este suficient să spunem că nu semeni deloc cu un cartof. Un trandafir plin de spini, poate, dar niciodată o legumă.

Maxilarul îi zvâcni când îl înfruntă:

— Nu am nevoie de un compliment din partea ta. Nici nu-mi trebuie protecţia ta sau să văd că te amesteci.

Oliver îşi desfăcu singura mână liberă.

— Nu-ţi propun o alianţă. Eu spun doar că ai fost catalogată nepotrivit şi că nu-mi place de contele de Cameron după această întâlnire.

Pentru o clipă, ochii verzi îi fixară pe ai lui.

— Foarte bine, deci. Mergem?

El avea şi alte întrebări pentru ea şi multe sugestii legate de club, dar, în mod ciudat, voia ca ea să le ia în serios. De fapt, voia să ajute şi ca amestecul lui să nu fie catalogat drept intruziv. Bine, dacă învăţase ceva dintr-o carieră în pariuri, acel ceva era să aştepte momentul potrivit.

În clipa în care intrară în foaierul de la clubul Tantal, Diane se făcu nevăzută. Oliver nu se aşteptase la mulţumiri pentru răpirea voluntară, dar o plimbare cu balonul şi cina luată la White nu erau nişte lucruri chiar banale.

— Langtree, spuse el, încuviinţând din cap spre femeia majordom, înainte de a urca scările ce duceau la apartamentele lui.

— Milord, aveţi un bilet, răspunse ea, întinzându-i o tăviţă de argint.

Oliver se întoarse şi luă biletul, apoi continuă să urce. Recunoscuse scrisul… Kat Falston. Cu un oftat de iritare fiindcă ea îi întrerupsese gândurile, deschise biletul. Era scurt şi la obiect. Evident, se săturase să doarmă singură în patul ei rece şi îşi găsise un alt binefăcător. „Bine”. Însemna că Oliver nu trebuia să se mai deranjeze cu despărţiri stresante. Aruncă biletul în şemineu şi păşi în dormitorul lui.

În interiorul apartamentului, patul fusese aranjat, hainele de noaptea trecută împăturite şi puse deoparte şi fiecare urmă a vizitatoarei lui ştearsă de la vedere. Cada de baie fusese golită şi fiecare petală de trandafir, culeasă şi aruncată.

În general, lui nu-i păsa dacă vreo femeie lăsa în urmă un ciorap lung sau un ac de păr. Desigur, de obicei, se ducea el în patul lor, nu invers; asta făcea separarea la sfârşitul serii – sau, mai rar, dimineaţa – mult mai simplă.

În acest caz, de ce căuta urme ale prezenţei ei?

— Idiotule, murmură el şi merse să găsească un pahar de whisky.

Indiferent de ce prostii îi umpleau mintea, erau doar simple… prostii. Şi nu obţinuse nimic fiind prost.

Întrebarea era ce voia el. Asta era destul de limpede.

Data viitoare când aveau să împartă patul – şi trebuia să existe o dată viitoare – ea avea să-şi dorească să fie acolo, avea să tânjească după atingerea lui şi avea să fie la fel de nerăbdătoare să îl atingă.

Nu-i rămânea decât să facă asta să se întâmple.

Capitolul 13

— Câte sunt în dimineaţa asta? întrebă Jenny intrând în sala de mic dejun a reşedinţei Adam.

— Alte paisprezece. Diane înmână ultimul teanc de cereri de aderare. Mă gândeam că, după ce avem primii membri, unii dintre ei vor putea numi noi membri. Cam aşa procedează cele mai multe cluburi.

— Şi poate că membrii fondatori ar trebui să aibă o plachetă sau aşa ceva, adăugă Jenny încuviinţând din cap, stând jos lângă ea pentru a se uita pe pagini. Am văzut că Lord Cameron s-a înscris. Îl vei accepta?

— O plăcuţă. Ceva care să îi facă să revină aici. Este o idee minunată. Diane merse după o altă ceaşcă de ceai şi luă nişte zahăr. Şi nu. El nu se încadrează. Noul Lord Cameron nu are cine ştie ce venit sau avere.

— Dar dacă ar fi avut, tu ai…

— Nu. Am spus că îi permit să ia parte la deschidere. Nu am de gând să-i facilitez venirea ori de câte ori doreşte. Aş risca să-l văd apoi venind cu sugestii.

— Aceasta era să fie căminul lui din Londra.

Aruncându-i prietenei ei o privire piezişă, Diane sorbi din ceai.

— Poate locui în continuare la reşedinţa Benchley. O fi mai mică decât casa Adam, dar măcar există. Nici o rudenie, moartă sau vie, nu o poate da partenerei sau partenerului.

Jenny aruncă o privire rapidă prin cameră.

— Ai grijă, Diane. Eu sunt de acord că tu meriţi reşedinţa Adam şi tot ce poţi obţine folosindu-te de ea, însă

instanţa nu ar vedea lucrurile în acest fel.

— Da, ei bine, avocaţii lui Anthony au revizuit deja actul de proprietate şi sunt convinşi că semnătura lui Frederick este perfect legală. Şi eu nu voi fi oprită de un Benchley. Diane îşi drese glasul. Acum, înapoi la Tantal. Emily tocmai a anunţat că avem treisprezece musafiri la micul dejun.

După ce trase aer în piept, Genevieve încuviinţă din cap.

— Ţinând cont că e doar a doua noastră zi, este un început mulţumitor. Sorbi din ceai. Mă bucur să văd că domnişoara Portsman se descurcă atât de bine.

— Sau oricine ar fi ea. Mulţumesc lui Dumnezeu că am găsit femei care ne pot ajuta să conducem diferitele părţi ale clubului. Nu cred că noi două putem supraveghea totul necontenit. Mă gândeam să o mutăm pe Sophia White de la faraon la organizarea sălii de mese. Se pare că domnilor le plac… ochii ei.

— Mmm. Şi părul ei, şi toate cele. Jenny chicoti. Chiar este încântătoare.

— Este exact de ce am nevoie.

Însoţitoarea ei întinse cu grijă marmelada pe felia de pâine prăjită.

— Nu eşti îngrijorată că neamurile ei ar putea să vorbească verzi şi uscate?

— Sper să facă asta.

— Şi ce zice domnişoara White că o foloseşti ca pe o ciudăţenie?

Diane se încruntă.

— Nu pari de acord. Ai putea spune asta pur şi simplu.

— Nu este aşa, *mein freund*. Nu ai întrebat-o. Poate a fost născută copil nelegitim, dar toţi avem nivelul nostru de mândrie.

— Bine. O voi întreba.

— Merçi.

— Mai este vreun angajat căruia trebuie să-i cer permisiunea pentru ceva?

— Diane, nu te supăra. Sophia este un caz special.

Prietenii tatălui ei – poate chiar tatăl ei – pot vizita clubul. Şi el nu a recunoscut-o. Poţi să-ţi imaginezi să fii fiica ducelui de Hennessy şi servitoarea personală a soţiei lui? Nu este o poziţie de invidiat.

Era adevărat, presupuse Diane. O duzină sau mai multe dintre angajatele ei erau de viţă nobilă şi cel puţin două dintre ele nu foloseau numele real de familie. Sophia, pe care o recunoscuse sau nu tatăl ei, era cu certitudine una dintre cele mai educate fete de la Tantal. Şi ea nu ar fi niciodată invitată la o serată sau curtată de vreun aristocrat respectabil. „Bărbaţii”. Suspinând, Diane se întinse să strângă degetele lui Jenny.

— Accept punctul tău de vedere. O voi întreba. Frumos.

Sporovăiră încă douăzeci de minute în timp ce Jenny termină de mâncat şi Diane mai bău o cană de ceai. Părea că acum stătuse cel mai mult locului din ultimele trei zile. Deşi deschiderea clubului fusese bine primită, erau atât de multe de făcut, încât ea se gândea că avea nevoie de un carnet ca acela pe care îl avea Genevieve.

— Haybury.

Diane îşi înălţă capul să privească lung spre sala de mic dejun, cum făcuse Jenny o clipă mai înainte. În afară de ea şi de Jenny, mai erau la vedere lângă bufet două femei lacheu. Diane se uită la Jenny.

— Ce este cu Haybury?

Jenny făcu un semn spre cele două servitoare.

— Avem nevoie să discutăm în particular, dacă se poate.

— Bineînţeles, domnişoară Jenny.

De îndată ce rămaseră singure, Genevieve îşi lăsă ambele mâini pe blatul mesei.

— El se amestecă.

— Cum? Ce-a mai făcut acum?

— Astăzi? Nimic. Nu încă, deşi, după câte se pare, tu mergi la teatru cu el în seara asta.

Obişnuită să gândească măcar câţiva paşi în avans, în prezenţa lui Jenny, Diane spusese întotdeauna ce avea în

minte. Şi, în general, Jenny era de acord cu ea.

— Ieşirea la Drury Lane era pentru că am pierdut un pariu.

— Prânzul de la White. Aşa mi-ai spus. Jenny privi în jos la mâinile ei deformate. Am înţeles de ce ai acceptat condiţiile lui pentru cele cinci mii de lire suplimentare. A făcut lucrurile mai uşoare. Mă îngrijorează faptul… că nu *era nevoie* să mergi la White.

— S-a dovedit a fi de ajutor. Spune ce ai de zis.

— Foarte bine. Sunt îngrijorată că, de fapt, cauţi scuze să faci afaceri cu Oliver Warren. Să fii în compania lui.

Diane pufni.

— Oh, te rog. Îl urăsc.

— L-ai urât şi acum doi ani, o contrazise Jenny. I s-a schimbat caracterul de atunci?

— Eu… Hmm. Era o întrebare foarte bună. Desigur, el nu-şi ceruse scuze pentru că o abandonase şi nu deplânsese pierderea ei renunţând să mai caute compania femeilor după ce plecase de la Viena. Bineînţeles, ea i-ar fi aruncat în faţă orice scuze invocate de el – şi el ştia asta.

Cei doi aveau o legătură; dacă nu altceva, rapiditatea retragerii lui şi viteza cu care ea ajunsese din nou în patul lui confirmă că… îi lăsase o gaură sângerândă în piept când plecase. Dar în ultimul timp… Nu merita luat în calcul.

— Nu ştiu dacă s-a schimbat sau nu caracterul lui, dar viziunea mea da. Îl voi folosi cum cred de cuviinţă pentru a obţine ce vreau.

— Aşadar, voiai să-l însoţeşti la teatru în seara asta?

— Îmi place Shakespeare. Şi să văd White cu ochii mei *a fost* util. Pur şi simplu, nu m-am gândit niciodată că ar fi posibil. Şi n-aş fi putut de una singură.

— Păzeşte-ţi inima, Diane. Ai făcut publică legătura cu el.

— Nu te îngrijora, Jenny. Ridicându-se în picioare, Diane puse la un loc cererile de înscriere. Dacă cineva va avea inima zdrobită, el va fi acela. Mi-am învăţat lecţia foarte bine.

— Sper. Cel puţin, ţine minte că, din moment ce

locuieşte sub acoperişul tău, să-l faci să dispară este un lucru foarte simplu. Să scapi de vina pentru asta nu e la fel de simplu.

Diane deschise uşa sălii pentru mic dejun. Se îndoia că Haybury ar fi atât de uşor de înlăturat cum părea să creadă prietena ei, însă Jenny era foarte descurcăreaţă.

— Promite-mi că nu-l vei face să dispară înainte de a te consulta cu mine.

Zâmbind, Jenny înclină capul.

— Promit.

La doi paşi de capătul culoarului, Diane se opri, deoarece Oliver apăru de nicăieri. Inima ei începu să bată mai repede... de supărare, era convinsă.

— Pleacă din partea mea de casă, îi ordonă ea, deplasându-se spre el.

El veni în spatele ei.

— Am cerut ca trăsura mea să fie adusă pe la ora şapte.

— Voi fi gata; n-am uitat. Acum, pleacă.

— Am o întrebare pentru tine.

— Atunci, întreabă-mă diseară. Sunt ocupată în momentul acesta.

El o prinse de umăr şi o lipi de perete. La naiba, ura când făcea aşa; pur şi simplu, însemna că, deşi ea îi putea fi egală din punct de vedere intelectual şi fizic, el era mai greu cu patruzeci de kilograme şi mai înalt cu vreo cincisprezece centimetri – şi folosea toate astea în avantajul lui.

— Trebuie să-ţi aduc aminte că nu sunt servitor sau angajat? murmură el, cu braţul peste pieptul ei.

— Dorinţa mea de-a fi lăsată în pace n-are nicio legătură cu rangul tău sau cu funcţia, dragule, reveni ea, privindu-l duşmănos în ochii cenuşii. Mă deranjezi.

Pentru o clipă, el rămase acolo în linişte.

— Tu mă tulburi, dar nu m-ai deranjat niciodată, spuse el într-un final şi merse mai departe.

Primul ei impuls era să fie impresionată de vorbele lui, să considere că el o plăcuse şi încă o plăcea mai mult decât

se simţea confortabil să recunoască. Odată găsit motivul, ea putea recunoaşte că probabil îl prinsese. Pentru moment, cel puţin, ea era cea care câştiga. Şi ăsta era un lucru bun.

De îndată ce stabili că ceea ce simţea era triumf, Diane merse la al treilea etaj al clubului Tantal, să o găsească pe Sophia White. Patru dintre crupieri erau sus în camera de zi jucând whist, pariind pe alune.

— Sophia? întrebă ea, nevăzând-o în sala spaţioasă şi confortabilă.

— Este jos în sala Afrodita cu Emily, milady. Ne-am gândit că mai multe dintre noi ar trebui să înveţe despre mese şi meniuri.

— Mulţumesc, răspunse Diane, surâzând.

Ele continuau să o surprindă, atât cu disponibilitatea lor de-a renunţa la orice şansă de a fi văzute ca etaloane ale lumii bune, cât şi cu faptul că se bucurau că găsiseră de lucru într-un loc unde puteau să-şi folosească inteligenţa altfel decât ca guvernante sau însoţitoare ale unor bătrâne ursuze.

Ea se întoarse la parter şi le găsi pe cele două doamne împreună cu câteva servitoare discutând cu nouă sau zece bărbaţi care stăteau la mesele pentru micul dejun. Sala arăta prea goală, dar trebuia să aibă răbdare. După cum spusese blestematul de Oliver, mutarea meselor ar da senzaţia că ceva n-a mers bine.

— Sophia, poţi veni puţin?

Fiica ducelui de Hennessy făcu o reverenţă şi ieşi împreună cu ea.

— Ştiu că nu sunt la lucru până diseară, milady, spuse fata cu păr roşcat, dar Emily a zis că, dacă ea sau domnişoara Jenny se îmbolnăvesc, nu va fi nimeni pentru…

— Îţi apreciez entuziasmul, Sophia, o întrerupse Diane. De fapt, mă întrebam dacă ai vrea să întâmpini seara invitaţii şi să-i conduci la mesele din sala principală şi, în general, să te asiguri că toţi oaspeţii sunt serviţi şi fericiţi.

Privirea de un verde-deschis coborî puţin.

— Există câţiva bărbaţi care s-ar putea să nu fie prea amabili cu mine când le prezint locurile, milady.

— În acest caz, ei nu sunt bine-veniţi aici.

— Mama mea spunea întotdeauna că sunt de origine prea umilă pentru a fi o lady şi de viţă prea nobilă pentru a fi guvernantă, spuse Sophia uşor. Până am citit anunţul dumneavoastră, n-am putut găsi de lucru nicăieri. Începusem să mă gândesc... Trase aer în piept. M-aş bucura să am oportunitatea de a vedea sala Demetra. Atâta vreme cât sunteţi conştientă de ce s-ar putea întâmpla.

În planurile ei, se gândi acum Diane, toate fetele aveau origine nobilă şi un caracter fără pată. Şi apoi, le întâlnise pe femeile care se arătaseră dornice să se angajeze aici. Dacă ele aveau nevoie de o eroină, nu era ea cea mai potrivită, dar era dispusă să încerce. Ideea nu îi displăcea. Chiar o făcea să se simtă mândră. Şi nu se aşteptase niciodată la aşa ceva...

— Sunt conştientă. Voi merge la teatru diseară, dar Jenny te va ajuta. De acord?

Sophia zâmbi forţat, făcând o altă reverenţă impecabilă.

— Oh, da. De acord.

Deşi ar fi preferat să umble prin clubul Tantal şi să vadă cu ochii ei cum se desfăşurau lucrurile, Diane petrecu aproape toată ziua analizând cererile. Credea că ar fi fost mai de impact să limiteze numărul de membri fondatori la douăzeci sau treizeci, dar cei care aveau statutul acesta de „fondator” ar fi mai loiali clubului – ceea ce însemna că era mai bine pentru ea să fie mai mulţi. Sau aşa spera.

Dar ea nu pe speranţe voia să se bazeze. Speranţa nud fusese niciodată de folos. Oare două sute erau prea mulţi? Faptul că existau atât de mulţi membri fondatori reducea importanţa fiecăruia? Diane se încruntă când se uită la lista făcută de ea. Oliver putea şti răspunsul, şi, teoretic, ea apela la el pentru cunoştinţele lui despre pariuri şi cluburi, dar ei nu-l plăcea să apeleze la el pentru ajutor. Sau, mai precis, nu-i displăcea chiar atât de mult pe cât se

aşteptase, şi asta o deranja.

Ea bătu cu creionul în blatul biroului. El o înfuria cu regularitate şi o enerva aproape în fiecare moment. Însă o îngrijorau acele secunde dintre furie şi enervare.

Între plimbările cu balonul şi îngheţatele de lămâie, constatase că nu îl cunoscuse, de fapt, la Viena. Şi că bărbatul pe care îl descoperea acum era isteţ, interesant şi receptiv. Se schimbase? Sau nu fusese ea suficient de deschisă pentru a-l cunoaşte?

Nu avea de gând să se îndrăgostească iar de el. Asta nu o împiedica totuşi să fie curioasă dacă el se schimbase – şi dacă ea ar putea fi cauza. Dacă el se schimbase, ea putea cel puţin găsi în asta o explicaţie pentru faptul că îl privea un pic mai amabil. Dacă el nu se schimbase, atunci ea era pe punctul de a reacţiona din nou ca o idioată.

— La naiba, murmură ea şi o chemă pe Sally, una dintre servitoarele de la etaj. Vezi dacă Lord Haybury este disponibil pentru o întâlnire, te rog.

— Da, milady.

Câteva minute mai târziu, Oliver bătu la uşa biroului pe jumătate deschisă.

— M-ai chemat, milady?

— Nu trebuie să participi la întrunirile parlamentului sau aşa ceva?

— Nu eşti responsabilă de îndatoririle mele faţă de Anglia, dacă asta sugerezi, dar, pentru informarea ta, află că nu este nicio sesiune azi.

— Nu mă interesează să-ţi influenţez votul, răspunse ea, fără a fi surprinsă de faptul că el părea nervos. Îl cam expediase cu nici trei ore în urmă, când venise să o caute. Mă întrebam cum de eşti tot timpul aici.

El se sprijini de tocul uşii şi îşi încrucişă braţele peste piept.

— Ei bine, locuiesc deasupra unui club pentru domni, care îmi asigură nu doar micul dejun, prânzul şi cina, ci şi un loc în care să pariez şi competiţia de care am nevoie. Mi-ai cerut să renunţ la întâlnirile intime cu diversele mele cunoştinţe feminine, aşa că nu prea am de ce să merg în

altă parte.

El trecuse cu vederea unele lucruri, dar ea înţelese argumentul lui. Diane lăsă creionul jos.

— Asta a fost cam plictisitor pentru tine.

— Tu ai întrebat, răspunse el. Ce vrei? Sau mă vrei aici ca să mă poţi expedia din nou?

„La naiba”.

— Am nevoie de sfatul tău.

Oliver se îndreptă.

— Poftim?

— M-ai auzit. Vino aici şi aşază-te, ca să pot trece la subiect.

El era, probabil, foarte surprins, pentru că se lăsă, fără a scoate un cuvânt, pe unul dintre scaunele aflate din faţa biroului ei. Ochii cenuşii observară teancurile de cereri, lista cu nume aflată în faţa ei, chiar şi ceaşca de ceai rece, golită doar pe jumătate. Ştiuse dinainte că el părea că cunoască totul, dar era interesant să-l vadă pregătindu-se pentru evaluarea unei situaţii.

— În regulă, spuse el după o clipă. M-am aşezat. În legătură cu ce anume ai vrea să te sfătuiesc?

— Ne gândeam să numim drept membri fondatori pe o parte dintre cei care au completat primii cererile.

Cu o încuviinţare din cap, Oliver se lăsă pe spate.

— Ei nu au fondat propriu-zis clubul, dar este o idee destul de bună. Le va da un motiv să participe mai des şi să aducă invitaţi – mai ales dacă faci rezervări de mese sau camere de zi ori ceva de genul pentru folosinţa lor exclusivă.

Mese rezervate. Era o idee chiar bună.

— M-am gândit că o plachetă cu numele lor ar fi, de asemenea, măgulitor pentru ei. Ea se strâmbă. Câţi membri fondatori crezi că ar trebui să aibă clubul Tantal?

— Aceea este o posibilă listă? întrebă el, făcând un semn.

— Da.

Oliver ridică dintr-o sprânceană.

— Ai scos pe cineva de pe listă?

— Toţi bărbaţii aceştia au depus cererea în prima seară.

— Aşadar, eşti nepărtinitoare.

— Da. Nu vreau să îi supăr pe cei care au fonduri să parieze aici.

— Atunci, percepe o taxă pentru membrii fondatori. Stabileşte o sumă exorbitantă – să spunem, cinci sute de lire.

— Ar plăti atât?

— Nu toţi. Acceptă-i pe toţi cei care au completat cererea şi trimite-le tuturor o scrisoare în care să precizezi că ai vrea să creezi un grup de membri fondatori care să îşi dea acceptul pentru viitorii membri şi să asigure aplicarea regulamentului intern. Spune-le că vor avea mese rezervate şi că vei… renunţa la taxele de intrare pentru primul an sau aşa ceva.

Diane îl privi lung pentru o clipă.

— Oricât de mult urăsc să recunosc, îmi place ideea. Dar insist că trebuie să am un cuvânt de spus în legătură cu persoanele care intră în clubul meu.

— Stabileşte regulile pentru calitatea de membru ca parte a regulamentului intern al clubului.

Regulament intern. Ea avea, desigur, propriul set de reguli. Însă nu-i trecuse prin minte să le aştearnă pe hârtie pentru membrii prezenţi şi viitori. Şi ea ştia de ce. Toată lumea urma să facă numai ce dicta ea. În special bărbaţii. I se părea ciudat să dea explicaţii. Dar acum putea înţelege de ce ar fi necesar.

— De îndată ce toată lumea ştie regulile, continuă el, citindu-i gândurile, aplicarea lor devine o chestiune mult mai uşoară. Membrii fondatori, sau membrii votanţi, sau cum vrei să le spui fac mult din politica celor mai multe cluburi. Dacă cineva încalcă regulile, nici nu trebuie să intervii, pentru că o vor face ei.

— Câţi ar trebui să accept?

— Douăzeci şi cinci sau treizeci pare un număr bun. Trebuie să poţi avea majoritatea chiar şi în timpul sezonului, pentru a vota noii membri şi aşa mai departe.

Ei bine, ea nu se gândise nici la asta. Era tulburător să constate că erau câteva lucruri pe care nu le ştia – nu despre deschiderea clubului, ci despre conducerea pe termen lung a afacerii.

— Voi ţine cont de sfatul tău.

— Mă bucur. El se aplecă în faţă. Mai era ceva?

Ea suspină.

— Da. Vreau să ştiu părerea ta despre aceşti bărbaţi.

Diane ridică cele paisprezece cereri pe care le separase de celelalte şi i le înmână.

— Părerea mea în legătură cu ce? întrebă el, degetele lor atingându-se când el luă paginile de la ea.

Căldura se furişă pe braţul ei.

— Ştii, continui să aştept să spui ceva cinic sau sarcastic.

El îi aruncă un zâmbet larg.

— Poate, după ce terminăm aici. Devin chiar o enigmă, nu-i aşa?

— Este un fel de-a spune. Ea făcu un semn spre cereri. Nu voi accepta pe cineva care nu are bani să parieze. În special dacă sunt căsătoriţi.

El stătea tăcut de mai multe minute în timp ce se uita prin hârtii. Indiferent de ce gândea ea despre el şi despre caracterul lui, cu faţa lui slabă, genele lungi şi pomeţii proeminenţi, era un bărbat nespus de chipeş. Totuşi, el ştia. Şi ştia cum să-şi folosească atractivitatea în beneficiul lui.

Într-un final, o privi.

— Nu toată lumea are atât de puţin autocontrol sau atât de proastă judecată precum Frederick Benchley.

— Refuz să fiu responsabilă de faptul că o altă femeie, o altă soţie, ar fi lăsată fără o leţcaie din cauza unui soţ tâmpit.

— Bărbaţii – chiar şi aceia care îşi permit să pună pariuri – câştigă sau pierd averi în fiecare zi la mesele de joc. Ruinarea unora chiar se va întâmpla la clubul Tantal, Diane, şi, cât timp ţii uşile deschise, nu poţi face nimic pentru a preveni asta.

— În primul rând, pot să nu le îngădui bărbaţilor fără

venituri să intre, răspunse ea. Frederick avea datorii peste tot, dar niciun club nu i-a refuzat accesul. Au trimis recuperatori, dar tot i-au permis să joace. Clubul ăsta nu o să facă aşa ceva.

Era logic pentru ea şi nu avea nevoie de sfaturi în privinţa asta. Chiar aşa, simţi că i se ia o piatră de pe inimă când el încuviinţă. Poate el pur şi simplu înţelesese că nu făcea vreun bine certându-se cu ea, dar însemna… că acceptase explicaţia ei.

— În acest caz, nu aş admite pe niciunul dintre aceşti bărbaţi, spuse el, lăsând cererile înapoi pe masă. Aş putea spune că ai ochi buni când vine vorba să identifici bărbaţii care gândesc cu alt cap, fapt ce te face chiar mai greu de îndurat ca parteneră.

Ea chicoti.

— Apreciez complimentul, de vreme ce nu îţi sunt parteneră. Diane sorbi din ceai, apoi se strâmbă la lichidul rece şi lăsă ceaşca din mână. Scârbos. Mulţumesc.

— Şi acum, sunt expediat?

Ar fi fost drăguţ din partea ei să îl întrebe despre ce voise să discute când dăduse buzna mai devreme.

— Da, am terminat cu tine, spuse ea cu voce tare.

Nu era încă pregătită să facă gesturi drăguţe. Nu cu el.

Oliver se ridică. Înainte ca ea să poată reacţiona, el se întinse peste birou şi îi dădu un sărut rapid.

— Nu, n-ai terminat, răspunse el şi se îndreptă spre uşă. Ora şapte. Şi insist să te îmbraci în negru.

„Ce om agasant!”

— Asta ar trebui să mă facă să procedez fix pe dos?

— Presupun că vom afla în seara asta, răspunse el, cu veselie în glas.

*

Oliver coborî în foaierul pe care apartamentul lui îl împărţea atât cu reşedinţa Adam, cât şi cu clubul Tantal. Cu două minute înainte de ora şapte, holul de la intrare era

aglomerat, cu mici grupuri de nobili intrând să ia masa sau plecând la teatru sau la una dintre cele trei serate programate pentru acea seară.

— Trăsura aşteaptă, spuse Langtree de cum îl văzu.

— Mulţumesc. El se opri în lateralul ei. Sarcinile tale s-au extins, nu-i aşa?

— Ştiam că aşa va fi când am acceptat să mă angajez la Lady Cameron, replică ea, trimiţând o femeie lacheu la garderobă după mantaua şi pălăria lui Lord Avery şi dirijându-l pe domnul Walter Jorie spre sala Hera, pentru cea mai bună selecţie de vinuri.

— Aşadar, nu regreţi că ai plecat de la magazinul tatălui tău?

Langtree zâmbi.

— Câştig de cinci ori mai mult decât îşi permitea tatăl meu să mă plătească, spuse ea ce voce joasă, salutând din cap un alt grup de domni. Nu e de aşteptat să mă căsătoresc cu Bertram Marks şi să trec de la a fi fiica negustorului la a fi soţia brutarului. Aşadar, nu. Nu regret.

Altă femeie pe care se părea că Diane o salvase. Oliver se întreba dacă ea făcea asta în mod conştient sau dacă femeile astea pur şi simplu ocupau poziţiile vacante şi asta era tot ce conta pentru ea. După felul în care ea îi vorbea despre cât era de hotărâtă să revendice viaţa pe care pariurile i-o luaseră, Diane voia ca Oliver să creadă că totul era doar modalitatea potrivită pentru atingerea unui scop. Dar el începea să creadă că ea minţea.

— În general, când un domn însoţeşte o lady la teatru, îi aduce flori, nu-i aşa?

Vocea dulce a lui Diane veni din spatele lui, urmată de un cor zgomotos de „milady” de la bărbaţii din jurul ei.

— Cine spune că eu nu? ripostă el, întorcându-se cu faţa la ea.

Următorul cuvânt suav pe care era pregătit să-l spună i se opri însă în gât şi rămase acolo.

Diane Benchley, contesa de Cameron, nu era îmbrăcată în negru. Mătasea de un verde întunecat se agăţa de formele ei şi se revărsa în jurul picioarelor. Un

singur smarald licărea la gâtul ei, atrăgând privirea spre corsajul extrem de decoltat. Mai multe smaralde picurau din urechile ei şi o brăţară de smarald îi împodobea încheietura stângă, peste o mănuşă neagră lungă până la cot.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Eşti bine sau trebuie să te bat pe spate?

El se simţea de parcă se prăbuşea spre ea. Se chinui să-şi revină atât mintal, cât şi fizic.

— Păstrează bătaia pentru o ocazie mai bună. Făcând semn spre uşă, el se plasă intenţionat între ea şi cei trei domni care stăteau holbându-se la ea de la intrarea în clubul Tantal. Trăsura vă aşteaptă, milady.

Afară, el o ajută să urce în trăsura lui neagră şi încăpătoare şi apoi urcă în spatele ei. Controlul lui, decizia sa de a nu o revendica mai târziu slăbiseră deja, şi el mai că o întrebă dacă îşi dorea o însoţitoare. Pe el. De îndată ce Haybury închise uşa, trăsura se puse în mişcare şi el se aşeză pe locul cu faţa spre direcţia de mers.

— Ai ales acest material pur şi simplu pentru că devine parte din tine sau pentru că se potriveşte cu culoarea ochilor tăi? întrebă el după o clipă.

— Amândouă, bineînţeles. Ea se uită în treacăt prin trăsură. Unde sunt florile?

— Cred că le-au mâncat caii.

— Mm… hmm. Ea îşi înclină capul spre el, privindu-l de sub genele lungi. Mădularul lui zvâcni ca răspuns. Tocmai ai spus că nu ţi-a trecut prin cap să cumperi, continuă ea.

— În apărarea mea, nu uita că nu a trebuit să plec din casă pentru a veni după tine. Se foi încercând să-şi găsească o poziţie confortabilă în trăsura lui de obicei confortabilă. Ştim amândoi că nu ai hotărât să-ţi schimbi garderoba din cauza spuselor mele, cum se justifică smaraldul?

Diane îşi trecu palmele în josul coapselor. Dacă n-ar fi ştiut mai bine, Oliver ar fi putut crede că încerca să-l seducă.

— Smaraldul este neaşteptat. Şi este întunecat, ceea ce cred că-l califică drept misterios. Ea îşi atinse cu un deget cercelul care atârna în ureche şi îl făcu să strălucească în lumina felinarului. De altfel, aceştia sunt artificiali. Nu vreau să crezi că am irosit banii pe care mi i-ai împrumutat.

— Asta nu mi-a trecut prin minte.

Se mişcă din nou – orice să nu se îndrăgostească de privirea aceea verde, insistentă, nesfârşită. Dacă se îndrăgostea, se ducea la fund. Şi ea probabil l-ar ajuta ţinându-l cu capul dedesubt. Slavă Domnului că era un bărbat versat, cinic, care nu ceda nesăbuinţei de a-şi urma inima, căci altfel ar fi fost cu adevărat în pericol de a şi-o pierde.

— Îţi dai seama că vom ajunge la teatru neînsoţiţi şi că, astfel, zvonurile că suntem amanţi vor fi confirmate?

— Nimic nu este confirmat până când unul din noi nu confirmă. Ceea ce nu vom face.

— Cum doreşti. E posibil să existe bărbaţi care să se întrebe dacă eşti disponibilă, dar sunt zeci de femei care se întreabă la fel despre mine.

— Încerci să mă faci geloasă? întrebă ea oferindu-i un zâmbet amuzant. Pentru că nu merge.

Aceea găleată de apă îngheţată îi răcori ardoarea şi în sfârşit îi limpezi mintea.

— Nu fi ridicolă, ripostă el. Îţi ofer doar un avertisment în avans. Bărbaţii te caută pe tine, femeile mă caută pe mine. Şi, cum clubul Tantal este deschis şi stârneşte tot mai mult interes, te poţi trezi că devii obiect de… cenzură.

— Mă aştept să fiu insultată şi pe la spate, şi direct. N-am nici o problemă cu asta, totuşi, dacă găsesc pe cineva prea meschin şi îngust la minte, nu-l voi invita – sau nu o voi invita – să treacă pragul casei mele.

— Foarte pragmatic din partea ta. Vei organiza o noapte a femeilor, în acest caz?

— Da. M-am gândit la aşa ceva pentru prima şi a treia zi de marţi a fiecărei luni.

Oliver încuviinţă din cap.

— Parlamentul are sesiunile matinale în zilele de miercuri, aşa că vei avea oricum mai puţini bărbaţi prezenţi în serile de marţi.

— Da, ştiu.

Bineînţeles că ştia; făcuse, cu siguranţă, o cercetare amănunţită pentru a afla tot ce trebuia să ştie deţinătoarea unui club pentru domni şi îl atrăsese pe el doar pentru bani şi pentru cele câteva informaţii pe care nu le putuse obţine din altă parte.

Ei chiar îi plăcea ce făcea. Doar atunci când era nevoie de sentimente simţea că pământul de sub picioarele ei nu era atât de ferm. Întrebarea era cum să folosească cel mai bine acest lucru şi cum să descopere mai precis ce anume voia el de la ea. Pentru că el nu credea că sexul putea fi de-ajuns.

— Încetează să fii atât de tăcut, spuse ea brusc. Mă face să mă gândesc că pui la cale ceva ce nu poate fi în avantajul meu.

— Mă gândeam unde să găseşti crupieri bărbaţi pentru două zile pe lună. Pentru că doamnele nu vor vrea ca femeile tale scandaloase să se plimbe printre ele.

Diane flutură dintr-o mână.

— Nu da vina pe clubul meu pentru snobismul lor. Dacă toate „femeile” mele, cum le spui tu, ar fi fost angajate ca guvernante sau însoţitoare, ar fi fost văzute la fel de prost.

— Este totuşi o diferenţă între a fi văzut ca fiind social inferior şi a fi evitat. Guvernantele şi însoţitoarele nu sunt, probabil, invitate la serate, dar li se permite să intre în casele din lumea bună.

— Şi totuşi, nu toate femeile educate au şansa de-a fi angajate într-o poziţie… mai acceptabilă. Ce ar trebui să facă, să devină târfe?

Oliver îşi înghiţi comentariul cinic pe care era gata să-l facă. Ea îi ceruse un sfat mai devreme şi el nu voia să piardă teren.

— Începi să ai o atitudine protectivă faţă de angajatele tale, spuse el. Asta te face o floare rară.

Ea clipi.

— Nu-mi face complimente în mijlocul unei certe. Nu mă va face să mă bâlbâi sau să roşesc, ci doar te va face să pari disperat.

Ţinându-şi mâna peste piept, el o privi lung pentru mult timp.

— Eu cred, comentă el încet, sperând ca ea să nu aibă alt pistol prins de coapsă, că, de fiecare dată când spun ceva, te repezi cu o insultă pentru că te simţi inconfortabil. Pentru că îţi *place* când îţi fac complimente.

— Prostii! Se trase pe-o parte a banchetei şi privi pe fereastră. Bun. Am ajuns.

— Eşti o laşă.

— Ha! Caracterul tău era discutabil cu mult înainte ca eu să cedez pragmatismului. Trăsura se opri. Şi încă ceva, continuă ea, ridicându-se când vizitiul întinse scările şi deschise uşa. Poate că îmi place să aud câte un compliment, dar tu nu mă vei vedea niciodată pierzându-mi minţile din cauza vreunuia.

„Hmm”. Asta părea un progres. Într-o bătălie murdară şi aprigă precum aceasta, era aproape o victorie.

Capitolul 14

Sosirea la teatrul Drury Lane era exact cum se aşteptase Diane. Fură învăluiţi de şuşoteli şi priviri insistente din toate părţile, şi chiar se auziră vreo două gemete ofensate în urma lor când ea şi Oliver îşi croiră drum prin coridorul larg de la recepţie.

Ea îşi ţinea degetele înfăşurate uşor în jurul mânecii cenuşii a hainei lui şi asculta şi privea. O altă femeie, una preocupată de decenţă sau de poziţia ei în înalta societate, ar fi fost îngrozită. Diane însă nu era o asemenea femeie. Nu mai era.

Într-un fel, faptul că pierduse totul îi oferea libertate. Sau măcar lărgise şi modificase perspectiva ei faţă de ce

era important cu adevărat. Îşi dorea bunăstare ca să ducă un trai confortabil şi abilitatea de a hotărî cursul propriului viitor. Acele lucruri erau importante. Faptul că era privită chiorâş sau că nişte marchize îi întoarseră spatele nu avea să o ţină trează noaptea.

— Eşti tăcută, comentă demonul înalt şi suplu de lângă ea, întorcându-şi capul pentru a o privi lung cu acei ochi cenuşii, fascinanţi.

— Sunt ocupată să fiu studiată, răspunse ea, recunoscând în sinea ei că el era unul dintre motivele pentru care ea putea să-şi ţină capul sus în seara asta. Înainte de a-l întâlni, ea nu ştiuse nimic despre cum să supravieţuiască sau ce atitudine să ia împotriva unor bărbaţi ca el. Continuă să mergi.

— Da, milady. Se îndreptară spre scările care duceau la loja lui privată. Dacă te deranjează ceva din această aiureală, voi fi fericit să merg să-l atac pe Manderlin şi să fac scandal.

— Dacă vorbesc despre mine, atunci nu este aiureală; face bine la afacere.

— Dar nu e foarte amuzant pentru tine, îmi imaginez.

Oh, asta era prea mult. Diane nu se putea abţine să nu se gândească la el cu amabilitate, şi acum el se arăta atât de grijuliu. Se opri, cu o expresie atât de uimită, încât chiar şi el putea să-şi dea seama.

— Ai vreun gând de compasiune pentru altcineva decât persoana ta? Vrei să te întinzi?

— În mod normal, aş lua asta ca pe o invitaţie şi te-aş ruga să mi te alături, dar, de când ai apărut în seara asta, am început să suspectez că tu vrei să terminăm cele opt ore rămase din înţelegerea noastră şi… să scapi de-o grijă.

„La naiba!”

— Ce te face să presupui asta, în afară de simţul tău exagerat al orgoliului?

El se trase mai aproape.

— Nu am un simţ exagerat al orgoliului, draga mea, murmură el, dar voi lua ce-i al meu când voi decide să fac asta.

El fie nu avea nici o idee că gândul la un alt interludiu cu el o ţinea trează nopţile, fie îşi dăduse seama de asta, dar pur şi simplu nu-i păsa. Mai mult ca sigur era ultima variantă.

— Deci tu chiar vrei să stai trei ore aici şi să urmăreşti *Regele Lear.*

Cu un zâmbet uşor, o conduse pe după un trio de filfizoni gură-cască, genul care nu ar putea fi vreodată membri ai clubului Tantal.

— Cred că o să-mi facă plăcere. El îi aruncă o privire piezişă. Că tot veni vorba, am minţit.

Ea se strădui să-şi alunge încruntarea. Din câte ştia ea, o minţise cândva, şi atunci nu ieşise bine pentru ea.

— Poţi fi mai precis?

— Foarte amuzant. Nu suntem aici ca să vedem *Regele Lear.*

— În acest caz, de ce suntem aici?

— Să vedem o altă piesă de teatru. Oliver trase draperia lojii lui spaţioase şi îi făcu semn să o ia înainte. *Îmblânzirea scorpiei*.

Dacă oamenii aflaţi mai jos nu s-ar fi uitat în direcţia lor, ea l-ar fi lovit.

— Dacă insinuezi că eu sunt o scorpie, Haybury, ţi-am supraestimat teribil inteligenţa şi intuiţia. Şi, mai mult, dacă eu sunt o femeie care avea nevoie să fie îmblânzită, tu nu eşti bărbatul care s-o poată face. Pufnind, ea se trânti zgomotos pe unul dintre scaunele din faţă ale lojii. Un astfel de om nu există.

El luă loc lângă ea.

— N-am nici cea mai mică dorinţă să te îmblânzesc, Diane, spuse el cu voce atât de înceată, încât ea auzi cu greu peste zgomotul publicului care umpluse teatrul. Din întâmplare, îmi placi aşa cum eşti.

— Încetează cu încercările de a mă flata, rosti ea scurt, având o expresie vagă de plăcere pe chip de dragul audienţei lor crescânde. De ce te mai deranjezi să mă minţi despre piesa de teatru dacă nu mă vezi ca pe o scorpie?

— Pentru că am fi avut această discuţie în privat, şi eu

aş fi pierdut… şi eu voiam să văd piesa.

— Vreuna dintre amantele tale este actriţă?

De îndată ce Diane puse întrebarea, avu strania dorinţă să-şi astupe urechile cu palmele pentru a se împiedica să audă răspunsul. Ceea ce era absurd, pentru că nu-i păsa de răspunsul lui.

— Destul de ciudat, dar nu. El îi atinse marginea fustei cu un deget. Ţi-am spus că arăţi extraordinar în seara asta? Dacă aş fi mai puţin obosit şi cinic, ţi-aş zice că-mi tai răsuflarea.

Ei bine, la asta nu se aşteptase. Şi partea din ea care era încă a unei fetişcane de optsprezece ani care dorea să fie curtată, nu negociată, era bucuroasă că el gândea aşa. Şi că observase. Totuşi, acea fată prostuţă nu avusese niciodată inima frântă… de acest bărbat. Fără îndoială, el se aşteptase ca ea să riposteze, aşa cum o făcuse de fiecare dată când el încercase să-i facă un compliment. Diane trase aer în piept.

— Mulţumesc.

Oliver o privi lung.

— Atât?

Ridicând din umeri, Diane aruncă o privire spre loja opusă lojii lor.

— A fost un compliment drăguţ.

— Asta a fost şi intenţia mea.

Ea privi încă o dată spre loja opusă.

— Cine se uită ţintă la mine prin binoclu?

— Toată lumea se uită la tine. De ce îl indici pe el?

Un frison mic şi delicios o străbătu pe Diane. Dacă n-ar fi încheiat cu câteva clipe în urmă o discuţie despre gelozie, ea l-ar fi întrebat de ce părea tonul lui atât de tăios.

— Presupun că nu este un prieten de-al tău, nu? întrebă ea în schimb.

— Adam Baswich, duce de Greaves. La marea ta deschidere, cred că era în York. Cred că abia s-a întors.

— Şi ţie nu-ţi place pentru că…

— Nu-mi este antipatic.

— Deci ce cuvânt ai folosi?

Orice persoană care îl învinsese pe Oliver Warren merita să fie ştiută.

— Eşti mai încăpăţânată decât un câine în căutarea unui os, nu? Las-o aşa. Se ridică imediat cortina.

Oh, asta era mult prea interesant pentru a nu profita. Diane stătea liniştită în timp ce Christopher Sly şi gazda urcară pe scenă şi atenţia publicului se îndreptă spre partea din faţă a teatrului. De îndată ce toată lumea se aşeză, Diane veni mai aproape de bărbatul formidabil care stătea lângă ea.

— Neînţelegerea ta cu Greaves are legătură cu o femeie? şopti ea.

Muşchii din jurul ochiului lui Oliver zvâcniră.

— Nu încă.

— Un cal?

— Nu.

— Pământ?

— Nu. Taci din gură.

— Un pariu?

Tăcere. Ah. În cel mai rău caz, ea părea mai aproape de ţintă. Expresia lui, bineînţeles, nu se schimbase deloc – cel puţin nu judecând după câte putea vedea ea din chipul lui.

— A pierdut banii în favoarea ta? insistă ea, apoi se încruntă. Asta ar explica antipatia lui Greaves, dar nu rezerva lui Oliver. Sau tu eşti cel care a pierdut?

— Teoretic. Se uită în sfârşit la ea. Am îndoielile mele.

— Oh. Diane se aşeză mai drept. Crezi că te-a înşelat. Mi se pare ironic, ţinând cont de…

— Destul, mormăi el, ridicându-se şi ridicând-o şi pe ea în aceeaşi mişcare.

Uşurinţa cu care el făcu asta o lăsă fără aer.

— Dă-mi drumul la mână…

Mutându-i strânsoarea pe încheietura ei stângă, el o duse în spatele lojii şi dincolo de draperie, pe coridorul din dos. Înainte chiar ca ea să se poată uita în jur, el o lipi cu spatele de zid şi o ţintui acolo cu antebraţul. Diane îşi înălţă capul, încercând să îşi dea seama ce lucru jignitor ar putea

să spună ca răspuns la sărutul lui, dar ochii cenuşii care o priveau fix sfârâiau de furie, nu de pasiune.

— Poate ai uitat, spuse el foarte repede, că sunt în serviciul tău pentru un singur motiv. Dacă discuţi despre acel lucru sau doar îl menţionezi cât să audă oricine altcineva, nu voi avea motive să te ajut, ci doar să fac în aşa fel încât să ai de suferit. Este clar?

Ea îi întâlni privirea.

— Am avut deja de suferit, Lord Haybury. Dacă îţi imaginezi că-mi poţi face mai rău, te înşeli amarnic.

Vocea ei se frânse, dar asta nu conta. El nu avea de gând să o întreacă într-o bătălie a voinţelor. Sau în orice altceva.

El nu mişcă niciun muşchi. Pentru o clipă lungă, în timp ce inima ei îi bătea cu putere în piept, pur şi simplu se fixară cu privirea unul la celălalt. Apoi, cu maxilarul încleştat, el întinse o mână şi trecu un deget peste gâtul ei. Degetul se umezi.

— Nu plâng, declară ea.

L-ar fi lovit dacă el ar fi contrazis-o. Şi ştia exact unde să lovească.

— Ştiu, răspunse el.

Aplecându-se, el îşi lipi uşor buzele de ale ei. Diane închise ochii la atingerea caldă, electrizantă. Căldura trecu prin ea din interiorul pieptului până în vârfurile degetelor. Înainte, nu o mai sărutase aşa. Nimic la Oliver Warren nu fusese vreodată tandru.

Când, în cele din urmă, el îşi înălţă capul, Diane îşi dădu seama că avea o mână în jurul umerilor lui şi cealaltă se sprijinea în dreptul inimii lui. Resimţi bubuitura rapidă până în vârfurile degetelor. Privirea lui o căută pe a ei, chiar dacă de data asta ea n-avea idee ce să creadă. Şi el arăta cel puţin la fel de derutat.

Oliver îşi drese glasul.

— Mi-e teamă că am minţit din nou.

Cel puţin, el schimbase subiectul.

— Ce mai este acum?

— Scrisoarea aceea pe care o ai nu este singurul

motiv pentru care mă aflu aici. El îi luă mâna, frecându-şi degetele de încheietura ei acolo de unde o prinsese. Şi, da, cred că Greaves m-a înşelat. N-o pot dovedi, dar m-a costat o prietenie.

— Tu şi Greaves aţi fost prieteni? întrebă ea, discutând mai lejer despre pariurile lui Oliver decât despre care putea fi adevăratul lui motiv pentru care îi împrumutase banii şi cunoştinţele lui şi dacă motivul acela avea de-a face cu regretul simţit pentru că o rănise.

— Aşa credeam. Evident, am greşit. A fost o adevărată lovitură pentru mândria mea. Mângâindu-i încă o dată obrazul, el se întinse peste ea să dea deoparte draperia. Consider… incapacitatea mea de a vedea adevăratul lui caracter ca fiind una din cele mai mari două greşeli din viaţa mea. Acum, revenim la piesă?

Ea nu voia să întrebe care era cea de-a doua greşeală. S-ar înfuria să audă că fie o părăsise, fie, mai rău, o întâlnise de la bun început. Dacă era altceva, ea ar fi… şi mai supărată.

— Da. Totuşi, am dat publicului alte motive pentru speculaţii.

Şi îi dăduse şi ei ceva la care să se gândească. Nu era singura are părea nedumerită de atracţia dintre ei.

*

Până la mijlocul lunii următoare, clubul Tantal se mândrea cu douăzeci şi trei de membri fondatori şi un număr total, în creştere rapidă, de patru sute doisprezece membri. Prima noapte a doamnelor fusese un succes, aşa încât bărbaţii angajaţi la alte cluburi aranjau să aibă zilele de marţi libere şi se angajau cu săptămâni în avans să lucreze la clubul lui Diane Benchley două zile de marţi pe lună.

— Ştii, Haybury, comentă Jonathan Sutcliffe, Lord Manderlin, peste resturile unui fazan la White, oamenii încep să speculeze asupra faptului că tu vrei să faci o femeie cinstită din Lady Cameron.

Oliver termină îmbucătura, simţind un amestec de amuzament şi nervozitate.

— Cinstea lui Diane n-are legătură cu mine, răspunse el.

— Da, dar Lady Kate spune că ai decăzut.

— Trebuia să inventeze ceva, presupun, pentru a explica de ce îşi petrece acum nopţile cu Whiting, dintre toţi oamenii.

Manderlin râse zgomotos.

— De ce îşi petrece nopţile cu un duce acum, prietene? Ai terminat-o cu ea?

Ridicând din umeri, Oliver făcu un semn spre un lacheu să-i reumple paharul de vin.

— Îmi place de Kate. Îi doresc să-i fie bine. Dar urăsc să bat pasul pe loc. Este plictisitor.

— Ceea ce mă face să revin la întrebarea anterioară. Umbli după Diane Benchley? Bineînţeles, cei mai mulţi oameni cred că o ai deja. Şi, cum nu te-ai mutat după mai bine de şase săptămâni, normal că ei se întreabă ce ai de gând cu ea.

Nu o avusese pe Diane de aproape o lună. Mădularul lui probabil credea că era mort, excepţie făcând sângele care-l invada de fiecare dată când dădea cu ochii de femeia aia care-l tulbura. Având în vedere că ea îi era datoare cu o noapte, putea doar să conchidă că înnebunise. Dar împrejurările potrivite, momentul perfect nu veniseră încă. Şi el voia să aştepte până sosea.

Manderlin continuă să-l privească lung, aşteptând un răspuns.

— Cât îi priveşte pe oameni, spuse el uşurel, n-au decât să răstălmăcească fiecare poveste pe care o aleg.

— Şi eu? Sunt lăsat să răstălmăcesc lucrurile?

Cu câteva luni în urmă, Oliver i-ar fi spus lui Jonathan să-şi vadă treaba lui. Primul impuls era să-şi păstreze părerea pentru sine. Dar, în ultimul timp, ideea de a avea pe cineva cu care să vorbească devenise mult mai atractivă. Mai ales când părea să se aventureze pe un drum pe care nu mai mersese. El luă o înghiţitură de vin, folosind

momentul pentru a cerceta mesenii din jurul lor.

Salonul de la White părea mai puţin aglomerat zilele acestea, şi el trebui să se gândească dacă asta era din cauză că la clubul Tantal se servea un prânz de foarte bună calitate, în compania unor femei frumoase. Diane proceda bine; mult mai bine decât se aşteptase el.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, Jonathan, zise el în cele din urmă. I-am dat de gust şi continui să-mi doresc mai mult.

— Deci *eşti* la vânătoare, şopti Manderlin, ridicând ambele sprâncene şi aplecându-se înainte.

Oliver se uită la mâinile lui.

— Am prins-o o dată la Viena. Şi am lăsat-o să plece. Intenţionez să fiu mult mai atent de data asta. Vreau… să fiu sigur de ceea ce vreau. Pentru că nu o să mai am a treia şansă.

Abia când spuse cuvintele cu voce tare conştientiză că îşi făcuse un plan. Faptul că avea pe altcineva de convins… ei bine, aceea avea să fie partea cea mai dificilă din toată povestea. Dar, aşa opuşi cum erau, lui îi plăcea să o aibă din nou în viaţa lui. Şi prefera ca ea să rămână acolo.

Însă ea nu era vreo femeie maleabilă în căutarea primei iubiri sau a vreunui protector înstărit. Nu. Şi, la fel ca el, Diane Benchley nu putea să stea locului. În acel moment, el putea doar să spere că mergeau în aceeaşi direcţie. Chiar dacă era aşa, şansele ca el să reuşească erau atât de mici, încât nu era sigur că era înţelept să parieze pe sine.

— Îi plăteşti chirie şi eşti membru fondator al clubului ei. Asta trebuie să conteze în favoarea ta, nu-i aşa?

Practic, el fusese răpit şi *era* şantajat, dar nu putea să-i spună vicontelui toată povestea. Oliver nici nu voia să discute despre… starea stranie care îl cuprinsese când descoperise, într-un final, cât de mult o rănise la Viena. Până la punctul în care începuse să se gândească la propriile sentimente şi la cât de acut resimţea chingile ce se strângeau în jurul lui şi care ameninţau să-l tragă la fund.

Panica încă îl copleşea când o privea lung în ochii de

smarald, dar nu mai era sentimentul de dominator. Nu prea ştia ce se întâmpla, dar nu putea afla decât urmărind-o pe Diane Benchley.

— Ei bine, nu este interesant? murmură Manderlin, făcând semn din cap spre uşă.

Oliver ridică briceagul argintiu şi îl înclină astfel încât putea vedea reflexia celor trei bărbaţi care intrau în sufragerie. Ducele de Greaves fu cel care îi atrase atenţia cel dintâi, făcându-l să strângă din dinţi. Era o complicaţie de care s-ar fi lipsit bucuros în acest sezon. Măcar ducele fusese suficient de isteţ încât să nu viziteze clubul Tantal până acum.

Al doilea bărbat însă îl făcea pe cel dintâi să pară mult mai puţin îngrijorător. Imediat, Oliver recunoscu privirea insistentă şi parşivă şi atitudinea pompoasă. Faptul că-l văzu pe al treilea, contele de Larden, nu-i dădu deloc un sentiment mai plăcut.

— Lord Cameron? murmură el spre Manderlin şi îşi coborî cuţitul. „Interesant" nu este cuvântul pe care l-aş folosi. „Problemă", da.

Acest cuvânt l-ar folosi.

— Mă refeream la asocierea dintre el şi însoţitorii lui. Nu mi-am imaginat că umblă în aceleaşi cercuri.

— Nici eu.

Îi veni în minte un motiv evident pentru trioul ciudat. Clubul Tantal. Forţa nevoii de-a pleca de la White şi de a se grăbi să o găsească pe Diane îl uimi; în general, el avea un simţ al autoconservării mult mai puternic decât orice act de filantropie.

— Diane nu-i va permite lui Cameron să fie membru al clubului. Poate că el caută sprijinul financiar pentru a mai face o încercare.

— Asta sună umilitor.

— Ar fi dacă ar trebui să meargă târâş la fosta lui cumnată, cu pălăria în mână, să implore să fie lăsat în club.

— Crezi într-adevăr asta? Nici Larden, nici Greaves nu au prea multă toleranţă pentru săraci.

— Nu, n-au.

Şi, deşi până atunci Cameron fusese doar o bătaie de cap, instinctul lui Oliver îi spunea acum că lucrurile tocmai deveniseră mai serioase. Şi intensitatea bruscă a nevoii de a vedea că lui Diane nu i se întâmplase nimic îl năuci. Dar acum era momentul să fie precaut cu modul de abordare. Greaves şi într-o măsură mai mică Larden trebuiau trataţi cu seriozitate.

— Oliver? Ai o privire foarte chibzuită. Este ceva straniu.

El se scutură.

— Scuze. Mă gândeam. Acum, ai de gând să continui să bârfeşti sau plecăm la Gentleman Jackson?

— Cum să nu?! Îţi sunt dator o rupere de oase.

Oliver râse forţat.

— Încă n-a venit ziua aceea, prietene.

În ciuda lăudăroşeniei lui Oliver, aproape fu nimicit de o lovitură mai degrabă norocoasă a vicontelui. Distragerea era o mare pacoste. Cei doi bărbaţi care îl însoţeau pe Anthony Benchley aveau mintea ascuţită şi erau înverşunaţi. Şi Oliver nu-i ştia altfel decât egoişti. Cei trei împreună nu puteau însemna ceva bun.

Evident, orice voiau avea puţin sau nimic de a face cu el, aşa că de regulă le observa apariţia şi cu cine vorbeau şi curând le descifra planul şi apoi continua propria distracţie.

De data asta, era diferit. Acum, nu-l interesa doar în treacăt în ce afacere puteau fi implicaţi fostul lui prieten şi acoliţii lui. Nu, astăzi era îngrijorat. Pentru altcineva.

După-amiază târziu, când se întoarse la reşedinţa Adam, pe o masă în foaierul spaţios se aflau două buchete de trandafiri.

— Pentru Lady Cameron, presupun? întrebă el în timp ce înmâna pălăria şi mănuşile de călărie. Lasă-mă să ghicesc: Oberley sau Henning.

Langtree îşi înclină capul.

— Dacă pot să îndrăznesc, cum de ştiţi întotdeauna, milord?

Pentru că păruse să nu-şi poată lua ochii de la Diane din momentul în care ea intrase în club până plecase.

— Oberley a urmărit-o ca un căţel gras toată seara trecută, şi Henning a insistat să-i citească o poezie pe care o scrisese în onoarea ei. El se opri. Este înăuntru?

— Lady Cameron are o întrunire. Să o informez că doriţi să vorbiţi cu ea?

El ezita dacă să o informeze despre noii aliaţi ai fostului ei cumnat sau să nu se amestece în afacerea ei, aşa cum ea îi tot ordona.

— Nu, spuse el cu voce tare. Fac eu asta.

Până la urmă, putea fi o coincidenţă. Poate Anthony Benchley fusese coleg cu Larden şi hotărâseră să ia prânzul împreună la White, să discute despre timpurile trecute. Diane avea legal în proprietate reşedinţa Adam, cel puţin din câte ştia lumea, iar Cameron nu putea să conteste acest lucru. Se putea plânge de asta, lucru care era deranjant, dar inofensiv.

Da, şi porcii zburau. Dacă ar avea un strop de simţ al autoconservării, ar fi observat că orice necaz viitor nu era al lui şi ar fi urcat să se îmbrace pentru masă. Era cel mai raţional şi logic comportament. Diane îi tot flutura pe sub nas filosofia logicii şi-a interesului propriu. Încruntându-se, el coborî scările spre foaier.

— În ce sală este întrunirea?

Langtree se uită la el.

— Dacă intenţionaţi să faceţi scandal, milord, sunt nevoită să vă opresc.

Aşadar, stăpâna casei nu anulase ordinul de a-l împuşca dacă se comporta nepotrivit.

— Nicio problemă. Oricum, nu din partea mea.

Femeia majordom îl privi, după aceea încuviinţă din cap.

— În sala Afrodita.

— Mulţumesc, Langtree.

Merse prin sala principală aproape goală, apoi trecu de o uşă şi se opri. Diane, domnişoara Martine şi cinci dintre tinerele ei doamne erau aşezate la una dintre mesele de mic dejun revizuind programările şi meniurile şi discutând dacă să se meargă pe principiul rezervării

meselor sau primul venit, primul servit.

— Dacă veţi începe să faceţi rezervări, interveni el, şi şapte perechi de ochi frumoşi se întoarseră în direcţia lui, toţi vor dori să concureze pentru mese. În primul rând, vor fi servitori care să îţi aducă bilete cu o oră înainte, apoi cu două, apoi toată ziua, apoi ziua dinainte, apoi…

— Da, cred că am înţeles ce vrei să spui, îl întrerupse Diane. Ce vrei să demonstrezi?

Cel puţin, nu aruncă un sfeşnic spre el şi nu ordonă să fie dat afară din cameră.

— Nu vor veni toţi. Vei sfârşi prin a avea jumătate dintre mese rezervate şi nimeni stând la ele.

— Poate ar trebui să taxăm fiecare rezervare cu un şiling, sugeră Sophia White, roşcata. Sau chiar cu mai mult.

Diane clătină din cap.

— Deja am cerut taxa de membru şi taxa de intrare. Suspină. Nu-mi place să spun asta, dar Lord Haybury are dreptate. Avem deja cinci mese rezervate pentru membrii fondatori. Fără rezervări.

El aşteptă alte câteva minute până când ea încheie întâlnirea. Când în sală rămaseră numai ea şi domnişoara Martine, el veni în faţă.

— Ai o clipă liberă?

— Ce vrei?

Franţuzoaica părea să fi prins rădăcini în podea. El nu era surprins; de la teatru, de la acel sărut care îi oprise inima, Diane făcuse tot posibilul ca el să nu poată vorbi cu ea în privat.

— Am luat astăzi prânzul la White, spuse el, neputând să se abţină să îi adreseze domnişoarei Martine o privire supărată. Când plecam, am observat din întâmplare… Se opri. Să trec la subiect, corect? Anthony Benchley are doi noi însoţitori: contele de Larden şi ducele de Greaves. Am încercat să îmi imaginez un motiv pentru care ei ar fi împreună, dar nu mă pot gândi la ceva bun.

Diane ştia că ar fi trebuit să fie surprinsă. Până la urmă, decisese deja că Anthony nu era nimic mai mult decât o amintire enervantă a unui trecut ce nu mai avea

nicio putere asupra ei. Dar numărul membrilor clubului continua să crească şi ea începea să facă profit. Şi astfel partea din ea care încă se îndoia că putea să realizeze totul nu era surprinsă deloc.

— Apreciez că mi-ai spus, zise ea cu voce tare, ştiind că el aştepta un răspuns. Mai era ceva?

— Diane, noi trebuie…

— Este afacerea mea, Oliver. Nu a ta. Voiai să mai discutăm despre ceva?

— Nu. Nu în acest moment.

După privirea lui, voia sigur să-i dea nişte sfaturi sau să-şi spună părerea sau să se arate compătimitor faţă de ea şi, dacă el o săruta din nou cum o sărutase în acea noapte la teatru, ea ar putea începe să-şi amintească de căldura, însufleţirea şi… speranţa pe care le simţise la Viena în cele două săptămâni.

— Atunci, ne vedem diseară, răspunse ea, sperând ca el să priceapă aluzia şi să o lase în pace.

El încuviinţă din cap.

Vino şi stai la masa mea. Îţi fac cinste cu cina.

— Vom vedea.

— Dacă vrei să spui „nu”, draga mea, atunci spune nu.

— Vreau să spun exact ce am spus. De ce nu pleci să testezi noua roată a ruletei?

— Nu-ţi spun că asta poate deveni serios, pentru că o ştii deja. Nu încerc să iau frâiele de la tine. Departe de mine gândul.

— Pleacă.

— Eşti o laşă.

Spunând asta, el ieşi din cameră. Diane numără până la cinci şi apoi se aşeză. Jenny luă în grabă un scaun de lângă ea şi o prinse de mână.

— Anthony Benchley nu poate face probleme, nu-i aşa?

— Din câte îl ştiu, statutul de conte ar trebui să-l facă fericit. Părea întotdeauna nemulţumit să fie al doilea fiu.

— Deci întrebarea este dacă el este cât se poate de

mulţumit şi umblă prin oraş cu prietenii lui sau dacă Haybury are dreptate.

— Da, într-adevăr. Şi, ca să fiu sigură, o voi avertiza pe Juliet că este posibil ca noul Lord Cameron să încerce iarăşi.

— E posibil şi ca Lord Haybury să încerce să te sperie ca să te facă să te încrezi şi mai mult în el.

Diane se încruntă.

— Nu cred că ar face asta. Înainte să înceapă să se certe din nou pe motiv că ea începea, în mod absurd, să se îndrăgostească de Oliver, Diane se ridică. Orice s-ar întâmpla, pentru binele lui, Oliver ar face bine să ţină minte că asta este casa mea. Având în vedere starea în care Frederick a lăsat titlul, mă îndoiesc că Anthony îşi mai poate permite să parieze. În orice caz, nu-l voi ajuta să piardă la jocuri ceea ce a rămas din proprietăţile Benchley. El ar trebui să-mi mulţumească pentru că l-am refuzat.

— Dar acei bărbaţi? Jenny făcu un gest spre sala Persefona. Tu îi încurajezi să parieze.

— Şi, în caz că ai uitat, am păstrat alte paisprezece cereri de înscriere. Mi-am instruit fetele să mă informeze imediat dacă cineva bea prea mult sau pariază exagerat. Nu vreau să distrug familii. Nici măcar pe cel care m-a distrus pe mine. Retrăgându-şi mâna, ea se ridică din nou. Şi asta e limpede.

Jenny se ridică şi o urmă până la uşă.

— Voi fi foarte supărată dacă va încerca să facă necazuri. Club de domni sau nu, noi facem bine aici. Şi nu doar pentru noi două.

Diane râse.

— Nu le lăsa pe Lady Dashton şi pe Doamnele Moderaţiei să audă ce spui. Pentru ele, eu sunt Eva, Jezebel şi Dalila, toate la un loc.

— Ai văzut-o pe Camille azi? Jenny o urmă în timp ce mergeau spre bucătărie. A râs. De două ori.

— Mă îndoiesc că va mai râde dacă tatăl ei sau bărbatul cu care a refuzat să se căsătorească vine vreodată la club.

— Probabil crede că o vei proteja. În definitiv, i-ai salvat deja viaţa angajând-o să lucreze aici.

— Oh, te rog. Nu mai fi atât de dramatică.

— Nu sunt dramatică. O fiică binecrescută a unui conte care nu a putut merge la nimeni din familie sau prieteni pentru adăpost sau angajare. Ce crezi că s-ar fi ales de ea dacă n-ar fi existat clubul Tantal?

— Aşadar, este o coincidenţă fericită.

Pentru numele lui Dumnezeu, ea nu-şi planificase să fie dădaca femeilor aristocrate aflate în derivă, însă totul părea să meargă în acest sens. Da, era o neaşteptată… satisfacţie în a ajuta fetele să-şi găsească un loc de muncă. Dar nu ăsta era ţelul ei. Nu putea fi. Era vorba despre propria ei independenţă. Nu luase pe nimeni altcineva în calcul în această ecuaţie. Trăgând încet aer în piept, ea încuviinţă din cap spre Mary şi Fiona în timp ce treceau pe culoar. Poate era vremea să găsească o altă ecuaţie.

— Şi Haybury?

Diane îşi privi prietena, nevrând să discute despre partea cea mai deranjantă a fiecărei… a tuturor… ecuaţiilor ei.

— El îşi face bine treaba. În cele din urmă, va înceta să mă mai provoace. Şi, de îndată ce voi putea restitui împrumutul, nu vom mai avea nevoie de el.

Jenny continuă să pară neîncrezătoare, dar Diane îi adresă un zâmbet. Nu îi rămânea decât să jongleze cu acele lucruri înainte ca toate să se prăbuşească în jurul ei.

Cea mai presantă problemă continua să fie Oliver Warren. Ea se oţelise împotriva lui, pentru că ştiuse că putea fi tăios ca lama, şi viclean, şi raţional, şi, oh, atât de atrăgător. Dar acel sărut… doar gândul la el îi făcea şi inima să bată cu putere. Nu ştia cum să se protejeze de aşa ceva.

Şi chiar nu ştia de ce era atât de sigură că aveau să mai vină multe necazuri şi că, indiferent dacă ea era dispusă sau nu să îi ceară ajutorul, Oliver avea să fie dornic să i-l ofere.

Capitolul 15

— Seară bună, Lord William, spuse Diane zâmbind. Sunt încântată că Lord Cleaves v-a adus aici. Bucuraţi-vă de vizită.

Fiul marchizului de Plint îi răspunse cu un zâmbet.

— Eu spun că este de-a dreptul extraordinar. Cu siguranţă aici sunt mai multe femei frumoase decât la Almack.

Cleaves îl prinse de umăr pe mai tânărul lui însoţitor.

— Poartă-te frumos, Billy, altfel doi indivizi masivi care stau ascunşi în spatele acelor uşi o să te scoată afară în şuturi.

Din câte se părea, Haybury avusese dreptate când spusese că membrii clubului începeau să pună singuri în aplicare regulile clubului. Afişând un zâmbet recunoscător, ea îi lăsă pe domni şi plecă să o caute pe Pansy Bridger, ca să se asigure că baronul primea o tartă cu afine în plus, fiind desertul lui favorit.

— O să mă ocup de asta, milady, spuse micuţa brunetă, făcând o însemnare în carnetul de notiţe. Lord Haybury a trecut prin sala Demetra acum zece minute. Spuneaţi că vreţi să ştiţi.

— Mulţumesc, Pansy.

Ei bine, trebuia să mănânce şi, dacă îl tot evita pe Oliver, numărul flirturilor cu care trebuia să se confrunte în fiecare seară avea să crească, la fel şi numărul buchetelor primite în dimineaţa următoare, al scrisorilor şi al poeziilor care promiteau admiraţie eternă şi chiar căsătorie. Îndreptându-şi umerii, intră în salonul principal.

Oliver era aşezat într-o parte a sălii, aproape de ferestrele cu vedere spre grădina luminată de felinar, la o masă rezervată membrilor fondatori ai clubului. Cu toate că stătea singur, masa era aranjată pentru doi, şi un pahar cu vin alb, preferatul ei, era pus în dreptul locului din faţa lui.

El se ridică în timp ce ea se apropie.

— Bună seara, Lady Cameron, o salută el, ocolind masa ca să-i tragă scaunul.

— Eşti un adevărat domn în seara asta, observă ea şi se aşeză.

— Încerc ceva nou, răspunse el, revenind la locul lui. N-ai mai îmbrăcat rochia asta. Ştiu că n-ai nevoie de aprobarea mea, dar arată bine pe tine.

— Este o rochie neagră. De unde ştii că este nouă?

— Am observat.

Îi acorda mai multă atenţie decât îşi dădea ea seama.

— Şi de unde ai ştiut că voi lua cina cu tine? insistă ea, ridicând paharul de vin ca să ia o înghiţitură. Mai devreme, nu păreai atât de sigur.

— N-ai refuzat.

Patricia veni să ia comanda pentru cină, şi Diane ceru friptură de porc, în timp ce Oliver alese came de vânat. Încăperea se umplea minunat; Sophia dezvolta un adevărat talent pentru aranjarea membrilor clubului la mesele potrivite şi pentru încurajarea celor mai uşor de convins să se mute în sălile de jocuri atunci când salonul se aglomera.

— O să ţii clubul deschis tot anul? întrebă Oliver, în vreme ce privirea lui îi cerceta chipul.

Făcea asta cu insistenţă, observă Diane, de parcă încerca să îi desluşească misterele. Îi plăcea să ştie că el nu credea că o făcuse deja.

— Celelalte cluburi se închid la sfârşitul sezonului?

— O parte, da. Restul, îşi reduc personalul şi orele de lucru.

„Îşi reduc personalul”. Fusese prima ei intenţie când clubul era în stadiul de planificare. Avea logică din punct de vedere financiar. Mai puţini oaspeţi însemnau mai puţini bani încasaţi, iar mai puţini angajaţi însemnau mai puţini bani cheltuiţi. Acum însă, totul părea mult mai complicat.

— Ce fac angajaţii care nu sunt păstraţi?

— Habar n-am. N-am discutat cu nimeni despre asta.

— Oh, ce păcat. Ai fost folositor o clipă, şi apoi… ei bine, s-a terminat.

El râse.

— Încerc o nouă abordare străduindu-mă să fiu de folos. Pot să întreb la clubul Society? Mă văd cu Manderlin acolo pentru micul dejun, înainte de a merge în parlament.

— Da. Mulţumesc.

El luă o înghiţitură de whisky.

— Şi îmi datorezi... o plimbare printr-un parc la alegerea ta marţi după-amiază.

— Nu!

— În acest caz, îmi pare rău, dar nu o să mai vorbesc cu niciun lacheu sau chelner despre activităţile lor din sezonul rece.

Diane miji ochii, supărată şi un pic... flatată... în ciuda faptului că ştia că era nemilos şi egoist.

— În St. James's Park.

— Foarte bine.

— Şi ideea ta de a te face folositor are nevoie de unele îmbunătăţiri.

— La fel şi impresia ta de proprietar de club fără scrupule, mânată doar de logică şi de dorinţa de independenţă. El se strâmbă, simţind fără îndoială că ea se pregătea să-l calce pe picior. Ah. Am fost un pic prea aproape de ţintă, nu-i aşa? Să-ţi spun că admir felul în care conduci o afacere la care nu s-a mai încumetat nicio femeie până acum? Şi că afecţiunea şi loialitatea pe care angajatele tale o simt faţă de tine sunt demne de admiraţie?

— Tu... Se opri înainte să apuce să spună ceva cu totul prostesc. Râzi de mine, nu-i aşa? E o remarcă răutăcioasă.

Oliver se aplecă în faţă.

— Nu râd de tine. Ocoli masa şi îi atinse arătătorul cu al lui. Recunosc, sarcasmul este modul meu preferat de exprimare, murmură el, atât de încet, încât nici măcar cei de la mesele vecine să nu-l audă, dar, măcar o dată în viaţă, sunt complet sincer. Eşti o femeie remarcabilă, şi te admir.

Ea inspiră uşor, încercând să ignore sentimentul cald,

înălţător pe care îl simţise când o sărutase la teatrul Drury Lane. Sau îl simţise chiar înainte, când se ridicaseră deasupra Londrei într-un balon? Nu putea să-şi amintească exact când începuse… să-l placă mai mult decât înainte.

— Atunci, îţi mulţumesc sincer.

— Cu plăcere. El îi apăsă scurt degetul, apoi îi dădu drumul. Dar tot trebuie să mergi cu mine la plimbare prin parc.

Şi totuşi, gândul continua să nu o deranjeze atât de mult cât ar fi trebuit.

— Uite de-asta nu ţi-am făcut niciun compliment.

Pentru o clipă, chiar păru tulburat, dar expresia de pe chipul lui se schimbă atât de repede, încât ea nu era sigură că o descifrase corect.

— În cazul ăsta, trebuie să mă străduiesc mai mult.

Fusese prea dură? Da, el o întregea în cruzime, dar îi făcuse două complimente cu adevărat minunate. Nu avea de gând să-şi ceară scuze, dar cumva putea să atenueze lovitura.

— Oliver, eu…

— Fir-ar să fie, murmură el încruntat.

— Ei bine, nu contează.

— Nu tu, femeie. El aruncă o privire dincolo de ea. Anthony Benchley tocmai a intrat. Cu noii lui prieteni.

Iar *acela* era cel mai drăguţ lucru pe care Oliver îl făcuse vreodată pentru ea, oferindu-i o clipă să se adune înainte de următoarea furtună. Ea îl dăduse uitării pe Frederick în clipa în care murise şi, cu excepţia unui mare hop în drumul ei, de atunci mersese numai înainte. De fiecare dată când apărea Anthony, simţea că era trasă înapoi în prăpastia unde ajunsese la un moment dat viaţa ei, când nu fusese decât Lady Cameron, neajutorată, disperată şi foarte săracă. Cu toată sinceritatea, nu era vina lui Anthony, dar el trebuia să fi înţeles până acum că nu voia să-l vadă prin preajma ei.

— Diane?

Ea îşi ridică privirea. Şi apoi îşi aminti că erau în clubul *ei,* în casa ei, iar el era doar oaspetele cuiva.

— Anthony, spuse ea, şi se ridică pentru a nu fi nevoită să se uite în sus la el. Observ că nu poţi rezista tentaţiei clubului Tantal.

Voi să adauge că, din nefericire, el nu era bine-venit acolo, dar se abţinu. Dacă nu putea să suporte o asemenea pacoste vrednică de milă precum Lord Cameron, nu avea ce să caute la conducerea unui club.

— Nu, se pare că nu pot, nu-i aşa?

El zâmbi, arătând prea mulţi dinţi, şi ea simţi un fior de nelinişte de-a lungul şirei spinării. În acelaşi timp, ea auzi cum scaunul lui Oliver fu împins pe podea.

„Oh, nu”.

— Bineînţeles că-l cunosc pe Lord Trainor, reluă ea, vorbind către singurul membru al clubului din grup, dar vrei să mă prezinţi prietenilor tăi?

— Cu plăcere. Excelenţele Sale, ducele de Greaves şi contele de Larden. Domnilor, fosta… mea cumnată, Lady Cameron.

Deşi vorbele lui sunau cordial, ea nu trebuia să fie foarte perspicace ca să simtă agresiunea masculină din aer. Şi mare parte venea direct din spatele ei. Dacă Oliver voia să joace rolul de aliat, trebuia să fie calm.

— Îl ştiţi pe Lord Haybury? întrebă ea, făcând o jumătate de pas într-o parte ca să îl poată prinde dacă se repezea la cineva. Pentru numele lui Dumnezeu, în general, era mai degrabă cerebral decât brutal când venea vorba despre violenţă. Oliver, duce de Gr…

— Da, ne cunoaştem, o întrerupse Oliver. Se apropie de ea, îşi dădu Diane seama, suficient de mult încât să o atingă. Mergeţi la o masă şi bucuraţi-vă de cină, domnilor. Bucătarii de la clubul Tantal sunt excepţionali.

Anthony se încruntă, aruncând o privire prin sală.

— Crezi că mă poţi goni din nou, Haybury? Tu şi femela ta? Să ştii că am făcut ceva cercetări. Erai la Viena când a murit fratele meu. Şi acum, locuieşti sub acoperişul lui, cu soţia lui. Te aştepţi să cred că totul este o coincidenţă? Diane, ai furat.

— Dacă următoarele două cuvinte care-ţi ies din gură

nu sunt „inima mea”, interveni Oliver, cu voce categorică, noi doi o să avem un conflict.

Lord Cameron închise brusc gura.

— Nu mă mai las intimidat nici măcar o secundă. Până acum, am fost politicos. Dar acum, am aliaţii mei, Diane. Vreau ce-i al meu. Tu…

Ducele de Greaves îl bătu uşor pe umăr pe Anthony, deşi ochii lui de un cenuşiu-închis rămaseră fixaţi asupra lui Oliver.

— De fapt, suntem aici ca să încercăm mesele dumneavoastră, milady, interveni el. Nu este nevoie de insulte sau de voci ridicate. Pasiunile pot fi înflăcărate, dar, aici, suntem domni… şi doamne.

— Într-adevăr, întări Lord Larden. Toată lumea vrea să vadă clubul acesta neobişnuit. Nu ne puteţi învinui pentru curiozitatea… şi interesul arătate.

— Da, locul acesta este chiar o realizare, având în vedere că, ultima dată când am văzut-o, abia dacă putea să conceapă un meniu pentru cină, zise Anthony şi chicoti.

Oh, erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să i le spună drept răspuns, începând cu faptul că era dificil să concepi un meniu când familia abia îşi permitea peşte şi cartofi fierţi. Îşi strânse degetele într-un pumn.

Degete calde le atinseră pe ale ei.

— Vrea să se certe, şopti Oliver. Nu-i face jocul.

— Nici tu, răspunse ea pe acelaşi ton, dar îşi încleştă iar mâna.

Ea îl înfruntă făţiş pe Anthony:

— Sper că nu eşti gelos că am reuşit să-mi îmbunătăţesc viaţa, spuse ea pe un ton relaxat, fluturând din gene.

— Nu-mi pasă că ai reuşit; vreau doar să ştiu cum ai făcut asta, insistă fostul ei cumnat. Şi vreau să demonstrezi că n-ai realizat acest lucru făcând un pact sinistru cu Haybury, un pact care a presupus să-l duci de nas pe Frederick… sau pe fostul marchiz de Haybury.

Ea nu avea de gând să cadă în capcana aceea.

— Nu discut despre situaţia mea financiară, Anthony.

Dar ai putea să-mi spui tu *mie*: cum l-ai convins pe Lord Trainor să te aducă aici? N-am ştiut că familia Benchley a mai păstrat pe cineva la Londra, cineva care să le facă o favoare.

Lângă ea, Oliver pufni uşor. Roşul de pe chipul lui Anthony se accentuă, deşi, în apărarea lui, noul Lord Cameron nu o mai auzise niciodată apărându-se singură. Această Diane semăna foarte puţin cu cea pe care o cunoscuse cu patru ani în urmă, când Frederick o adusese la Viena.

Greaves îl trase pe Anthony uşor înapoi.

— Mesele, spuse el. Aş vrea să pariez ceva. Nu să mă cert cu o femeie pe teritoriul ei.

Încheind cu o încuviinţare neelegantă din cap, Anthony se dădu înapoi şi se răsuci pe călcâie. De îndată ce dispărură în sala Persefona, Diane se întoarse spre Oliver.

— În ce măsură reprezintă Greaves şi Larden o ameninţare pentru clubul meu?

Nu-i păsa că Greaves şi Anthony îi ziseseră pe nume; viaţa ei era legată atât de profund de club, încât doar clubul conta. Oliver se întrebă dacă putea să fie loc şi pentru el în inima ei.

— Este posibil ca Larden să încerce să parieze atât de mult, încât să falimenteze banca şi să te forţeze să-i predai clubul. Greaves este mai diabolic. El o să caute o fisură şi o să sape acolo până totul se destramă. Aşeză o mână pe speteaza scaunului ei. L-ai făcut pe Cameron să meargă să adune întăriri. Ţi-am spus că eşti absolut formidabilă?

Străduindu-se să-şi detensioneze umerii, Diane reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Drăguţ din partea ta că ai observat.

— Nu este tot ce-am observat la tine, dar o să lăsăm conversaţia asta pentru altă dată. Să ne terminăm cina, nu?

În timp ce se aşezară din nou să mănânce, ea îşi dădu seama că tocmai se întâmplase ceva extrem de ciudat. Cumva, în ultimele câteva minute, ea şi Oliver Warren deveniseră aliaţi. Chiar mai ciudat, niciunul dintre ei nu fusese secerat de fulger.

*

O haită de lupi intrase în clubul Tantal. Ei bine, doi lupi şi o hienă. Oliver urmărea uşa, în timp terminau de mâncat. Trebuia să-i dea mai mult credit lui Cameron. Bărbatul observase că era văzut ca nimic altceva decât o pacoste şi, drept rezultat, îşi adusese aliaţi care trebuiau luaţi în serios. Întrebarea era dacă Larden şi, în special, Greaves jucau acelaşi joc ca noul lor prieten. Oricum ar fi, mirosea a necaz.

— Spune-mi, Greaves este aici din cauza ta? întrebă Diane brusc.

— Este posibil. Probabil ştie că locuiesc la etaj şi că petrec cele mai multe seri aici.

— Şi dacă *el* te-a înşelat, ce urmăreşte?

— Nu ştiu. Oliver se încruntă spre paharul lui aproape gol. Deşi Cameron s-a apropiat de el cu un anumit scop, Greaves a acceptat ştiind de legătura contelui cu tine şi de a ta cu mine. Se uită la ea şi văzu că ochii ei de un verde intens îl ţintuiau. Am o bănuială că i-a promis o cotă-parte din clubul Tantal.

— Ei bine, asta n-o să se întâmple, răspunse ea. Şi nici Anthony, nici acel Larden. Clubul este al meu.

— Nu trebuie să mă convingi pe mine de asta, draga mea.

Trăgând aer în piept, ea înfipse cuţitul în friptura de porc.

— Când a avut loc ruptura dintre voi?

— Acum trei ani.

— Cam pe când ai plecat din Londra. Presupun că nu este o coincidenţă.

Deşi i se părea fascinantă, uneori Îşi dorea ca ea să fie mai puţin perspicace.

— Nu este o coincidenţă.

— Şi Larden?

— Nu mi-a plăcut niciodată de el. Pur şi simplu, îi place să câştige averea şi vieţile altora.

— Nu o să tolerez aşa ceva aici. Diane se trase de la masă şi se ridică. Cred că o să mă duc în sala Persefona.

Ridicându-se şi el, Oliver se întinse peste masă pentru a o prinde de mână. Îi plăcea să o atingă, şi ea nu părea să aibă nimic împotrivă.

— Lasă-mă să aflu ce pun la cale.

— Ăsta este clubul meu. Orice fac ei aici mă afectează pe mine. Nu pe tine. Ea se strâmbă. Credeam că problemele pe care le vei aduce vor fi din pricina femeilor care se angajează aici şi apoi, noaptea, vor să se strecoare în apartamentele tale. Trebuia să-mi imaginez că ţi-ai făcut duşmani de ambele sexe.

El se abţinu să sublinieze că problemele începuseră când ea falsificase semnătura fostului ei soţ pe actele reşedinţei Adam. Dacă exista un singur lucru asupra căruia erau amândoi de acord acela era că ea merita să fie fericită.

— Diane, mă ocup eu de asta.

— Nu, nu te ocupi tu de asta. Mulţumesc pentru masă. Acum, scuză-mă.

„La naiba”. De fiecare dată când începea să aibă cât de cât şanse să-i câştige încrederea, cineva – în general, Diane – venea şi îl împingea cu un pas înapoi. Oliver plecă din salon, făcu un ocol prin sala mai mică de joc Ariadna, spre uşa din spate de la Persefona. Atunci când se gândea la viaţa lui, ceea ce se întâmpla rar, avea senzaţia că îşi petrecuse, dintr-un motiv sau altul, cea mai mare parte a anilor ca adult în mocirlă. Se săturase de asta, dar, pe de altă parte, ştia cum să se descurce în situaţii neplăcute. De fapt, era chiar priceput la asta.

Interesant era că, deşi în jurul ruletei stăteau toţi cei trei noi vizitatori, doar Greaves şi Larden făceau pariuri.

Cameron stătea lângă ei, atenţia lui fiind acaparată de sală, de structură, decor şi de oamenii dinăuntru. Probabil îşi nota în gând detalii despre valoarea sălii. Mai avusese şi înainte expresia aceea întipărită pe chip, dar, fără îndoială, de data asta, credea că avea o şansă reală să ia clubul de la ea. Şi dacă, printr-o interpretare mai strictă a

legii, clubul îi era cedat lui Cameron, Oliver nu avea de gând să permită aşa ceva. Pentru numele lui Dumnezeu, Diane îl câştigase.

Aflată în mijlocul încăperii, ea juca rolul de gazdă fermecătoare, admirând noul ceas cu lanţ al lui John Welling şi zâmbindu-i unui alt membru al clubului care flirta cu ea.

Lui Oliver nu-i prea păsa de flirturi, pentru că era destul de conştient că ea doar juca un rol, oferind un strop de farmec şi câştigând pentru clubul Tantal câţiva bani în plus distrăgând atenţia celor care pariau. Ce nu-i plăcea era felul în care o priveau câţiva dintre bărbaţi, de regulă atunci când ea nu se uita la ei.

Greaves o privea exact în acest fel, un lup care-şi măsura din ochi următoarea masă. Gura lui Oliver se arcui într-un rânjet. O fi fost clubul afacerea ei, dar grija de-a o proteja devenise treaba lui. Diane nu avea să fie fericită de asta, dar el era dispus să accepte consecinţele. Oricum, era şi timpul să facă asta.

Aruncă o ultimă privire prin sala aglomerată, apoi îşi făcu loc spre masa de ruletă. Când domnişoara Sylvie Hartford îi remarcă prezenţa, el miză douăzeci de lire pe numărul unsprezece.

— Doar douăzeci? comentă Larden. Asta-i cam puţin pentru tine, nu, domnule Warren? Sau, mai bine spus, Lord Haybury. Scuze!

— Asta a fost o insultă sau creierul a început să-ţi joace feste, Larden? replică el. Te-am avertizat în legătură cu pasiunea ta pentru femeile care suferă de sifilis.

Contele păli, o venă pulsându-i pe frunte. Greaves însă îşi drese glasul şi îl înghionti pe prietenul lui.

— Ar trebui să ştii că nu e bine să te înhami la o dispută verbală cu Oliver, comentă Greaves. Dovedeşte la ruletă ce-ai de dovedit.

— Adevărat, interveni Larden. Ştim cu toţii că este departe de a fi invincibil acolo.

Înainte de noaptea aceea petrecută la masa de joc în Viena, Oliver ar fi putut să facă pe lupul moralist când

venea vorba despre jocuri. Într-un fel, îl putea învinui pe Greaves pentru purtarea lui – dar asta ar însemna că îi era în aceeaşi măsură îndatorat ducelui pentru ce se întâmpla acum. Oliver preferă să-l lase pe Greaves deoparte cu totul şi acceptă responsabilitatea pentru relaţia sa cu Diane, aşa cum era ea.

— Pălăvrăgeai sau pariai? Sau trebuie să aşteptăm cu toţii până când te hotărăşti? întrebă el, punând alte douăzeci de lire pe negru. Aproape întotdeauna paria pe negru. Îi mersese bine până acum.

— Domnilor, opriţi pariurile, ceru Sylvie şi trimise bila în jurul roţii. Şaptesprezece negru, declară ea după un moment, apoi le plăti câştigătorilor.

— Pot să-mi dau seama de ce clubul Tantal devine atât de popular, comentă Larden. Chiar şi să pierzi poate fi plăcut. Aruncă un şiling pe masă. Poţi să-l iei, te rog, draga mea?

Fără să şovăie, Sylvie se întinse peste masă şi luă moneda.

— Asta este a mea, spuse ea, şi puse banul deoparte. Următoarea monedă aruncată ajunge la el. Cu un zâmbet fermecător, ea făcu un semn spre giganticul domn Smith, care păru să se ivească de nicăieri. Totuşi, domnul Smith vă va mulţumi afară.

Oliver îşi dădu seama că zâmbea şi, cu o oarecare întârziere, reveni la expresia potrivită. Se aştepta la multe de la această implicare a lui în clubul Tantal, dar sentimentul de mândrie paternă nu fusese unul dintre ele. Pentru numele lui Dumnezeu, el avea douăzeci şi nouă de ani, cu zece ani mai mult decât Sylvie, dar o învăţase cum să gestioneze masa şi pariorii şi cum să răspundă la idioţeniile bărbaţilor. Şi ea se descurca de minune.

— Ei bine, unde este distracţia aici? protestă Larden. Dacă nu eşti de atins şi nici de privit, la ce eşti bună?

Înainte ca Oliver să facă mai mult decât să-şi încleşteze pumnul, Diane apăru pe nesimţite la masă.

— Dacă asta este părerea dumneavoastră, milord, poate aţi prefera să pariaţi într-un alt club.

— Îi duceţi pe toţi membrii clubului de nas, milady? Sau este o parte mai joasă a corpului pe care preferaţi să o înşfăcaţi?

— Unii domni preferă un loc liniştit şi elegant unde pot să ia masa, să parieze, să discute cu prietenii şi să nu fie deranjaţi de manifestări copilăreşti de vulgaritate, Lord Larden.

Un cor de „ai grijă, ai grijă” răsună în spatele ei. Larden îşi făcuse destui duşmani cât stătuse pe la mesele de joc din Mayfair, dar, cum nu mulţi erau dispuşi să-l înfrunte direct, alegeau să-şi şoptească ura din umbră. Oliver se trase mai aproape de Diane.

— Cred că sunt mai mult decât calificat pentru a fi membru în micul vostru cerc de broderie, comentă contele, expresia de pe chipul lui devenind glacială.

— Nu, nu cred că sunteţi, răspunse Diane. Prietenii dumneavoastră sunt bineveniţi să rămână, dar, din câte îmi amintesc, aveţi o întâlnire în altă parte.

Şi uite cum inventase o cale pentru ca împieliţatul acela să-şi salveze mândria. Dacă nu cumva era un prost – ceea ce nu era –, Larden avea să accepte oportunitatea de a evita să fie dat afară din clubul Tantal. Oliver ar fi izbucnit în aplauze dacă nu ar fi crezut că asta ar fi înrăutăţit lucrurile.

Totuşi, Larden îşi întoarse ochii de un albastru pal în direcţia lui Oliver.

— Tu-i permiţi femelei ăsteia să le vorbească aşa oamenilor superiori ei?

De parcă avea de gând să spună ceva care să distrugă noua alianţa fragilă pe care el şi Diane păreau să o făurească.

— Nu cred că Lady Cameron are nevoie de permisiunea cuiva pentru a-şi conduce afacerea în propria locaţie, răspunse el. Cât despre ideea că tu i-ai fi superior, ei bine, trebuie să accepţi că nu putem fi acord. Şi, dacă o mai insulţi pe Lady Cameron direct sau pe la spate vreodată, am să te caut. Cu o pereche de pistoale, dacă te întrebi cumva.

— O să regreţi asta, ripostă contele. Şi tu la fel, târfă!

Se răsuci pe călcâie şi ieşi din sală, cu greoiul domn Smith pe urmele lui.

Diane aruncă o privire insistentă spre Greaves şi spre fostul ei cumnat.

— Simţiţi-vă bine, domnilor, spuse ea rece şi făcu semn din cap spre cele mai apropiate mese de faraon. La jumătatea drumului, se opri şi se întoarse. Lord Haybury, ai o clipă liberă?

Oliver îşi adună banii şi plecă de la masă.

— Pentru tine, bineînţeles.

Ea îi arătă drumul spre sala Demetra, apoi, prin cea mai apropiată uşă ascunsă, îl conduse în pasajul îngust.

— Lord Larden nu are nimic de împărţit cu tine? întrebă ea şi se întoarse cu faţa spre el.

— L-am bătut de câteva ori la jocurile de noroc, dar nu erau sume importante. Aşa că aş zice că nu. Cred că a fost ademenit de Anthony Benchley să vină aici.

Ochii verzi îi cercetau pe ai lui, dar nu era sigur ce anume căuta ea de data asta.

— Da, şi eu cred la fel.

Apoi, ea înaintă, îşi strecură braţele în jurul umerilor lui şi îl sărută. El îi cuprinse faţa în mâini şi o trase mai aproape, în vreme ce ea se lăsă pe el, gemând cu gura lipită de a lui.

— Asta nu înseamnă nimic, murmură ea, muşcându-i uşor buza de jos.

Lui îi veni să-şi dea ochii peste cap.

— Bineînţeles că nu, aprobă el, împletindu-şi limba cu a ei.

— Tot nu te plac.

— Nu te pot învinovăţi.

Senzaţia de excitare îl străbătu, ameţitoare şi încântătoare.

— Iar eu n-am nevoie de ajutorul tău.

— Numai un nebun ar crede asta. Cu degetele afundându-i-se în umerii lui, cu sânii apăsând pe pieptul lui şi cu o gleznă agăţată de cizma lui, părea destul de dispusă

să-l primească. Iar el nu prea mai putea să gândească.

— Dacă nu te îndepărtezi imediat de mine, murmură el pe gura ei, am să-mi revendic cele opt ore. Te vreau.

O simţi cum şovăie, simţi tresărirea din muşchii ei. Era evident că se lăsase dusă de val, cu sângele clocotindu-i în vene după ce reuşise să se stăpânească şi să înfrunte doi bărbaţi periculoşi. Şi el îşi supralicitase mâna. Ea nu îl dorea pe *el,* ci pur şi simplu… era dornică. „La naiba”. Dacă exista un lucru pe care încercase să-l evite era tocmai dorinţa de a nu mai face o greşeală care să-i trimită – să-l trimită – acolo unde începuse totul.

Diane îşi înfăşură degetele în părul lui şi îi trase capul în jos.

— Urăsc să-mi las datoriile neplătite, îi şopti ea la ureche. O să merg să-i spun lui Jenny că mă retrag şi ne vedem sus.

Dacă îi dădea timp de gândire, avea să se răzgândească.

— Nu. Vii acum cu mine, şi o să-i spunem lui Langtree când urcăm.

El o sărută din nou, cu înflăcărare. Acum, că dăduse cărţile pe faţă, nu mai era nimic de făcut decât să pretindă că asta fusese intenţia lui.

— Oh, foarte bine, spuse ea pe nerăsuflate şi îi linse lobul urechii.

„Dumnezeule mare!” Dacă ar fi putut încuia uşile ascunse, el şi Diane n-ar mai fi trebuit să plece de acolo. La cum stătea treaba, încă un minut în ritmul ăsta şi… interesul lui devenea vizibil pentru fiecare om din club.

Inspiră profund, apoi o luă de mână şi o trase de-a lungul culoarului. La ultima uşă, o eliberă, îşi trecu mâna prin păr şi se uită pieziş la ea.

Cât de idiot fusese cu doi ani în urmă. O abandonase pe femeia asta pentru că se îndrăgostise de ea, ceea ce făcuse din el un mare idiot şi un laş. Dacă ar putea să schimbe cumva situaţia, dacă ea i-ar permite acest lucru, şi-ar petrece tot restul zilelor încercând să facă întocmai.

În loc să mai spună ceva, el întinse mâna ca să îi dea

pe după ureche o şuviţă rebelă din părul negru ca miezul nopţii.

— Mergem?

Încuviinţând din cap, Diane deschise uşa şi intră în haosul ordonat din faţa sălii Demetra. Bărbaţii o observară numaidecât. Îi atrăgea ca un magnet. Lui Oliver nu-i plăcea, dar înţelegea senzaţia. Oricât de strălucite erau planul ei şi decorul de la clubul Tantal, ea era motivul pentru care voiau cu toţii să fie acolo, să fie văzuţi acolo, să fie parte din afacerea aceea neobişnuită. Imaginea pe care le-o arăta lor era… magică, în lipsa unui cuvânt mai bun.

Îl atrăgea şi pe el. Măcar era conştient de asta. Iar el văzuse mai mult din ea decât partea tăioasă şi seducătoare. Chiar şi aşa, nu se putu abţine să nu se apropie mai mult de ea, în timp ce îşi croiră drum spre foaier.

— Juliet, spuse ea, şi îşi îndoi degetele ca să fie sigură că încă se putea controla. Te rog să o informezi pe Genevieve că nu o să… fiu disponibilă până la ora cinci dimineaţă sau cam aşa ceva.

Cât de jalnic era el fiindcă lua cuvintele „sau cam aşa” ca pe un semn că poate ea se îmbuna în privinţa lui? Oliver se adună, apoi dădu din cap aprobator spre femeia majordom.

— Şi eu la fel, Langtree. De data asta, nu vreau să-mi bată nimeni la uşă decât dacă izbucneşte un incendiu. E clar?

— O să mă ocup de asta, milady, spuse ea, fără să-i atunce lui vreo privire.

Oliver îşi înăbuşi un zâmbet. În mod evident, femeia Langtree ştia de unde veneau banii.

— O să ţin minte asta, Langtree, comentă el şi îi făcu lui Diane semn să urce spre scările principale.

De îndată ce ajunseră în camera lui din faţă, Oliver închise şi încuie uşa. Afurisita de franţuzoaică era prea imprevizibilă ca el să rişte să lase uşa descuiată. Apoi, se uită din nou la Diane şi văzu că îl privea. În ochii lui, cel puţin, chipul ei în lumina lămpii părea de o frumuseţe

aproape ireală. Fiecare părticică din el, de la piele la suflet, o dorea, şi avu nevoie de toată voinţa ca să rămână pe loc.

Încet, ea îl cercetă cu privirea.

— Ei bine, hai, spuse ea, cu un glas şoptit şi aspru. Un târg este un târg.

El scutură din cap.

— Nu este vorba despre vreun târg.

— Atunci, de ce sunt aici?

Oliver făcu un pas mai aproape, reducând la jumătate distanţei dintre ei.

— Pentru că vrei să fii aici.

Ea îşi înclină capul.

— Eşti sigur de asta?

Pentru o clipă, el puse în balanţă cât de mult o dorea şi cât de mult îşi dorea ca ea să-l aleagă pe el. Înghiţi în sec, ştiind că era un idiot pentru că se baza pe speranţă după tot ce făcuse. El prefera să se bazeze mai degrabă pe iscusinţă, dar asta nu-i era de folos decât după ce o dezbrăca.

— Dacă vrei să pleci, atunci pleacă.

— Şi cele opt ore?

— Sunt date uitării.

— Eşti sigur de asta?

„Nu”.

— Da. Am terminat cu datoria asta. Totuşi, îmi eşti încă datoare cu plimbarea în parc.

Un zâmbet, îmbietor şi excitat, îi arcui gura.

— Deci pot să plec dacă vreau?

— Da.

— Hmm. Ea continuă să-l privească. De ce eşti atât de generos?

— Ideea că te-ai simţi obligată să mi te alături în pat mi se pare… dezgustătoare. El ridică din umeri. Ciudat, ştiu.

— Foarte ciudat. Diane îşi încrucişă braţele peste piept, apoi le coborî din nou. Atunci, dă-te la o parte.

Blestemându-se în fiecare limbă pe care o ştia, Oliver se îndepărtă de uşă. Jucase faraon şi whist pe mii de lire, la risc. Pierduse sume mari de bani, deşi se întâmplase doar

rareori. Şi acum, tocmai pierduse acest joc.

Ea trecu de el şi puse mâna pe încuietoarea uşii.

— Chiar nu o să încerci să mă opreşti?

— Chiar nu.

— Nu vrei să rămân?

El răsuflă întretăiat.

— Bineînţeles că vreau să rămâi.

— Atunci, cere-mi să rămân.

Pentru ea era pur şi simplu un joc? Îi cerea să se comporte chiar mai ridicol decât o făcea deja? Cel mai probabil, o merita.

— Diane, ai vrea să-ţi petreci noaptea cu mine? întrebă el, cu voce tremurândă.

Pentru o clipă îndelungată, ea îl privi direct în ochi.

— Poate, murmură ea în cele din urmă. Dar nu în seara asta, spuse şi descuie uşa. Dacă mă vrei din nou, Haybury, atunci va trebui să-mi demonstrezi că te-ai schimbat cu adevărat.

Şi, spunând asta, se strecură afară pe coridor şi închise uşa în urma ei.

Capitolul 16

Diane trebuia să admită că Oliver merita toate laudele pentru că nu pornise pe urmele ei.

Totuşi, dată fiind dorinţa brută care pusese stăpânire pe ea, poate că, de fapt, el nu prea era în stare să alerge în acel moment. Ea îşi înăbuşi un chicot şi continuă să coboare spre foaier. Oh, îl dorea. Dar, acum, îşi luase măcar în parte revanşa. Şi, cum Anthony începea să facă tot mai multe acuzaţii şi ameninţări, ea trebuia să judece limpede. În compania intimă a lui Oliver, îi era teribil de greu să gândească.

— Milady?

Ea clipi când Juliet se ivi în faţa ei.

— Ah, da. Nu contează ce-am spus mai devreme.

Mişcându-se ca să mai elibereze materialul ce părea brusc prea strâmt pe sânii ei, făcu o grimasă. Totuşi, o să mă retrag la reşedinţa Adam pentru restul serii. Pune pe cineva să-mi pregătească o baie rece, da?

— O baie rece?

— Nu trebuie să mă uit la tine ca să ştiu că rânjeşti, Juliet, spuse ea peste umăr, în vreme ce se îndrepta spre uşa ascunsă ce dădea spre coridorul din faţa camerelor ei. O baie *rece.*

— Da, milady.

O jumătate de oră mai târziu, după ce îşi scoase rochia neagră şi intră în apa stânjenitor de rece, mintea ei continua să se înfrunte cu trupul ei. De ce trebuia să-şi refuze o noapte de plăcere – şi să fie cu Oliver îi oferea o plăcere infinită – pur şi simplu pentru că el greşise cu doi ani în urmă?

— A greşit, mormăi ea, apoi scoase un strigăt înfundat când se afundă în cadă şi apa rece i se ridică până la piept.

Dacă greşeala însemna să părăseşti pe cineva fără să spui vreun cuvânt – pe cineva care începuse să ţină la el şi care merita o explicaţie oarecare, pe care el încă nu o oferise. Atunci, da, greşise. Teribil. Iar ea nu era vreo inocentă care se topea în braţele lui doar pentru că el ştia cum să sărute, cum şi când să spună lucrul potrivit pentru şi despre ea. Sau pentru că se dovedise de mare ajutor trecând dincolo de limitele impuse prin şantaj. Ticălosul!

Măcar apa rece îi domoli înflăcărarea. Pentru numele lui Dumnezeu, cu douăzeci de minute în urmă, abia dacă fusese în stare să rostească două propoziţii una după alta. Răsuflând cu putere, Diane închise strâns ochii şi se stropi pe faţă. Dacă el merita laude pentru că nu o urmărise, ea sigur merita laude pentru că fugise de el când nu îşi dorea nimic mai mult decât să-i simtă greutatea deasupra ei şi mădularul mişcându-se înăuntrul ei.

Mormăind, se stropi şi mai aprig, icnind când apa îi ajunse la subraţ. O bufnitură bruscă păru să cutremure încăperea în jurul ei şi ea icni din nou.

— Mary? strigă ea, tresărind când bufnitura se repetă,

reverberând până în tavan.

Camerista ei era, probabil, la bucătărie ca să ajute la pregătirea comenzilor în cel mai aglomerat interval în sala Demetra.

O altă bufnitură. De astă dată, de deasupra se desprinseră praf şi ipsos. La următoarea lovitură, capătul a ceva ce părea să fie un topor făcu o gaură în tavan, apoi dispăru din nou.

— Doamne sfinte, murmură ea şi ieşi din cadă.

Îşi trase peste umeri halatul subţire şi legă cordonul în jurul taliei apoi se întinse spre capul patului, după pistolul pe care îl ţinea acolo. Lemn şi ipsos se prăbuşiră pe podea, în vreme ce ea se grăbi să ia arma şi să o încarce.

Cu o ultimă bufnitură, tavanul explodă. O parte din acesta lovi podeaua la câţiva paşi de ea, urmată de o siluetă care căzu şi se rostogoli până ajunse în picioare. Picioarele lui.

— Oliver? spuse ea pe nerăsuflate, îndreptând pistolul spre el.

— Langtree şi matahalele tale afurisite n-au vrut sub nicio formă să mă lase să intru în club, murmură el, îndepărtându-şi molozul de pe umeri. Şi nu mă împuşca din nou, la naiba cu toate.

— Mi-ai făcut o gaură în tavan!

— Nu, am făcut o gaură în podeaua de deasupra. Să sperăm că nu cade nimeni prin ea. Am pus câte o vază de o parte şi de alta, dar nu se ştie niciodată.

El ridică din umeri.

— Ai înnebunit!

Mişcându-se mai repede decât reuşi ea să anticipeze, el îi luă pistolul din mână şi îl aruncă în cadă.

— Cel mai probabil. Fixând-o cu privirea lui insistentă, de nedescifrat, el se mişcă într-o parte până când reuşi să-şi bage degetele în apa din cadă. E rece, spuse el, de parcă asta vorbea de la sine.

Ceea ce chiar făcea, dar ea nu avea de gând să o recunoască în faţa lui. Asta era dincolo de nebunie.

— M-ai eliberat de târgul tău prostesc. Pleacă!

— Ai spus că vrei să te conving că m-am schimbat.

— Da, vreau să fiu convinsă! Nu… speriată de moarte de bărbaţi care-mi pică din tavan.

— Şi cum e de presupus că aş putea să te conving când mă tot eviţi? Te cunosc, şi tu mă cunoşti pe mine mai bine decât orice altă femeie din toată lumea asta blestemată. Deci vrei flori, bănuiesc? Bijuterii? Haine frumoase? El se îndreptă spre ea. Poezii? Mi-ai râde în faţă.

— Florile sunt drăguţe, răspunse ea, alunecând pe podeaua udă, acoperită de dărâmături, în timp ce se retrase spre uşa ce ducea în salonul ei privat.

— Bărbaţii îţi dau flori în fiecare zi. Pun pariu că nici nu-ţi mai aminteşti numele celor care ţi-au trimis flori azi.

— Ţi-am spus de nenumărate ori că eu nu fac pariuri.

— Lord Quence, Michael Penn-Haller şi Lord Peter Selse. El mai făcu un pas spre ea. Eu n-am de gând să-ţi dau nicio amărâtă de floare.

Inima ei începu să bată cu putere.

— Ştii pe de rost cine îmi trimite flori?

Oliver miji ochii cenuşii.

— În absolut fiecare zi.

Diane mai făcu un pas înapoi şi se lovi cu spatele de uşa dormitorului.

— Cred că ar trebui să ştii că faptul că faci găuri în tavanul meu şi mă anunţi că n-ai de gând să-mi aduci flori nu mă va convinge decât că ai luat-o razna.

— Aşa zici? Oprindu-se la un pas în faţa ei, el întinse mâna şi îşi trecu un deget în josul gâtului ei până în locul în care gulerul de la halat îi acoperea pieptul. Pot să-ţi simt inima cum bate.

— Cam asta fac inimile.

— Ai riscat reputaţia ta, banii tăi, banii mei, tot ce ai… pe clubul Tantal. Şi florile ar trebui să te impresioneze? Nu fi ridicolă.

Diane detesta să recunoască, dar el avea dreptate. După o căsătorie aranjată care o lăsase în sărăcie lucie, florile i se păreau peste măsură de sentimentale şi inutile.

— Deci să-mi distrugi casa este metoda aleasă de

tine… ca să mă impresionezi?

— A funcţionat?

Pe moment, în vreme ce fierbinţeala îi aluneca de-a lungul spatelui şi încântarea îi făcea mâinile să tremure, nu putu să se gândească la ceva mai excitant decât un bărbat – acest bărbat – care dărâma pereţi, tavane sau podele ca să ajungă la ea.

— Până acum.

Dacă ar fi avut încredere în el doar un pic mai mult, n-ar fi şovăit absolut deloc. Şi gândul acesta o cam tulbura.

Oliver îşi strecură arătătorul prin materialul halatului şi o trase spre trupul lui suplu şi solid. Ea nu putu să-şi dea seama cine sărutase primul, dar, în câteva fracţiuni de secundă, se trezi atât de strâns lipită de el, încât nu ştia să mai spună unde se termina ea şi unde începea el, chiar şi cu hainele pe ei.

— Spune-mi ce vrei de la mine, murmură el, trăgându-i halatul de pe umeri şi sărutând-o pe gât.

Felul în care o spuse şi pauza uşoară din vocea lui răguşită o excitară din nou. E drept că intrase cu forţa la ea, dar părea să aibă nevoie să ştie că ea se bucura să-i primească acolo. Era foarte diferit de marchizul înfumurat şi egoist pe care crezuse că îl cunoştea atât de bine.

O fi fost vreun fel de joc sau nu, în ultima vreme, ea lua ce îşi dorea. Ba chiar avea o regulă pentru asta.

— Te doresc, Oliver, răspunse ea pe nerăsuflate şi îşi afundă degetele în părul lui castaniu des. Dar nu aici.

Cu o încruntare, el se trase înapoi.

— Ce nebunie mai este şi asta?

— Există o gaură în tavanul meu, explică ea grijulie şi făcu un semn în sus. Fără îndoială, el ajunsese la limita răbdării. Refuz să fim ascultaţi… sau văzuţi… de personalul meu.

Expresia de pe chipul lui se îmbună din nou.

— Ah. Îmi cer scuze. Tot sângele mi s-a scurs din cap şi mi-a coborât în vintre. El îi aruncă o privire vicleană, încărcată de sexualitate şi de secrete. După cum poţi să-ţi dai prea bine seama.

— Da, pot.

Cu o urmă de zâmbet, ea îşi duse mâna la spate şi descuie uşa ce dădea spre salon.

Împleticindu-se afară din cameră, se treziră lipiţi de speteaza unei canapele. Gura lui coborî din nou peste a ei, şi Diane închise ochii, afundându-se în plăcerea de a-l avea aproape, mâinile lui pe pielea ei goală.

— Uşa, reuşi ea să spună cu un glas tremurător, folosindu-se de toată voinţa pe care o avea ca să-l împingă la o parte.

— Crezi că o să fiu urmărit?

— Uşa.

Oliver îşi lipi fruntea de a ei, apoi o sărută din nou.

— Cum vrei tu.

Trânti uşa de la dormitor mai tare decât îşi dorise; era evident că orice urmă de autocontrol îl părăsise în clipa în care ea îl lăsase privind lung, singur, la uşa care se închisese în urma ei. Pentru câteva minute, încercase să fie logic şi mărinimos şi să înţeleagă că probabil ea avea nevoie să-l rănească pentru a fi, oarecum, chit.

Dar apoi îşi dăduse seama că, dacă îi permitea să deci dă condiţiile relaţiei lor, avea să piardă prea mult teren. Avea să devină slujitorul, subordonatul. Deşi nu fusese niciodată în acea poziţie, în relaţia cu ea era cu atât mai important să nici nu se supună, nici să nu conducă. Şi, lucrul cel mai grav, urma să se ducă la culcare singur, excitat, arzând de dorinţă şi clocotind de furie.

Acum, se întoarse la ea, îi dezlegă cordonul din jurul taliei şi îi scoase halatul. Doamne, era minunată.

— Eşti uluitoare, spuse el cu voce tare.

Diane îi răspunse trăgându-i haina de pe umeri şi scoţându-i atât de iute vesta, că rupse unul dintre nasturi.

— Oh, scuze, murmură ea şi aruncă vesta pe podea.

El zâmbi.

— Un nasture pentru un tavan, Diane. N-am de ce să mă plâng.

Îşi coborî capul şi îi prinse unul din sânii moi în gură şi îşi trecu limba peste sfârc.

Când ea icni, el îşi îndreptă atenţia spre celălalt sân şi încercă să ignore durerea din mădularul lui. Femeia din faţa lui era Diane Benchley pe care şi-o amintea, exprimându-şi neîngrădit plăcerea. Poate că încă nu avea încredere deplină în el, dar începuse să capete.

Din fericire, canapeaua era şi lungă, şi lată, aşa că, de îndată ce îşi scoase cizmele, se întinse lângă ea. Cu atenţie, scoase agrafele din părul ei ondulat şi lăsă să i se reverse peste umeri o mare întunecată, cu parfum de lavandă. Apoi, coborî peste ea ca să o mai sărute o dată, în vreme ce mâinile ei rătăcitoare se întinseră spre pantalonii lui.

Într-o clipită, îi trase pantalonii peste coapse în jos, iar el şi-i scoase şi îi aruncă pe podea.

— Eşti atât de cald, spuse ea, şi îşi arcui trupul spre al lui.

— Doar ce-ai ieşit dintr-o cadă cu apă rece. Lasă-mă să te încălzesc.

Cu un zâmbet larg, el se aplecă, îi sărută sânii, abdomenul şi coapsele, apoi îi desfăcu picioarele şi îşi croi din nou drum în sus. Când îşi trecu limba şi degetele peste faldurile ei, ea răsuflă întretăiat şi gemu gutural. „Doamne sfinte”. Dacă mai scotea o dată acel sunet, el risca să-şi dea drumul chiar acolo, ca un şcolar virgin cu prima lui femeie.

— Mi-e destul de cald acum, mulţumesc, spuse ea cu glas tremurător, apoi îşi afundă degetele în părul lui când el îşi coborî din nou capul spre ea.

El chicoti, apoi fu nevoit să închidă ochii şi să se gândească la imagini cu tomberoane şi bătrâni cu gută când ea se zvârcoli sub el. O tachină şi se delectă cu licoarea ei până când nu mai rezistă nici măcar o secundă să nu fie înăuntrul ei, şi se ridică peste trupul ei.

Oliver se aşeză deasupra şi o sărută din nou, savurând felul în care ea se arcuia, aducându-şi trupul mai aproape de el. Ea îşi trecu gleznele pe după coapsele lui, iar el îşi împinse şoldurile, afundându-se tare şi cu înflăcărare înăuntrul ei. Totul deveni pură senzaţie: gura lui pe a ei, alunecarea cărnii în jurul lui, mâini peste tot – timpul păru

că se opreşte în acele clipe, şi nu mai rămase altceva decât sunetul respiraţiei, gemetele lor şi scârţâitul uşor şi ritmic al canapelei de sub ei.

Ea atinse orgasmul cu el înăuntrul ei, dar Oliver îşi păstră stăpânirea de sine cât putu de bine. Îşi încetini penetrările ca să îi prelungească plăcerea şi privi ochii aceia strălucitori de smarald, în timp ce ea răsufla întretăiat sub el. El fugise de realitatea aceea în urmă cu doi ani. Pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba îl apucase? Când respiraţia ei se linişti uşor, el îşi acceleră propriul ritm, avântându-se iar şi iar, tare, repede şi adânc. Atinse orgasmul cu un geamăt gutural şi îşi eliberă sămânţa înăuntrul ei.

Preţ de câteva minute, rămaseră ţintuiţi pe loc, continuând să se sărute, apoi el se rostogoli pe o parte lângă ea. Nu voia să înceteze să o atingă, să o mângâie – şi apoi îşi aminti. Exact lucrul acela îl făcuse să fugă. Nu sexul absolut excepţional, ci nevoia aceea de a fi aproape de ea era ceea ce-l consuma în fiecare clipă. Dorinţa aceea de a o satisface, de a o susţine în toate problemele ei, de a vedea cum îngrijorarea dispărea din ochii ei.

Dar partea cea mai stranie dintre toate era că, în timp ce îşi amintea groaza resimţită atunci, acum, ideea de ataşament nu-l… mai tulbura cum o făcuse în trecut. Nu ştia dacă era rezultatul celor doi ani care trecuseră şi a tot ce se întâmplase între timp sau consecinţa faptului că petrecuse cei doi ani încercând să simtă plăcere fără a simţi şi eşuase lamentabil.

— Am o întrebare pentru tine, murmură ea, încă răsuflând anevoie.

— Mintea mea nu e tocmai în formă, dar o să fac tot posibilul să-ţi răspund, spuse Oliver, fascinat dintr-odată de linia gâtului ei.

Depuse un sărut acolo unde se simţea zvâcnirea rapidă a pulsului.

— Ai renunţat la cele opt ore sperând că o să fiu într-atât de recunoscătoare încât o să ajung oricum în patul tău, nu-i aşa?

— Nu.

Diane ridică dintr-o sprânceană, uitându-se la el. El se întrebă în treacăt ce văzu ea pe chipul lui.

— Nu? repetă ea. Ai luat nişte măsuri radicale ca să mă găseşti după ce am refuzat.

— Voiam să terminăm povestea asta, conchise el, desenând cercuri cu degetele în jurul sânilor ei. Dar am vrut ca şansele să fie egale, ca să zic aşa.

— Spui că nu voiai să mă forţezi?

— Nu aş face asta oricum, dar, da, voiam să-ţi doreşti să fii aici.

Era foarte sincer în seara aceea; se părea că nebunia care îl cuprinsese când hotărâse să-i spargă tavanul era modul perfect pentru a-i atrage atenţia şi nu dispăruse.

— Ah, Oliver, oftă ea, întinzându-se pentru a se dezmorţi, ceea ce îl făcu din nou să se întărească, eu, tu şi patul am fost întotdeauna compatibili. În alte privinţe am eu îndoieli.

— Ştii, faptul că locuiesc aici este cel mai apropiat lucru de… viaţa casnică pe care nu am mai avut-o de la doisprezece ani. Îmi trebuie ceva timp pentru a mă obişnui cu aşa ceva.

Ea chicoti, trecându-şi mâna peste şoldul lui.

— Dacă clubul Tantal reprezintă ideea ta de viaţă casnică, e clar ce viaţă ai avut. Zâmbetul ei păli. Ai de gând să-mi spui de ce ai plecat de la Viena? Şi nu prostiile cu nevoia de a te împăca numaidecât cu unchiul tău.

Nu ştia ce anume se înfiripa între ei, dar o minciună putea distruge totul. Însă era foarte posibil ca şi adevărul să facă la fel – în special când încă încerca să îşi descifreze propriile trăiri, vechi şi noi deopotrivă.

— O să îţi spun, şopti el, dar nu în seara asta.

— Nu este prea încurajator.

— Este de-ajuns să spun că acum nu fug. El trase aer în piept. Şi nici nu am de gând.

Privirea ei de smarald se uni cu a lui pentru un moment.

— O să am nevoie de ceva convingător şi de o

dovadă.

Oliver o întoarse pe o parte, cu spatele la el, apoi se întinse ca să-i mângâie sânii.

— O să fac tot posibilul, îi murmură el în ureche şi, ridicându-i un genunchi, o pătrunse uşor pe la spate.

Atât timp cât asta presupunea sex cu Diane Benchley, el era mai mult decât dispus să îndrepte lucrurile.

*

Erau aproape zorii zilei când el adormi pe canapea, cu Diane pe pieptul lui şi o pătură subţire care să-i ferească de răcoarea nopţii acoperindu-i pe amândoi. Nu trecuseră mai mult de zece minute după aceea, când el se trezi cutremurat de ţipătul unei femei.

— Diane!

Uşa salonului se deschise brusc, şi imediat apărură franţuzoaica şi două femei masive. De data aceasta, domnişoara Martine chiar avea un afurisit de pistol… şi părea să ştie exact cum să-l folosească.

— Sunt bine, Jenny, spuse Diane încet, stând în faţa lui şi luând aproape toată pătura ca să se înfăşoare. I-am spus lui Juliet că nu o să fiu disponibilă.

— Da, dar asta era când te aflai în camerele lui. Când ai plecat, ea a crezut că planurile tale s-au schimbat. Femeia îl privi furioasă peste umărul lui Diane. Ştii, este o gaură în podeaua de pe coridorul servitorilor, de la etaj. Se vede direct în dormitorul tău.

Diane îşi drese glasul.

— Da, ştiu, răspunse ea, cu voce amuzată. O să-l chemăm pe domnul Dunlevy să repare.

— Şi asta este tot ce poţi spune?

— Pentru moment, da. Asta este tot ce pot spune. Putem să vorbim mai târziu, draga mea. Dar chiar mi-ar plăcea ca mai întâi să dorm puţin.

— Cu el aici?

— El ar vrea să rămână, da, interveni Oliver, devenind un pic supărat că se vorbea despre el de parcă nu era

acolo. Putem să stăm şi mâine la palavre, dacă vrei.

— *Cochon!* izbucni ea.

— Este mult prea devreme să-mi spui porecle, comentă el, întinzându-se din nou şi scoţând un sforăit foarte asemănător cu al porcilor, să îi arate că-i înţelesese ofensa.

Diane îl lovi cu cotul în coaste.

— O să iau micul dejun cu tine, Jenny, spuse ea. La ora zece.

— Da, da. Văd că nu e nimic de făcut acum.

Făcuseră ce era de făcut, dar, dacă el ar fi spus asta cu voce tare, ea sigur ar fi ridicat din nou pistolul. De îndată ce Genevieve şi cele două femei părăsiră camera şi închiseră uşa, Diane se afundă la loc în canapea.

— Putea să meargă şi mai bine.

— Având în vedere faptul că de data asta nu m-a împuşcat nimeni, nu pot fi de acord cu tine.

El o simţi chicotind mai degrabă decât o auzi.

— Poate lucrurile se îmbunătăţesc pentru tine, până la urmă.

Oh, el trebuia să fie de acord cu asta. Şi acum, putea începe să se îngrijoreze de ce puneau la cale Cameron şi Greaves.

*

— Voia să-mi atragă atenţia, spuse Diane, pierzându-şi răbdarea. Se ridică de la masa pentru micul dejun să ia mai o felie de şuncă de la bufet. Ceea ce a şi făcut.

— A făcut o gaură în tavanul dormitorului tău, ripostă Jenny. Era a patra sau a cincea oară când spunea acelaşi lucru – aparent, nu credea că Diane înţelesese ce îi spunea. Dacă voia atenţia ta, putea să trimită flori.

— Am făcut aceeaşi sugestie. Aşezându-se din nou la măsuţă, se puse iar pe mâncat. Cum Jenny continuă să se uite urât la ea, Diane lăsă jos furculiţa. Nu mă îndrăgostesc din nou de el, dacă pentru asta îţi faci griji. Nu fac aceleaşi greşeli.

— În acest caz, de ce ai zâmbit toată dimineaţa? Îl deteşti pe Lord Haybury. Sau ai uitat?

Şi iată problema. Nici nu mai ştia de câte ori vorbise cu Jenny despre Oliver. Blestemele nu fuseseră spuse ca să câştige simpatie sau să-l transforme pe el într-un ticălos doar pentru că Diane simţea că greşise. Chiar crezuse tot ce spusese. Dar acum era acum.

— N-am uitat, spuse ea cu voce tare.

— Atunci, ce…

— Sper c-ai observat cât de cooperant a fost în ultimul timp. Şi n-am ce să-i reproşez pentru performanţa de azi-noapte.

„Absolut nimic”.

Jenny se încruntă.

— Sper doar că nu te laşi prostită în toată povestea asta. Poate l-ai luat iniţial prin surprindere, dar nu e prost. Şi nu-i place să piardă. Mai că pot garanta că îşi face propriile planuri.

— Nu mă îndoiesc.

Era totuşi tulburată de ce puteau presupune planurile acelea, din moment ce pomenise despre viaţa casnică şi zisese că nu avea să plece nicăieri.

— Şi crezi că ducele de Greaves şi Lord Larden erau aici din cauza ta sau din cauza lui? El aduce necazul.

— Nu el l-a adus pe Anthony.

— Cu asta, draga mea, sunt de acord. Noul conte şi-a petrecut toată noaptea atingând tapetul, pipăind draperiile şi numărând fiecare bănuţ pe care l-a făcut clubul aseară.

Cu un oftat, Diane puse deoparte furculiţa.

— Poate am exagerat când am creat impresia de opulenţă. Poleiala poate să-i convingă pe domni să aibă încredere că nu o să-i înşel cu nimic, dar se pare că Anthony crede că eu sau clubul Tantal avem o pungă groasă.

— Şi cum propui să-i descurajăm interesul?

Pentru o clipă, Diane nu fu sigură dacă Jenny se referea la Anthony sau la marchizul de Haybury. „Câte o problemă pe rând”, îşi reaminti ea. În primul rând, avea

nevoie să protejeze clubul şi apoi putea să-şi facă griji pentru inima ei.

— Nu sunt sigură deocamdată. Pot refuza să-l fac pe Anthony membru al clubului, dar, dacă un alt membru îl invită ca oaspete... Se încruntă. Este atât de enervant! Ăsta este clubul meu, şi el nu poate să aibă nicio parte din club. O să mă asigur de asta.

— Bun. Într-un final, Jenny se întoarse la micul dejun. Apropo, din moment ce domnul Dunlevy o să vină să repare tavanul tău, te-ai gândit să dai personalului de conducere propriile camere?

Diane încuviinţă din cap.

— Nu văd nimic rău dacă luăm unul sau două dintre dormitoarele mari şi le împărţim în dormitoare individuale. Vreau ca oamenii să se simtă în siguranţă aici. Şi să facem o casă din locul acesta.

Jenny o privi lung pentru un timp.

— Nu mă aşteptam să te aud spunând asta.

— Am citit pamfletele alea idioate publicate de Lady Dashton şi de acoliţii ei. Mă îndoiesc că le-ar mai fi numit pe angajatele mele târfe dacă aveau prea multe fiice şi prea puţini bani ca să le întreţină. Nu oricine vrea să devină guvernantă sau însoţitoarea unei lady, pentru numele lui Dumnezeu.

— Sau să se mărite, interveni Genevieve înflăcărată. Clubul Tantal este, de departe, mult mai interesant decât un gherghef de broderie.

Amuzată, Diane luă ceaşca de ceai pentru un toast.

— Draga mea, habar n-ai.

— Revenim de unde am plecat. Promite-mi că o să continui să ai grijă în cine te încrezi, oricât de plăcut se poartă împieliţatul ăla.

— O să am. Îţi promit. Se auzi o bătaie în uşa întredeschisă, şi ea întoarse capul. Intră, Sally.

Femeia lacheu făcu o mică reverenţă.

— Milady, Grace spune că vă caută cineva.

Grace se dovedise a fi şi un majordom abil, dacă nu chiar la fel de formidabil ca Juliet. Biata domnişoară

Langtree nu putea totuşi să stea la uşă continuu.

— A spus cine era?

— Oh, da, milady. Iertaţi-mă. Este Lord Cameron.

Simţi din nou acel sentiment crunt de gol în stomac, care apărea de fiecare dată când se gândea că Anthony Benchley îi luă clubul Tantal.

— Te rog, să fie condus în biroul meu.

— Imediat, doamnă.

— La naiba! Diane se retrase de la masă şi se ridică. Stai prin preajmă; nu ştiu ce vrea, dar am de gând să mă asigur că nu primeşte.

— Mais oui.

În loc să meargă direct în biroul ei, Diane se întoarse spre dormitor şi garderobă. Domnul Smith şi domnul Jacobs încropiseră un petic pentru gaura din tavanul ei, şi se aşeză la masa de toaletă ca să dea jos colierul de perle pe care şi-l pusese când Oliver se retrăsese în camerele lui. Erau momente când aparenţa de bogăţie putea să facă mai mult bine decât bogăţia reală, dar o întâlnire cu Lord Cameron nu era unul dintre acelea. Cerceii de perle aterizară în acelaşi sertar, şi îşi puse unii din sticlă verde în locul lor, apoi îşi prinse la încheietură o brăţară din mărgele de sticlă asortate. Ar fi fost mult prea bătător la ochi să nu poarte nicio bijuterie.

Totodată, nu putea să nu îşi spună că ar fi trebuit să aibă asemenea precauţii mai din timp, când Anthony apăruse pentru prima dată la uşa reşedinţei Adam. Îl subestimase, punându-l în aceeaşi categorie de bărbaţi inutili în care îl încadrase pe fratele lui.

În sensul strict al legii, ea furase reşedinţa Adam şi vila din Viena de la Anthony, pentru că simţea că merita ceva pentru anii de dezamăgire şi disperare chinuitoare. Noul conte de Cameron mai avea o casă la Londra şi două proprietăţi – neipotecate – străvechi. Avea un acoperiş deasupra capului şi întotdeauna avea să fie aşa. Când murise Frederick, ea numărase cu atenţie fiecare bănuţ rămas în casa pe care o împărţeau. Ei îi rămăseseră şapte lire şi două centime cu care să se descurce pentru restul

zilelor. Aşa că luase ce avea nevoie pentru a supravieţui. Anthony nu putea lua asta înapoi.

Cu gândul acela în minte, se privi lung în oglinda din garderobă şi trase aer în piept. Ea nu mai era domnişoara Diane Hastings, nepoata marchizului de Clansey. Nu era subordonata nimănui şi nu se baza pe nimeni decât pe ea însăşi pentru a supravieţui.

După ce îl lăsă pe noul Lord Cameron să aştepte vreme de vreo cincisprezece minute, îşi croi drum spre biroul îngrijit, cu ferestre mari. Anthony stătea aplecat peste biroul ei, săpând într-unul dintre sertare cu lama unui cuţit.

De fapt, priveliştea o linişti puţin. Dacă aceea era tactica lui, ea nu îl subestimase.

— Bună dimineaţa, Lord Cameron, spuse ea vioi.

El se îndreptă.

— Diane. Credeam că am decis să-mi spui Anthony.

— În acest caz, să păstrăm aparenţa de civilizaţie? Ea rămase locului. Este vreun motiv pentru care încercai să îmi umbli în sertar, Anthony?

— Asta este destul de direct.

— Nu văd niciun motiv de subtilitate după ce tu i-ai târât pe Larden şi pe Greaves aici, noaptea trecută, să încerci să… mă intimidezi, presupun. Aşadar, ce urmăreşti?

Cu privirea aţintită asupra ei, Anthony se cufundă înapoi în scaunul ei şi îşi sprijini călcâiele cizmelor pe biroul ei. Încrucişându-şi gleznele, trase o ţigară din buzunarul hainei sale maro.

Atitudinea relaxată ostentativă însemna unul din două lucruri. Fie el era foarte încrezător că avea soluţia pentru a o scoate din reşedinţa Adam şi din clubul Tantal, fie pur şi simplu voia ca ea să creadă asta cât timp el căuta o fisură în armura ei.

Ei bine, ea nu avea să-i dea muniţia pe care să o folosească împotriva ei. Diane rămase în pragul uşii propriului birou şi îi permise unuia dintre oamenii pe care îi detesta cel mai mult în lume să stea la biroul ei. Uşa discretă din dreptul umărului drept rămase închisă, dar ea

ştia că Jenny era imediat în spatele ei.

— Dacă trebuie să ştii, spuse el într-un final, voiam să mă uit prin registrele tale. După mulţimea adunată aici azi-noapte şi din ceea ce am văzut deja la clubul Tantal, cred că tragi mai multe sfori.

— Banii vin, banii pleacă. Nu primesc toate acele sticle de alcool gratis, şi angajaţii mei nu lucrează pe degeaba. Este o afacere, şi asta arată şi registrele mele.

— Aş vrea totuşi să arunc o privire la ele.

— Nu, spuse ea suspicioasă. „Ce tupeu!” Nu am nicio legătură cu tine şi nu îţi datorez nimic. Eşti aici doar pentru că am fost cândva măritată cu fratele tău. Acum, mai este ceva sau am terminat?

— Eu sunt aici, Diane, pentru că, din câte ştiu, Frederick era lefter şi în datorii când a murit. Şi tu, iată, ai deschis un club pentru domni. Am făcut câteva cercetări la câţiva creditori, şi tu i-ai plătit pe mare parte dintre ei. Şi am auzit că ai ajuns la Londra într-un mare stil. Coborându-şi picioarele, el se aplecă în faţă. Reşedinţa Adam este o parte separată din asta. Dar, dacă ai avut vreun ban de la Frederick, ai mei erau.

— Singurele lucruri pe care le-am avut de la Frederick au fost un inel şi casa noastră cu trei camere de la Viena. Cu banii aceia i-am plătit pe creditori.

— Şi asta? Anthony făcu un gest spre casă şi spre clubul din jurul lor. El a trecut şi reşedinţa Adam pe numele tău. Încruntarea trecu peste chipul lui. Sau aşa spui tu. Avocaţii mei au citit cu atenţie documentul acela foarte interesant elaborat de el chiar înainte de a muri. Destul de neobişnuit de grijuliu şi de inteligent din partea lui, într-adevăr. Şi dezamăgitor, din moment ce reşedinţa Adam ar trebui să fie a mea.

— Am renunţat să mă mai bazez pe acest „ar trebui”, Anthony. Frederick nu i-a făcut nici unuia din noi vreo favoare. Poate s-a simţit vinovat pentru că m-a dus la Viena. Nu vom şti niciodată cu adevărat ce a gândit. De aceea, lucrurile palpabile trebuie să fie de-ajuns.

Şi slavă Domnului că ea învăţase să imite aşa bine

semnătura fostului ei soţ.

— Nu mi-ai explicat care-i treaba cu clubul Tantal. Deschiderea acestui loc a necesitat mai mult decât spui că ai avut de la fratele meu. Anthony flutură un deget spre ea. Cineva minte, Diane.

— Eu nu mint şi nu trebuie să mă justific în faţa ta. M-am săturat să tot văd că refuzi să accepţi pur şi simplu asta. Acum, te rog, pleacă.

— Nu cred că ai înţeles. Dacă nu prinzi în capcană un alt lord, vei rămâne Lady Cameron. Asta înseamnă că suntem legaţi. Şi *eu* am început să mă plictisesc să fiu ruda săracă, dându-ţi târcoale pentru resturi.

Şi ea îşi petrecuse ultimii doi ani experimentând doar cât era de dificil pentru o femeie fără avere şi singură într-o ţară străină să se ţină departe de dezastru. Având în vedere înrudirea lor, ea avea foarte puţină simpatie faţă de noul conte de Cameron. Chiar şi aşa, avea nevoie să-şi aleagă cu grijă următoarele cuvinte. Era, după cum ar spune Oliver, o chestiune de strategie.

— În acest caz, încetează să te mai agăţi de mine, Anthony. Nu-mi voi cere scuze pentru faptul că lucrurile sunt cum sunt, dar, pentru binele amândurora, tu trebuie pur şi simplu să accepţi. Eu nu împart. Nici cu tine, nici cu altcineva.

— Hmm. Eu tot nu te cred. Se ridică. De fapt, cred că o să merg să vorbesc cu marchizul de Haybury. Dacă ştie cineva despre cum ai… câştigat banii ca să deschizi acest club, el e acela. El o să ştie dacă tu împărţi sau nu. Sau dacă ai un partener.

Furia începea să înlocuiască supărarea în timp ce el continua să o privească lung, expresia de pe chipul lui trădând superioritate şi aroganţă. Întâlnindu-i privirea, ea îşi încrucişă braţele peste piept.

— Nu-mi pasă cu cine vorbeşti, Anthony, atâta vreme cât pleci. Dacă găseşti vreun membru al clubului doritor să te aducă înapoi aici, eşti bine-venit să vizitezi clubul Tantal. În caz contrar, nu te apropia.

— Te-ai schimbat, draga mea, comentă el. În mod

clar, Frederick a fost prea blând cu tine dacă îţi imaginezi că poţi sta acolo şi să vorbeşti cu unul dintre superiorii tăi în felul acesta.

— Unul dintre superiorii mei? spuse ea apăsat. Nu văd pe nimeni aici care să se potrivească acestei descrieri. Acum, pleacă din casa mea.

El se îndreptă spre ea şi apoi spre uşă. Diane păşi într-o parte, nedorind să fie prinsă într-un colţ. În spatele lui, uşa salonului de zi se deschise uşor, şi Lenny apăru cu un pistol într-o mână.

— O să vin înapoi, spuse el, ţintuind-o pe Diane cu privirea lui insistentă în timp ce ieşea din birou. Nu sunt convins că Frederick a fost aşa prevăzător. Sau aşa generos cu tine, dintre toţi oamenii.

— Naiba să-l ia pe omul acela, bombăni ea la Genevieve în timp ce el ieşea tropăind pe coridor.

— Să-i permit să meargă la Haybury? întrebă prietena ei, pe acelaşi ton scăzut.

Dacă nu cumva îşi împuşca fostul cumnat, Diane nu vedea cum ar putea să-l oprească.

— Da, lasă-l, răspunse ea. Doar fii sigură că nu face niciun necaz în club în drumul lui.

Aparent, ea avea ceva încredere în faptul că-l judecase greşit pe Oliver Warren. Pentru că simţea că el nu ar spune ceva care să dăuneze ei sau clubului, cu care o ajuta fiindcă era şantajat. Dumnezeu să-i ajute pe amândoi dacă se dovedea că ea se înşela.

Capitolul 17

— Winters, spuse Oliver, încuviinţând din cap spre majordomii de dimineaţă în timp ce ajungea în foaier.

— Milord. Clark v-a adus trăsura.

— Mulţumesc.

Ea deschise uşa din faţă pentru el, dar el se opri la jumătatea drumului.

— Simt cumva miros de ulei Macassar?

În alte cluburi, mirosul era aproape omniprezent, dar lui Diane nu-i plăceau filfizonii, şi doar filfizonii foloseau afurisitul acela de ulei pe păr.

— Lord Cameron a sosit acum treizeci de minute, milord.

Oliver se întoarse brusc.

— Să viziteze clubul?

— Să o vadă pe Lady Cameron. Femeia roşi. Deşi nu trebuie să vă spun despre afacerile doamnei.

„La naiba!”

— Nu spun niciun cuvânt, îi promise el. Totuşi, simt nevoia să-i pun o întrebare lui Lady Cameron. Unde aş putea să o găsesc?

— În biroul ei. Dar…

Înainte ca el să poată deschide uşa laterală care ducea în interiorul reşedinţei Adam, însuşi Cameron o împinse din partea cealaltă.

— Haybury, spuse contele. Exact tovarăşul pe care îl căutam.

În orice altă situaţie, Oliver nici nu s-a fi sinchisit să îl bage în seamă; aflase de la Diane cam tot ce ştia despre cei doi Benchley şi îi era de ajuns. Nişte proşti insensibili, cu aere de superioritate şi hrăpăreţi, subestimând propriile lor imperfecţiuni şi neezitând să-i tragă în jos cu ei şi pe ceilalţi.

— Şi oare de ce?

— Am câteva întrebări. M-am gândit că vei fi mai dornic să răspunzi decât a fost Diane.

Oliver îşi înăbuşi insulta pe care se pregătea s-o rostească. Individul voia informaţii, şi *el* voia să afle cât de mult îşi imagina Cameron că ştia.

— Presupun că ai ceva de oferit pentru a mă face să mă fiu mai dornic, nu?

Obrazul contelui tresăltă.

— Ştii că nu pot să-ţi ofer bani.

— N-am nevoie de bani. Avea nevoie totuşi de ceva ce Cameron ar putea folosi pentru a-l mitui. „Hmm”. Cât de

des avea un bărbat ocazia să-şi sublinieze singur defectele şi slăbiciunile? Fosta ta cumnată este însă foarte atrăgătoare, se aventură el, apoi surprinse privirea contelui prin uşa deschisă spre interiorul clubului. Aproape la fel de atrăgătoare ca însuşi clubul Tantal.

„Iată”.

— Tu… Eu am promis deja un parteneriat cu Greaves şi Larden.

— Atunci, dacă mă scuzi, sunt în drum spre Tattersall să mă întâlnesc cu Lord Manderlin.

— Dar…

— Eu şi Lady Cameron suntem… prieteni în acest moment, îl întrerupse Oliver, conştientizând acum că acest cuvânt era total nepotrivit pentru a descrie relaţia lui cu ea. Dacă te aştepţi să vorbeşti cu mine despre lucruri pe care eu poate le ştiu sau poate nu, te invit să oferi ceva care să mă convingă să fac aşa. Zi bună!

— Zece la sută din dreptul de proprietate asupra clubului Tantal.

Oliver îşi încetini ieşirea.

— Patruzeci la sută.

— Noi trei ne-am înţeles la un parteneriat egal. Niciunul nu are patruzeci la sută.

Se părea că Greaves şi Larden erau destul de încrezători că acest proiect avea să le iasă dacă băteau palma.

— Egal, aşa-i? răspunse Oliver. Foarte bine. Douăzeci şi cinci la sută. Atât timp cât nu mai ştie nimeni. Zâmbi. Nu putem permite să umble vorba că nu sunt de încredere, nu-i aşa?

Ar face bine să obţină informaţia dorită cât mai repede, pentru că era aproape sigur că ar vomita dacă ar continua să discute despre orice fel de trădare a încrederii lui Diane, câştigată atât de greu.

— Eu… Foarte bine, atunci. Dacă pot să-i conving pe Larden şi pe Excelenţa Sa să accepte.

Dacă Oliver voia cu adevărat să meargă până la capăt, acea asigurare nu putea fi în măsură să-l convingă.

Dar, cu cât se despărţea mai repede de acest prost, cu atât mai bine. Nu doar din cauza mocirlei pe care o simţea deja ridicându-se în jurul gleznelor sale; ci din cauza a ceea ce ar fi gândit Diane dacă l-ar fi văzut vorbind cu contele de Cameron. Să facă pe eroul era al naibii de complicat.

— Vrei să mă însoţeşti la Tattersall, aşadar?

— Ei bine, aveam o întâlnire, dar o dimineaţă într-o asemenea companie este o plăcere. Lord Cameron încuviinţă din cap. Aş fi onorat.

— Să mergem, aşadar.

Cameron îl urmă afară, dându-se în spectacol în vreme ce analiza birja închiriată care aştepta la colţul aleii.

— Blestemăţie, spuse el, bătându-şi buzunarul, mi-am uitat portmoneul. Împrumută un şiling unui prieten, vrei, Haybury?

Părerea lui Oliver despre Cameron şi despre caracterul acestuia deveni chiar mai proastă. Luă o monedă din buzunar şi i-o dădu unuia dintre grăjdarii ocupaţi să mute trăsurile şi caii de pe alee.

— Plăteşte tu birja, da, Robson?

Grăjdarul făcu o plecăciune.

— Da, milord.

Odată treaba rezolvată, Oliver îl pofti pe fostul cumnat al lui Diane în trăsura lui. Mai că ar fi putut jura că acesta îşi încorda degetele imitând aruncarea monedei, exersând mişcarea pentru folosul lui ulterior. Oliver păstră pentru sine proasta părere pe care o avea despre conte, dorindu-şi să fi avut ocazia să-i vorbească lui Diane înainte de această mică plimbare.

Acum, trebuia să decidă ce voia să facă în legătură cu această conspiraţie şi, la fel de important, cum ar vrea Diane ca el să procedeze. Şi faptul că el era mai preocupat de binele ei decât de propriul lui interes îi spunea cât de mult se schimbase – şi viaţa lui, totodată.

— Vrei să achiziţionezi un animal astăzi? întrebă Cameron, luând loc pe scaunul din faţă.

— Dacă găsesc unul care mă atrage, poate, răspunse Oliver.

Într-adevăr, el avea în minte un anume tip de cal, dar acum, dacă nu cumva Manderlin era cu adevărat la piaţa de cai şi dispus să cumpere, trebuia să aştepte o altă ocazie.

— Trebuie să spun, credeam că Diane te are la cheremul ei, în special după acea neînţelegere cu Larden de noaptea trecută. Greaves m-a atenţionat să stau departe de tine, a spus că nu vrei să ai de-a face cu mine.

— Dar tu ai gândit fix pe dos.

— Eu văd lucruri. Te reţine ceva aici, şi nu sunt banii lui Diane. Presupun că sunt fie banii tăi, fie vreo fustă ridicată de la proprietară sau de la femeile ei.

— Nu vreau să te contrazic, dar o fustă ridicată nu m-a obligat niciodată să fac ceva.

Nu, inima lui părea să facă regulile momentan.

— Greaves spunea că faci un joc ascuns. El crede…

— De fapt, nu dau doi bani pe sforţările craniene ale lui Greaves, Cameron. Eu vorbesc cu tine. Şi, în clipa asta, mă plictiseşti.

— Deci nu te interesează să vorbim despre Greaves, continuă Cameron. De ce nu?

— Nici un motiv special, altul decât frivolitatea absolută a conversaţiei. Nu vreau să vorbesc despre carne de oaie, duhoarea de pe malul Tamisei la reflux sau despre pantofi. Sau despre Cornwall, dacă mă gândesc la asta.

Contele chicoti.

— Foarte bine. Trecu un deget peste cusătura tapiţeriei, evaluând probabil calitatea lucrului acesteia. Deci ce poţi să-mi spui despre Diane? De unde au venit banii?

De parcă el putea să spună ceva care să o rănească.

— Mai întâi, spune-mi ce plănuiai, înainte de a mă atrage pe mine în micul tău cerc de broderie.

— De ce?

— Pentru că sunt curios, ştiu o groază de lucruri şi dispun de o grămadă obscenă de bani. Dacă femeia drăguţă are secrete faţă de mine… ei bine, mi-ar plăcea să ştiu despre ele.

— Acum cinci ani, nu m-aş fi gândit că e destul de

inteligentă cât să aibă vreun secret… micuţa sfioasă. Cameron se cutremură. Fratele meu mi-a promis casa Adam, ca reşedinţă a mea în Londra. Îţi poţi imagina surpriza mea când am citit în ziar că Lady Cameron a venit la Londra şi apoi când am auzit că ea urma să deschidă un club pentru domni în casa mea. Am vorbit cu ea, apoi avocatul meu a luat legătura cu al ei. Ne-am uitat pe toate documentele pe care le adusese ea de la Viena. Se pare că, înainte de a muri, Frederick a semnat un act prin care reşedinţa Adam urma să fie în folosinţa ei exclusivă.

— Ştiu toate astea. Pare a fi singurul lucru decent pe care l-a făcut fratele tău pentru soţia lui, comentă Oliver.

— Am spus că *se pare* că Frederick a semnat pentru proprietate. Având în vedere banii pe care Diane i-a cheltuit de la întoarcerea ei la Londra şi modul cum a căpătat brusc proprietatea care a fost în familia Benchley de generaţii, am îndoielile mele privind legitimitatea întregii afaceri.

— Ai, acum.

— Cred că ea a falsificat semnătura lui Frederick. Şi mă gândesc că Old Bailey va fi foarte interesat să audă despre neînţelegerea dintre contele de Cameron şi o văduvă care a dobândit în mod misterios o avere pentru a o folosi spre a-i distra pe bărbaţi şi a ruina bunul nume al familiei mele – şi al meu.

Oliver trase aer în piept, furia începând să clocotească pe sub enervarea tot mai mare.

— I-ai menţionat aceste suspiciuni lui Lady Cameron?

— Bineînţeles.

— Şi care a fost răspunsul ei?

— Mi-a cerut să ies din casă. Şi cred că franţuzoaica avea un pistol. Asta s-a întâmplat înainte să te caut pe tine. Ea şi-a cam luat nasul la purtare şi, cu ajutorul tău, pot să-i arăt ce riscă dacă îi înşală pe cei mai mari în rang. Ştii cum funcţionează lucrurile. O femeie proastă cu idei grandioase şi fără abilitatea de a le duce la capăt o să se distrugă pur şi simplu. Noi, oricum, o să fim corintienii. Şi eu o să recuperez ce a fost al meu dintotdeauna.

Aşadar, Diane îl dăduse afară. Asta făcea drumul lui

Oliver oarecum mai clar. Ca jucător însă, lui îi plăcea să ştie toate cărţile pe care celălalt jucător le avea, sau credea că le avea, înainte de a continua.

— Eşti hotărât să prezinţi problema la tribunal, aşadar? Să preiei proprietatea clubului cu doi – sau trei, mai sigur – parteneri? Asta nu sună teribil de grozav pentru mine.

Cameron se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Se întâmplă să ştiu câte ceva despre caracterul lui Greaves. Şi despre al lui Larden, de fapt. Şi îmi imaginam că ideea lor de parteneriat egal diferă de a ta. Trase aer în piept, sperând că Diane nu l-ar împuşca din nou pentru ce avea de gând să facă. Dar, într-un loc public, într-un proces public, ea risca să piardă. Şi asta ar distruge-o. În definitiv, eşti cel mai puţin important dintre noi. Dacă e s-o spun pe şleau.

Chipul contelui păli.

— Reşedinţa Adam şi, implicit, clubul Tantal sunt ale mele.

— Cuvinte frumoase, Cameron, dar poate ar trebui să te gândeşti ce vrei cu adevărat. Un sfert din valoarea unui club unde la o lună de când devii proprietar n-o să mai ai niciun cuvânt de spus şi probabil cele mai multe treburi de făcut? Sau ceva mai… tangibil?

— Mai tangibil? Te referi la Diane? La naiba, nu o vreau. În afară de faptul că a fost măritată cu fratele meu, eu detest femeiuştile.

„Dumnezeule mare!” Pentru un bărbat hotărât să se implice într-o conspiraţie, Cameron nu avea habar de nimic. Dacă Oliver trebuia să-l ducă de nas ca să scape de el, aşa să fie.

— Mă gândeam, de fapt, că Diane a făcut cea mai mare parte a muncii. De ce ai vrea să schimbi asta?

— Nu se poate ca eu să-mi croiesc drumul printre săracii din Mayfair, în timp ce femeia care încă poartă numele familiei mele şi titlul se comportă ca matroana unei case de toleranţă. Vreau ce este al meu. Nici mai mult, nici

mai puţin.

— Interesant. Oliver se întinse înspre uşă şi bătu în partea exterioară a cadrului uşii. Andrey, du-ne prin Hyde Park, ordonă el şi se aşeză din nou. Acum am ajuns la miezul problemei.

Cameron zâmbi cinic.

— Nu reuşesc încă să pricep ce vrei să câştigi din toate astea.

Rugându-se în gând ca Diane să nu obiecteze că el se amestecase în asemenea măsură şi ca greşelile din trecutul lui să nu fi aşteptat acest moment pentru a-l trage înapoi în noroi, Oliver înclină capul.

— E de ajuns să spun că Diane este prea cu nasul pe sus pentru gustul meu. Aşa că, din moment ce ea o să vrea să evite o dispută în public şi tu vrei să eviţi să te încurci cu bărbaţi care sunt mai interesaţi de propriile buzunare decât ale tale, cum propui… să rezolvi problema pungii tale goale?

Pentru numele lui Dumnezeu, netotul trebuia să înghită momeala. Altfel, Oliver trebuia să se gândească serios la crimă.

Vreme îndelungată, contele privi lung pe fereastra trăsurii.

— Cred că, pentru ca suspiciunile mele să nu ajungă la tribunal şi ea să rămână în continuare amfitrioană a ceea ce o să fie clubul meu, trei mii de lire pe lună ar fi acceptabil. Îţi place reşedinţa de deasupra clubului Tantal? Am auzit că sunt acolo două apartamente.

Tattersall se învecina cu Hyde Park, şi Oliver aruncă o privire pe geam în timp ce trăsura huruia pe aleea paralelă cu Serpentine River.

— Am închiriat ambele apartamente, spuse el, aruncând o privire înapoi la Cameron, modificând din nou planurile acestuia. Prostul era cooperant; deşi merita să fie aruncat din trăsură în râu, asta ar atenua entuziasmul lui Cameron pentru mult mai subtilul decurs al şantajului. Şi şantajul i-ar oferi lui Diane timp şi intimitate aşa cum o audiere legală nu putea. Şi da, ele sunt destul de spaţioase.

— Este regretabil. Poate putem face un aranjament, doar între noi, astfel încât eu să pot folosi unul din apartamente. Eu şi Diane suntem rude, până la urmă, chiar dacă este doar prin căsăto…

— O problemă pe rând, Cameron. El bătu din nou în uşă. Spre Tattersall, Audley.

— Da, milord.

— De ce ocolim prin parc? întrebă contele.

„Pentru că eram pe cale să scap de tine”.

— Am hotărât ceva, spuse Oliver cu voce tare. O să te ajut, dacă asta o s-o înveţe pe Diane puţină smerenie când vine vorba despre anumite lucruri.

— Excelent. Cameron rânji; apoi, pe chipul lui se ivi o altă încruntătură. N-ai cumva, din întâmplare, idee cum aş putea pune capăt unui alt parteneriat, nu-i aşa?

Oliver aprinse o ţigară în foi de la felinarul trăsurii.

— Am o idee sau două.

*

— Eşti sigură? întrebă Diane, încercând să-şi păstreze vocea calmă.

Grace încuviinţă din cap.

— Au plecat împreună, milady. În trăsura lui Lord Haybury. El l-a invitat pe Lord Cameron să meargă la Tattersall împreună. Au trecut deja trei ore.

— Ţi-am spus că nu poate fi de încredere, şuieră Jenny de lângă ea, apoi înjură în germană. Cei doi împreună? Ai idee cât rău ar putea face…

— Sunt conştientă, rosti ea scurt.

„La naiba”. Poate că lui Oliver îi displăceau încurcăturile personale, dar ea nu credea că el putea să-i trădeze intenţionat încrederea. Şi nu doar pentru că încă avea acea scrisoare care putea să-l compromită în fiecare club de pariuri din Anglia. El nu era acel gen de bărbat. Nerespectuos, cinic, viclean, blazat, da, dar nu… necinstit şi dezonorant. Nu faţă de ea.

— Ce vom face, Diane?

— Trebuie să mă gândesc. Dacă Haybury se întoarce, anunţă-mă imediat. O să fiu în birou.

Ea se răsuci pe călcâie şi părăsi foaierul.

Cum Dumnezeu scăpase din vedere să-l ia în serios pe noul Lord Cameron? Calculase orice altceva. Şi, oricât de mult voia să uite patru ani de dezamăgire rece, Anthony nu era Frederick. Anthony înţelesese propriile neajunsuri şi era suficient de inteligent cât să caute un mod pentru a le rezolva. Ceea ce însemna, din câte se părea, să încerce să-i ia clubul.

Poate ar fi trebuit să-l lase să termine de spus ce voia, dar doar ideea că acel... bărbat urmărea să îi tulbure liniştea îi provoca o stare de rău. Iar acum, acel bărbat era în compania bărbatului pe care ea nu-l mai privea cu dispreţ. Sau încetase să mai facă asta cu doar zece minute în urmă.

De ce să vrea Oliver să stea în preajma lui Anthony dacă nu avea ceva necurat în minte? Cei doi bărbaţi nu puteau fi mai diferiţi ca temperament şi caracter – sau aşa crezuse ea. Unul era un şarpe şi celălalt un... leu, magnific şi regal, lenevind la soare până când ceva îi atrăgea atenţia. Şi apoi, devenea rapid şi periculos.

Dacă nu îl judecase total greşit, din nou. În definitiv, cu doi ani în urmă, ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat de la el fusese să dispară tocmai când...

— Milord, nu aveţi voie în reşedinţa Adam! se auzi vocea piţigăiată a lui Grace.

— Trebuie să vorbesc cu Lady Cam... Oliver se opri brusc, cu Grace şi Jenny pe urmele lui, în timp ce intră pe coridor şi o zări. Trebuie să vorbesc cu tine, Diane, reluă el. Acum.

— Am auzit. Pentru prima dată, ea putu să citească expresia de pe chipul lui. Era supărat şi îngrijorat. Înghiţindu-şi resturile răspunsului tăios, ea încuviinţă din cap. În biroul meu. În particular, Jenny.

Încruntându-se la fel de bine, Jenny înclină capul şi se întoarse în foaier împreună cu femeia majordom. Fără îndoială ea s-ar găsi dimineaţa lipită de uşă, dar pentru toţi

Diane ştia că ar avea nevoie de ajutorul lui Jenny.

Încruntându-se, Genevieve îşi înclină capul şi se întoarse spre foaier. Fără doar şi poate, avea să se ducă să stea lipită de uşa salonului de dimineaţă, în caz că Diane avea totuşi nevoie de ea.

Oliver aruncă o privire fugară peste umăr înainte de a porni pe coridor.

— Într-o zi, o să-mi spui precis unde ai găsit-o pe femeia aia, comentă el.

— Dacă nu ai o explicaţie foarte bună pentru faptul că ai fost în compania lui Anthony Benchley, o să fie ultima discuţie pe care o avem.

Diane intră în biroul ei, mergând spre fereastră în timp ce Oliver trânti şi încuie uşa în urma lui. Când ea se întoarse, el o privea îndeaproape. Apoi, el merse spre uşa alăturată salonului şi o încuie şi pe aceasta.

— Avem o problemă, spuse el, sprijinindu-şi un şold pe marginea biroului ei.

— Da, avem, răspunse ea. Ştii că el îmi ameninţă clubul, deci ce naiba făceai tu…

— El m-a căutat, o întrerupse Oliver. Şi încetează să îmi faci morală. Nu o să-ţi mai spun că nu sunt unul dintre angajaţii tăi. Nici nu o să fac ceva ca să-ţi trădez încrederea.

Diane trase aer în piept. Dacă avea nevoie de dovezi că Oliver se schimbase în ultimii doi ani, acea declaraţie şi lejeritatea cu care o făcuse erau de-ajuns.

— Anthony a spus că tu vei fi mai dornic să răspunzi la câteva întrebări despre mine şi clubul Tantal. Ai fost?

— Hmm. În primul rând, ce voia el mai precis de la tine?

— Se străduia să mă convingă să accept că nu deţin cu adevărat reşedinţa Adam şi că tu eşti mai implicat decât recunoaşte oricare din noi.

El trase aer în piept şi umerii i se ridicară şi coborâră.

— Apreciez că mi-ai răspuns. Ştiu că nu vrei un partener, dar încerc să îţi fiu măcar prieten.

Ea îşi înclină capul spre el.

— Mi-ai mai fi prieten dacă eu nu aş avea o anumită scrisoare?

După expresia de pe chipul lui, întrebarea ei îl surprinse. De parcă nici nu se gândise la scrisoare.

— Nu imediat ce te-ai întors în Londra, spuse el după o clipă. Mi-a luat puţin să conştientizez că nu eşti singura care s-a schimbat.

Şi el se schimbase. Ea nu putea să mai ignore acest lucru. În cele din urmă, dându-şi seama că rămăsese holbându-se la el, ea se scutură.

— Ai vorbit destul despre încredere. Ai fost plecat trei ore. Trebuie să fi avut o conversaţie pe cinste cu Anthony.

— El a fost la un pas de-a ateriza în Serpentine în cap. Chiar mi-am pus vizitiul să treacă prin parc în acest scop.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Oliver coborî privirea spre mâinile lui.

— Sper că nu eşti înarmată, murmură el. A trebuit să gândesc foarte rapid.

— Continuă!

— A susţinut că ai falsificat semnătura soţului tău şi că reşedinţa Adam este a lui. Şi a declarat că aşteaptă cu nerăbdare să decidă tribunalul între un conte şi o femeie… El se opri, încruntându-se. Acestea sunt cuvintele lui, nu ale mele.

— Continuă. Nu mă mai jigneşte nimic din ce pot spune acei oameni frivoli.

— Foarte bine. Vrea să lase tribunalul să decidă între un conte şi matroana unei case de toleranţă. Când, la final, va avea proprietatea clubului, el, Greaves şi Larden vor fi parteneri. La fel şi eu. Am negociat de la zece procente până la o cotă de un sfert.

Diane făcu ochii mari la el, simţind un gol rece în piept.

— Cum… cum ai putut…

— Nu, nu, nu. N-am terminat. Lasă-mă să termin.

— Oh, ar fi bine ca povestea să aibă un sfârşit foarte bun.

— Nu ştiu cât este de bun, dar cred că este o soluţie

mai funcţională decât lupta juridică.

— Funcţională? Precum un joc de cărţi? Eu…

— Lasă-mă să termin, la naiba cu toate.

Spaima mai profundă decât grijile îi cuprinseră inimă, dar ea îşi încrucişă mâinile la piept.

— În regulă. Vorbeşte repede.

— Încerc. Crede-mă. După ce ne-am hotărât asupra părţii mele, am subliniat că el este cel mai puţin important dintre noi şi că în curând el ar ajunge să facă toată treaba, în timp ce noi trei am culege toate recompensele pe care le-ar aduce acest club. Se opri, parcă aşteptând-o să-l întrerupă, dar, deşi era deosebit de interesată de rezultat, ea se trezi fascinată de conversaţie. Mintea lui era un loc mai degrabă înspăimântător. Nu? Continui. Ne-am tot gândit câteva minute, până când el a muşcat momeala şi a găsit soluţia. Şantaj. Asupra ta. Fostul tău cumnat se gândeşte să-ţi ceară trei mii de lire pe lună în schimbul renunţării la orice acţiune legală.

Diane făcu ochii mari spre el. Foarte puţine lucruri din lume o mai surprindeau, dar asta cu certitudine da.

— Deci ai decis că să-i plătesc o sumă exorbitantă în fiecare lună este soluţia pentru acest mic triunghi? Şi de ce trei mii? De ce nu o sută de mii? Nu-mi pot permite niciuna din sume.

El se aplecă în faţă, strângându-i în palme pumnii încleştaţi.

— Ai înţeles greşit. Ştie că te-ai măritat cu Frederick ca urmare a unui aranjament. Ştie şi că fratele lui nu avea deloc talent la pariuri şi că prostul te trăgea în sărăcie. Şi totuşi, a avut neobrăzarea să te insulte pentru că ai supravieţuit şi apoi să revendice dreptul de a se agăţa de baierele pungii tale – când el continua să te insulte. Aşa că i-am dat frânghia. Acum, rămâne să-l spânzurăm.

— Dacă aceasta este o luptă de moralitate, tu ai sedus o văduvă la o săptămână după moartea soţului ei şi ai abandonat-o după două săptămâni.

Oliver închise ochii pentru o clipă.

— M-am aşteptat la o zbenguială plăcută între

cearşafuri, replică el, nu la o întâlnire care să mă dea peste cap şi să mă facă să pun sub semnul întrebării modul în care planificasem să-mi trăiesc viaţa. Acum, putem să revenim la dilema de azi?

Diane îşi dădu seama că unghiile ei îi săpau în palme şi îşi încordă mâinile pe care el le ţinea încă în ale lui. Fusese Oliver la fel de tulburat de prima lor întâlnire cum fusese şi ea? Avea sens, dar ea pur şi simplu nu privise niciodată lucrurile aşa. Trase scurt aer în piept, prinsă în vârtejul înnebunitor al gândurilor ei.

— Foarte bine. Eu… înţeleg că-l îndepărtezi prin procedee legale, dar n-am trei mii de lire pe lună de care să mă lipsesc, chiar dacă aş fi avut de gând să-l plătesc. Dar n-am de gând să fac asta.

Pe chipul lui se ivi un zâmbet întunecat.

— Ei bine, spuse el uşor, rămâne în picioare planul meu original. Mă îndoiesc că cineva ar duce dorul unui conte nesemnificativ dacă el ar dispărea.

„Dumnezeule mare”.

— Sugerezi că ar trebui să-l omor, deci?

— Nu, insinuez *că eu* o să-l omor.

— Chiar dacă eram dispusă să iau asta în calcul, tu nu îmi datorezi atât de mult, Oliver.

El slăbi strânsoarea, trecând uşor un deget pe dosul mâinii ei.

— Nu este vorba despre ce îţi datorez, Diane. Este vorba despre cât valorezi pentru mine acum.

„Oh, Doamne”.

— Este foarte frumos, Oliver, dar…

— Dar nu rezolvă problema noastră, ştiu.

Nu avea idee când ajunsese Anthony să fie problema lor comună, nu doar a ei. Şi mândria, independenţa şi jurămintele contrare… Ea era pur şi simplu încântată să aibă un aliat în asta. Să-l aibă pe *el* alături. Se simţise singură atâta vreme, chiar cu Jenny, în care avea încredere.

— Deci care este ideea ta? întrebă Diane. Altceva decât uciderea lui. Nu că obiectez de principiu, dar intenţionez să trăiesc aşa cum vreau. Şi asta nu include

crima. Până acum.

Oliver privi lung afară pe fereastră pentru un moment, înainte ca ochii lui cenuşii să-i întâlnească din nou pe a ei.

— Niciunul din noi nu are cea mai bună reputaţie; să ţinem calea cea dreaptă nu pare cea mai bună soluţie. Oliver se duse să se aşeze pe un scaun lângă ea. Dincolo de toate cele, n-am vrut niciodată ca tu să-i plăteşti ceva şobolanului ăstuia. Nu-ţi face griji pentru asta.

— Nu-mi place nici măcar ideea ca el să creadă că am cedat la cerinţele lui, răspunse ea. Adică, legal, da, reşedinţa Adam trebuia să fie a lui. Dar meritam ceva din nenorocita aia de căsnicie. Şi am luat. Nu o dau înapoi.

— Nu mă aştept să o dai înapoi. Doar gândeşte-te o clipă şi spune-mi ce vrei, Diane, spuse el uşor.

Ea avea sentimentul clar că el se referea la mai mult decât doar situaţia cu Anthony. Totuşi, câte un pericol pe rând.

— Vreau ca Anthony Benchley şi ameninţările lui să dispară şi să mă lase în pace pentru totdeauna. Oftă. Ştii, până să înceapă să ne ameninţe pe mine şi tot ce am făcut aici, nu mi-a displăcut. Până să moară Frederick şi să mă lase cu mai puţin decât nimic, el nu mi-a făcut niciodată probleme. Amândoi pur şi simplu erau… acolo.

— Ca un câine?

— Nu. Ca o plantă. O cureţi, o uzi şi poate îţi oferă un pic de umbră din când în când. Dar nu-ţi oferă nici susţinere, nici afecţiune.

Tăcere. Apoi, Oliver se ridică pe jumătate în picioare şi trase scaunul ei mai aproape, ca să o sărute. Lăsându-se să îngenuncheze în faţa ei, o trase spre el, atingându-i gura cu a lui, în săruturi blânde care o făceau să simtă o durere lăuntrică. Diane îşi trecu degetele prin părul lui, apăsându-l mai tare, mai aproape de ea. Nu voia nimic delicat sau blând. Nu acum. Voia ceva real, puternic şi excitant.

El se ridică de tot şi apoi se lăsă pe vine.

— Pot să spun în cunoştinţă de cauză, murmură el, trecând un deget peste obrazul ei, că tu, draga mea, nu eşti o plantă. Dincolo de orice plăsmuire a imaginaţiei.

Gura i se arcui într-un zâmbet uşor.

— Nici tu. Dar tot nu sunt de acord cu uciderea lui Anthony.

Cu un oftat adânc, el se întoarse la scaunul lui.

— Bine. Dacă insişti. Sper să nu te împotriveşti unui lucru necinstit.

— Oh, eu prefer necinstit. Diane îşi drese glasul. Şi cred că ai ceva în minte.

— Dacă vrei să ştii, chiar am. Dar nu o să... nu pot... să merg mai departe fără permisiunea ta.

— Atunci, poate ni te alături mie şi lui Jenny pentru cină la reşedinţa Adam, în seara asta, să putem discuta strategia.

El îşi înclină capul.

— Bineînţeles. Dar pot să întreb de ce vrei ca domnişoara Martine să fie prezentă? Ştii că nu trebuie să-ţi faci griji când eşti singură cu mine.

De fapt, acel nou aspect al lui, acel bărbat care o încuraja şi o ajuta, o făcea să cedeze mai uşor decât unul care voia doar trupul ei.

— Jenny are o perspectivă unică, spuse ea. Şi eu am încredere în ea.

— Atunci, foarte bine. La ce oră să vin?

— La şapte.

— O să fiu acolo. Stând în picioare, el descuie uşa de la salonul de dimineaţă şi o deschise. Domnişoară Martine, cred că Lady Cameron doreşte să-ţi vorbească, spuse el, dându-se într-o parte când Jenny se strecură în cameră. Şi ne vedem la ora şapte, continuă el, aruncându-i o privire fugară lui Diane înainte să meargă spre uşa ce dădea spre culoar şi să iasă din birou.

În ciuda nebuniei cu Anthony Benchley, ea se trezi zâmbind. Indiferent de ce ieşea din povestea aceea, rezultatul nu avea să afecteze doar clubul Tantal, ci şi inima ei.

Cu câteva săptămâni în urmă, Oliver nu ar fi crezut că Anthony Benchley avea să fie prilejul care să-i ofere, în sfârşit, şansa să crească în inima lui Diane. Mai înainte,

crezuse că moartea lui Frederick fusese cel mai bun lucru pe care îl făcuse vreodată un Benchley pentru el. Şi totuşi, graţie ultimului Lord Cameron, se afla el în salonul din reşedinţa Adam în rolul de aliat. La naiba, nici măcar nu fusese nevoit să intre prin efracţie.

Trecuse pragul casei de câteva ori înainte, mai ales când sediul era sub reconstrucţie. Şi, bineînţeles, se furişase înăuntru pe la intrarea servitorilor de mai multe ori decât ştia Diane… şi scotocise suficient de bine cât să ştie că scrisoarea blestemată pe care o avea ea nu era acolo.

Îndreptându-se spre masa de lângă fereastră, el îşi turnă un pahar de whisky. În ultimul timp, se gândise la scrisoare numai rareori şi era tot mai puţin îngrijorat din pricina ei. Nu se afla la reşedinţa Adam din cauza şantajului – nu acum şi nici în ultima vreme.

Prin fereastră putea să vadă colţul grajdului şi trăsurile şi caii care aşteptau întoarcerea stăpânilor lor. Poate era prea devreme să reclame succesul, mai ales cu Cameron care le sufla în ceafă, dar Diane reuşise un miracol. Noi cluburi pentru domni se deschideau aproape în fiecare sezon la Londra, şi multe dintre ele nu rezistaseră nicio vară. Dar ea crease un refugiu unde cei mai bogaţi şi mai sofisticaţi domni puteau să joace şi să-şi petreacă seara bucurându-se de mâncare fină şi fiind întâmpinaţi de tinere frumoase şi inteligente.

— Ce anume cauţi? se auzi vocea lui Diane din uşă.

Fu cuprins de căldură, ca şi cum prezenţa ei îl readucea la viaţă.

— Este foarte aglomerat astă-seară, după cum arată curtea grajdului.

— Numărul membrilor continuă să crească. Urăsc să fiu prea optimistă, dar este încurajator.

El simţise şovăiala din ultimele ei cuvinte. Nu trebuia să fie ghicitor ca să îşi dea seama ce o tulbura. Cu cât clubul Tantal se bucura de mai mult succes, cu atât mai hotărât era Cameron să-l smulgă de la ea, fie prin tribunal, fie bucată cu bucată, prin şantaj. Oliver se întoarse – şi se opri ca trăsnit.

În loc de negrul obişnuit, sofisticat, Diane purta o rochie de mătase de un roşu aprins. Funde roşii se împleteau în părul ei negru şi pantofii roşii se zăreau pe sub tivul fustei. Îşi dorea să o ia în braţe, şi trase adânc aer în piept ca să îşi potolească impulsul.

Nu reuşi, dar îi oferi un moment ca să îşi revină.

— Ştiu că e destul de neinspirat să faci complimente unei femei pentru ţinută, comentă el, privirea lui insistentă oprindu-se vreme îndelungată asupra pieptului ei, înainte de a urca spre chipul ei, din nou, dar mi s-au înmuiat genunchii.

Ea zâmbi, căldura ajungându-i în ochii verzi.

— Mâine-noapte este noaptea doamnelor. Vreau ca domnii din seara asta să nu uite să se întoarcă miercuri.

Bineînţeles că nu se îmbrăcase aşa pentru el, dar asta nu-l împiedica s-o admire.

— Diane, cina e servită, spuse franţuzoaica din uşa sufrageriei.

Aruncând o privire fugară spre el, ea se retrase din nou. La cât de importantă era franţuzoaica pentru Diane, era clar că el trebuia să cucerească două femei acum.

— După tine, Diane, spuse el, întinzându-se să-i miroasă părul cu aromă de lavandă.

Platouri cu peşte afumat, cartofi şi sângerete se aflau în centrul mesei alături de un coş cu pâine şi un bol cu ceva ce părea a fi o supă. Două femei lacheu care îi serveau plecară imediat din cameră şi închiseră uşa în urma lor, aşa că, din câte se părea, cei trei urmau să se servească singuri. „Bine”. Nu-l interesa să mai fie altcineva care să audă lucrurile pe care voia să le discute.

Intenţionat, se aşeză în faţa lui Genevieve Martine, în timp ce Diane stătea în stânga, în capul mesei. El abordă totul ca pe un joc ce trebuia câştigat, evaluând adversarii şi strategia în fiecare secundă. Totuşi, în timp ce o privea lung pe Diane punându-şi în farfurie cartofi, el ştiu că acela nu era doar alt joc – *ea* nu mai era doar alt joc. Descoperise că avea o a doua şansă ca să o câştige. De data aceasta, nu mai pleca de la masă până când jocul nu se termina. Până

când nu câştiga.

Conştientizarea îl lovi ca un pumn în plex. Iniţial şantajat pentru a fi acolo, el o voia pe Diane în viaţa lui. Voia să facă parte din viaţa ei. Era singura femeie pe care o întâlnise şi care nu-l acceptase, căreia nu îi era frică să îi ţină piept. Şi schimbările pe care le văzuse la ea acum o făcură chiar mai atrăgătoare pentru el. Se bucurase de compania ei în zilele acelea, în urmă cu doi ani, în afara patului la fel de mult ca în pat. Ceea ce îl îngrozea şi îl încânta deopotrivă.

— De ce te uiţi la mine cu ochii atât de mari? întrebă obiectul afecţiunii şi al dorinţei lui.

Gândind iute, el ridică din umeri.

— Ai spus că nu putem să-l omorâm pe Cameron, răspunse el. Cât de departe eşti dispusă să mergi?

— Răspunsul ar fi mai scurt dacă m-ai întreba ce nu vreau să fac.

El zâmbi.

— Asta am sperat să spui.

Capitolul 18

— Cred că trebuie să fii mai precisă, spuse Oliver şi îndepărtă umbreluţa ca să nu-l mai lovească în cap. Diane îşi înăbuşi un zâmbet.

— Despre?

— Ce-ai vrut să spui aseară cu „Jenny poate să-l convingă; l-a prostit şi pe Napoleon”?

— Sunt surprinsă că ai aşteptat până azi ca să mă întrebi asta.

Era surprinsă şi că se bucura de plimbarea prin St. James’s Park în compania lui. Păruse ceva banal şi domestic, şi totuşi era ceva ce nu făcuse niciodată cu Frederick. El nu îi ceruse niciodată.

Avea bănuiala ascunsă că asta ar fi trebuit să se întâmple cu cinci ani în urmă… când avea optsprezece ani şi era naivă şi pregătită să se îndrăgostească. O simplă

plimbare prin parc. Oliver fusese nevoit să o convingă să meargă la plimbare azi pentru că ea încetase să mai creadă în lucruri ca iubirea, dar, oarecum, efortul pe care îl făcuse ca să o aducă acolo îi făcuse după-amiaza mai… importantă.

— Aş fi întrebat numaidecât, răspunse el, dar am crezut că ar sări la mine peste masă.

— Nu prea te place. Desigur, nici eu.

El se opri şi îi acoperi mâna de pe braţul lui.

— Cu riscul de a-mi expune măruntaiele la o lovitură în inimă, *ce* anume simţi despre mine? Fireşte, nu în general; asta ar însemna să cer prea mult. Dar acum, în clipa asta? întrebă el încet, cu o expresie surprinzător de serioasă pe chip.

„Doamne!” Era *atât* de tipic pentru el să-şi lase descoperită o parte atât de mare din el. Ea îi întâlni privirea, apoi şi-o întoarse, brusc încurcată.

— În clipa asta, te plac. Este de ajuns?

— Da, foarte. Şi reciproca este valabilă, dacă pot să spun aşa. Acum. Bonaparte. Domnişoara Martine. Explică-mi, te rog.

— Am cunoscut-o pe Jenny când eram copii. Tatăl ei era diplomat în Franţa, dar mama îşi petrecea verile aici, într-o căbănuţă de dincolo de valea Fenhall, unde locuiam eu. Ea era foarte pricepută la limbi străine şi chiar dacă se considera englezoaică, vorbea cel puţin fluent franceza, germana, italiana, spaniola şi nu mai ştiu ce.

— Iar Bonaparte? interveni el.

— Acum cinci ani, când a împlinit optsprezece ani, a fost abordată de un ministru străin. Şi şi-a petrecut trei ani după aceea ca… ei bine, ajutând Anglia în război.

El o studie atent.

— Vrei să spui că a fost spioană.

— În general, nu spunem asta nimănui. Aşa că nu te da în vileag.

Un rânjet îi arcui buzele.

— Deci, ai puţină încredere în mine.

— Puţină, încuviinţă ea, abia mai recunoscându-se în

compania acelui bărbat care, la urma urmei, îi frânsese inima. Diane trase adânc aer în piept. Şi mânuieşte de minune şi pistoalele, şi cuţitele. Nu uita asta.

— N-o să uit.

Îşi continuară drumul. Un landou trecu pe lângă ei, cele trei doamne dinăuntru se uitară direct la ea, apoi îşi întoarseră privirea şi şoptiră în spatele mâinilor. Din moment ce una dintre ele îşi făcuse apariţia pe la clubul Tantal cu vreo două săptămâni înainte şi pierduse patruzeci de lire la whist, dincolo de faptul de a observa că erau ipocrite, lui Diane nici că îi păsa prea tare.

— Pot să te întreb ceva?

Chiar şi cu atenţia aţintită spre trăsura care se îndepărta, putea să-i simtă privirea concentrată asupra ei. Era cel mai ciudat dintre lucruri; era o simplă plimbare, într-o după-amiază în care ar fi trebuit să fie la club ca să se asigure că toţi bărbaţii din personalul temporar soseau la timp şi toate posturile erau ocupate. Şi totuşi, senzaţia care o încerca era aceeaşi pe care o avusese când el o dusese cu balonul… interesantă, incandescentă şi foarte conştientă de diavolul chipeş care mergea în dreptul ei.

— Ce fel de întrebare mai este şi asta, dacă poţi să mă întrebi ceva? spuse ea în final.

— Încerc să mă port ca un domn.

În ochii lui cenuşii licări o notă de amuzament.

— Întreabă-mă, pentru numele Domnului!

— Prea bine. Ţi-ai mai văzut părinţii de când te-ai întors în Anglia?

Diane se încruntă.

— Ce are asta de-a face cu a scăpa de Anthony Benchley?

— Absolut nimic. Ai plecat din Anglia acum aproape trei ani, la nici douăzeci de ani. Sunt curios. Făcu o pauză. Tata a murit când aveam doisprezece ani, iar mama la şapte ani după aceea. Spun asta ca să evit orice proteste cum că să încetez să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala şi când eu nu ţi-am zis nimic despre mine.

O simplă discuţie cordială. Cu Oliver Warren. Cu

câteva săptămâni în urmă, nu şi-ar fi putut închipui niciodată aşa ceva. Şi totuşi, acum părea… firesc. Chiar comod.

— Nu, nu i-am văzut. Mai au trei fiice şi un fiu. Eu am făcut 18 ani, m-am măritat şi am plecat de acasă, după cum era firesc. Şi asta e. Intenţionat, îşi flutură umbrela într-o parte şi îl lovi din nou uşor în cap. Era un cămin foarte eficient şi cuviincios. Ei n-ar fi de acord cu ce fac acum, iar eu nu văd de ce le-aş încuraja interesul sau mustrările.

— Foarte logic din partea ta.

— Nu mi-e frică de ei, dacă la asta te referi.

— Nu te-am văzut niciodată fiindu-ţi frică de ceva, apriga mea regină războinică.

— Suntem aliaţi în clipa asta, spuse ea, şi încercă să ignore furnicăturile calde pe care le i le treziră cuvintele lui. Nu sunt a ta. Nu sunt a nimănui.

— Foarte bine. Tu, aprigă regină războinică. Este mai bine aşa?

— Infinit mai bine. Deci, ţi-am satisfăcut curiozitatea?

— Pentru moment. Bănu… Oliver se opri, apoi încuviinţă din cap şi rânji spre o cunoştinţă care trecu pe lângă ei. Appleton.

— Haybury. Bărbatul îşi opri armăsarul şi duse mâna la pălărie în direcţia ei. Dumneavoastră trebuie să fiţi Lady Cameron. Tot aştept ca Haybury să mă invite la noul lui club, dar abia dacă l-am văzut în ultima lună.

— Locuiesc deasupra clubului, James, i-o întoarse Oliver. Cum am găsit paradisul, mi-e greu să-l părăsesc.

Domnul Appleton râse şi încuviinţă din cap.

— Asta pot să înţeleg. Totuşi, îţi sunt dator cu un prânz. La Society mâine?

— La clubul Tantal, la două.

— Cât de amabil din partea ta, Oliver. Ne vedem atunci.

Diane îl privi pe bărbat plecând.

— Sper că domnul Appleton se dovedeşte mai puţin problematic decât ceilalţi prieteni ai tăi.

— Greaves şi Larden nu sunt prietenii mei, spuse el

sec. Manderlin şi Appleton sunt.

Ea regândi la ce intenţionase să răspundă.

— Greaves a cerut să devină membru al clubului.

— Nu sunt surprins. Clubul Tantal devine un loc în care trebuie să fii văzut. Însă eu n-o să votez în favoarea lui.

El nu-i ceru să facă şi ea la fel. Un detaliu, poate, dar i se păru semnificativ. La început, încercase să se bage în afacerea ei, dar mai târziu, păruse să-şi dea seama cât de mult o enerva acest lucru. Ori asta, ori era de acord cu ce făcea ea. Nu că ei i-ar fi păsat în vreun fel, dar el petrecea o grămadă de timp prin cluburi pentru gentlemani. Bănuia că dacă un cunoscător îi susţinea eforturile, ei bine, evident că era încântată de asta.

Oliver se uită împrejur.

— Voiam să spun că nu mi te pot închipui revenind pur şi simplu acasă la ai tăi ca să trăieşti după bunul lor plac până ce te recăsătoreşti.

— Asta ar trebui să fac? Sincer, nu m-am gândit nici măcar o clipă să mă întorc acasă.

— De ce să faci asta? Nu te văd pe tine retrăgându-te din ceva, orice. Îşi drese glasul. Mai am o întrebare.

— Dar ce curioşi suntem azi, nu? Nu uita că s-ar putea să am şi eu câteva întrebări pentru *tine* şi că aştept acum răspunsuri la fiecare în parte.

— De acord.

— Atunci întreabă.

— Înaintea mea, n-ai mai fost cu niciun bărbat în afara lui Frederick, nu-i aşa?

Inima ei începu să bată un pic mai tare.

— Nu, n-am mai fost. Tu ai fost primul care m-a făcut să înţeleg că „datoria de soţie”, cum îi spunea mama, putea să fie foarte plăcută. Mulţumesc pentru asta, presupun.

Ajunşi pe la jumătatea parcului, ea o zări pe Lady Dashton în trăsura ei, alături de două dintre Doamnele Moderaţiei. Oftă.

Chiar o plăcuse pe Lady Dashton la prima lor întâlnire

şi rămăsese cu impresia că mai degrabă înclinaţia spre băutură a lui Lord Dashton decât clubul Tantal o făcuse pe vicontesă să ţipe aşa de tare. Totuşi, Doamnele Moderaţiei erau încă o problemă pe care trebuia să o amâne pe altă zi, deşi începea să pară că va rămâne fără zile înainte să rămână fără probleme.

Oliver o trase de braţ.

— Ce ai…

— Oh, nu, n-o să faci asta, îl întrerupse ea. Devenea prea vulnerabilă dacă îi permitea să-i pună atâtea întrebări despre ea. Este rândul meu acum. Ce căutai la Viena acum doi ani? Adevărul, te rog.

— N-am minţit niciodată despre asta; doar că nu m-ai întrebat niciodată.

— Te întreb acum.

Oliver privi prin parc, deşi nu părea să se uite la ceva în mod special.

— Cum vrei. Acum doi ani, l-am enervat tare pe unchiul meu şi mi-a tăiat veniturile. Am cheltuit cum am putut banii pe care îi aveam ca să mă susţin din pariuri, dar după ce Greaves m-a păcălit, nu mi-am mai permis să trăiesc la Londra. De aceea, vacanţa mea la Viena. Şi de aceea, comportamentul meu nu tocmai cinstit la masă în noaptea în care am jucat cu DuChamps. O privi pieziş. Asta este singura întrebare pe care voiai să o pui?

Pentru cealaltă întrebare avea nevoie de mai mult curaj. Totuşi, aparent acum era apriga regină războinică. Ce însemna o rămăşiţă de durere pentru o războinică?

— Azi eşti evident curajos, spuse ea cu voce tare. Chiar mă încurajezi să aduc asta în discuţie?

Oprindu-se din nou, Oliver îşi trase braţul de sub mâna ei şi, în schimb, îşi strânse degetele.

— Este foarte puţin probabil ca unul dintre noi să uite. Eu am o ţintă mai puţin înaltă.

Ea pufni.

— Iertare, presupun? Asta chiar trebuie să fie o poveste bună.

Cuvintele nu erau atât de înţepătoare pe cât şi le

dorise. În aparenţă, faptele lui bune şi după-amiaza teribil de plăcută aveau un efect mai mare decât îşi închipuise.

— Bănuiesc că a venit vremea să aflu. Trase aer în piept. Când am ajuns la prânzul lui Lady Darham, am întrebat-o cine erai, cum stăteai în colţ singură şi îmbrăcată în negru. Mi-a spus că erai englezoaică, iar idiotul tău de soţ tocmai murise şi te lăsase fără niciun ban. Pur şi simplu... mi-a stat inima când te-am văzut, cu părul tău lung şi negru şi ochii tăi frumoşi. Şi te-am dorit, m-am gândit că... Se opri, cu privirea aţintită spre chipul ei. M-am gândit că ai fi uşor de dus în pat.

— Şi am fost. Dar ăsta este începutul poveştii. Eu te-am întrebat de sfârşitul ei.

— Diane, eu...

Ea se îndepărtă de el.

— Recunosc tonul ăsta. Ori îmi spui, ori îmi spui că nu-mi spui. Nu încerca să schimbi subiectul.

Oliver o prinse din nou de mână.

— Foarte bine. Dar nu fugi după ce vorbesc.

După strânsoarea apăsată a degetelor lui pe ale ei, Diane se îndoia că va fi în stare să fugă chiar dacă şi-ar dori.

— Eu am pus întrebarea. Bănuiesc că suport să aud răspunsul.

— Am plecat pentru că aveam douăzeci şi şapte de ani, nu aveam avere şi eram hotărât să nu devin vreun netot însurat şi domesticit a cărui singură scăpare era să plece în fiecare seară de acasă ca să joace jocuri de noroc puţinii bani pe care reuşea să-i strângă.

— Nu ţi-am cerut niciodată să te însori cu mine.

— Dar am vrut să mă însor cu tine. Abia dacă puteam să mă gândesc la altceva. Şi aveai dreptate; am fost îngrozit. Era exact opusul a tot ce credeam că-mi doream pentru viaţa mea şi da, am dat bir cu fugiţii. M-am întors la Londra, m-am dus direct la unchiul meu şi mi-am cerut iertare pentru purtarea mea nesăbuită. La trei săptămâni după ce i-am reintrat în graţii, a murit în Camera Lorzilor. De inimă, a spus doctorul. Am tot încercat să te uit în ultimii

doi ani, Diane.

Ea îşi simţea răsuflarea, dar aerul nu părea să-i ajungă în plămâni. Dintre toate lucrurile pe care se aşteptase să le audă, faptul că Oliver o plăcuse prea mult nu fusese niciodată unul dintre ele. Privirea lui pătrunzătoare îi studie cu atenţie chipul, de parcă încerca să descifreze la ce se gândea. Întrucât nici ea habar nu avea ce credea despre asta, îi dori mult succes.

— Deci? rosti el, în cele din urmă. N-ai de gând să-mi dai una sau să mă împuşti sau ceva?

— Tu… tu ai plecat pentru că ţineai *prea* mult la mine? reuşi ea să întrebe într-un final, cu o voce la fel de nesigură ca gândurile ei. Tot timpul ăsta, eu am crezut…

— Ce ai crezut?

Ea se scutură.

— Oh, nu. Asta este o discuţie pe care nu o s-o avem. Nu acum.

Poate niciodată.

— Draga mea, merit ori…

— Mi-aş dori să revenim la Anthony, îl întrerupse ea. Ai de gând să-l ademeneşti să facă ceva prostesc. Eşti sigur că o să reuşeşti?

El rămase tăcut pentru o clipă.

— Excelez la a-i duce pe alţii pe calea pierzaniei, spuse el, în cele din urmă, deşi părea evident că ar fi continuat cealaltă discuţie. Şi ştii asta. Nu-ţi fie frică, nu o să-i facem ceva diabolic. Dar dacă îţi face vreun rău… sau încearcă să-ţi facă vreun rău, Diane… o să-l termin. Şi aici nu fac niciun compromis.

— Când ai devenit aşa protector?

El ridică din umeri, apoi îşi slăbi strânsoarea.

— Nu ştiu. Dar te asigur că vorbesc foarte serios.

Diane îşi dădea seama că aşa era. Ochii lui cenuşii şi hotărâţi, maxilarul încleştat, chiar felul în care stătea între ea şi majoritatea vizitatorilor din St. James’s Park. Pentru o clipă, îşi îngădui să se simtă îngrijită şi protejată de un bărbat care odinioară îşi dorise să se însoare cu ea, să uite că Anthony Benchley era problema ei şi că se vor ocupa de

el în condiţiile puse de ea. Oliver fusese deja de acord cu asta, aşa că ştia regulile, dar pentru o clipă era frumos… într-un fel dulceag… să se prefacă.

Apoi îşi eliberă mâna şi îşi mută umbrela pe celălalt umăr.

— Foarte galant, spuse ea cu voce tare, dar inutil. Tu să-ţi faci partea aşa cum am convenit şi o să fiu mulţumită.

Oliver veni din nou în dreptul ei.

— Vino în patul meu în noaptea asta şi o eu o să fiu mulţumit.

— Nu negociem ceva ce am stabilit deja, i-o întoarse Diane, ignorând fiorii de încântare care o făcură să tresară. Indiferent ce îl motiva zilele acelea, se simţea… plăcut să fie dorită.

— Atunci vino pentru că alegi să faci asta.

Şi *aceea* chiar că era o ofertă tentantă. La urma urmei, să facă ce voia devenise cumva mottoul ei în acele zile. El continua să reprezinte o problemă. O mare problemă. Dar să o ajute Dumnezeu, începeau să-i cam placă problemele ca el. Şi faptul că ştia de ce plecase de la Viena conta mai mult decât îşi dorea să o recunoască faţă de el.

Motivele lui nu schimbau faptul că plecase în mod absolut neelegant, iar ea nu voia să-i caute scuze. Dar ştia că o plăcuse înainte şi începea să creadă că se schimbase cu adevărat. În bine.

— Poate, spuse ea cu voce tare. Dar să nu-mi distrugi casa dacă nu apar.

Cu un zâmbet ştrengăresc, el o luă din nou de mână, i-o ridică şi îi sărută încheieturile degetelor.

— Nu-ţi promit.

*

Oliver scrise de trei ori scrisoarea pe care el, Diane şi domnişoara Martine deciseseră că era necesară ca să-l ademenească pe lordul Cameron în plasa lor. În cele din urmă, mulţumit că reuşise să aştearnă pe hârtie ce avea de

spus în cuvinte atât de simple încât să fie înţelese şi suficient de subtile încât să nu pară false, verifică scrisoarea, presără nisip deasupra, suflă peste ea şi o împături ca să scrie adresa.

— Myles, strigă el, iar lacheul apăru dinspre salonul din faţă.

— Da, milord?

El întinse scrisoarea peste birou.

— Să te ocupi să o livreze cineva astă-seară.

Slujitorul luă scrisoarea şi ieşi din micul birou.

— Prea bine, milord.

— Şi Myles, nu mai căsca gura pe fereastra din faţă. O să-i sperii pe oaspeţii lui Lady Cameron.

— N-am mai văzut niciodată atâtea femei bine îmbrăcate într-un singur loc. Mă simt aşa de… agitat.

Oliver pufni şi întoarse pagina cărţii pe care încerca să o citească.

— Îmi aminteşte de prima adunare de la clubul Almack în perioada sezonului, doar că nu poartă nimeni alb.

— Pot să mă uit din spatele draperiilor, milord?

— Numai să te asiguri că sunt stinse lămpile. Nu vreau să se gândească cineva că eu trag cu ochiul pe fereastră.

— Mulţumesc, milord.

— Da, bine, unul dintre noi poate prea bine să se distreze cu fetele astea astă-seară. Se ridică şi îşi puse haina bleumarin. Eu ies puţin. Ne vedem mâine-dimineaţă.

Chiar dacă Diane decidea să vină în noaptea aceea, avea să fie trecut bine de miezul nopţii. Şi, în timp ce zvonurile că erau iubiţi nu-l tulburau câtuşi de puţin, atât Appleton, cât şi Manderlin sugeraseră că în ultima vreme nu mai gândea cu capul. Bănuia că se refereau că gândea cu un cap aflat ceva mai jos, dar prefera să nu i se spună verde în faţă asta.

Cu trei ore la dispoziţie pentru a aştepta un răspuns la scrisoarea lui, îşi puse vizitiul să-l ducă la clubul Society. Atât jocurile, cât şi compania de acolo îl plictisiră şi, după mai puţin de o oră, se mută la White. Nu era o

îmbunătăţire. Cu patruzeci de minute mai devreme decât avusese de gând se trezi la Boodle. Până atunci fu nevoit să recunoască faptul că nu cluburile erau problema. El era problema, neliniştit şi incomod în propria piele şi abia în stare să se gândească la altceva decât a reveni la Tantal.

Nici măcar nu era vorba că jocurile erau mai bune acolo, deşi erau. La naiba, abia dacă jucase mai mult de o liră în ultimele două săptămâni. Nu, nu jocurile îl ademeneau la clubul Tantal. Nu pe el. Desigur, mare parte dintre membrii clubului se alăturaseră datorită fetelor care se ocupau de jocuri, aduceau băuturile şi serveau masa. Pentru el, era vorba despre o fată – sau mai degrabă o doamnă provocatoare şi sofisticată – care îl tot făcea să revină, ceea ce îl făcea să îşi dorească să fie acolo în fiecare noapte chiar şi atunci când avea obligaţii în altă parte şi chiar şi atunci când domnii nu erau invitaţi.

Indiferent ce Dumnezeu i se întâmplase, ea o făcuse. Şi nu prin fluturarea unei afurisite de scrisori de la ei ne ca pe care, dacă era nevoie, putea să-l urmărească şi să-l strivească la fel ca pe un gândac. În urmă cu doi ani fusese o femeie atrăgătoare, convingătoare, dar foarte vulnerabilă. Acum era o femeie remarcabilă. Şi nu putea să-şi închipuie cât de plictisitoare şi obişnuite ar fi fost zilele… şi nopţile… fără ea. Insistase să spună limpede că nu voia să-şi mai repete niciodată greşelile, dar asta era valabil şi pentru el. O lăsase să scape o dată. Nu avea s-o mai facă din nou.

— Oliver. Ai ajuns numai bine ca să-mi oferi un coniac.

Oprindu-se din hoinăreala lui prin Boodle, la auzul vocii lui Manderlin, el se întoarse spre micul salon de la intrare al clubului.

— Sincronizarea este remarcabilă, observă el şi făcu semn spre două pahare.

— Este, încuviinţă Jonathan. Deşi se prea poate să ne dăm duhul înainte să apară lacheul. Tipul de la bar i-a servit băuturi lui Shakespeare însuşi şi este cel mai tânăr servitor din seara asta.

Toate cluburile aveau puţin personal în seara aceea.

Dat fiind unde se aflau bărbaţii şi propria legătură a lui Oliver cu clubul Tantal, nu avea de ce să se plângă.

— Nu mă grăbesc.

— De fapt, nici eu. Contele bătu darabana în masă. Vii la dineul lui Hereton de mâine-seară?

— Am acceptat invitaţia, dar nu sunt complet convins că vreau să-mi petrec cinci ore încercând s-o evit pe Lady Hereton.

— Poate dacă o evitai anul trecut, nu te mai vâna acum.

Oliver îl privi cu atenţie.

— Ca prieten al meu, trebuie să suferi cu mine… nu să-mi aminteşti de greşelile pe care le-am făcut.

— Aş fi mai empatic dacă nu mă evitai ieri la Tattersall, după ce mi-ai cerut expres să fiu acolo.

„La naiba!”

— În mod neaşteptat, am decis să mă bucur de compania lui Lady Cameron.

— În mod neaşteptat?

— Este o poveste lungă, iar pe alocuri ies cam şifonat. El îşi sprijini un cot în masă. Nici măcar nu pot să mă uit la afurisiţii ăştia de cai. Ceva perspective bune?

— Mai multe. Totuşi, dacă chiar cumperi o iapă pentru călăritul în lateral, ştii că majoritatea o să-şi dea seama că nu este pentru tine.

— Dacă vreau să-i cumpăr cuiva un cal, nu văd de ce n-ar trebui să fac asta. Mai ales dacă acest cineva este o prietenă veche.

— Nu la tine o să se uite chiorâş – sau nu ţie o să-ţi întoarcă spatele – semenii tăi prima oară când o călăreşte.

Fu cuprins de mânie.

— I-a spus cineva ceva?

— Nu direct. E încă o noutate. Dar se implică de bunăvoie într-o aventură foarte scandaloasă. Şi, oricum, cu Lady Dashton, care-şi pune acolitele rigide să organizeze sindrofii, petreceri şi cluburi de lectură ca să concureze cu serile de la Tantal dedicate doamnelor, este doar o chestiune de timp.

— Provoc pe oricine să facă asta când pot să văd eu.

— Ei bine, asta este altă parte a problemei, nu-i aşa? Oricât de scandalos ar fi... hobby-ul ei, toată lumea este intimidată de tine, aşa că ea este protejată în compania ta. În acelaşi timp, nimeni n-o s-o invite nicăieri de teamă că o să te iei de ceilalţi oaspeţi, că o să fie prea îndeaproape asociaţi cu scandalul sau că Lady Dashton o să taie craca oricui este văzut că se împrieteneşte cu ea.

— Atâta vreme cât toţi încă mai doresc să viziteze clubul Tantal, nu cred că-i pasă cum o vede lumea. Totuşi, eu cred că oricine merge acolo, iar apoi o vorbeşte de rău, este un ipocrit şi ar trebui biciuit.

— Iar abordarea ta o să-i încurajeze pe oameni să nu te mai invite nici pe tine pe nicăieri.

Oliver răsuflă iritat. Discuţiile ipotetice precum cea de acum doar îl făceau să se înfurie pe oameni care, de fapt, nu greşiseră cu nimic faţă de ea. Oricum, nu încă. Iar dacă ea nu mai putea să iasă în societate ca să fie ambasadoarea clubului Tantal, atunci sarcina îi revenea lui.

— Iată de ce vorbesc numai cu tine despre asta. La tine nu e nimeni atent.

— Oh, îţi foarte mulţumesc. Acum îmi eşti dator cu încă un coniac.

Manderlin îi făcu un semn cu mâna bătrânului lacheu.

Rapid, Oliver se uită la ceasul de buzunar şi aruncă o privire spre uşa de la intrare. Cinci minute, dacă nu cumva destinatarul scrisorii lui ajunsese mai devreme... foarte probabil, de altfel.

— Am nevoie de ajutorul tău, Jonathan, rosti el cu glas scăzut.

— Nu omor pe nimeni cu tine.

— Mi se pare interesant că este primul lucru care-ţi vine în minte, dar nu este vorba despre nicio crimă. Nu încă, în orice caz. Peste câteva clipe, o să-ţi spun să pleci. Am nevoie să pari tulburat, neliniştit, apoi să te ridici şi să pleci.

— Să plec din încăpere sau din club?

El se gândi un moment.

— Din încăpere. S-ar putea să fie prea suspect dacă pleci din club.

Manderlin îşi învârti băutura.

— Pui la cale ceva diabolic sau ceva binevoitor?

„Hm”. Măcar Jonathan îl credea în stare de bunăvoinţă.

— Ceva ce destinatarul merită şi ceva ce, sper, o să ajute o prietenă dragă.

Doar că Diane nu era doar o prietenă dragă. Dicţionarul pur şi simplu nu avea suficiente cuvinte care să o descrie.

— Prea bine. Şi, dacă-mi permiţi, această prietenă dragă a ta pare să aibă un efect neaşteptat asupra ta. Nu pot să spun că dezaprob.

— Nici eu nu sunt încă convins.

— Atunci de ce o ajuţi?

Nu voia să se gândească prea mult la răspunsul la acea întrebare.

— Ştii cât îmi place haosul, zise el, în schimb.

— Asta e puţin spus.

Un bărbat intră în salonul de la Boodle, cu degetele tremurând ori de nervi, ori de pe urma bogăţiei aşteptate. Oliver îşi ridică apoi coniacul.

— Şi iată că începe spectacolul, murmură el şi sorbi din băutura de culoarea chihlimbarului.

Manderlin îi urmări privirea.

— Iar Cameron?

— Şşşttt.

Anthony Benchley se opri în faţa mesei.

— Sunt aici, Haybury. Deşi e un loc foarte ciudat pentru o întâlnire.

Oliver se aplecă în faţă.

— Manderlin, pleacă. Am ceva de discutat cu Lord Cameron.

Cu o imitaţie rezonabilă de dezaprobare stânjenită pe chip, Jonathan se ridică.

— Atunci, seară bună, spuse el.

Cu o privire aruncată peste umăr, se îndreptă spre

sala de jocuri.

Când Cameron începu să se uite suspicios în jur, Oliver împinse cu cizma scaunul opus.

— Aşază-te.

— Am avut o zi ca să mă gândesc la discuţia noastră şi nu sunt convins că n-ai vreun plan prin care să mă faci de ruşine în public. Este clar că-ţi displac Greaves şi Larden şi toată lumea ştie că ţii la Diane… indiferent ce mi-ai spus mie despre ea.

„Răbdare”, îşi aminti Oliver în gând.

— M-am gândit că trebuie să clarific câteva lucruri. De aceea, te-am chemat să ne vedem aici. Aşază-te. Te rog.

Continuând să-l privească sceptic, contele se aşeză.

— Am stabilit o întâlnire mâine cu avocaţii mei. Fac asta în scopul expres de a-mi înainta dreptul asupra reşedinţei Adam şi a clubului Tantal.

— După cum am mai menţionat, nu te-aş sfătui să faci asta.

— Iar eu te sfătuiesc să-mi oferi în continuare sfaturi şi ponturi sau nu doar că n-o să te mai fac unul dintre partenerii mei, dar o să mă ocup să fii inclus, odată cu Diane, în toate procedurile penale.

— Eu chiar te sfătuiesc, dacă poţi să asculţi o clipă. Şi încerc să-ţi explic o serie încâlcită de circumstanţe, i-o întoarse Oliver. Aceste circumstanţe ne impun ca amândoi să nu ridicăm vocile.

Un lacheu sosi cu al doilea coniac al lui Manderlin, iar Oliver îl împinse spre Cameron. După ultima zi, l-ar fi aruncat în faţa omului, cu pahar cu tot, dar hotărâse să o ia pe o cale mai subtilă. Era calea pe care o stabilise cu Diane şi aşa avea să facă… indiferent cât trebuia să strângă din dinţi.

După o clipă, contele îşi drese glasul.

— Ascult, murmură el şi sorbi o înghiţitură prea mare din coniac. Şi ai face bine să fii foarte convingător.

— În primul rând, bănuiesc că Diane a moştenit cu adevărat reşedinţa Adam. În orice caz, n-a spus niciodată contrariul.

— N-am de gând să stau aici şi să ascult versiunea ei de realitate, Haybury. Cu asta o să se ocupe tribunalul.

— Dacă nu taci şi nu asculţi, n-o să ajungi niciodată în faţa unui judecător.

În cele din urmă, expresia războinică de pe chipul lui Cameron se risipi.

— Poftim? Dacă ai de gând să mă omori, te asigur că o să vorbesc cu ducele de Greaves despre parteneriatul nostru şi despre faptul c-am cerut o alocaţie lunară care să-i permită lui Diane să gestioneze în continuare clubul Tantal. Dacă mă omori, o să ajungi la spânzurătoare pentru asta.

— Nu vorbesc despre mine, ripostă Oliver. Până acum Cameron fusese mai previzibil ca ora exactă. Spera numai să continue tot aşa. Încerc să-ţi explic că habar n-ai câte forţe sunt implicate în sustragerea banilor din afacerea asta. Adăugându-te pe tine la ecuaţie… ei bine, nu ne-ai dat de ales, sincer, dar o să complice şi mai mult lucrurile.

— Adăugându-mă pe mine? Deja furi de la Diane?

— Nu, nu fur. Noi – şi, în prezent, suntem doi implicaţi în povestea asta şi o să fim trei când te includem şi pe tine – am făcut doar să… reorganizăm felul în care banii trec prin club. Spre avantajul nostru. Cu o grimasă, se aplecă peste masă, iar Cameron îi copie mişcarea pe cealaltă parte. Aveai dreptate când ai crezut că Diane n-avea niciun ban atunci când s-a întors la Londra. Şi că eram… prieteni la Viena, motiv pentru care a apelat la mine întâi şi-ntâi. Dar împreună cunoşteam vreo câţiva oameni influenţi care erau dispuşi să-şi folosească fondurile ca să producă fonduri suplimentare.

— Ce oameni influenţi?

— Asta nu pot să-ţi spun. Pot să-ţi spun că eu şi Diane am decis ca venitul pe care ni-l ofereau pentru eforturile noastre nu era pe măsură. Aşa că am făcut câteva modificări şi, ei bine, să spunem că banii nu mai sunt o problemă. Dar apoi, ai apărut tu şi ai ameninţat că duci toată povestea în atenţia tribunalului şi când n-am reuşit să te conving de contrariul, am decis că trebuie să fii inclus şi

tu.

„Doamne sfinte!” Câte aiureli, şi totuşi expresia vrăjită de pe chipul lui Cameron lăsa de înţeles că înghiţea fiecare cuvinţel. Aşa că, chiar dacă manevra îi înţepa uşor mândria lui Oliver, prea bine. Premiul pe care avea de gând să-l câştige la finalul întregii poveşti merita cu vârf şi îndesat starea de disconfort din clipa aceea.

— Atunci o să primesc câte trei mii de lire pe lună. Fiindcă, dacă nu…

— Pentru început, o să-ţi dăm două mii de lire pe lună, interveni Oliver. Detaliul fusese ideea lui Diane, iar lui i se părea strălucit. Sumă egală cu partea mea şi a lui Diane. Peste trei luni, dacă nu cade nimeni la bănuială, mai adăugăm o mie de lire.

Cameron se încruntă.

— Clubul Tantal face atâţia bani încât să-şi permită să piardă şapte mii de lire în fiecare lună?

— Banii intră şi banii ies. Noi doar ne ocupăm de cep. Fireşte, este mult mai complicat de-atât, dar asta e ideea generală. Şi trebuie să juri că o să păstrezi discreţia totală în privinţa asta. În club, sunt oameni infiltraţi care nu trebuie să ştie ce facem noi. Dacă ar afla… ei bine, umilinţa publică ar fi bine-venită în comparaţie cu ce ni s-ar întâmpla tuturor. Aruncă o privire prin încăpere. Îmi dai cuvântul tău?

— Vreau să fiu acceptat în club şi să văd cu ochii mei cum funcţionează, i-o întoarse contele. Diane cea care s-a măritat cu fratele meu n-ar fi îndrăznit niciodată să facă ceva atât de îndrăzneţ precum deschiderea unui club pentru gentlemani. Mi-e greu să cred că acum fură de la investitorii ei.

Diane, cea pe care o cunoştea cumnatul ei, nu mai exista. Soţul ei, datoria şi abandonul – şi din partea lui Frederick, cât şi a lui, se gândi Oliver – o făcuseră mai puternică şi mai hotărâtă. Şi absolut irezistibilă. Nu va mai permite să i se întâmple niciun rău, fie că decidea să-l includă din nou în viaţa şi în inima ei, fie că nu.

— Foarte bine, spuse el cu voce tare. Nu-mi laşi prea

multe de ales.

Un zâmbet lumină faţa lui Anthony înainte să apuce să-l alunge din nou. Oliver îşi păstră propria expresie neutră, chiar dacă era foarte tentat să zâmbească. Lăcomia, farmecul banilor nemunciţi… vedea asemenea chipuri aşezate în faţa lui la masa de joc de fiecare dată când juca. El iubea jocul. Banii erau pe locul doi.

— Nu, bănuiesc că nu prea. Fă-mă membru al clubului Tantal.

— Nu pot să insist cu chestia asta fără să atrag bănuieli, răspunse Oliver, deloc surprins de cererea lui. O să te propun, dar cum baza de membri a fost deja stabilită, procesul o să dureze vreo câteva săptămâni.

— N-am de gâ…

— Până atunci, poţi să vii ca invitat al meu. Dar, pentru numele lui Lucifer, fii discret.

— Nu-ţi face griji pentru asta, Haybury. Numai să te ţii de promisiune.

Oh, avea să se ţină de promisiune. Doar că nu de promisiunea făcută lui Cameron.

Capitolul 19

Diane se plimba înainte şi înapoi prin camera din faţă a apartamentului lui Oliver. În teorie, nu trebuia să se afle acolo fără permisiunea lui; la urma urmei, cum ea deţinea casă, îl obligase să se stabilească acolo şi să plătească chiria pentru un asemenea privilegiu.

Dar, pentru numele Domnului, pusese viitorul clubului Tantal în mâinile lui. Un bărbat care îi frânsese inima şi în care jurase să nu mai aibă niciodată încredere. Un bărbat pe care, de la bun început, îl şantajase ca să o ajute. Ce naiba se întâmpla cu ea de avea încredere în el acum? Pentru că nu avea cum să nege, cu atât mai puţin faţă de sine însăşi. Ba, mai rău, îl plăcea. Infinit mai mult decât voia să recunoască.

Uşa din faţă se deschise, şi Oliver intră în apartamentul lui.

— Bună, spuse el, şi se opri când o zări.

Numai vocea lui afurisită o făcu să îşi simtă inima luând-o la galop.

— Bună.

El se întoarse şi îşi atârnă paltonul şi pălăria în cuierul de lângă uşă, apoi reveni cu faţa spre ea.

— Chiar am crezut că o să-mi petrec noaptea singur.

— Aşa o să fie. Sunt aici pentru că vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu Anthony.

Dacă se lăsa din nou ademenită în îmbrăţişarea lui Oliver, nu avea să se mai poată convinge că nu era vorba decât despre o înţelegere de afaceri satisfăcătoare fizic, încă nu era pregătită să numească în vreun fel… legătura care se dezvolta între ei. El trecu dincolo de ea şi se aşeză pe unul din cele două fotolii puse în faţa focului din vatră.

— Crede că a găsit proverbiala cloşcă cu ouă de aur. Dacă ne jucăm bine partea, o să fie terminat în mai puţin de două săptămâni.

Părea o perspectivă prea optimistă, mai ales venind din partea cuiva atât de cinic precum Oliver. Dar voia să-l creadă. După o clipă de şovăială, Diane se aşeză în fotoliul din faţa lui.

— Sună splendid, dar o să cred când o văd cu ochii mei. E nevoie să ne ocupăm de el înainte de sfârşitul sezonului; de îndată ce toată lumea pleacă din Londra, o să aibă mult timp la dispoziţie ca să-şi regândească alternativele legale.

— Ce pragmatic din partea ta. Oliver se apleacă în faţă, întinzându-şi mâna de parcă ar fi vrut să o atingă, apoi o coborî din nou încet. Apropo de sfârşitul sezonului, spuse el după o clipă, mă întrebam dacă se poate… adică… aş fi bucuros dacă ai veni la Haybury. Este aproape de Londra în caz că ar trebui să te întorci să vizitezi clubul – dacă decizi să-l păstrezi deschis.

— Vrei să locuiesc în casa ta? întrebă ea, fără să-şi creadă urechilor. Cu tine?

— Eu locuiesc în casa ta chiar acum.

— În părţi separate. Cu pereţi groşi între ele.

— De parcă m-a oprit asta. El îşi înclină capul spre ea. Haybury este de cinci ori mai mare decât reşedinţa Adam. Poţi să ai o aripă întreagă pentru tine dacă vrei.

— Ce încerci să faci? Să-mi cumperi prezenţa? Să mă impresionezi cu bogăţia ta? Când te-am cunoscut la Viena, a trebuit să trişezi la cărţi ca să-ţi plăteşti chiria. Sunt mai îngrijorată de caracterul tău.

— Caracterul meu? Tu eşti femeia care a deschis un club pentru gentlemani. Amândoi am făcut ca lumea să ridice din sprâncene. Aş merge până acolo încât să spun că amândoi suntem cam desfrânaţi. Oliver se foi. Nu cred că-ţi faci griji pentru ce o să spună lumea. Şi-mi place să fiu aproape de tine. Îmi place să ştiu că te văd în fiecare zi. Şi sunt destul de sigur că şi tu te bucuri de compania mea.

Gândurile ei zburară în mii de direcţii. Sugestia lui părea obraznică, romantică şi foarte ademenitoare. Dacă era de acord, atunci amândoi aveau să ştie că îl iertase. *El* avea să ştie că îi câştigase încrederea. Poate că aşa era, dar pur şi simplu nu era convinsă că era pregătită să-l anunţe un asemenea lucru. Sau că era pregătită să renunţe pe deplin la combinaţia de mânie şi hotărâre care o alimentase în ultimii doi ani.

— Ce zici? întrebă el.

Diane se ridică, apropiindu-se mai mult de şemineu, ca să privească flăcările. Chiar îi plăcea de Oliver, foarte mult. Dacă nu har fi plăcut, nu s-ar fi aflat acolo şi nu s-ar mai gândi la ceea ce îşi dorea atât de mult să-i spună. Totuşi, dacă nu spunea nimic, amândoi aveau să rămână blocaţi exact acolo unde erau. Iar, în inima ei, ea ştia că îşi dorea ori mai mult din el, ori nimic.

— Când eram fată tânără, începu ea, şi-l auzi cum se ridică şi veni în spatele ei, mi se părea teribil de romantic să fii promisă cuiva. Chiar şi în ziua nunţii, eram atât de entuziasmată, că abia îmi mai încăpeam în piele.

— Cât de bine l-ai cunoscut pe Frederick înainte să te măriţi cu el?

— Foarte puţin. Mi se părea timid şi sensibil, şi, chiar ştiind că familia Benchley nu avea prea mulţi bani, eram sigură că începeam să trăiesc într-un basm. Ea trase aer în piept. Frederick nu era rău. Nu m-a lovit niciodată; n-a avut niciodată vreo aventură; abia a rostit vreun cuvânt supărător până când a rămas literalmente fără un sfanţ. Doar că eu… nu eram importantă pentru el. El voia să devină unul dintre aristocraţii delicaţi, fermecători, bogaţi pe care îi vedea prin cluburile lui. Voia să fie ca tine, presupun.

— Diane, nu trebuie să…

— Nu mă mai întrerupe. Ajung la punctul culminant

— Mă gândeam eu.

— Ce om enervant! Când Frederick s-a îmbolnăvit şi a murit, avusesem deja aproape patru ani în care să îmi dau seama cât de ridicolă fusesem. Atunci, am recunoscut, în sfârşit, lucrul pe care începusem să-l conştientizez treptat: iubirea şi pasiunea adevărată, profundă nu existau. Apoi, te-am întâlnit pe tine şi m-am gândit că, poate, la urma urmei, fetiţa aceea stupid de naivă avusese dreptate. Diane se întoarse şi întâlni privirea lui serioasă. Până când ai plecat, desigur.

Vreme îndelungată, el se uită pur şi simplu în ochii ei.

— Ce pot să fac? murmură el, în cele din urmă.

— Nu poţi să faci nimic.

Ocolindu-l, se îndreptă spre uşa din faţă. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să plângă în faţa lui.

— Diane, ce ţi-am făcut la Viena este cel mai mare regret din viaţa mea. Dar, pentru numele Domnului, atunci aş fi fost un soţ îngrozitor.

Cu o mână pe mânerul uşii, ea se întoarse din nou spre el.

— Ştiu asta. Şi încerc din răsputeri să am încredere în tine acum. Ieşi pe culoar. Ne vedem mâine. Şi nu o să foloseşti niciun topor în nici o parte din casa mea în seara asta.

— Totuşi, o să mă gândesc la asta.

— Bun.

Când reveni în partea ei de casă, îşi scoase intenţionat pantofii, strecurându-se pe uşă cu grijă, ca să nu o trezească pe Jenny. Poate făcea cea mai mare greşeală din viaţa ei, mai ales când făcuse şi aşa mult prea multe.

Nu îşi putea explica de ce Oliver i se lipea de suflet chiar mai abitir acum, după ce-i frânsese inima şi se întorsese la Londra pentru a-şi lua revanşa cu toate femeile dornice. Cu siguranţă, gândirea ei logică ştia mai bine decât să-l lase prin preajmă, dar inima ei nu mai asculta.

Dincolo de problema cu Anthony, acesta era motivul pentru care avea nevoie ca toată încurcătura să fie rezolvată rapid. Cum clubul mergea foarte bine şi sta tutui ei de femeie de neatins era bine cunoscut, soluţia logică şi rezonabilă era să se îndepărteze de Oliver. Da, poate îi rămânea datoare cu bani, dar nu era nevoie ca el să locuiască sub acelaşi acoperiş cu Diane pentru ca ea să-i restituie. Şi, cu cât îl ţinea mai la distanţă, cu atât avea să fie mai puţin sfâşiată între ce voia şi ce nu avea să mai vrea vreodată.

Miercuri dimineaţă avea loc obişnuita întâlnire cu personalul; cu parlamentul reunit în sesiune matinală, micul dejun de miercurea era cea mai lentă parte din toată săptămâna la clubul Tantal. Doamnele o informa ră despre clasicele întâmplări ciudate şi îi menţionară pe toţi domnii care pariau prea pătimaş, beau prea mult sau nu se purtau cuviincios.

— Emily l-a primit pe un gentleman în camera ei, spuse Pansy Bridger în toiul altei discuţii despre cum să facă să evite avansurile nedorite.

Diane şi Jenny se uitară una la cealaltă.

— Atâta vreme cât nu sunt implicaţi bani şi domnul cu pricina rămâne la cererea doamnei, puteţi să faceţi după bunul-plac. Nu suntem casă de toleranţă, dar nu suntem nici mănăstire.

— Slavă cerului pentru asta, spuse uşurată una dintre celelalte fete.

— O anumită doză de discreţie este apreciată, adăugă

Diane, observând că nu tot personalul era amuzat. Dar, din câte ştia, cel puţin una dintre ele *chiar* fugise dintr-o mănăstire. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să le respectaţi pe cele care nu simt acelaşi lucru.

La finalul întâlnirii, o abordă Sylvie Hartford. O fată blondă şi mititică, ce părea să aibă doar vreo optsprezece ani, venea în urma ei.

— Milady, spuse Sylvie, aceasta e Mary Smythe. Ne-am întâlnit la terminarea şcolii. I-am spus că e posibil să aveţi un loc pentru ea aici.

Cu o uşoară încruntare, Diane apucă braţul crupierului de la ruletă.

— Sylvie, de fapt, nu mai avem nevoie de…

— Te rog, milady, şopti Sylvie. Părinţii ei au murit, iar acum, că are vârsta majoratului, mătuşa ei a alungat-o. Nu are experienţă şi nici scrisori care să o recomande pentru un post de guvernantă. Dacă nu poate să lucreze aici, o să ajungă pe stradă.

Diane se uită la făptura mărunţică şi speriată. Clubul Tantal începuse, poate, ca o tentativă a ei de a-şi găsi independenţa, dar devenise mult mai mult de atât. Dacă Anthony Benchley prelua clubul, avea să le pună pe fete… Numai Dumnezeu ştia ce avea să facă el cu fetele, dar cu siguranţă nu aveau să mai dorească să-şi vadă prietenele care aveau nevoie disperată de adăpost.

Indiferent de cum îi plăcea lui Oliver să o numească în glumă, lupta pentru club nu era un joc. Cineva trebuia să aibă grijă de acele tinere. Iar acel cineva era ea.

— Du-o la Emily, să-i găsească un pat. Jenny o să stea de vorbă cu ea după prânz, şi o să ne dăm seama unde s-ar potrivi.

Cu o reverenţă adâncă, Sylvie zâmbi bucuroasă.

— Oh, mulţumesc, milady.

Se duse în grabă să-i dea vestea prietenei ei.

— Mulţumesc, milady, răspunse Mary Smythe, cu lacrimi prelingându-i-se pe obraji. Vă mulţumesc foarte mult. Nici nu aveţi idee.

— Mulţumim că ni te-ai alăturat, spuse Diane şi, cu un

zâmbet, se duse la Jenny, în celălalt colţ al încăperii.

— Parcă nu eram instituţie filantropică, mormăi Genevieve, cu ochii scânteietori.

— Suntem un fel straniu de instituţie filantropică.

— Cred că un fel foarte straniu de familie.

Jenny îi întinse o ceaşcă de ceai. Ai vorbit cu Haybury?

— Da. A spus că Anthony pare să creadă povestea noastră şi că o să treacă astăzi la un moment dat.

— Ar trebui să facem asta fără marchiz. Tu nu aveai încredere în el înainte, iar niciuna dintre noi nu are încredere în el acum.

— Am încredere în el în privinţa asta, răspunse Diane, surprinsă că putea să spună cuvintele cu voce tare şi ferm. O să ducă totul la bun sfârşit. Iar sprijinul lui o să facă lucrurile mult mai uşoare.

— Dacă nu cumva te înşeli în privinţa lui.

— Nu mă înşel.

Dacă se înşela în privinţa lui, avea să piardă mult mai mult decât clubul Tantal.

*

Nu era atât de neobişnuit ca Oliver să vadă zorii zilei; orele liniştite din preajma răsăritului de soare erau adesea cel mai bun moment în care să părăseşti dormitorul unei femei sau să închei o noapte ostenitoare de jocuri de cărţi. Mult mai puţin obişnuite erau momentele în care stătea pur şi simplu şi privea cum trecea noaptea.

Îşi roti umerii înţepeniţi, se îndreptă de spate şi dădu la o parte paharul de whisky. Lampa din colţul biroului arsese şi se stinsese cu cel puţin o oră în urmă, dar abia dacă observase. Trebuia să întrunească în Camera Lorzilor cu toţi colegii lui în vreo două ore. Avea să fie plictisitor, aproape de nesuportat, pentru că avea să numere minutele până ce suspendau sesiunea, la prânz.

Înainte să devină marchizul de Haybury, cu doi ani în urmă, ştia programul parlamentului pentru că asta dicta când erau organizate dineurile şi când soţii erau plecaţi de

acasă. Destul de ciudat, de îndată ce moştenise titlul, chiar se bucurase de prezenţa în parlament şi de jocul politicii.

Totuşi, astăzi era, în cel mai bun caz, o distragere a atenţiei şi, în cel mai rău, un obstacol. Trebuia să îl întâlnească pe Cameron şi nu putea cât timp Camera Lorzilor era în sesiune. Scrisese deja un bilet care să fie livrat la reşedinţa lui James Appleton, cerându-i acestuia să reprogrameze prânzul de a doua zi. O a doua scrisoare plecase spre unul dintre avocaţii lui. Poate Cameron era dispus să ia banii de la Diane, dar fiecare centimă pe care ea o câştiga şi o împrumuta era legată de activitatea clubului. Dacă trebuiau să plătească, Oliver avea să se ocupe de tot. Şi nu avea nimic de-a face cu nicio înţelegere bazată pe şantaj sau împrumut. Cameron nu avea niciun drept şi trebuia oprit.

Dar nimic din toate astea, nici măcar afacerea cu Cameron, nu îi ocupa gândurile. Onoarea aceasta le revenea lui Diane şi lucrurilor spuse noaptea trecută.

Cu doi ani în urmă, fusese îndrăgostită de el… sau îndeajuns de aproape încât el să reuşească să-i frângă inima. El ştia că fusese rănită şi supărată, dar la vremea aceea fusese mai important faptul că nu putea să respire, că uitându-se la ea vedea o soţie, copii, un cămin. Intrase în panică şi fugise.

Îşi dorise o viaţă mai neconvenţională de atât. În toate închipuirile lui, nici nu se gândise vreodată că, la doi ani după aceea, avea să o revadă şi să descopere că era chiar mai neconvenţională decât el. Poate de aceea ideea de a o păstra în viaţa lui nud mai speria sau poate îşi dăduse seama că niciuna dintre femeile pe care le întâlnise înainte sau după nu era pe măsura ei… sau pe măsura sentimentelor pe care le avea pentru ea.

Lacheul lui, Myles, intră în birou, cu patru pahare curate în mâini. Tresări când se întoarse spre birou.

— Oh, îmi cer scuze, milord. Dormitorul dumneavoastră nu a fost folosit, şi m-am gândit că v-aţi petrecut noaptea în altă parte.

Nu ar fi fost prima dată când făcea asta. Nicidecum.

— O să ies în scurt timp. Aş aprecia o ceaşcă de ceai şi ouă, dacă poţi.

— Bineînţeles, milord.

Lacheul puse paharele pe tăviţa de băuturi, apoi ieşi grăbit din cameră.

Trăgând adânc aer în piept, Oliver se ridică să se ducă şi să-şi schimbe hainele. Avea timp să coboare la micul dejun, dar, în clipa aceea, gândurile îi erau încă prea tulburi şi nu voia să o întâlnească pe Diane în vreme ce armura lui se destrăma.

— Hubert, spuse el când valetul lui termină de înnodat lavaliera, ţie îţi place aici?

— În slujba dumneavoastră, domnule? Sunteţi un stăpân generos şi ţipaţi rareori. Bineînţeles că-mi place slujba mea.

— Mulţumesc, dar eu mă refeream la faptul că locuim aici. La reşedinţa Adam. Sunt o mulţime de fete minunate.

— Da, aşa este, milord. Cu siguranţă, este neobişnuit, dar şi… foarte frumos. Eu şi Myles împărţim o cameră, sunt bine-venit în bucătărie şi în camera comună, şi mai multe dintre doamne, ei bine, sunt foarte prietenoase.

„Oh, Doamne, Dumnezeule”.

— Este bine de ştiut.

— Dacă îmi permiteţi, domnule, dumneavoastră vă place aici?

— Da. Cred că da.

La două minute după ce îşi ocupă locul din Camera Lorzilor, îl zări venind pe Lord Cameron, apoi Oliver îşi petrecu următoarele cinci ore gândindu-se la modurile diferite în care cineva ca el putea să se afirme în faţa cuiva ca Diane. Alternă gândurile cu mustrările, pentru că în preajma ei se purta ca un soţ ţinut sub papuc.

— Am uitat să întreb, murmură Manderlin lângă el. Mai sunt agitat în compania ta?

— De ce să schimbăm lucrurile acum?

— Foarte amuzant. Ce Dumnezeu pui la cale cu Cameron?

— Este complicat. Totuşi, eu nu m-aş împrieteni cu el

dacă aş fi în locul tău.

— Oricum nu m-aş împrieteni cu el. Omul ăla mă face să mă gândesc la o lipitoare, aşteptând în noroi ca să se prindă de cineva şi să-i sugă sângele până la moarte.

Oliver ştia că exista un motiv pentru care îl considera prieten pe Jonathan. Zâmbi.

— S-ar putea să fii mai isteţ decât aveam eu impresia. Este de ajuns să spun că urmăreşte ceva ce nu-i aparţine, iar eu vreau să-l împiedic.

— Clubul Tantal, presupun? Manderlin aruncă o privire în direcţia contelui. Numai să ţii minte că se ştie că umblă în companie selectă.

— Nu-mi fac griji pentru Greaves sau Larden.

— Sper că îţi aminteşti cine sunt prietenii tăi. Să-mi spui dacă ai nevoie de ajutorul meu pentru altceva decât să par înspăimântat.

— O să ţin minte asta. Şi mulţumesc.

În clipa în care sesiunea fu suspendată, Cameron apăru lângă el.

— M-am gândit, spuse contele prietenos. Oricare ar fi schema ta, vreau o dovadă că nu exagerezi lucrurile doar ca să mă scoţi din joc. Îmi vreau primele două mii de lire azi.

— Azi? Asta-i…

— Trebuie să insist. Te ocupi de asta, Haybury, altfel o să-i contactez pe avocaţii mei.

Dacă ar fi fost un peşte, s-ar fi sufocat deja cu viermele din cârlig.

— Prea bine. Vrei să mă însoţeşti la Tantal pentru prânz? Mă ocup de asta cât sunt acolo.

— Excelent.

În aglomeratul salon Demetra, Sophia White îi conduse direct spre una dintre mesele rezervate pentru membrii fondatori ai clubului. În timp ce se aşeza, Cameron părea mai ţanţoş decât un păun. Pentru o clipă, Oliver luă asta ca pe un semn bun; dacă ar fi avut vreo bănuială despre ce i se pregătea, Cameron n-ar fi fost atât de mulţumit de el… sau de altcineva.

La câteva minute după ce comandară prânzul, Diane intră în încăpere. Oliver se prefăcu ocupat cu un pahar de Madeira, dar în realitate, toată atenţia lui era îndreptată asupra ei. Înclinarea capului, în timp ce îi saluta pe alţi membri ai clubului, zâmbetul când una dintre fetele ei se apropie să-i spună ceva. Dorinţa se învolbură înăuntrul lui, fierbinte şi ameţitoare. Avea să i se permită să se apropie din nou de ea, căci nu îşi putea închipui să nu o facă.

În cele din urmă, ea păru să-i observe şi se îndreptă spre ei.

— Lord Haybury, Anthony, spuse ea.

— Nu te încrunta la mine, Diane, răspunse Cameron, doar pentru că ţi-am ghicit joculeţul.

— Da, Lord Haybury mi-a spus că a decis să te propună ca membru. Totuşi, nu te aştepta să-mi placă faptul că eşti aici.

— N-ai decât să mă placi sau nu. Nu-mi pasă. Astăzi, vreau două mii de lire. În bancnote. Am mai multe datorii de plătit.

Diane se uită la Oliver.

— Cu siguranţă, Haybury ţi-a spus că procesul nu este chiar simplu.

— I-am spus, dar este foarte insistent.

Franţuzoaica trecu pe lângă ei şi îi aruncă lui Oliver o privire neprietenoasă în vreme ce traversa salonul.

— Diane, trebuie să discut cu tine când termini aici, spuse ea.

— Bineînţeles, Genevieve. Diane scoase un oftat. Azi, pot să-ţi dau o mie de lire, continuă ea în şoaptă, revenind spre Cameron.

— Nu. Două mii.

Oliver se aplecă spre ea.

— Data viitoare… O să fii la limită câteva zile, dar sigur nu vreau avocaţi prin preajmă, din motive bine cunoscute.

— Oh, foarte bine. Aşteptaţi aici.

— Data viitoare ce? întrebă curios Cameron de îndată ce plecă Diane.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Hai, Haybury. Asta e prima zi a parteneriatului nostru. Sigur nu e momentul să începi să ai secrete.

Părea chiar un moment foarte bun să-i dea una lui Cameron. Oliver închise ochii pentru o fracţiune de secundă. Făcea totul pentru Diane. Nu exista vreun alt motiv pentru care să tolereze în preajma lui o asemenea lipitoare.

— Fondurile de la… investitori vin la intervale neregulate. Au trecut mai bine de două săptămâni, aşa că tranşa următoare ar trebui să vină curând.

— Atunci, o să fie momentul să-mi dai încă două mii de lire.

— Nu imediat. Povestea asta necesită o oarecare subtilitate, ştii, dacă nu cumva vrei să ajungi cu noi la Newgate.

Cameron păli, şi, pentru o clipă, Oliver crezu că mersese prea departe. Grijile vagi erau ceva; ameninţarea cu închisoarea era cu totul altceva. Făcu semn uneia dintre fete să le aducă o sticlă de vin.

— Este un târg cinstit, nu crezi? continuă el. Puţină subtilitate în schimbul a două mii de lire pe lună?

Contele îşi turnă un pahar plin de vin. După ce bău jumătate, culoarea începu să îi revină în obraji.

— Dacă risc închisoarea, vreau o recompensă mai mare.

— Ţi-am spus, dacă nimeni nu observă ceva ciudat, până la finele anului, o să ajungi la trei mii pe lună. După asta, cine ştie?

— Toate sună minunat, dar eu încă n-am văzut niciun sfanţ.

Exact în clipa aceea, Diane se întoarse în cameră, cu o carte în mâini.

— Iată, Anthony, spuse ea, şi îi întinse volumul. Robinson *Crusoe.* Ai spus că era preferata lui Frederick, şi am vrut să o ai tu.

— Nu vreau…

— Deschide-o, murmură Oliver.

— Oh. Oh. Prea bine, atunci. Deschise coperta şi chiar făcu ochii cât cepele înainte să închidă cartea la loc. Ce facem acum?

— Ne bucurăm de prânz, apoi ne ţinem la distanţă vreo câteva zile.

— Nu. Vreau să fiu văzut că pariez aici. Şi vreau ca toată lumea să vadă că sunt binevenit la clubul Tantal.

Oliver îi aruncă o privire lui Diane, care îşi arcui o sprânceană.

— Diane, spuse el, aş vrea să-l susţin pe Lord Cameron să devină membru. Până se ia decizia, el va fi oaspetele meu aici.

— Prea bine. Dar trebuie să respecţi regulile, Anthony.

— Da, ştiu, ştiu. Subtil. Sunt numai subtilitate şi discreţie. Te asigur.

După ceea ce fusese probabil cel mai lung prânz din viaţa lui, Oliver îl conduse pe Anthony afară, îi împrumută contelui trăsura ca să-l ducă acasă şi-l trimise pe nemernic la plimbare. Pentru numele Domnului, jucase nopţi întregi whist şi nu fusese atât de epuizat.

— Oliver, ne vedem în biroul meu, spuse Diane din foaierul aglomerat, apoi se făcu nevăzută.

Cei şase bărbaţi care trecură pe plângă el îi trimiseră priviri piezişe, oscilând de la cinism atotcunoscător la amuzament clar. Fusese limpede de la bun început că voia ca lumea să creadă că era posibil să fie iubiţi, dar faptul că încă îşi dorea să fie văzută aşa trezea înăuntrul lui o speranţă stranie. Doar dacă nu cumva voia să fie văzută cum ea pocnea din degete şi el sărea supus.

Când el intră, ea era aşezată în spatele biroului, înscriind intrări într-un registru.

— M-ai chemat? întrebă el şi se afundă în scaunul din faţa ei, înainte ca ea să-i spună să rămână la uşă sau aşa ceva.

— Nu poţi continua să-l plăteşti aşa, spuse ea, închizând registrul şi sprijinindu-şi ambele coate în el. Dincolo de faptul că nu-mi place ideea de a-i da lui Anthony nici măcar un bănuţ, două mii de lire sunt o avere.

— Îşi cere deja următoarele două mii. Dar, aşa cum ţi-am spus, mi le permit. Un cadou pentru tine.

— Una este să... te conving să-mi împrumuţi fonduri când ştiu că o să fiu în stare să ţi le returnez. Şi sunt în stare, sper că ai observat.

— Am observat. Şi faci asta mai repede decât este nevoie. De parcă era nerăbdătoare să termine cu el. După sezon, este posibil să ai nevoie de bani în plus. Nu trebuia...

— Nu-mi spune tu ce să fac.

— Iar ajungem la asta? întrebă el, sfâşiat între amuzament şi frustrare.

Diane făcu o grimasă.

— Nu. Doar că simt că-ţi sunt datoare. Şi dacă nu o să-ţi plătesc banii pe care i-i dai lui Anthony, o să-ţi rămân datoare... cu mine.

— Dacă ar fi atât de simplu să te câştig... comentă el în barbă.

— Poftim?

Era o conversaţie pe care nu trebuia să o aibă cu ea. Nu până nu descifra încordarea ciudată pe care o simţea în piept de fiecare dată când îşi amintea discuţia avută cu o noapte în urmă. Totuşi, iată că ajunsese acolo, îndrugând verzi şi uscate.

— O să recunosc că, de la ultima noastră discuţie, mi-am dat seama că există o anumită asemănare între ce ţi-am făcut eu şi ce încearcă acum Cameron. Poa...

— Spune-mi, îl întrerupse ea, împreunându-şi degetele şi sprijinindu-şi bărbia pe ele. Vrei să dezvolţi subiectul?

— Nu, la naiba cu totul.

Se uită urât la ea.

Ochii de smarald îl priviră înapoi netulburaţi.

— Vreau să am încredere în tine, să ştii.

Oliver se ridică.

— Atunci, ai încredere.

— Am avut doi ani la dispoziţie să mă gândesc la toate motivele pentru care n-ar trebui să fac asta. Şi apoi, mai eşti tu, care, se pare, până acum două luni nu te-ai

gândit la mine nici măcar o dată.

Oh, era prea de tot. Ocoli biroul, apoi o trase din partea din faţă a rochiei negre şi o ridică, după care îi acoperi gura cu a lui.

— M-am gândit la tine în fiecare zi, spuse el aspru, ridicând-o în braţe şi aşezând-o pe birou. În fiecare blestemată de zi.

Parfumul şi gustul ei îl excitară mai mult decât orice altă femeie pe care o avusese vreodată. Şi, chiar dacă părea să nu fie în stare să admită că avea nevoie de ajutorul lui, din felul în care degetele i se încurcau în părul lui, ţinându-l aproape, reieşea că măcar îl dorea.

Oliver îi ridică poalele rochiei. Apoi, se descheie la pantaloni, îi coborî până la genunchi şi o trase spre mădularul lui. Diane gemu când el o pătrunse, gleznele i se lipiră pe după şoldurile lui. El o penetră tare şi repede, ascultând răsuflările ei amestecate cu gemete.

Dacă ar fi putut să-şi rezolve toate certurile aşa… Deşi, dacă îi permitea să intre în inima ei la fel de uşor cum îl lăsa în trupul ei, poate reuşeau. O sărută din nou, fierbinte şi cu patimă. Corpul ei începu să se încordeze în jurul lui, şi el înteţi ritmul. Îşi dorea să ajungă la orgasm în acelaşi timp, să împărtăşească acel moment. Şi îşi dorea ca ea să-şi aducă aminte cât de bine se potriveau – cel puţin fizic.

Cu un geamăt mut, ea se cutremură, şi el o întâlni în ceaţa incandescentă a plăcerii. Fără suflare, îşi odihni capul pe umărul ei, în timp ce ea făcu la fel. Perfecţiune. Voia să mai spună ceva, dar nu reuşi. Nu încă.

— Îi dau banii, spuse el, fără să se mişte, nedorindu-şi ca ea să se retragă din îmbrăţişarea lui. Şi scăpăm de el.

— Foarte bine, răspunse ea, cu un oftat.

— Nu o să-l las să scape atât de uşor. Încet, îi sărută gâtul, îşi trecu gura peste gâtul ei şi îi simţi pulsul tremurând sub buzele lui. Îţi dau cuvântul meu de onoare, Diane, că nu o să mai fug de data asta.

Capitolul 20

„Nu o să mai fug de data asta.”

Nu îşi ceruse direct scuze, dar recunoscuse că făcuse ceva ce trebuia îndreptat. Şi părea înclinat să facă exact acel lucru.

În seara următoare, Diane stătea în uşa sălii Ariadna şi se uita cum fostul ei cumnat juca faraon. Nu părea să se priceapă mai mult decât răposatul lui frate. Probabil singurul lucru care îl ţinuse pe Anthony departe de distrugerea totală era faptul că până acum nu avusese fonduri la discreţie pe care să le cheltuiască.

— Cât a pierdut până acum?

Glasul tărăgănat din spatele ei îi trimise fiori de plăcere de-a lungul coloanei vertebrale. Din păcate, nu le luă în seamă. La urma urmei, Oliver putea să pretindă că nu avea să fugă, dar nici măcar nu o întrebase dacă ea îl voia sau nu prin preajmă. Desigur, în clipa aceea, răspunsul ar fi fost un „da” foarte hotărât – acesta fiind un motiv în plus ca Diane să aştepte până când totul se termina şi ea îşi recăpăta cumpătul.

— Din câte mi-am dat seama, spuse ea încet, este în pierdere cu aproximativ o mie opt sute de lire.

— De aceea l-am pus pe Manderlin la masa lui. Jonathan este un jucător bun, aşadar Cameron nu o să îşi imagineze că este înşelat.

— De unde ştii că o să piardă în continuare?

— L-am văzut jucând. Nu se pricepe.

Mâna lui Oliver se atinse de fusta ei.

— Nu se pricepe să parieze fără să piardă tot ce are? întrebă ea, împotrivindu-se dorinţei de a se lipi de el

— Nu ştie să îşi dea seama când să nu mai joace.

— Milady.

Speriată, ea se întoarse şi văzu că Juliet se apropia. Orice o făcuse pe femeia majordom să-şi părăsească postul

în cea mai aglomerată parte a serii nu putea să fie de bine.

— Ce este, Juliet?

— Lady Dashton este afară. Ea şi prietenele ei au pancarte şi îi mustră pe toţi cei care intră în club.

— Îi mustră? repetă Oliver şi îşi duse o mână la gât într-un gest exagerat. Doamne sfinte!

— Poate nu-ţi pasă de părerea lui Lady Dashton, dar aici sunt oameni cărora le pasă. Diane traversă grăbită clubul, cu Oliver şi Juliet pe urmele ei. Ştiuse că avea să fie nevoită să se ocupe de Lady Dashton şi Doamnele Moderaţiei, dar nici că se putea o sincronizare mai proastă.

— Pot să sugerez ca o herghelie de cai să împrăştie mulţimea?

Diane îşi înăbuşi un zâmbet.

— O să ţin minte asta. Dar să stai deoparte, Oliver. Dacă există cineva pe care Doamnele Moderaţie să îl displacă mai mult decât pe mine, tu eşti acela.

Jenny o aştepta deja în foaier.

— Mai mulţi gentlemani s-au oprit înainte să intre şi şi-au amintit deodată că aveau treburi în altă parte, spuse ea iute. Îşi întoarse privirea spre Oliver. N-ar trebui să mergi acolo.

— Aşa mi s-a spus. Îşi înclină capul. Cred că mă duc să văd ce mai face bunul meu prieten, Lord Cameron. O să-ţi dau un sfat de care probabil n-ai nevoie: nu ţi le face duşmance, Diane, sau nu o să vă mai dea niciodată pace nici ţie, nici clubului.

Ea ridică dintr-o sprânceană. Nu, nu avea nevoie de acel sfat, dar măcar era un sfat bun.

— Nu-l lăsa pe Anthony să iasă de aici cu vreun sfanţ, altfel nu o să mai aibă nevoie de noi.

Oliver schiţă un zâmbet spre ea.

— Punct ochit. Noroc.

Se făcu nevăzut în umbrele clubului.

— Arogant bărbat, murmură Jenny.

— Măcar încearcă să fie de ajutor, sublinie Diane şi-l întâmpină pe Lord William Jensen cu un zâmbet când acesta intră încruntat în foaier. Milord.

— Împieliţata aia de femeie a aruncat cu un ou în mine, mormăi el.

— Mă ocup eu de asta, milord.

— Să vă asiguraţi că aşa o să faceţi.

Ei, ce reacţie necioplită. Şi tocmai făcuse un pas înainte ca să fie exclus din club. Încă un lucru de care trebuia să se ocupe mai târziu.

— Jenny, poţi să te alături discret mulţimii de doamne?

— *Mais oui.* Dă-mi un minut. Genevieve se îndreptă spre intrarea slujitorilor din lateralul casei.

— Dacă pot să întreb, ce ai de gând să faci? spuse Juliet.

— Le folosesc în favoarea clubului.

Diane termină de numărat un minut în gând, îl mai dădu lui Jenny câteva secunde, apoi deschise uşa din faţă şi ieşi.

Vreo douăzeci de doamne mărşăluiau înainte şi înapoi, pe trotuar. Mai multe dintre ele ţineau pancarte din lemn deasupra capului. În lumina slabă a felinarelor, nu era uşor să le citeşti, dar reuşi să le desluşească. Preferata ei era cea care spunea: „O casă de toleranţă, indiferent de nume, rămâne tot o casă de toleranţă", urmată de „Locul femeii este la ea acasă". Ori nu-şi dădeau seama, ori nu le păsa că aceea *era* casa ei. Şi era casă pentru toate fetele ei. Noua şi foarte neobişnuita ei familie.

— Lady Dashton, strigă ea.

Vicontesa, care scanda „Ruşine, ruşine, ruşine" înspre trăsurile care treceau, se întoarse să se uite la ea.

— Lady Cameron, spuse ea cu voce răsunătoare. Sunt surprinsă că ai curajul să te arăţi la faţă.

— Se pare că aveam o neînţelegere, i-o întoarse Diane şi continuă să se apropie.

— Bineînţeles că avem. Îi inviţi pe soţii noştri în locul ăsta, le iei banii şi îi ispiteşti cu femei.

Mulţimea huidui.

— Ei bine, aş putea să vă spun că noi le luăm foarte puţin bani în comparaţie cu cât pierd unul faţă de celălalt

sau aş putea sublinia că nici unuia dintre ei nu i se permite să se atingă de angajatele mele, dar este evident că nu vrei să auzi asta. Deci am o propunere pentru tine.

— N-ai putea să spui ceva ce să-mi doresc să aud.

— Într-o duminică după-amiază, o dată pe lună, am să deschid clubul Tantal pentru voi. Toţi banii făcuţi în după-amiaza aceea o să ajungă la instituţia de caritate pe care o alegi tu. Sau poţi să foloseşti sediul ca să organizezi prânzuri sau alte evenimente de caritate în ziua aceea. Asta dacă nu cumva vă obosiţi gura degeaba aici şi nu vreţi să realizaţi ceva util.

— Cum îndrăzneşti?

— Adăpostesc o serie de tinere doamne bine-crescute şi bine educate, care, din întâmplare, au avut o viaţă mai puţin norocoasă decât noi două. De aceea îndrăznesc.

— Aşa zici tu. Eu am îndoielile mele.

Diane micşoră distanţa dintre ea şi vicontesă şi coborî vocea.

— N-aş respinge şansa de a face lucruri bune, milady. Mai ales când alternativa este să stau pe întuneric fără să fac altceva decât să urlu la oameni şi să nu realizez absolut nimic. Ridică ochii spre cer. Şi cu ploaia care stă să vină.

— Protestele noastre nu o să se termine în seara asta.

— Şi, dacă reuşiţi, atunci clubul Tantal s-ar închide şi toţi aceşti domni s-ar duce pur şi simplu în altă parte să-şi piardă banii şi să fie ispitiţi de fiecare fată frumoasă care le taie calea. Şi n-ai avea un eveniment de caritate pe lună de care să te ocupi.

— Deci te-ai gândit să mă mituieşti?

Diane îşi înclină capul.

— M-am gândit să continui cu activitatea clubului meu şi să-mi protejez angajatele, iar, pentru asta, sunt dispusă să-mi ofer clubul şi să renunţ la o parte din câştiguri pentru cauzele alese de tine. Asta nu este mită; este compromis spre beneficiul nostru reciproc.

Lady Dashton se uită la ea vreme îndelungată.

— Bănuiesc că o să ai grijă să mă faci să cad foarte prost dacă refuz compromisul ăsta.

— Dacă vrei să continui cu neînţelegerea asta, o să găseşti în mine un adversar redutabil, spuse Diane cu precauţie.

Şi unul care literalmente nu şi-ar permite să se retragă.

— Şi se spune că numai bărbaţii sunt în stare să negocieze tratate şi să guverneze ţări, comentă vicontesa, cu o urmă de amuzament pe chip.

— Cine spune asta? Bărbaţii, îmi închipui.

— Foarte adevărat. Aş fi de acord cu acest… compromis doar în schimbul a zece ore în prima duminică din fiecare lună.

— Şase ore. Doamnele mele îşi merită seara pentru ele.

Vicontesa scoase un oftat.

— Nu o să mă întâlnesc cu tine aici ca să discutăm despre asta.

— Poate luăm prânzul la Preston Bakery vineri.

— Foarte bine.

Diane întinse mâna. Oliver nu era singurul care învăţase cum să descifreze oamenii. Ea făcuse o propunere pe care Lady Dashton tocmai o acceptase. Dacă vicontesa refuza să dea mâna, ieşea în pierdere. Şi aşa ceva nu se cădea.

La o clipă după aceea, degetele înmănuşate ale Lady Dashton le strânseră uşor pe ale ei.

— Trebuie să vorbesc cu grupul meu, spuse vicontesa.

— Desigur. Ne vedem vineri.

După ceva mormăieli şi sporovăieli, Doamnele Moderaţiei începură să se împrăştie, iar Diane se întoarse în clubul Tantal. La câteva minute după aceea, Jenny o aştepta în colţul opus al sălii Demetra.

— Bravo, spuse ea cu un zâmbet atipic. Nu aveau nici cea mai vagă idee încotro să o ia. Să refuze să finanţeze un act de caritate? Oh, n-ar putea niciodată.

— Şi să sperăm că acum o să înceteze să mai protesteze împotriva clubului pe care îl vor folosi. Acum, chiar avem şanse să-i vedem şi pe soţii lor.

O provocare rezolvată, dar nicio manevră nu conta dacă nu puteau să-l îndepărteze pe Anthony Benchley de club. Pentru că Oliver avea dreptate; niciunul dintre ei nu avea o reputaţie impecabilă, iar Anthony era rudă de sânge cu fostul proprietar al reşedinţei Adam. Chiar dacă Frederick *ar fi* semnat cu adevărat acel act, exista riscul ca ea să nu reuşească să păstreze casa. Dacă îi era descoperită înşelătoria însă, ar avea mare noroc să nu fie deportată.

Se uită prin salonul plin ochi, haine bărbăteşti mai închise la culoare se intersectau ici, colo cu mătăsuri şi museline în culori mai deschise. O femeie avea nevoie de săptămâni întregi ca să organizeze un singur dineu la ea acasă; la clubul Tantal, ea organiza câte un dineu în fiecare seară.

În cea mai mare parte a celor doi ani, făcuse planuri, şi iată unde ajunsese. Zumzetul discuţiilor bărbaţilor, întrerupt de clinchetul şi de zăngănitul de farfurii şi tacâmuri. Acum, când clubul mergea atât de bine şi unele dintre celelalte fete învăţau cum să gestioneze lucrurile, Diane nu mai trebuia să fie de faţă în fiecare seară, dar se bucura să fie acolo. Îi plăcea să i se confirme că reuşise ce îşi propusese. Şi, în adâncul sufletului, îi plăcea să ştie că pariurile aduceau, în sfârşit, bani. Nu numai ei, ci şi tuturor doamnelor aflate în slujba ei.

Prin uşa aflată în celălalt colţ al salonului intră celălalt motiv de bucurie. Oliver o zări, zâmbi şi începu să-şi croiască drum printre mulţimea de mese. Era partea din ecuaţie pe care ea nu putea să o controleze şi, chiar dacă la început detaliul o deranjase, acum i se părea ciudat de înviorător.

— Langtree mi-a spus cum te-ai ocupat de Lady Dashton, zise el, apoi luă mâna lui Diane şi o duse la buze ca să-i sărute încheietura. Eşti genială, să ştii.

— Părea un pic mai practic decât să fie călcată în picioare de cai.

— Şi, indiferent de câţi bani pierzi pe evenimentul de caritate, probabil o să recuperezi cu mult mai mult

acceptându-i pe soţii rigizi ai femeilor ălora. Zâmbetul lui se accentuă. Dar sigur eşti conştientă de asta.

— Într-adevăr. Cu întârziere, îşi retrase mâna dintr-a lui. Nu pentru că îşi făcea griji despre ce credeau ceilalţi domni. Mai degrabă era de vină faptul că atingerea i se părea prea plăcută. Îi plăcea să-l atingă şi îi plăcea când o atingea, iar el îi distrăgea prea mult atenţia. Ce face Anthony?

— A părăsit masa de faraon şi acum încearcă ruleta. În ritmul ăsta, o să cheltuiască cele două mii de lire în mai puţin de o oră. Îşi întinse din nou mâna şi îşi îndreptă mâneca. Trucul o să fie să-l facem să cheltuiască mai mult de atât.

Fu străbătută de un fior. Făcuse tot posibilul să se asigure că niciun bărbat nu pierdea mai mulţi bani decât îşi permitea, dar unii dintre ei păreau teribil de hotărâţi să fie ruinaţi. Cum Anthony nu era căsătorit, fără o soţie care să-l tragă în jos, şi mai şi încerca să-i fure clubul, Diane simţea mai puţină empatie pentru el decât în mod normal. Dar tot nu-i plăcea.

— Câţi bani o să-i plăteşti înainte să-l prinzi în capcană? întrebă ea, dând din cap când Jenny li se alătură.

— Presupun că o să ceară încă două mii de lire mâine, dacă nu în seara asta. De îndată ce i-a cheltuit pe majoritatea, l-am prins.

— Atunci, să-i dăm bătaie.

— Ei bine, s-ar petrece totul mai repede dacă aş juca eu direct cu el, dar asta i-ar da de bănuit. Aşadar, în clipa asta, trebuie să ne bazăm pe lipsa lui de pricepere şi de judecată. O să ia mai mult timp, dar nu o să poată spune că noi l-am dus acolo.

— O să-i oferi un credit? întrebă Jenny.

— Limita clubului este de două sute de lire, răspunse Diane. Nu vreau să îşi imagineze că poate trece de asta şi să-şi tot mărească datoria.

— Dacă nu simte neliniştea dată de gândul că a pierdut mai mult decât poate să plătească, nu o s-o ia pe calea pe care îl vrem noi, spuse Oliver.

Diane trase aer în piept.

— Atunci, ne ducem să ne certăm în public, Jenny? întrebă ea.

Genevieve îl privi pe Oliver.

— *Oui*. Cred că am un subiect în minte.

Subiectul nu avea importanţă, dar, dacă el era cel despre care Jenny voia să discute, Diane nu prea putea evita. Îşi croi încet drumul printre membrii clubului, spre sala Ariadna. Chiar dacă nu-i plăcea să discute cu Anthony, era important ca el să-şi dea seama că activităţile lui nu treceau neobservate.

Da, totul era foarte elaborat şi, da, existau moduri mai simple şi mai brutale prin care să scape de fostul ei cumnat. Dar ironia ei prefera ca el să-şi găsească sfârşitul ca urmare a pariurilor. Frederick nu îşi învăţase niciodată lecţia, nici măcar la sfârşit. Poate că Anthony o învăţa cât încă avea timp să-şi schimbe stilul de viaţă. Dacă nu o făcea, ei bine, măcar ea îi dădea ocazia să o facă.

Anthony pariase stive mici de bani pe mai multe numere diferite şi de ambele culori ale ruletei, semn clar că nu ştia unde ar fi avut cele mai bune şanse de câştig. Ea îşi înăbuşi un oftat când se opri lângă el.

— Cum îţi merge? întrebă ea.

— Ca naiba? i-o întoarse el, înjurând când bila se opri la un număr pe care nu-l alesese. Trebuie să te asiguri că norocul îmi este mai favorabil.

Diane se încruntă.

— Asta depinde în întregime de tine şi de noroc, răspunse ea. Aici se joacă pe bune. Nu intram în domeniul ăsta dacă era altfel – sau dacă cineva ar crede altceva.

— Atunci, nu este suficient de bine.

Iată.

— Poftim? şopti ea. Nu am să-ţi finanţez pariurile. Ţi-am plătit cât ai cerut. Nu pot să fac mai mult de atât.

— Ba cred că poţi. Am pierdut aproape două mii de lire într-o singură noapte. Înmulţeşte asta cu cât... două sute de bărbaţi aici în seara asta? Îţi poţi permite prea bine să-mi dai încă două mii de lire. Şi le vreau.

— Nu toată lumea pierde şi nu toată lumea pierde în faţa băncii. Cea mai mare sumă de bani schimbă pur şi simplu mâinile.

— Asta nu e problema mea. Iar problema *ta* este dacă eşti dispusă să rişti afacerea.

— Bine. Dar nu pot să-ţi dau două mii de lire în fiecare zi. Este absurd. Oamenii ar observa.

— Care oameni?

Diane îşi duse o mână la gât.

— Nu pot să-ţi spun asta. Şi vorbeşte în şoaptă. Vino mâine la micul dejun şi-ţi dau cât pot.

— Diane.

Tresărind, ea se întoarse şi văzu că Jenny se apropia.

— Să nu zici nimic despre asta, spuse Diane către Anthony, apoi se duse să o întâmpine pe prietena ei. Gata?

— A cerut mai mulţi bani?

— Trebuie să i-i dau la micul dejun.

— Atunci, să discutăm cu omul, nu?

— Asta trebuie să pară doar o ciondăneală. Nu vreau să mă cert, de fapt.

— Nici eu. Vreau doar să ştiu de ce ai încredere în el acum.

Diane se încruntă şi făcu un gest neputincios cu mâinile.

— A avut o idee foarte bună, trebuie să recunoşti.

— Asta înseamnă doar că este expert în ale vicleniei. Eu n-am încredere în el.

— N-am încredere oarbă, Jenny, dar în ultimele săptămâni a demonstrat în repetate rânduri că este cinstit, îndreaptă lucrurile.

Jenny întinse un deget spre ea.

— Mă simt ca o idioată. Îl iubeşti?

Cuvintele o făcură să se oprească pentru o clipă. Să le audă rostite atât de direct…

— Mi se pare extraordinar de enervant.

— Ăsta nu este un răspuns. Scutură din cap.

Diane scutură din cap.

— Nu este un răspuns pe care să ţi-l pot da, orice ar fi.

Încruntată, Genevieve se uită la ea.

— Este foarte deştept. Recunosc asta. Dar trebuie să-ţi dai seama ce vrei de la el. În afară de banii lui.

— S-a oferit să-mi ofere propria aripă la Haybury Park după sezon.

— Poftim? Tu ce i-ai spus?

— I-am spus că nu vreau să fiu aproape de el. Trase aer în piept. Pentru că chiar vreau să fiu aproape de el. Este foarte complicat.

— Nu atât de complicat pe cât ai crede. Cu o fluturare neprietenoasă din mâini, Jenny făcu un pas în faţă. Decide pe cine pedepseşti şi de ce.

— Credeam că-l urăşti.

— Eu îl urăsc pentru că tu îl urăşti. Noi suntem prietene, da?

Diane se abţinu cu greu să nu zâmbească.

— Prietene bune.

— *Bon.* Lord Cameron s-a tot uitat la noi, aşa că pari a te teme de mine acum, şi ne vedem sus la ceai mai târziu.

— Mulţumesc, Jenny. Cu o grimasă, Diane se dădu înapoi, apoi se uită spre masa de ruletă la timp ca să vadă cum Anthony îşi întoarse iute privirea. Scuză-mă. Anthony? Franţuzoaica asta… Se opri şi înghiţi în sec. Trebuie să-mi verific registrele.

— Îmi dai ce vreau mâine-dimineaţă, da?

— O să încerc.

— Nu. O să faci întocmai.

— Anthony, ţi-am spus că este foarte complicat. Trebuie să fiu atentă.

— Să faci ce trebuie să faci. Nu iau parte la stratagema ta. Dar îmi vreau cele două mii de lire, altfel te întâlneşti cu avocaţii mei după-amiază.

— Nu! Ea îşi acoperi gura cu mâna, de parcă ar fi vrut să-şi înăbuşe protestul. Fără avocaţi, spuse ea mult mai încet. Foarte bine. Prea bine, o să reuşesc.

— Bun.

De îndată ce părăsi clubul şi pătrunse în intimitatea salonului din reşedinţa Adam, Diane îşi permise să

zâmbească. A doua zi, avea să fie destul de distractiv.

Un ciocănit răsună în uşa pe jumătate deschisă.

— Ai putea să joci pe scenă, se auzi încet vocea lui Oliver. Magnific.

Ea se aşeză pe scaun lângă lampa de masă. Poate trebuia să-l întrebe cum de reuşise să treacă de Langtree, dar reuşise deja să intre de atâtea ori în casa ei, încât nu părea să merite efortul de a-l întreba despre metodele lui.

— Trebuie să-i dau banii la micul dejun.

Aşezându-se pe fotoliul de lângă şemineu, Oliver îşi întinse picioarele şi îşi încrucişă gleznele.

— Despre ce te-ai prefăcut că te cerţi cu domnişoara Martine?

— Nu te priveşte.

— Ah. Despre mine, atunci. N-a fost nevoie să vă prefaceţi prea tare, nu-i aşa?

Arăta extraordinar odihnindu-se în faţa focului, relaxat şi încă vigilent, ca un leu care aştepta ca prada lui să se apropie.

— Ce-o să fac cu tine? murmură ea, zâmbind slab.

— Ce vrei să faci cu mine?

— Oscilez între dorinţa de a te săruta şi dorinţa de a te strânge de gât, răspunse ea.

— Cred că este o îmbunătăţire. Oliver o privi. În lumina difuză a focului care ardea în cealaltă parte a încăperii, părul ei negru părea aproape de bronz, iar pielea îi era caldă şi ispititoare. Te doresc.

— Iar eu vreau să ştiu ce o să faci când o să te saturi să ai doar o singură femeie. Sau când o să hotărăşti că mă placi mai mult decât ai vrea să recunoşti.

El trecuse deja de mult de faza aceea.

— Ţi-am spus că nu fug.

— Presupui că vreau să rămâi.

În acord cu înţelegerea noastră, cred că ai câte doi ani la dispoziţie ca să-mi restitui împrumuturile. Brusc, îi trecu un gând prin minte şi se încruntă. Asta este motivul pentru care plăteşti suplimentar, nu-i aşa? Ca să scapi de mine.

— Nu mă aşteptam ca afacerea să meargă atât de

bine. Tu trebuia să fii un scut şi o momeală. Ai reuşit cu prima parte şi nu mai este nevoie de tine pentru a doua.

— Nu mai e nevoie, repetă el. Ce cuvinte interesante.

— Chiar? răspunse ea încet Cum de?

Ea nu avea de gând să-i lase nici măcar un centimetru de marjă de manevră. Dar, dacă voia să justifice prezenţa lui susţinând că era „nevoie de el” la club, atunci, de îndată ce scăpau de Lord Cameron, probabil avea să fie rugat să îşi ia tălpăşiţa. Apoi, urma să o mai vadă numai când vizita clubul şi doar până la finele sezonului. Haybury Park era proprietatea lui de numai doi ani, şi nu putea să-şi petreacă toamna şi iarna la Londra, doar pentru că tânjea după vreo femeie care nu-l dorea.

Fu cuprins de o senzaţie de nelinişte. Era împotriva propriei fiinţe să se lase expus, dar începuse să-şi dea seama că, până nu reuşea să îndrepte lucrurile faţă ea, nu aveau să fie niciodată în stare să meargă înainte. Şi voia să meargă înainte. Cu ea.

Încet, el se ridică şi se îndreptă spre locul unde era ea aşezată.

— Am spus că vorbim după ce terminăm cu Cameron, zise el şi se aşeză în genunchi chiar în faţa ei, dar mi se pare că încercările tale de a scăpa de mine devin cam sângeroase.

— Mă scoţi din sărite. N-am făcut niciun secret din asta.

— Da, ştiu, dar speram că glumeşti despre neplăcerea ta necontenită. Poate glumeai sau poate vorbeşti serios, dar nu sunt dispus să stau cu mâinile în sân şi să mă uit cum ratez încă o şansă.

Ea se mişcă şi miji ochii.

— Oliver, sunt obosită. Eu nu…

Diane dădu să se ridice, dar el îşi puse mâinile pe coapsele ei şi o ţinu acolo unde era. Vrând să o atingă, Oliver îşi încleştă degetele în materialul negru al fustei ei.

— Îmi pare rău, spuse el încercând să-şi păstreze vocea scăzută şi sub control. Tu căutai speranţă, iar eu căutam un pic de distracţie, şi, când mi-am dat seama că

începuse să-mi pese de tine mult mai mult decât eram dispus să recunosc, am dat bir cu fugiţii. Ca un câine opărit, cred că ai spus. Îmi cer scuze. Nu este suficient să o spun în cuvinte sau să admit că faptul că te-am părăsit în Viena este cel mai mare regret al vieţii mele, dar aşa este.

Pentru o clipă, ea rămase în tăcere. Apoi, se aplecă peste mâinile lui şi îl plesni. Tare.

— Cel mai mare regret? repetă ea şi-l împinse în spate. Este ridicol!

Se aruncă înainte şi ateriză pe el, lovindu-l în faţă şi în piept. Oliver încercă să se ferească, dar nu avea cum să evite complet loviturile fără să o rănească.

— Diane!

— Doi ani m-am gândit că ai plecat pentru că eram o amărâtă slabă de înger şi plângăcioasă, atât de neajutorată, că abia dacă mă mai suportam.

— Nu erai neajutorată. N-ai fost niciodată neajutorată. El gemu când genunchiul ei se înfipse în vintrea lui. Erai pierdută şi furioasă, dar, pentru numele lui Dumnezeu, n-ai fost niciodată slabă de înger. Şi partea din tine pe care am putut să o văd a fost cea care m-a atras, cea care m-a speriat peste măsură. Partea care mi-a spus că-mi întâlnisem perechea.

— Dacă ai regretat atât de mult că m-ai părăsit, te-ai gândit vreo clipă că, oh, puteai să te întorci la Viena? Ştiai că n-aveam niciun ban, dar, când ţi-ai primit moştenirea, nu te-ai gândit să-mi trimiţi zece lire? Presupun că regreţi şi asta. Regretul nu m-ajută cu nimic, netotule!

— Când te-am revăzut aici, răspunse el, încercând să ignore acuzele ei justificate, am ştiut. Scânteia aceea puternică şi sfidătoare din tine era atât de… Erai pe jar. Deci, da, îmi regret prostia, dar sunt… mândru că ai făcut singură toate astea. Nu datorezi nimic nimănui.

— Ha! Cu siguranţă nu ţie.

— Nu, nu mie. Nu vreau să-ţi spun ce să faci, să-ţi dau ordine, să te împiedic să faci ce faci. Vreau doar să fac parte din asta. Eu… te iubesc, Diane. Te-am iubit dintotdeauna.

— Mi-ai frânt inima! urlă ea şi-l lovi din nou.

— Ştiu. Şi îmi pare rău. Îmi pare rău că te-am rănit. M-am gândit doar la mine. Credeam că o să mă uiţi. Faptul că eu n-am putut să te uit… asta era povara pe care trebuia să o suport. Sau aşa m-am gândit.

Brusc, ea se prăbuşi pe pieptul lui, cu răsuflarea greoaie şi întretăiată. El îi eliberă cu grijă încheieturile din strânsoarea mâinilor lui, iar ea îşi încleştă mâna în haina lui.

— Plângi? şopti el, gata să se apere din nou.

— Nu! spuse ea, cu voce înăbuşită şi tristă.

Încet, el o cuprinse în braţe şi o strânse aproape.

— Suntem doi oameni încăpăţânaţi şi nebuni care au dus o viaţă foarte neconvenţională, murmură în părul ei. Personal, cred că suntem făcuţi unul pentru celălalt.

— Eşti un bărbat foarte enervant, şopti ea.

— Da, iubirea mea. Ştiu. El răsuflă. O să-ţi pun o întrebare. Nu vreau să-mi răspunzi până nu o terminăm cu Cameron şi până nu scapi de grija că ai putea să-ţi pierzi clubul. Şi, după ce o să pun întrebarea asta, te duc în dormitor, unde o să fiu un domn perfect şi o să stau cu tine până adormi.

— Ce întrebare? ceru ea să ştie, cu chipul încă îngropat în gâtul lui.

— Diane Benchley, te măriţi cu mine?

Capitolul 21

Diane deschise somnoroasă un ochi.

— Şşşttt. Dorm, mormăi ea şi îşi închise ochiul la loc.

— Milady, te rog. Ai spus să te trezesc la şapte, şopti Mary şi o înghionti din nou într-un umăr.

— De ce vorbeşti în şoaptă? mormăi ea spre slujitoare şi se chinui să deschidă ambii ochi.

— Din cauza lui, milady.

Slujitoarea făcu un semn spre colţul opus al patului.

Diane întoarse capul şi îşi aminti brusc de ce simţea

că ochii o usturau şi îi erau uscaţi. Plânsese. La o palmă de ea, cu ochii închişi în spatele genelor lungi şi cu firicelele mijite în barbă, se afla Oliver Warren. Bărbatul care, cu o seară în urmă, îi spusese că o iubea. Care o ceruse în căsătorie.

Ea se ridică şi îşi frecă faţa. Sub aşternuturi, încă purta cămăşuţa, dar nici Oliver, care se descotorosise de cizme, haină şi vestă, nu era complet dezbrăcat. Îi spusese că avea să fie un gentleman şi se purtase ca atare.

— Mulţumesc foarte mult, Mary. Vrei să ne aduci nişte ceai? Iar dacă apare Lord Cameron, te rog să mă anunţi imediat.

— Mă ocup imediat, milady.

Slujitoarea ieşi valvârtej din încăpere şi închise uşa în urma ei.

— A plecat? mormăi Oliver, pe deplin nemişcat.

— Da.

Ochi cenuşii se deschiseră spre ea şi îi întâlniră privirea.

— Bun. Mi-era teamă că ar putea să încerce să mă sufoce cu perna dacă mă mişc.

— Hmm... Hmm... Diane simţi o dorinţă ciudată de a rămâne pur şi simplu acolo şi de a se uita la el, aşa că, în schimb, se strecură dintre aşternuturi şi îşi trase rochia aruncată peste piciorul patului. Crezi că o să reuşim să-l convingem pe Anthony să-şi parieze următoarele două mii de lire în dimineaţa asta?

— Ţi-e gândul numai la afaceri, nu? Prea bine. Oliver se ridică şi se întinse. Le-am sugerat câtorva prieteni că poate şi-ar dori să parieze în dimineaţa asta, după micul dejun, aşa că nu o să fie singurul din sălile de joc.

— S-ar putea să meargă. Doar că nu-mi doresc să devină peste măsură de bănuitor.

Oliver se ridică în picioarele goale şi i se alătură pe partea ei de pat.

— Dacă are ceva de discutat, îl trimit de aici până diseară. Sau şi-ar putea pierde, teoretic, intrarea la toate cluburile din Londra. Doar că prefer să văd că o face aici.

Puseseră totul la cale cât putuseră de bine, dar detesta ideea că atâtea lucruri trebuiau lăsate la voia întâmplării. La voia speranţei, în favoarea lor şi în defavoarea lui Anthony.

— Şi dacă o să câştige azi?

— Atunci, îmi închipui că nişte bandiţi o să încerce să-l jefuiască în drumul lui spre casă.

Se uită la el cruciş.

— Ştii vreun bandit?

El zâmbi larg.

— Ai fi surprinsă.

— Nu atât de mult pe cât ai crede.

Chiar dacă spusese că nu voia un răspuns la întrebarea lui până nu se ocupau de Anthony, cuvintele păreau să plutească încă în aerul dintre ei. Nu grele şi întunecate, ci uşoare şi plăcute, asemenea draperiilor de catifea sau râsului. Senzaţia o îngrozea şi o fermeca în acelaşi timp.

Oliver îşi alunecă un deget de-a lungul obrazului ei.

— Aş vrea să ştiu la ce te gândeşti.

— Îmi fac griji pentru noii prieteni ai lui Anthony, inventă ea. Poate Larden nu se întoarce, dar ducele de Greaves pare să fie oaspetele de onoare al multor membri.

— Dacă îşi face apariţia, mă ocup eu de el.

— Mă îndoiesc că o încăierare ar fi de vreun folos planului nostru.

Oliver îşi duse mâna la piept.

— Te rog. O încăierare? Eu? Am o mulţime de atuuri în mânecă, draga mea.

— Nici nu mă îndoiesc.

Mary ciocăni şi intră în cameră, cu o tavă cu ceai în mâini.

— Lord Cameron încă n-a ajuns, milady, spuse ea, şi aruncă ocheade spre Oliver în timp ce aşeză tava pe măsuţa de toaletă. Să rămân şi să te ajut să te îmbraci?

— Dă-mi un sfert de oră, Mary.

Ea făcu o reverenţă.

— Prea bine, milady.

De îndată ce slujitoarea ieşi, Oliver turnă ceaiul în cele două ceşti.

— Un sfert de oră nu prea poate fi de ajuns pentru nimic ce ar merita făcut, comentă el, arătând spre zahăr şi ridicând dintr-o sprânceană.

— Una, te rog. Fără lapte.

Îi întinse ceaşca de ceai, apoi se sprijini de masa de toaletă ca să-l bea pe al lui.

— Ştii, spuse el relaxat şi îi aruncă o privire peste marginea ceştii, îmi dau seama ce gândesc majoritatea oamenilor sau chiar ce urmează să spună. Cu tine, de cele mai multe ori, n-am nici cea mai vagă idee.

— Da, ei bine, nu te mai uita la mine ca le vreo insectă în care urmează să înfigi un ac.

— Nu un ac vreau eu să înfig în tine, draga mea. El aruncă o privire spre ceasul care ticăia pe poliţa căminului ei. Ar trebui să mă duc să mă aranjez, spuse el. Cred că o să iau micul dejun aici, la club. Cât de aproape vrei să stau de masa lui Cameron?

— Departe. Dar să fii pregătit să ieşi din sală de îndată ce pleacă.

El îşi puse deoparte ceaiul, apoi făcu o plecăciune adâncă şi elegantă.

— Nu o să-ţi facă niciun rău, nu o să-i permit.

Înainte să apuce ea să răspundă, Oliver se ridică şi o sărută încet. Diane trase adânc aer în piept când el se îndepărta.

— Nu încerca să-mi distragi a…

— Nu, asta nu o să meargă, o întrerupse.

O luă de umăr cu un braţ, iar cu celălalt o cuprinse pe după şold şi o trase spre el. Ca să nu cadă, Diane îşi înfăşură braţele pe după gâtul lui. Aplecându-şi capul, el îi acoperi gura cu un sărut adânc şi înflăcărat care o lăsă fără aer.

— Mult mai bine.

Cu un ultim sărut scurt, o puse din nou pe picioare, se duse cu paşi apăsaţi să-şi strângă haina, vesta şi cizmele, apoi plecă din încăpere.

Vreme îndelungată, ea doar privi uşa închisă.

— Imposibil om, mormăi ea, scuturând din cap şi înăbuşindu-şi dorinţa de a zâmbi. Povestea lor trebuia să aştepte până vedea clubul Tantalul în siguranţă. Numai atunci putea să se ocupe de inima ei.

Mary tocmai aranja ultimele agrafe în părul lui Diane când Sarah, una dintre femeile lacheu, ciocăni la uşa dormitorului.

— Milady, a sosit Lord Cameron. Camille l-a dus la locul lui.

— Mulţumesc, Sarah. Cobor într-o clipă. Te rog să-i spui lui Lord Haybury că a sosit Lord Cameron.

— Lord Haybury este deja în sala Afrodita, milady. Cred că ia masa cu Lord Manderlin şi cu domnul Appleton.

Spusese că avea să le ceară prietenilor lui să vină şi să se alăture mulţimii care participa la jocurile de dimineaţă. În ultima vreme, Oliver se ţinuse de cuvânt cu o conştiinciozitate alarmantă. De fapt, de când îl şantajase ea ca să o ajute. Şi, deşi era foarte vocal în opinii, nu încercase niciodată să o oblige să facă ceva. Bineînţeles că l-ar fi împuşcat dacă ar fi făcut-o, dar cu siguranţă nu fusese un sclav ostil sau un dictator, ci mai degrabă un partener.

Se clătină pe picioare şi se grăbi să se aşeze iute pe un scaun la măsuţa de toaletă.

— Milady, te simţi bine? întrebă Mary cu glas îngrijorat.

„Nu”.

— Da, am nevoie doar de o clipă. Asta este tot, Mary.

Părând îngrijorată, Mary plecă din dormitor şi închise uşa în spatele ei. Diane abia dacă observă; toate gândurile ei se concentrară pe ceea ce tocmai conştientizase. Un partener. El. Oliver Warren.

Era ce îşi dorea? Dobândise o familie neaşteptată în persoana tinerelor care se adunaseră la clubul Tantal căutând o ultimă şansă la o viaţă aproape respectabilă. Toate acelea fuseseră planul ei, efortul, responsabilitatea şi eşecul ei dacă nu ar fi putut gestiona totul. După moartea lui Frederick, îşi jurase că nu avea să se mai bazeze

niciodată pe nimeni pentru nimic. Nu se gândise că oamenii aveau să înceapă să se bizuie pe ea.

Îşi cuprinse faţa în mâini. Era prea mult. Pentru numele Domnului, îi ceruse ajutor lui Oliver pentru că se gândise că-i era dator şi că putea să-l controleze, şi, cu siguranţă, ştia că nu trebuia să aibă din nou încredere în el. Însă nu se gândise niciodată că el avea să fie demn de încredere, că avea să se dovedească un om mai bun decât cel pe care îl cunoscuse cu doi ani în urmă.

Diane se îndreptă de spate şi trase adânc aer în piept. „Mai târziu”. Rămâneau o mulţime de lucruri de descifrat mai târziu, dar fie. Mai întâi, trebuia să salveze clubul Tantal – cu un ajutor la care, cu două luni în urmă, nu s-ar fi aşteptat niciodată.

Cartea în care alesese să ascundă plata lui Anthony era *Infernul* lui Dante, chiar dacă era convinsă că el nu avea să priceapă niciodată ameninţarea sau ironia acelui detaliu. Totuşi, ea înţelegea. Şi cu siguranţă avea să înţeleagă şi Oliver.

Izgonindu-şi din nou din minte imaginea marchizului de Haybury, coborî treptele clubului şi intră în sala Afrodita. Oliver se întrecuse pe sine; sala era de două ori mai aglomerată decât de obicei într-o dimineaţă de joi. Aparent, fiecare membru cu titlu trecuse să ia micul dejun în drumul lui spre parlament.

Anthony stătea singur, cu aceeaşi expresie pe care o avea o pisică în faţa unui castron cu lapte, în vreme ce privea prin sala de joc. Era evident că vedea clubul ca pe propria lui bancă şi credea că, dacă intrau mai mulţi bani, avea să câştige şi el mai mult. Diane speră că el se bucura de acea senzaţie, căci nu avea să dureze mult.

— Bună dimineaţa, Diane, spuse el, fără să se deranjeze să se mai ridice când o invită să se aşeze pe scaunul din faţa lui.

— Sper să-ţi facă plăcere cartea, Anthony, spuse ea, şi i-o întinse. Ar trebui să-ţi ajungă pentru o lună.

— Da, o să vedem noi. El deschise cartea la pagina de titlu, văzu banii şi, cu un zâmbet, o închise la loc. Clubul

este mereu atât de aglomerat dimineaţa?

— Multor membri le place să ia micul dejun aici, apoi să joace cărţi vreo oră sau două, înainte să se ducă în Camera Lorzilor, răspunse ea şi se opri ca să arunce o privire în direcţia lui Oliver.

— O idee excelentă!

— Anthony, trebuie să...

— Nu-mi spune ce *trebuie* să fac, Diane, i-o întoarse el, apoi zâmbi din nou. Frederick habar n-avea, nu-i aşa? Dacă ţi-ar fi dat frâu liber, ar fi locuit în Park Lane. Mare păcat că nu pot să mă însor cu tine. Sigur ţi-aş permite să te ocupi în continuare de clubul Tantal.

— Da, cel mai mare păcat, repetă ea şi strânse din dinţi.

*

Oliver privi schimbul de replici din colţul opus al încăperii. Ca de fiecare dată, când Cameron schiţa unul dintre rânjetele lui, era nevoit să-şi încleşteze pumnul pe coapsă ca să nu se ducă valvârtej spre el şi să-i dea una de să leşine.

— Cât vrei să piardă? întrebă James Appleton pe un ton scăzut, în vreme ce urmărea privirea lui Oliver.

— Două mii de lire.

— În dimineaţa asta? Este un plan cam ambiţios.

— Ar fi mai uşor dacă ar juca whist sau vreun alt joc în care ceilalţi jucători să-i ia banii, interveni Manderlin. Ia mai mult timp să piardă cu clubul.

Având în vedere că erau, de fapt, banii lui, Oliver chiar prefera ca el să piardă cu clubul, dar Manderlin avea dreptate.

— Vedeţi ce puteţi să faceţi ca să-l influenţaţi, dar, pentru numele Domnului, să nu-i daţi de bănuit.

— Îţi faci o groază de probleme doar ca să ajuţi o femeie, spuse Manderlin pe şoptite.

— Femeia mea, îl corectă Oliver.

Appleton clipi nedumerit.

— Poftim?

— M-ai auzit bine.

Prietenii lui schimbară priviri chiorâşe.

— Prea bine, atunci. O să ne dăm silinţa. Tu... Jonathan se opri când ridică privirea. Fir-ar să fie!

Oliver nu se întoarse să se uite.

— Greaves, nu-i aşa?

— Da. Tâmpitul de Trainor l-a adus din nou. De unde ai ştiut?

— Pentru că se prea poate ca ziua de azi să fie cea mai grea din viaţa mea. Îmi închipui că următoarea pe listă o să fie fantoma unchiului Philip.

Fără îndoială, James şi Jonathan crezuseră că partea cea mai dificilă din acea zi era Lord Cameron. Totuşi, el abia dacă îşi făcea griji pentru canalia aceea lacomă, într-un fel sau altul, contele avea să înceteze să o mai supere pe Diane începând din ziua aceea. Nu, problema era Diane. Era mândră, încăpăţânată şi îngrozită de ideea de a mai depinde de cineva. Sau de a avea nevoie de cineva. Iar el habar nu avea cum să o convingă că nu avea să o mai lase niciodată baltă.

— Vine încoace, mormăi Appleton din spatele furculiţei cu jambon.

Şi promisese că avea să fie subtil, la naiba. Oliver îşi roti umerii, gata pentru orice ar fi încercat fostul lui prieten. Spre uimirea lui, Greaves trecu pe lângă el fără să se oprească. În acelaşi timp, un bileţel împăturit alunecă pe masă, lângă el.

Oliver îl trase în poală cu ajutorul şerveţelului şi coborî privirea în vreme ce-l deschise. Citi în gând: „În bibliotecă. Acum. G”.

— Ce s-a întâmplat? şopti Manderlin.

— O invitaţie la belele, răspunse Oliver şi se ridică de la masă. Revin într-o clipă. Staţi cu ochii pe Cameron.

— Oliver, t...

— Vă rog.

Manderlin trase adânc aer în piept şi încuviinţă din cap.

— Să nu te laşi prins, indiferent de ce-ai face.

Incapabil să nu arunce o privire scurtă spre Diane, Oliver îşi croi drum spre sala Atena, aproape pustie la ora aceea. Greaves stătea lângă fereastră, cu privirea aţintită spre grădină.

— Excelenţă, spuse Oliver, neputând să nu-şi încleşteze maxilarul.

— M-am gândit la un lucru, spuse Greaves, fără să se mişte.

— Numai la unul?

— Nici nu putea să-mi pese mai puţin când l-am auzit pe Cameron bodogănind că fosta lui cumnată i-a furat proprietatea şi că el avea de gând să o recupereze. Desigur, până când am aflat despre aşa-zisa ta aventură cu Lady Cameron. Apoi, totul a devenit puţin mai interesant.

— Poate ar trebui să menţionez că, dacă încerci să faci vreun rău lui Diane sau clubului, o să te ucid, spuse pe un ton neutru Oliver. Chiar dacă ajung la spânzurătoare pentru asta.

— Ce evoluţie dramatică! Mi te aminteam mai moderat şi mai cinic.

— Asta a fost înainte să-mi dau seama că aveam ceva de pierdut. De ce te afli aici în dimineaţa asta?

— Pentru că azi-noapte Cameron a pierdut mai mulţi bani decât aş fi crezut că poate avea, iar în dimineaţa asta pare foarte sigur că va deţine şi mai mulţi. Îţi şantajează femeia, nu-i aşa?

Într-un final, Greaves se întoarse cu faţa spre el.

— Gata, spuse Oliver şi-şi încleştă pumnul. Zbori pe fereastră.

— Stai. Ducele se trase cu o jumătate de pas înapoi. O să fiu mai direct. Nu o să intervin, indiferent de ce aveţi de gând să faceţi cu nebunul ăsta.

Ei bine, ce mişcare neaşteptată. Oliver se opri.

— Este ultima dată când te întreb: De ce eşti aici?

— Pentru că, deşi nu cred în scuze, chiar mă bucur când cineva îşi primeşte pedeapsa bine-meritată. Cameron este un şarpe, chiar mai rău decât fratele lui, iar mie nu mi-

a plăcut niciodată de Frederick.

— Ah. Deci îţi oferi serviciile, în caz că am de gând să-l dau în gât pe Lord Cameron, nu-i aşa? Este interesant cât de des trădezi încrederea celor care te consideră prieten.

— M-am împrietenit cu el doar pentru că… Ducele trase adânc aer în piept. Poate simt că-ţi sunt cu adevărat îndatorat. Puţin îmi pasă dacă ai încredere în mine sau nu. Dar mă gândeam că aş putea să pariez ceva bani în dimineaţa asta. Cât vrei să piardă?

Era absolut imposibil ca Greaves să ştie ce puneau la cale Oliver şi Diane, dar, dacă ştia de banii pe care îi primea Cameron, atunci era foarte posibil să fi descifrat măcar ultima parte din planul lor. Bineînţeles, Oliver putea să nege totul, dar era posibil ca asta să-i aducă doar bătăi de cap.

— Undeva pe la două mii de lire, spuse el scurt.

— Bine de ştiut.

— Asta nu ne face chit şi nici prieteni, i-o întoarse Oliver. Iar dacă mă superi azi, o să…

— Da, ştiu. O să mă ucizi.

Când ieşiră din bibliotecă, Cameron se îndrepta spre sala Persefona, cu prietenii lui Oliver pe urmele lui. În vreme ce şarpele rătăci prin încăpere în căutarea celui mai bun joc, Oliver şi cei doi tovarăşi se aşezară la o masă ca să joace douăzeci şi unu. Nu era jocul lui preferat, dar aveai nevoie de un dram de abilitate ca să joci bine. Şi nu avea să-l provoace direct pe Cameron, din moment ce pariurile se făceau între jucător şi bancă. Nu-i rămânea să spere decât că acesta avea să fie interesat să-l facă de râs jucând la aceeaşi masă.

La zece minute după ce începu jocul, Cameron se aşeză la ruletă. Oliver înjură în barbă. Cei mai mulţi dintre tovarăşii lui aveau să stea cel mult o oră, şi era convins că nici măcar Cameron nu putea să piardă la ruletă două mii de lire într-o oră.

Ducele de Greaves îşi făcu apariţia şi îşi aruncă braţul peste umerii lui Cameron. „La naiba!” Oliver încremeni. Indiferent de ce discutaseră, în cel mai bun caz, ducele

avea să se confrunte direct cu Oliver şi cu Diana, dar el încetase să se mai aştepte la cea mai bună dintre situaţii. Dacă Greaves se purta urât, asta însemna că urma să aibă loc o încăierare. Orice numai să-l ţină pe Cameron departe de aliaţii lui.

Oarecum spre uimirea lui Oliver, ducele se uită în direcţia lui, apoi îl conduse pe Cameron spre masa unde şedeau el şi tovarăşii lui.

— Bănuiesc că mai aveţi două locuri, nu? întrebă Greaves tărăgănat şi se aşeză pe cel mai îndepărtat scaun de Oliver.

— Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine, comentă Appleton şi îşi drese glasul.

Oliver încuviinţă spre Mary Stanford, una dintre cele patru Mary angajate la club şi, în ziua aceea, crupierul la jocul de douăzeci şi unu. Aceasta împărţi câte cinci cărţi cu faţa în jos, apoi o întoarse pe cea din faţa ei, un şapte. Următoarea mână dezvălui un patru, în timp ce Oliver avea un as şi un trei. Îşi făcu pariul şi ceru altă carte, fiind foarte atent la Cameron.

Contele paria moderat, iar Oliver îşi reprimă o încruntare. Complotul reuşea doar în cazul în care Cameron pierdea tot ce avea prin buzunare. Când ajunseră la a treia rundă, Oliver câştigase treizeci de lire, în timp ce fostul cumnat al lui Diane pierduse doar nouăsprezece lire. „La naiba!”

— Doamne sfinte, Cameron, spuse ducele de Greaves cu un chicot, faci pariuri ca o femeie. Dă dovadă de curaj, poţi?

Nici nu termină bine de vorbit, că parie două sute de lire pe cărţile lui.

În timp ce Cameron se uită din nou la cărţile lui, ochii lui Greaves îi întâlniră pe ai lui Oliver, iar ducele schiţă un semn discret din cap. „Hmm”. Nu ştia ce însemna, dar Oliver avea de gând să profite. El chicoti.

— Bine spus, Greaves. Treizeci de lire amărâte nu merită timpul meu.

Şi astfel, răspunse cu acelaşi pariu ca al ducelui.

Appleton şi Manderlin le-o luară pe urme, cu toţii chicotind de parcă făceau vreo poznă. Cu o încruntare, Cameron ţinu pasul cu pariul – şi pierdu numaidecât, la fel ca toţi ceilalţi, cu excepţia lui Appleton.

După o jumătate de oră, cu un Greaves care îl momea pe Cameron de fiecare dată când părea gata să se retragă, Oliver îşi permise, în sfârşit, să se relaxeze o clipă. Aruncă o privire spre uşă şi o zări pe Diane uitându-se lung la el, iar el îşi flutură pe ascuns degetele. Ea se făcu nevăzută.

La o clipă după aceea, ea reapăru şi se îndreptă direct spre Lord Cameron.

— Anthony, trebuie să vorbesc cu tine.

— Nu acum. Sunt ocupat.

— Nu, Anthony. Acum, repetă ea şi îşi împreună mâinile. Şi cu tine, Haybury.

— Fir-ar să fie, înjură Oliver şi, adunându-şi câştigul, făcu un semn din cap spre ceilalţi jucători şi se ridică. Mergem, Cameron?

Contele încuviinţă din cap şi plecă de la masă, dar îl prinse de braţ pe Oliver în vreme ce se îndreptau spre biroul ei.

— Am pierdut aproape o mie şapte sute de lire, şopti Anthony. Am nevoie de mai mulţi bani.

Oliver îi îndepărtă brutal mâna.

— Ai pierdut mai mult de patru mii de lire în ultimele trei zile? Doamne sfinte, omule!

— Ţie la ce-ţi trebuie atâţia bani? Eşti mai bogat ca regele Midas. Ar trebui să iau eu partea ta. La urma urmei, locul ăsta a aparţinut familiei mele.

— Nu sunt…

— Linişte, şopti Diane printre dinţi şi închise uşa când se regăsiră toţi trei în biroul ei. S-a uitat pe registre în dimineaţa asta, continuă ea pe o voce scăzută, cu privirea spre Oliver. Cred că a intrat la bănuieli.

Iar scumpa lui lady chiar era o actriţă iscusită.

— Am fost foarte atenţi, răspunse el. N-are ce să găsească.

— Ba sigur că are, dacă-şi dă seama unde să se uite.

— Despre ce naiba vorbiţi voi doi? întrebă Cameron. Şi am pierdut mălaiul pe care mi l-ai dat. Am nevoie de mai mult.

— Să pierzi patru mii de lire nu este ca şi cum ai pierde o potcoavă, i-o întoarse ea. Pur şi simplu, n-am cum să-i pun la loc.

— Nu cred că înţelegi, spuse contele în şoaptă. Vreau mai mulţi bani. Dacă vrei să-ţi păstrezi clubul, ai face bine să găseşti.

Ea îi aruncă din nou o privire lui Oliver.

— Poate ar trebui să-i spunem, mormăi ea.

— În niciun caz. Nu risc să-mi rup gâtul pentru că idiotul tău de fost cumnat are o gaură în buzunar.

— Ce să-mi spuneţi?

Diane trase adânc aer în piept.

— Investitorii clubului, spuse ea încet şi se retrase spre pervaz. Cei de la care am… şterpelit nişte bani.

— Ce-i cu ei? Sunt prietenii tăi, cu siguranţă asta nu mă priveşte pe mine.

— Tocmai asta este ideea, continuă Diane. Nu sunt prietenii mei… ai noştri.

— Atunci, ai cui? Şi de ce-ţi susţin clubul? întrebă Cameron neîncrezător.

— Ţi-am spus, este foarte complicat. Şi, până când ea nu încetează să mai caute nereguli, nu pot să-ţi mai dau niciun ban. Nici măcar clubul Tantal nu merită să-mi pierd viaţa pentru el.

— Viaţa? repetă el. Exagerezi. Să nu crezi că nu-mi dau seama că încerci să scapi de înţelegerea noastră. Cât de prost crezi că sunt?

Erau pe cale să afle. Oliver îşi drese glasul.

— Ea trebuie să-şi dea seama că aşteptăm ceva pentru deranjul nostru, spuse el.

— Cine dracului este această „ea” despre care tot vorbiţi? Nu mă speriaţi dacă ăsta este se…

Uşa dinspre salonul de dimineaţă se deschise larg. Genevieve Martine, cu părul blond tras pe spate într-un aspect mai sever ca niciodată, îi privi lung pe toţi trei.

— Ştiam eu, spuse ea cu un accent franţuzesc mai pronunţat decât de obicei.

— Şi cine dracului eşti tu? întrebă Cameron. Te-am mai văzut pe aici. Eşti prietena lui Diane.

— Pot să-ţi explic tot, Genevieve, spuse Diane şi se retrase până se lipi de perete.

— Poţi să-mi explici furtul? Mă îndoiesc foarte tare, *mademoiselle.* Şi tu… ştiam eu că nu eşti de încredere. Îl împunse cu un deget pe Oliver.

— Ia ascultaţi aici, interveni contele, cu o expresie de nedumerire pe chip. Nu ştiu ce farsă jucaţi, dar n-am de gând să…

— Tu să taci din gură. Noi plănuim asta de trei ani. Iar voi trei nu o să distrugeţi totul pentru noi – pentru *el* – din cauza lăcomiei voastre. Ea izbi cu un pumn în birou. Noi am pus bani în clubul ăsta, iar banii care ies de aici sunt ai noştri. O să-mi daţi înapoi ce aţi luat.

Cameron îşi încrucişă braţele la piept.

— Eu nu o să fac nimic.

— El n-are banii, Genevieve. I-am dat patru mii de lire ca să nu se ducă în justiţie şi să-mi ia clubul Tantal.

Domnişoara Martine se răsuci iute şi se mai uită o dată la faţa lui Cameron.

— Nu o să aduci clubul în atenţia autorităţilor. Ne-am înţeles?

— Mi-e greu să cred că eşti în măsură să mă opreşti.

Diane înghiţi în sec.

— Poate ar trebui să-i explicăm situaţia, Genevieve. Spre binele tuturor. De îndată ce înţelege ce se întâmplă, sunt sigură că o să fie mai înţelegător.

Domnişoara Martine se întoarse din nou încet spre conte.

— Foarte bine. O să explic o dată. Dacă spui ceva – orice – despre asta, o să ştiu că ai deschis gura şi o să pun să fii omorât.

— Omorât? Asta este…

— Lady Cameron a pierdut totul când a murit soţul ei, spuse Genevieve cu accentul ei foarte pronunţat. Ştiam că

se pricepe la pariuri şi cluburi şi aveam nevoie să facem bani fără să le trezim suspiciuni englezilor. Aşa că am investit bani în club, iar ea ţine banii clubului pentru noi, pentru a-i folosi la momentul potrivit. Ca să-l readucem pe împărat la putere.

Pentru o clipă, Oliver crezu că fata o lua pe arătură, dar Cameron se făcu alb ca varul.

— Împăratul? Nu se poate să te referi la… Bonaparte, nu?

— *Mon oncle, Napoleon, oui.*

— Adică… *unchiul* tău? Aşa ceva nu se poate! Aşa ceva trebuie să i se spună cuiva.

— Tu ai luat patru mii de lei de la clubul Tantal, *monsieur.* Dacă ciripeşti la autorităţi o vorbă despre acest lucru, o să mă asigur că află toată lumea că ai fost părtaş la asta. O să fii spânzurat pentru trădare.

— Eu… Anthony Benchley se lăsă cu toată greutatea pe un scaun, cu chipul palid. Doamne, Dumnezeule.

— El chiar n-a ştiut, Genevieve, interveni Diane. A crezut doar că profită de o văduvă. Ştiu că asta n-ar conta pentru guvern, dar sigur nu trebuie să omori pe nimeni pentru asta.

— Nu ştiu de ce să nu. Trei ani, Diane. Iar tu, Haybury şi… imbecilul ăsta credeţi că puteţi să-mi daţi planurile peste cap?

— Nu am ştiut. Diane îţi spune adevărul.

Domnişoara Martine se uită urât la Cameron.

— Tu o să te cari de aici, spuse ea pe un ton neutru. Nu-mi doresc atenţia pe care moartea ta ar putea să o atragă asupra clubului. Şi să ştii că nu sunt singura din Londra care este implicată în eliberarea unchiului meu. Iar alţii sunt mai letali ca mine. Un cuvinţel, un *cuvinţel*, Lord Cameron, despre Bonaparte sau clubul Tantal, şi nu o să mai fi văzut niciodată.

— Da, da. Prea bine.

— Şi, când pleci, o să-i spui paznicului de la intrare că nu o să mai vii niciodată aici. Dacă te mai vede vreodată, o să-ţi înfigă un cuţit în inimă.

— Oh, Doamne. Femeia în pantaloni?

— *Oui*. Ea îşi întoarse brusc capul şi se uită urât la Diane. Iar tu o să-mi returnezi fiecare bănuţ pe care i l-ai dat. Nu scapi aşa uşor din povestea asta. Apoi, îşi aţinti privirea spre Oliver. Nici tu. Ai vrut bogăţie, şi acum o să munceşti pentru asta.

Oliver coborî capul.

— Nu poţi să dai vina pe cineva că vrea o răsplată pentru munca lui, mormăi el.

— Ba cum să nu pot? Genevieve se uită din nou la Lord Cameron. Ţi-am spus să te cari. Acum!

Împleticindu-se, contele se retrase spre uşa dinspre coridor.

— Mulţumesc, milady. Eu… Nu o să mai auzi în veci de mine. Jur. Asta nu este treaba mea. Habar n-aveam.

— Ţine-ţi gura şi cară-te.

— Da, milady.

Cameron se strecură pe uşă şi o trânti în urma lui.

În tăcerea care se aşternu după aceea, Oliver se uită de la o femeie la alta.

— Nepoata lui Bonaparte? spuse el într-un final.

Diane ridică din umeri.

— Napoleon chiar are şapte fraţi. Părea rezonabil.

— Crezi că a înghiţit gogoaşa? întrebă franţuzoaica şi reveni la accentul obişnuit cu influenţe europene.

— O să aflăm dintr-un moment într-altul. I-am cerut lui Juliet să stea la uşa de la intrare în dimineaţa asta. Are să mă informeze dacă se întâmplă altceva.

Un zâmbet viclean arcui buzele lui Diane. Privirea lui Oliver era fermecată. *Ea* îl fermeca.

— Diane…

— Ce făcea Greaves? îl întrerupse ea.

— De fapt, îl ajuta pe Cameron să piardă o grămadă de bani, răspunse el. Şi, înainte să întrebi, habar n-am de ce. Şi-a dat seama că puneam ceva la cale. Bănuiesc că i s-a părut amuzantă ideea de a-l bate pe un nătărău precum Cameron.

Oliver nu voia să admită că poate fusese modul prin

care Greaves îşi cerea iertare. Nu fără vreo altă dovadă decât simpla dorinţă de a nimici un şarpe.

— Chiar şi aşa, cred că ar trebui să-i iau în calcul cererea de înscriere.

— Dacă chiar e necesar… O să mă abţin de la vot.

Se auzi un ciocănit.

— Milady? Sunt Juliet.

— Iată. Intră, Juliet.

Femeia majordom intră în încăpere.

— Milady, ai spus că vrei să fii informată dacă se întâmplă ceva… ciudat. Lord Cameron a trecut valvârtej pe lângă mine şi mi-a spus că-i pare teribil de rău, dar nu o să se mai întoarcă niciodată. Bănuiesc că la asta te refereai.

— Da, aşa este. Mulţumesc mult, Juliet.

Cu o încuviinţare din cap, Langtree ieşi din nou. Într-un final, Oliver răsuflă uşurat.

— Felicitări, Diane! Clubul Tantal rămâne în mâinile tale.

Ea dădu aprobator din cap şi îşi întoarse privirea spre fereastră.

— Jenny, ne laşi singuri o clipă?

— *Mais oui.*

Aruncându-i o privire indescifrabilă, franţuzoaica părăsi încăperea prin uşa pe care apăruse.

— Crezi că mai trage cu urechea? întrebă Oliver după o clipă.

— Nu m-ar surprinde. N-a uitat cât de dărâmată eram acum doi ani. Îşi face griji.

El fu copleşit de nelinişte. Se purtase prea urât cu Diane ca să fie iertat vreodată? Nu mai ştia ce să facă pentru a-şi răscumpăra greşeala. Dacă ceea ce făcuse nu era de ajuns… nici măcar nu voia să se gândească. Trebuia să devină un fel de pustnic, să trăiască la moşia Haybury şi să nu mai plece de acolo, pentru că să o vadă din nou pe Diane şi să ştie că nu avea să fie niciodată a lui ar fi prea greu de suportat.

Încet, Diane se întoarse din nou spre el.

— Ai ceva de spus?

— Ce vrei să-ţi spun? Ţi-am pus o întrebare azi-noapte. O să te întreb din nou dacă vrei. O să-mi cer din nou iertare. O să-ţi spun din nou că te iubesc, pentru că te iubesc. Răspunsurile sunt la tine.

Vreme îndelungată, ea doar se uită la el.

— Oliver, eu…

— O să-ţi reamintesc, o întrerupse el cu inima bătând de să-i sară din piept, că funcţionăm bine împreună.

— Şi, dacă ţi-e teamă că proprietatea ta o să-mi revină mie, o să semnez orice vrei ca să te asiguri că reşedinţa asta şi clubul rămân la tine.

— Oli…

— Ai spus că ai încetat să mai crezi în iubire şi în pasiune până m-ai întâlnit. Ceea ce nu ţi-am spus era că şi tu m-ai făcut să cred în ele. Eu credeam că dragostea este o farsă, dar tu mi-ai dovedit că mă înşel. Dacă el continua să vorbească, măcar ea nu apuca să spună nu, nu putea să-i spună că făcuse o greşeală cu el, o greşeală pe care nu avea de gând să o repete. Nu trebuie să-mi restitui împrumutul. Este al tău. Pot să te ajut să finanţezi orice vrei pentru Tantal…

Ea se repezi înainte şi îi acoperi gura cu mâna.

— Taci, spuse ea. Cred că este rândul meu să vorbesc.

El nu putu să-i descifreze expresia de pe chip, dar făcu un semn aprobator din cap. Acum, era momentul să plătească pentru toate greşelile din trecut. Trebuia să le înfrunte, chiar dacă asta însemna că nu urma să aibă niciodată şansa să fie fericit. Nu aşa cum fusese în ultimele două luni. Nu aşa cum fusese când o revăzuse.

Degetele de pe buzele lui erau uşor tremurătoare.

— Acum doi ani, mi-ai frânt inima, şopti ea. Mi-ai rupt inima în mii de bucăţi, chiar atunci când mi-am dat seama că aveam o inimă care se putea frânge.

„Oh, Doamne!”

— Diane, eu…

— Taci!

El se supuse din nou, încercând să nu tremure.

— În ultimele două luni, m-ai enervat, m-ai scos din minţi, m-ai provocat şi te-ai certat cu mine – şi mi-ai pus inima la loc. Am încercat să-mi spun că am obţinut tot ce voiam, că mi-am câştigat independenţa şi nu mai am nevoie de nimic.

Ea îşi coborî încet mâna şi îşi prinse degetele de reverul lui. Oliver abia dacă mai putea să respire. În clipa aceea, vorbele ei sunau promiţător, dar încetase să încerce să mai anticipeze ce gândea.

— Fetele astea au nevoie de mine, iar mie… mie îmi place să am grijă de ele. Nu o să mai fie niciodată singure şi pierdute, cum am fost eu. Şi am descoperit că-mi place să împart lucruri cu tine. Îmi place să discut cu tine; îmi place să-mi împart viaţa cu tine. Nu vreau să-mi spună nimeni ce să fac sau ce să nu fac. Totuşi, vreau să am un partener. Şi un egal.

— Pot să vorbesc acum?

— Da.

Oliver îşi drese glasul.

— Asta înseamnă că o să te măriţi cu mine? murmură el. Sau că este un parteneriat de afaceri? Pentru că nu o să accept una fără alta. Astea sunt condiţiile mele.

— Chiar aşa? întrebă ea încet. Nu te deranjează să mă ajuţi cu clubul de gentlemani, dar o s-o faci numai dacă mă mărit cu tine?

— Da. Exact aşa.

Superbii ei ochi de smarald se umplură de lacrimi. Tăcută, Diane încuviinţă din cap.

— Prea bine, atunci.

„Slavă cerului!”

— Aş prefera să o spui.

Ea trase uşor aer în piept şi, ridicându-se pe vârfuri, îşi apăsă buzele pe ale lui.

— Om înnebunitor ce eşti! Da, Oliver, mă mărit cu tine.

El o cuprinse în braţe şi o trase mai aproape. Clubul, banii… nu-i păsa de nimic din toate astea. Tot ce-şi dorea era ca femeii frumoase şi aprige pe care o ţinea în braţe să-

i pese de el la fel cum îi păsa lui de ea.

— Te iubesc mult, Oliver, îi şopti şi ea. Te-am iubit dintotdeauna.

Oliver chicoti.

— Ştii că o să avem o viaţă foarte scandaloasă.

— Abia aştept.

— Şi eu.

Sfârşit